

Tình Nhân Đến Trong Mùa Gió

Contents

Tình Nhân Đến Trong Mùa Gió	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	29
23. Chương 23	30
24. Chương 24	31
25. Chương 25	33
26. Chương 26	33
27. Chương 27: Chương 27	35
28. Chương 28: Chương 28	36
29. Chương 29	37
30. Chương 30	38
31. Chương 31	40
32. Chương 32	41
33. Chương 33	42
34. Chương 34	43
35. Chương 35	45
36. Chương 36	46
37. Chương 37	47
38. Chương 38	49
39. Chương 39	49
40. Chương 40	51
41. Chương 41	52

42. Chương 42	53
43. Chương 43	54
44. Chương 44	56
45. Chương 45	57
46. Chương 46	58
47. Chương 47	60
48. Chương 48	61
49. Chương 49	62
50. Chương 50	65
51. Chương 51	66
52. Chương 52	67
53. Chương 53	69
54. Chương 54	71
55. Chương 55	72
56. Chương 56	74
57. Chương 57	76
58. Chương 58	78
59. Chương 59	79
60. Chương 60	81
61. Chương 61	82
62. Chương 62	85
63. Chương 63	87
64. Chương 64	88
65. Chương 65	91
66. Chương 66	93
67. Chương 67	95
68. Chương 68	98
69. Chương 69	100
70. Chương 70	102
71. Chương 71	105
72. Chương 72	107
73. Chương 73	109
74. Chương 74	111
75. Chương 75	114
76. Chương 76	116
77. Chương 77	117
78. Chương 78	120
79. Chương 79	122
80. Chương 80	125
81. Chương 81	126
82. Chương 82	129
83. Chương 83	131
84. Chương 84	134
85. Chương 85	135
86. Chương 86	138

Tình Nhân Đến Trong Mùa Gió



Giới thiệu

Tình Nhân Đến Trong Mùa Gió là truyện ngôn tình có thật của chính tác giả, nhưng đoạn kết truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-den-trong-mua-gio>

1. Chương 1

Một ngày năm 2004, chiếc xe jeep thẳng hướng phương Bắc. Thân xe rất bẩn, có thể nhận ra chiếc xe đã chạy một quãng đường xa. Chính vậy, mấy hôm nay, Vương Nam một đường lái xe chạy về phương Bắc. Khi bắt đầu đi, phía Nam vẫn còn những cơn mưa rào mùa hạ, hiện tại đã đến phương Bắc ngập tràn nắng thu. Khi xe vượt qua cầu Trường Giang, Vương Nam mặc niệm, trở về, vẫn là trở về.

Năm năm trước, vì trốn tránh Lí Trọng, Vương Nam rời phương Bắc vào một ngày thu. Một đi không trở lại, giờ đây, thu đến, hắn trở về. Khi xe càng tiến gần đến đích, những kí ức tiêu thất kia lại hiện về rõ ràng trong mắt. Ven đường, lá xanh đã nhuộm vàng, không khí ẩm thấp cũng trở nên khô ráo, hết thấy hết như ngày hôm qua, không điều gì thay đổi. Mà kì thực, tất thấy đều thay đổi. Vương Nam hắn đã đi qua thiên sơn vạn thủy, lại không thể quay về. Phương Bắc một ngày tháng 10, rừng bạch dương đã bắt đầu trụi lá, ánh nắng xuyên qua thân cây vẩy lên cửa xe. Vương Nam kéo kính xe xuống, để gió quất vào mặt. Hắn thực sự thích mùa thu phương Bắc, thích từng bạch dương mùa thu, thích khung cảnh thu điều linh ven đường, thích ánh nắng trong trẻo, thích bầu trời cao xanh thẳm, thích ngọn gió thu mơn man, thích diện áo lông hành tẩu dưới bầu trời cuối thu. Những kí ức là rõ ràng như vậy, những khoảnh khắc không bao giờ quay lại là rõ ràng như vậy.

Lý do khác để Vương Nam thích mùa thu, bởi đó là nơi hắn gặp Lí Trọng. Mười năm, nhân sinh xảy ra nhiều chuyện, đến mức Vương Nam từng nghĩ, ban đầu nếu không gặp gỡ Lí Trọng, thì không biết bản thân hiện tại sẽ thế nào. Nhưng đời người chính là luôn có những bước ngoặt như vậy. Có lẽ bây giờ Lí Trọng đã kết hôn với Liễu Dược Dược, đã có con rồi cũng nên. Có lẽ Lí Trọng đang yên ả với cuộc sống của mình, có lẽ nếu cả hai không gặp nhau, sẽ không thống khổ, không thương tổn nhiều đến vậy. Kì thực, có lúc Vương Nam tự vấn, dù không gặp được Lí Trọng, có phải hay không hắn cũng sẽ gặp Vương Trọng, Lưu Trọng, Triệu Trọng? E rằng những việc tương tự cũng sẽ xảy ra, chỉ có điều kịch bản khác và nhân vật khác mà thôi. Mà cũng nhờ Lí Trọng, Vương Nam mới rõ ràng thấu hiểu những góc khuất trong lòng mình. Nếu không nhận ra mình, cuộc đời hắn sẽ thế nào? Hắn là vẫn đang hạnh phúc cùng Từ Đan Lôi, hai người cũng sẽ không chịu nhiều thương tổn như vậy, cũng sẽ không luôn sống trong dằn vặt nhiều năm như vậy. Nhưng cuộc sống có có giả thiết, càng không thể thay đổi. Những điều xảy ra sẽ xảy ra, hơn nữa cũng đã xảy ra, không thể vãn hồi.

Khi Vương Nam đang lái xe, radio trong xe phát ra bản nhạc Mười năm của Trần Dịch Tấn. Trần Dịch Tấn đang ca:

Mười năm trước

Anh không quen biết em

Em không thuộc về anh

Chúng ta vẫn là hai kẻ xa lạ qua đường

Chậm rãi bước chung con phố quen thuộc

Mười năm sau

Chúng ta là bằng hữu

Còn có thể thăm hỏi

Những tình cảm ôn như đó

Lần nữa lại tìm không được lý do để ôm ấp

Tình nhân khó tránh một ngày thành bằng hữu

Đến khi bầu bạn nhiều năm

Mới hiểu được

Lệ trong mắt anh, không rơi vì em thì cũng vì người khác

Bóng cây loang lổ xuyên qua cửa xe, hắt lên mặt Vương Nam. Viên mắt hấn bỗng có chút cay cay.

Ngoài cửa xe, dương quang chói lóa.

Năm 22 tuổi, Vương Nam điên cuồng yêu thích bài hát Trở về Lạp Tát của Trịnh Quân, đương nhiên cũng thích Người bạn cùng bạn của Lão Lang, hay khúc Người bạn cùng giường cũng nằm trong danh sách. 22 tuổi, Vương Nam thân thể cao gầy, rắn chắc nhưng chẳng mang vẻ chững chạc. Đuôi tóc dài sau gáy thì thoảng buộc đuôi ngựa, lảo lảo lại rồi tung trong gió, rất có ý vị thiếu niên anh tuấn, thường thường được nhiều nữ sinh học viện khác ngưỡng mộ. Nữ sinh học viện nghệ thuật luôn xinh đẹp, để các nàng từ bỏ tự tôn theo đuổi một nam nhân, không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng Vương Nam lại làm được.

Vương Nam theo học ngành thiết kế, nhưng hẳn rất giỏi dương cầm. Khi còn bé, mẹ Vương Nam liền cho hẳn học đàn, cũng không ít khổ sở. Nhưng khi trưởng thành, hẳn không thể trở thành một nghệ sĩ dương cầm kiệt xuất. Trái lại còn rất có năng khiếu thiết kế mỹ thuật. Sau này khi thi đại học, Vương Nam hẳn ghi danh vào học viện mỹ thuật Trung ương, giấy báo thi cũng đã sẵn sàng cầm trong tay. Nhưng trước ngày thi, cha đột ngột qua đời vì tai nạn giao thông, khiến hẳn bị đả kích, cuối cùng môn văn hóa thiếu 2 điểm so với điểm chuẩn, nên mới đến học tại ngôi trường này. Có lẽ do nỗi đau mất cha, hơn nữa kết quả thi không như ý, Vương Nam rất trầm mặc khi đến trường. Nhưng người ngoài nhìn vào lại cảm thấy rất lãng tử. Sự kiện khiến Vương Nam nổi danh chính là lễ chào năm mới. Không hiểu ai biết hẳn từng học đàn mà yêu cầu hẳn hòa tấu một khúc. Vương Nam liền chơi khúc Không quên được của Tiểu Phượng. Tuy đó là ca khúc rất thịnh hành vào thời đó, nhưng chính khí chất u buồn cùng khuôn mặt anh tuấn mới khiến Vương Nam được mọi người tán thưởng. Từ đó trở đi, không ít nữ sinh khoa múa thường xuyên viết thư tình gửi Vương Nam. Vương Nam đến bây giờ cũng chưa một lần hồi âm, không phải hẳn cao ngạo, mà vì hẳn không thích.

Mùa xuân năm 1994. Vương Nam bắt đầu thực tập tại công ty thiết kế Les Deux Maggots, chừng bảy tháng sau thì được công ty nhận làm nhân viên chính thức. Khi ấy, rất nhiều bạn học đều đã có biên chế công việc, Vương Nam không nghĩ nhiều, cảm thấy công ty này cũng không tệ. Tuy không nói lớn, nhưng lại rất có tiếng trong lĩnh vực thiết kế chuyên nghiệp. Sếp Đồng Khiết đối với hẳn rất tốt, như một chị cả trong nhà. Đồng Khiết là du học châu Âu về, tự mình mở công ty thiết kế, tên công ty là tên một quán cà phê nàng hay đến ngồi khi còn ở kinh thành Paris hoa lệ. Rất nhiều ý tưởng thiết kế bắt nguồn từ quán cà phê ấy, nên nàng liền dùng tên gọi này. Với nàng chịu ảnh hưởng của trường phái thiết kế tối giản hiện đại của phương Tây, nên trong 2 năm ngắn ngủi đã tạo nên kì tích, gây được không ít tiếng vang trong giới. Vương Nam sau thời gian dài hâm mộ, mới mang những thiết kế chuyên nghiệp của mình gửi đến công ty, xin làm thực tập sinh. Đồng Khiết vừa nhìn thấy bản phác họa của Vương Nam, cảm thấy đây là chàng trai có cảm quan nghệ thuật phi thường nhạy bén, lúc này mới thông khoái hồi âm Vương Nam.

Trong 3 tháng thực tập, Vương Nam và đồng nghiệp phải hoàn thành phần trang trí ngoại thất cho một trung tâm thương mại mới. Khi ấy những thiết kế tối giản của Vương Nam đều được Đồng Khiết và khách hàng tấm tắc khen ngợi. Công việc đầu tiên của Vương Nam đã được hoàn thành xuất sắc như vậy. Đương

nhien, Đồng Khiết cũng rất ưu ái hẳn. Khi hẳn vừa tốt nghiệp xong đã liền tiến vào ghế trưởng phòng thiết kế của công ty. Năm 1994, Vương Nam một thân phong nhã hào hoa bước vào đời.

Mùa thu năm ấy, mọi công tác trang trí sắp đến ngày nghiệm thu, Vương Nam bận rộn với cương vị mới, đến ngày nhìn lại những ý tưởng đều thành sự thực, hẳn kích động một trận trong lòng: mẹ, vận khí không ngờ tốt như vậy, vừa tốt nghiệp đã có công trình rực rỡ như vậy. Việc Vương Nam đặc ý không nói cũng hiểu.

Rồi một ngày, Đồng Khiết gọi Vương Nam vào phòng. Vừa gác máy, Liễu Dực Dực bên cạnh cười đến rạng rỡ: “Thăng quan phát tài thì phải mời cơm a!”. Vương Nam nói: “Nếu không phải thì sao? Khi đó em phải mời cơm anh”. Liễu Dực Dực nói: “Được được, mời anh một hộp cơm cũng không là gì, hoặc mời anh ăn không khí cũng không tệ!”. Vương Nam cười cười nói: anh biết em không bao giờ hào phóng mà. Nói xong liền xoay người đi vào phòng Đồng Khiết.

– “Mời vào”. Vương Nam mở cửa phòng, phòng làm việc của Đồng Khiết rất đẹp, lấy tông hồng làm chủ đạo, giá sách và sô-pha tiếp khách màu đỏ, tường sơn màu vàng nhã, trước bàn làm việc trải một tấm thảm, trần không có bất kỳ vật dụng trang trí nào. Chiếc quạt thông gió bọc giấy nhôm cứ thế lơ lửng trước mắt. Vài cái chụp đèn lớn lại cùng gam màu với chậu trúc Hawaii trong góc phòng. Cứ thế, cả gian phòng kiên cường mà không mất đi vẻ yếu điệu thực nữ.

– “Đây là sinh viên sắp tốt nghiệp Vương Nam của công ty, đây là Lí Trọng, bạn tôi”. Đồng Khiết giới thiệu.

Vương Nam không ngờ, lời giới thiệu đơn giản này lại thay đổi hết thấy quỹ đạo đời hẳn, quấy rầy toàn bộ cuộc sống. Mười năm sau, Vương Nam nhớ đến lần đầu gặp gỡ ấy, thực sự không có kí ức đặc biệt nào. Hẳn chỉ nhớ rõ, ngày đó ánh mặt trời rất sáng, cây đại thụ dưới lầu vươn lên những cành cây gầy guộc. Tháng 10 phương Bắc, lá cây bắt đầu rơi, từng chiếc lá vàng run rẩy trong gió, ánh nắng xuyên vào phòng, lại ảm áp dị thường. Lí Trọng một thân hắc ý, ngồi trên bộ sô-pha đỏ, ánh nắng rơi vào sườn mặt anh, có chút tư vị phác họa. Vương Nam nhớ như in từng đường nét rõ ràng, khuôn cảm hoàn mỹ của Lí Trọng khoảnh khắc ấy.

– “Xin chào”. Lí Trọng gật đầu cười chào.

Lí Trọng đương nhiên cũng không thể ngờ, lần trò chuyện ngắn gọn này, lại khiến hẳn trầm mê trong tình yêu đến 10 năm. Nhưng nếu biết rồi, thì có thể có những chọn lựa thống khổ kia sao? Đáng tiếc cuộc sống không bao giờ như dự tính, càng không thể lựa chọn, hết thấy đều tự nhiên mà đến.

2. Chương 2

– “Vương Nam ngồi xuống đi”, Đồng Khiết bắt chuyện, bảo Vương Nam ngồi ở ghế bên cạnh Lí Trọng.

– “Lí tổng đạo này muốn tìm một chuyên gia thiết kế kiến trúc, chuyện này giao cho cậu. Còn chuyện cụ thể thì hai người cứ trao đổi với nhau”.

Đồng Khiết nhìn Lí Trọng: “Vương Nam là người có mắt thẩm mỹ không tệ, nếu không phải vì đây là công trình của cậu, tôi sẽ không xuất ra con át chủ bài này đâu”.

Lí Trọng cười nói: “Đồng tổng a, công lao của ngài lớn quá. Bây giờ ngài có thể hẹn hò cùng vị Trương Chí Vĩ nhà mình rồi”.

– “Cậu liền nói hươu nói vượn đi. Nếu thiết kế của Vương Nam không làm cậu hài lòng, tôi sẽ chịu trách nhiệm”. Đồng Khiết cười cắt ngang lời anh.

Vương Nam ngồi bên cạnh chỉ có thể mỉm cười, trong lòng lại bắt đầu bất khám. Vừa bắt đầu làm việc nên tự tôn của Vương Nam cực cao, cũng bởi vì thế mà không khỏi nảy sinh những nghi kị với Lí Trọng. Chẳng qua, bên ngoài vẫn cố gắng tỏ vẻ chăm chú lắng nghe hai người.

Lí Trọng tất nhiên hiểu được những lời mình nói có chút không đúng mực, liền vỗ vỗ vai Vương Nam nói: “Người anh em, chuyện này liền nhờ cậu”. Vương Nam lễ phép cong môi, cười một phát. Phản ứng của Vương Nam khiến Lí Trọng thầm than, thằng nhóc này vẫn còn XXX ngạo khí, vẫn là tuổi trẻ a, không giấu được nét khinh suất trong nụ cười.

– “Vậy hai người định khi nào ra công trình. Nhớ tính toán kĩ thời gian, chi phí và các vấn đề đề phát sinh”. Đồng Khiết lưu loát nói.

Lí Trọng cười: “Tôi còn tưởng được miễn phí, nếu không sẽ không tìm đến cậu”.

– “Tiền cậu kiếm được nhiều như vậy, cũng đừng tính toán với chúng tôi vài đồng lẻ chứ, tôi cũng không phải tính đất cho cậu”. Hai người bắt đầu cười nói rồi đứng lên, không nhìn cũng biết Đồng Khiết rất thân với Lí Trọng. Vương Nam cũng đứng lên theo họ, Lí Trọng liền nói với hắn: “Vậy thì 10h sáng mai, tôi tới đón cậu”. Bắt tay Vương Nam, sau đó anh lại quay đầu nói với Đồng Khiết: “Tôi có 2 tháng để hoàn thành công trình, thời gian thực sự gấp lắm, sau đó tôi mong muốn tìm công ty cung cấp thiết bị gia dụng”. Đồng Khiết nói: “Chúng tôi quen biết vài công ty cung cấp đồ gia dụng, có thể liên hệ giúp cậu. Vương Nam sẽ làm giám sát công trình, miễn phí”. Đắc, vừa bận hoàn thành thiết kế ngoại thất, lại vừa phải lắp đặt xong thiết bị. Thời gian chỉ có 2 tháng. Vương Nam bắt đầu ảo não.

Trở lại phòng làm việc, Liễu Dực Dực liền mở lời: “Thế nào a? Quan gia vẫn là nhận được vạn lượng hoàn kim a?”. Liễu Dực Dực lớn hơn Vương Nam 1 tuổi, vào công ty trước hắn 1 năm, chuyên vẽ bản thiết kế mềm. Bình thường, cô là người hoạt bát hay cười nói. Vương Nam thích làm việc cùng cô. Một nữ nhân đơn giản sẽ mang đến cho người khác cảm giác nhẹ nhõm, tuy tướng mạo nàng không sánh bằng những cô gái xinh đẹp mà nguy hiểm, nhưng điều đó cũng đủ thoải mái rồi. “Thăng quan tiến chức cái gì, chị mau mời tôi ăn cơm a, tôi chính là chuẩn bị phải lao động khổ công”. Vừa nói, Vương Nam vừa vò đầu bứt tóc không thôi. Lúc này đây, nhìn hắn hết như một đứa trẻ ngây thơ trong trẻo.

3. Chương 3

Ngày thứ hai, Lí Trọng đúng hẹn đến công ty đón Vương Nam. Vì không có chỗ đậu xe, anh chỉ có thể dừng xe bên kia đường, đối diện Vương Nam bên này. Hôm đó, Vương Nam mặc một kiện quần jeans màu chàm, thân trên lại là một kiện áo lông đen tương phản. Chiều dài áo lông vừa đủ chạm vào cạp quần jeans, càng tôn lên đôi chân thon dài của cậu. Dây lưng bên hông ẩn hiện như có như không, bên trong một kiện T – shirt trắng tinh, càng tôn lên khí chất thanh thuần của cậu. Chân cậu đôi giày da nâu, cổ giày nơi mắt cá chân đính khuya, vừa đủ cao để cho ống quần jeans vào trong, nhìn thế nào cũng mang theo vị đạo khác biệt. Lí Trọng từ trong xe thấy Vương Nam vừa bước ra khỏi văn phòng, vội nhấn nhấn coi. Vương Nam nhìn thấy Lí Trọng đang an tọa trong chiếc Toyota Jeep 4500 cười với mình, gật đầu chào một cái, gấp gấp bằng sang đường. Ngày đó Vương Nam không buộc tóc đuôi ngựa mà buông xõa, liền phá lệ mang vẻ phong lưu. Lúc qua đường, tóc theo gió lay động, ánh nắng đập lên vai thực sự anh tuấn bức người.

Nhìn Vương Nam đang đi về phía mình, Lí Trọng không khỏi nảy sinh hảo cảm với cậu trai trẻ này, đáy lòng cũng cảm thán, tuổi trẻ thật tốt. Bản thân mình đã có chút già mất rồi. Kỳ thực Lí Trọng tuyệt không già, năm ấy anh mới 27 tuổi, vốn vạm vỡ hơn Vương Nam chỉ 5 tuổi. Năm ấy, Lí Trọng cũng vừa bước vào đời lúc 22, nhưng bất đồng là, anh xuất thân quân ngũ, xuất ngũ xong lại làm bảo vệ ột vị chính khách. 5 năm ngắn ngủi, cuộc sống Lí Trọng luôn có những thay đổi ít người biết. Lí Trọng cũng biết tính khí bản thân đã thay đổi rất nhiều, nên khi anh thấy trên người Vương Nam toát ra vẻ đơn thuần của tuổi trẻ, không khỏi nhớ đến những năm tháng thanh xuân ngây thơ của mình.

Vương Nam ngồi vào xe, không tự chủ mà cảm thán: “Xe này quá tuyệt!”. Lí Trọng nhẹ nhàng nổ máy, mỉm cười với đối phương: “Chỉ cần cậu chăm chỉ, rất nhanh liền có thể mua được nó”. Vương Nam cười khổ, căn cứ vào tình trạng thu nhập hiện tại, điện thoại di động cậu còn chưa dám mơ tưởng, dùng máy nhắn tin cũng không tệ lắm, nói gì đến chuyện mua xe. Nếu muốn mua, trả góp 10 năm chắc cũng đủ mua một chiếc xe máy thôi. Nghĩ như vậy như không nói như vậy, Vương Nam hỏi Lí Trọng: “Lí tổng, anh thích xe jeep?”.

– “Đúng, tôi thích tốc độ, thích xe phân khối lớn. Đây mới là xe cho đàn ông”. Lí Trọng nhìn thoáng qua Vương Nam.

– “Có tiền thật tốt a”. Vương Nam cảm thán từ đáy lòng.

– “Có gì tốt?”

– “Có tiền có thể tự do tiêu xài, thích cái gì thì làm cái đó”.

– “Haha, đợi đến khi có tiền, cậu sẽ hiểu mọi chuyện không chỉ có thế”.

Vương Nam nhất thời không biết nói gì, chợt nghe đến bài hát trong xe... Bởi vì ta yêu/ Xích lửa lửa/ Là vì yêu/ Xích lửa lửa.... đây là ca khúc Xích Lửa Lửa của Trịnh Tấn.

Năm 1994, Trịnh Tấn nổi danh tứ phương, năm ấy còn có Tam Kiệt, Hà Dũng, Đậu Duy, Trương Sở. Ca khúc được yêu thích nhất năm này lại mang theo nhiều kí ức, khiến Vương Nam khó lòng quên được. Thực lòng mà nói, Vương Nam không nghĩ trong xe Lí Trọng lại có nhạc Trịnh Tấn. Trịnh Tấn là ca sĩ cậu yêu thích nhất. Có được điều này, hốt nhiên cậu lại cảm thấy thân thiết với Lí Trọng. Là loại cảm giác tiếc nuối vì không gặp nhau sớm hơn, đương nhiên không liên quan đến tiền tài của Lí Trọng! Điều này ít nhiều khiến Vương Nam luôn cao ngạo có chút cảm giác thua chị kém em, thậm chí lại có chút tự ti. Nhưng càng tự ti, Vương Nam lại càng vô thức tỏ ra cao ngạo. Cậu đôi khi sẽ cảm thấy chán ghét bản thân mình, bản thân rõ ràng là thích muốn chết, nhưng càng thích lại càng lạnh như băng. Nhưng hôm nay, ngữ khí Vương Nam đã thân thiện rất nhiều.

– “Lí tổng thích nghe Trịnh Tấn?”.

– “Khụ, cũng có một chút. Cậu rất hay nghe sao?”.

– “Lúc ở trường rất thích nghe”.

Lí Trọng đảo mắt qua kính chiếu hậu thoáng nhìn Vương Nam.

– “Ai, giờ tôi mới phát hiện cậu trông có chút giống Trịnh Tấn a, chẳng qua, cậu đẹp hơn hẳn nhiều”.

Vương Nam ngượng ngùng cười một tiếng, mặt có chút hồng. Cậu không có thời quen nghe người khác trực tiếp khen ngợi như vậy.

– “Anh đừng châm chọc tôi”. Vương Nam ứng phó.

Lí Trọng thấy tai Vương Nam bắt đầu hồng lên, trong lòng cười một tiếng, chàng trai này thật có ý tứ, khí suất lại ngại ngùng mang theo vài nét trẻ thơ đáng yêu.

– “Cậu chắc đã có bạn gái rồi”. Lí Trọng đổi đề tài.

– “Không có”.

– “Coi như xong đời, đẹp trai như vậy lại không có bạn gái?”.

– “Thật không có a, không bằng hôm nào anh giới thiệu cho tôi một người đi”.

Vương Nam không muốn tiếp tục đề tài này, liền hỏi ngược lại một câu “Anh hẳn là đã có bạn gái rồi đi?”.

– “Ừh, đã 6 năm”.

– “Vậy còn không kết hôn?”. Vương Nam hỏi.

– “Kết hôn sớm liền mất tự do, vẫn là độc thân tốt hơn. Nữ nhân rất phiền phức, chẳng qua có bạn gái cũng tốt. Nhưng chỉ yêu thôi, đừng kết hôn”. Lí Trọng cười với Vương Nam. Cậu cảm thấy nụ cười Lí Trọng rất ấm áp, đặt biệt phù hợp với đường cong nơi cằm. Trước mặt Lí Trọng, Vương Nam cao ngạo cũng tự giác thu liễm.

Đến nơi rồi, Vương Nam cảm thấy thời gian hôm nay trôi đặc biệt nhanh. Cậu càng cảm thấy kì quái, khi hai người không hề bàn đến công việc, trái lại lại hàn huyên chuyện cá nhân, cảm giác như nói chuyện với bằng hữu. Vương Nam cảm thấy đã bao lâu rồi mình mới tìm được một người bạn tâm đầu ý hợp như Lí Trọng — một người vừa vặn để mình tâm sự những chuyện bất quá linh tinh như vậy. Vương Nam đơn thuần bắt đầu không chút cố kị nào với Lí Trọng.

4. Chương 4

Thời kì đó, với Vương Nam mà nói là một đoạn u u minh minh. Cậu không hiểu vì nguyên nhân gì, mà bản thân vẫn đặt hết tâm trí vào lần thiết kế này. Đến mức Liễu Dược Dược cũng thẳng thừng: “Vương Nam, lần này sao cậu dụng tâm quá vậy, người ta trả cậu bao tiền mà cậu phải liều mình như vậy?”.

Vương Nam cười nói: “Tôi lúc nào cũng sợ mình là kẻ vô dụng a”.

- “Vấn đề là cậu tiến bộ là được rồi, việc gì phải khổ cực vậy. Nói cho cậu biết, cậu chẳng để tôi phải làm gì, tôi với cậu cùng cấp a!”.
- “Được rồi được rồi, tôi mời chị ăn cơm là được chứ gì!”. Vương Nam cảm thấy bản thân có chút có lỗi với Liễu Được Được.
- “Đáng tiếc nha, chúng ta cũng không phải dân kì cựu, nếu không, cậu có thể đã nổi tiếng trong giới lắm a! Ai, cậu nghĩ xem chúng ta nên ăn gì đi!”. Liễu Được Được cười đến vui vẻ.

Qua thời gian trao đổi cũng Lí Trọng, phương án thiết kế rốt cuộc cũng được thông qua. Bản thiết kế này thực sự rất đặc biệt. Lúc vẽ, Vương Nam buông hết mọi thị hiếu đang thịnh hành, chỉ tuân theo cảm tính của mình mà sử dụng ánh sáng cũng một lượng lớn trang sức tạo thành một bản vẽ độc nhất vô nhị. Lí Trọng có chút lo lắng, anh biết bản thiết kế này hoàn toàn không hợp với số đông, phải chăng sẽ bị khách hàng thờ ơ? Chẳng qua, cuối cùng anh cũng đồng ý phương án này. Thứ nhất là vì Vương Nam luôn kiên trì bảo vệ chính kiến, làm Lí Trọng cảm thấy khó bác bỏ được. Hai là vì thiết kế theo trường phải tối giản như thế, tiết kiệm được rất nhiều chi phí. Lí Trọng thậm chí còn không cảm thấy giữa hai người chỉ là quan hệ công việc, mà hiểu được Vương Nam đã xem mình là bằng hữu. Còn mình thì sao? Những lúc gặp Vương Nam, Lí Trọng cảm thấy rất thanh thản, nói đúng ra là không nhọc lòng.

Bản thiết kế đã xong, tiếp đến là giai đoạn thi công. Vương Nam là giám sát thi công, cậu cơ hồ mỗi ngày đều đến công trường. Có đôi khi, Lí Trọng cũng đến. Hai người trao đổi một ít vấn đề về công trình. Lí Trọng rất bận, anh chỉ thường nói một câu: “Người anh em, mọi chuyện giao cho cậu” hoặc “Người anh em, cậu tự quyết định đi, tôi tin mắt nhìn của cậu” rồi liền đi. Điều này làm Vương Nam thường rơi vào tình trạng dở khóc dở cười. Nào có ông chủ nào như thế, thi công công ty của mình nhưng đều giao ột sinh viên mới ra trường? Chẳng qua, càng như thế, Vương Nam càng cảm thấy mình phải làm thật tốt công việc này.

Thời gian trôi rất nhanh, mới đó đã hết một tháng. Đảo mắt đã đến cuối thu, vài cơn mưa thu đi qua, khí trời phương Bắc đã mơ hồ có hơi thở mùa đông. Khi công tác lắp đặt hoàn thành phần khung, Vương Nam lại lục lọi khắp nơi tìm cho ra những nội thất đặc thù mình yêu cầu. Tỷ như, Vương Nam cần tìm cành Bạch Dương khô đã trang trí cho tường. Loại cây này trên thị trường không bán, chỉ có thể ra ngoại thành tìm, Lí Trọng cũng biết nên đánh xe đến đưa cậu đi. Hai người hẹn sáng thứ hai sẽ khởi hành. Tối đó, Vương Nam ra khỏi văn phòng cũng đã hơn 9h tối. Mấy hôm nay, hần bạn tối mặt tối mũi tại công trường, nghĩ đến ngày mai lại về ngoại ô cùng Vương Nam, nhất định phải tắm rửa cho sạch sẽ, để trên người không còn mùi vị khác thường, cậu một mực là người theo đuổi vẻ hoàn mỹ.

Nghĩ như vậy, Vương Nam liền đến nhà tắm công cộng cạnh công ty. Hơn 9h tối, nhà tắm không nhiều người, khi trời đã bắt đầu lạnh, cậu chỉ muốn hung hăng ngâm trong nước ấm, đuổi đi hàn khí trong người. Trong nhà tắm chỉ còn một nam nhân, thấy Vương Nam đi vào, hai mắt hần sáng ngời. 22 tuổi, người Vương Nam không một vết sẹo lỗi, sau múi cơ bụng như ẩn như hiện, cơ ngực và bờ vai rộng tạo thành hình tam giác ngược xinh đẹp, đây là vóc dáng của thanh xuân. Vương Nam ngồi đối diện nam nhân, thả lỏng hai chân. Bộ vị ngả gối lỏa lồ. Mấy hôm nay quá mệt mỏi, Vương Nam nhắm mắt lại, cảm nhận dòng nước ấm từ từ thấm vào từng lỗ chân lông đầy khoan khoái. Dù nhắm mắt, Vương Nam vẫn cảm nhận được ánh nhìn nóng rực của nam nhân đối diện, cậu có chút mất tự nhiên, vô thức khép hai chân lại. Vương Nam chỉ cảm thấy nam nhân này có chút quái lạ, vừa vào cửa đã nhìn mình chòng chọc. Nhiệt độ phòng tắm rất cao, Vương Nam cảm thấy da cũng bắt đầu nóng lên. Cậu mở mắt, vừa lúc đụng phải ánh mắt nóng rực của nam nhân, cậu vội vàng dời mắt, nhưng tầm mắt đối phương vẫn là nhiệt liệt du tẩu trên người cậu. Vương Nam thấp giọng mắng thầm một câu “Đồ bệnh, thôi, không tắm nữa”. Vương Nam đứng lên, khoát khăn tắm ra khỏi phòng. Nào ngờ nam nhân kia cũng theo đi ra.

5. Chương 5

Ngày đi tắm công cộng đó là lần đầu tiên Vương Nam hiểu đồng tính là thế nào, thẳng đến ngày thứ hai, cậu còn cảm thấy ghê tởm. Sao lại có thể như vậy nhỉ?! Đêm qua, sau khi cậu ra khỏi bồn, nam nhân kia cũng bước theo ra. Lúc đó, Vương Nam cảm thấy có chút lo lắng, không biết người kia muốn làm gì. Đột nhiên, hần lại mở miệng bắt chuyện: anh bạn, tôi giúp cậu kì cọ nha.

– “Cảm ơn, không cần”. Vương Nam lễ phép từ chối.

Không ngờ nam nhân vẫn không từ bỏ ý định: “Khách khí làm gì a, giúp đỡ nhau thôi, tôi giúp cậu kì cò, sau đó cậu lại giúp tôi, được không?”.

Vương Nam tuy cảm thấy người này bất thường, trong lòng lại nổi lên hiếu kì, muốn biết hắn sẽ làm gì tiếp theo. Thế là cậu liền đồng ý ngồi xuống. Nam nhân liền bắt đầu giúp cậu kì cò, hai tay di động khắp người Vương Nam, nói di động kì cò thực sự không chính xác, thực ra là vuốt ve. Nhất là nơi bộ vị mẫn cảm của Vương Nam, làm mặt cậu đỏ lên, khắp người lại nhầy nhụa xà phòng tắm, tay người kia lại cứ di động nơi mẫn cảm, khiến Vương Nam có phản ứng sinh lý. Cậu nhanh chóng đứng lên, không nói cũng biết mặt đã đỏ đến mức nào, mắt thoáng thấy nơi kia của nam nhân nọ cũng đã đứng lên, Vương Nam nói thế nào cũng không diễn tả hết nỗi chán ghét trong lòng. Cậu bước nhanh ra khỏi phòng tắm, để lại nam nhân kia nhìn cậu khó hiểu.

Trong phòng tắm bước ra, bên ngoài, người qua đường rất vắng. Đầu Vương Nam một mảnh trống rỗng, cậu không biết vì sao vừa rồi mình lại có phản ứng? Rõ ràng là cảm thấy phản cảm, nhưng mình vì sao lại để người kia chạm vào cơ thể? Vốn vẹn chỉ là hiếu kì? Hay còn nguyên nhân nào khác? Từ khi dậy thì đến bây giờ, Vương Nam luôn không dám đối mặt với bản thân, không dám nghĩ đến sự thực rằng cậu chưa từng thích qua cô gái nào. Không ít nàng chủ động bày tỏ tình cảm, cậu cũng chỉ né tránh. Khiến bạn học đều nghĩ cậu rất kiêu ngạo. Chẳng qua khoảng thời gian cấp 3 kia, Vương Nam lại rất thân với một bạn nam, hai người thường ôn bài cùng nhau, chơi bóng cũng nhau, đi học cùng nhau.

Thẳng đến một ngày, bạn học nọ nói hắn thích một cô gái. Vương Nam không hiểu vì sao lúc ấy cảm thấy rất khó chịu, hệt như mình bị phản bội, rồi đoạn tuyệt với cậu bạn nó. Đối phương còn tưởng bản thân đã làm gì cho cậu giận, nên vài lần đi tìm Vương Nam. Vương Nam thế nhưng cái gì cũng không nói, chỉ khéo léo nói mẹ không cho yêu sớm. Khi nói những lời này, Vương Nam cố nào hi vọng cậu bạn kia sẽ chia tay bạn gái, để tiếp tục chơi bóng cùng cậu. Nhưng đối phương không làm thế. Lại sau này, vài lần tan học, Vương Nam thấy cậu bạn đều đón đưa người yêu. Vương Nam chung quy vẫn rất khó chịu, khi đó cậu cảm thấy bản thân rất đổ kị, còn có chút oán hận. Vì việc này, Vương Nam bắt đầu kết giao bạn gái. Chẳng qua sau này khi cha qua đời vì tai nạn, Vương Nam căn bản cũng không còn tâm trí nghĩ đến chuyện yêu đương. Sau khi vào đại học, lại vội vàng đi làm thêm để giảm bớt gánh nặng ẹ, không còn thời gian nghĩ đến chuyện tình cảm làm gì.

Thẳng đến khi tốt nghiệp đại học, Vương Nam vẫn còn là xử nam. Với một người có ngoại hình anh tuấn như cậu mà nói, đây là chuyện rất khó tin. Chẳng qua, những khi vui đùa phiếm chuyện cùng bạn bè, Vương Nam đều bày ra vẻ mặt công tử thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Cậu vẫn thường luôn giảng giải chuyện giường chiếu cho đám bạn, lại hay bàn luận về cơ thể phái yếu, khiến bạn cùng phòng tôn dùng cậu không thôi. Nhưng thực tế thì sao? Vương Nam đến bây giờ đều tự mình giải quyết.

Tối hôm nay, khi phòng tắm công cộng đã ở sau lưng, Vương Nam bắt đầu nghiền ngẫm bản thân, nhưng không dám tự giải đáp. Gió nổi lên, Vương Nam buộc chặt áo lông, đi về phía sân ga.

6. Chương 6

Lần thứ hai cùng Lí Trọng ra ngoài, nhiều năm về sau, Vương Nam vẫn nhớ rõ ràng hết thảy hôm ấy.

10h sáng, Lí Trọng đón Vương Nam dưới công ty, là nơi lần trước anh đứng đợi cậu. Vương Nam bước sang đường trong làn nắng cuối đường như trong suốt. 10 năm sau, Lí Trọng đương nhiên vẫn nhớ rõ khoảnh khắc ấy, lúc ngồi trong xe nhìn Vương Nam băng sang đường, Lí Trọng đã phát hiện ra, mình thích cậu.

Ngày đó, Vương Nam vẫn quần jeans áo lông như cũ. Có chăng hôm nay lại xuất hiện thêm một mảnh khăn choàng nơi cổ. Chiếc khăn chính là giản đơn như vậy, tùy ý vắt ngang cổ, nhìn thế nào cũng thấy phong lưu thoải mái. Vào xe, Vương Nam phát hiện Lí Trọng diện một

Xe băng trên con đường mùa thu xứ Bắc, hai bên đường cây đã trụi lá, ánh nắng đều đáp lên xe nhìn như một bức tranh đẹp mắt. Trong xe, tiếng hát Trịnh Tấn đang ca bản Cô bé lọ lem: Tại sao lại yêu em? Anh đang tự vấn bản thân tại sao lại buông tay. Bóng hình em khuất dần, mỹ lệ những khả ái đến mê người. Ôi, cô bé lọ lem của anh, cô bé lọ lem của anh...

Hiện tại nghe tiếng ca Trịnh Tấn, Vương Nam thốt nhiên cảm thấy có một mối liên hệ vô hình với Lí Trọng. Cậu không biết thường ngày anh có thường nghe Trịnh Tấn khi lái xe hay không. Nhưng cậu tình nguyện tin tưởng rằng, người kia là vì cậu nên mới mở nhạc Trịnh Tấn. Sự thực cũng chính xác là thế.

Lí Trọng như có như không nhìn vào gương chiếu hậu, ánh mắt luôn lơ đãng đảo qua khuôn mặt Vương Nam, anh thực thích cậu nhóc này. Khuôn mặt anh tuần nghiêm nghị, mái tóc dài phiêu dạt càng tôn lên đường nét khuôn mặt, khiến người ta nhìn không được mà muốn chạm vào.

– “Có phải người làm nghệ thuật đều để tóc dài hay không?”. Lí Trọng hỏi.

– “Sao vậy? Anh muốn ám chỉ tôi giả danh nghệ sĩ?”. Vương Nam nghiêng đầu khiêu chiến ánh mắt của Lí Trọng.

Trong mắt Lí Trọng lúc này đã hàm chứa ý cười: “Không phải, người khác để tóc dài thoát trông rất bẩn, nhưng cậu lại nhìn rất đẹp”.

Nghe lời khen của Lí Trọng, Vương Nam trong lòng mừng thầm, nhưng vẫn mạnh miệng: “Vừa may, hôm qua tôi vừa tắm xong”.

– “Ai, sao tai cậu lại đỏ như vậy? Thẹn thùng?”.

– “Tai ai đỏ?!” Vương Nam không cảm thấy bản thân thẹn thùng, nhưng những lời vừa rồi của Lí Trọng, lại làm mặt cậu đỏ gay.

Lí Trọng ha ha cười, nói cậu thật có ý tứ, mỗi khi nghe lời khen đều đỏ mặt. Vương Nam nhìn vào kính chiếu hậu, cải lại: “Nhìn xem, sắc mặt của tôi hết sức bình thường a”. Chẳng qua, cậu cũng nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng của mình sau lớp kính. Vương Nam thầm mắng bản thân: thế nào lại không biết điều mà đỏ mặt như vậy chứ?!

Nam nhân qua một hồi nói chuyện vui đùa mới có thể bắt đầu thân thiện. Trong xe, Vương Nam và Lí Trọng hẳn nhiên là đang tận hưởng bầu không khí hòa hảo, nếu không, bọn họ đã không cảm thấy quãng đường hôm nay ngắn đến bất ngờ. Tâm trạng ssang vui, cuộc nói chuyện lại càng cởi mở. Vương Nam chẳng biết thế nào lại kể ra chuyện đi tắm hôm qua, chẳng qua cậu đã tính lược đoạn phản ứng sinh lý. Chính là dùng giọng điệu chế nhạo người kia có bao nhiêu hèn mọn, bản thân mình cũng đã mắng đối phương không biết bao nhiêu lần. Biểu hiện cũng Lí Trọng cũng là chán ghét, anh nói chính mình cũng có lúc gặp phải tình huống đó, cũng từng chạy trốn chết. Hai người đều vui vẻ lên, nhưng thực tế, sâu trong nội tâm cả hai đều đang che giấu những lo sợ cùng bất an.

7. Chương 7

Công việc tiến hành khá thuận lợi, tại vùng ngoại thành, hai người tìm được một rừng cây, dừng xe ven đường, bắt đầu đi vào khu rừng trụi lá. Tháng 11, cây chỉ còn thân khô, từng gốc cây thẳng tắp nghênh đón ánh dương. Lí Trọng nói: “Thật tuyệt, khí trời hôm nay thật XXX tốt”.

– “Tốt thì tốt, dừng thêm XXX làm gì”. Vương Nam không hiểu từ khi nào đã trò chuyện với Lí Trọng thoải mái đến mức ấy.

– “Haha, tôi và bạn gái 6 năm của mình chưa khi nào đến những nơi lãng mạn thế này”. Lí Trọng tiếp lời.

– “Nếu biết như vậy, hẳn là hôm nay anh nên mang nàng đến đây”. Vương Nam cười nói.

– “Đúng vậy, nếu biết cảnh sắc nơi này đẹp vậy, tôi đã mang nàng đến đây. Tiểu tử cậu sao lại không nói sớm”. Vương Nam đột nhiên cảm thấy tâm lý có chút không tốt. Loại cảm giác này đồng dạng với cảm thụ khi biết cậu bạn cấp 3 có người yêu. Vương Nam mắng thầm một câu trong lòng chính mình có bệnh, tâm tình lại có chút ảo não.

– “Vương Nam, tôi hiện tại mới cảm thấy được, nếu dùng thứ này trang trí nội thất, hiệu quả nhất định sẽ rất tốt! Tiểu tử cậu thật giỏi a!”. Nói, Lí Trọng lại dùng sức chỉnh lại tóc Vương Nam. Cậu cười, vì lời khen của Lí Trọng, cũng vì đôi tay ấm áp của Lí Trọng.

Kế tiếp, bọn họ tìm được chủ hàng, tỉ mỉ cường điệu yêu cầu về kích thước, độ dài từng nhánh cây. Lí Trọng đứng bên cạnh, nhìn Vương Nam khoa tay múa chân mặc cả, không khỏi có chút cảm động. Người này là thật tâm xem như đây là việc của mình mà làm.

Giữa trưa, hai người ăn vài ngụm cơm đơn giản tại nhà chủ, buổi chiều liền gấp gáp trở về. Vào đến thành phố, cả hai đều có chút không cam tâm. Những bóng cây khẳng khiu nọ hòa hợp trên đường, trong không khí còn tản mát giọng ca Trịnh Tấn, khiến ai cũng cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh.

– “Cậu về đâu?”. Lí Trọng hỏi Vương Nam.

– “Hiện tại tôi không muốn làm việc, chỉ muốn ngồi trong xe nghe nhạc”. Vương Nam lại cười đùa.

– “Cũng được, chiều nay chúng ta đi đập thủy điện, được không?”.

– “A, đi được sao? Nhưng không được, tôi phải về công ty”. Nói xong, Vương Nam liền hối hận đến muốn cắn lưỡi, trong lòng lại âm thầm hi vọng Lí Trọng có thể kiên trì.

– “Úc, vậy thì lần sau đi”. Ngữ khí Lí Trọng không khỏi có chút thất vọng.

Việc đã đến nước này. Vương Nam chỉ có thể thầm mắng chính mình, nhưng cũng hiểu như vậy lại tốt hơn. Đừng đi quá xa, đừng đến quá gần, người ta đã có bạn gái. Vương Nam thế nhưng lại rất dễ tâm việc này.

Xe về đến trước cổng công ty, Lí Trọng nói: “Hôm nay cậu có mệt không? Tối tôi muốn mời cậu một bữa cơm xem như cảm ơn”.

Vương Nam nói: “Không được rồi, giữa trưa đã ăn qua, để hôm nào đi”.

Lí Trọng nói: “Vậy cậu vào đi”. Nói xong liền lái xe rời đi.

Vương Nam nhìn theo bóng chiếc Toyota 4500, cũng không rõ rốt cuộc tối có cùng nhau dùng cơm không a?!

Hết giờ làm, Liễu Dược Dược quán lấy Vương Nam đòi đi ăn. Vương Nam vừa vặn thấy Lí Trọng chưa gọi đến, phỏng chừng đêm nay người ta nghĩ mình từ chối nên sẽ không đến. Hơn nữa doanh nhân đều là như thế này, ngoài miệng luôn nói lời hoa mỹ, nhưng nghĩ thế nào lại là chuyện khác. Vương Nam đang bàn tán địa điểm ăn cùng Liễu Dược Dược, máy nhắn tin lại đổ chuông, vừa nhìn thấy tên Lí Trọng trên màn hình, tâm lý tại kích động một trận. Trên máy hiển thị: Lí tiên sinh đang đợi cậu ở ngã tư đường dưới công ti, thỉnh mau xuống lầu.

Vương Nam do dự một chút, có nên mang theo Liễu Dược Dược không? Nghĩ nghĩ, miệng lại thốt ra: đêm nay không đi ăn cùng cô được rồi, hôm nào sẽ mời cô sau. Liễu Dược Dược một khuôn mặt mất hứng, cậu đi ăn với ai a, ai mà làm cậu kích động đến vậy?! Vương Nam cười cười áy náy, nói thật có lỗi, có việc gấp nên không mang theo cô được. Liễu Dược Dược nói, chuyện gì mà thần bí thế a, tôi không gặp người kia được sao, không được, đêm nay tôi phải đi ăn cùng cậu.

Nhìn Liễu Dược Dược đang đùa dai, Vương Nam thật không biết phải nói sao mới tốt. Cái khó ló cái khôn, lại chống chế: bạn học giới thiệu xem mắt, hiện tại đều đã đứng đợi dưới đường, cậu không đi không được. Liễu Dược Dược nghe xong, cười nói: “Vậy cậu đi đi, tôi cũng không muốn mang tội làm lỡ duyên trăm năm của cậu”. Những lời này có chút chua, Vương Nam xin lỗi rồi lại gấp rút rời đi. Vào đến thang máy, Vương Nam đột nhiên nhớ ra, sao vừa rồi nói dối mặt mình lại không đổ?

Ra khỏi công ty, Vương Nam chạy về hướng ngã tư đường. Cậu vô thức ngoảnh đầu nhìn lên cửa sổ phòng làm việc, thật giống như bóng Liễu Dược Dược thấp thoáng nơi đó. Vương Nam âm thầm cảm ơn Lí Trọng đỗ xe ở nơi xa thế.

Lên đến xe, Lí Trọng nói sao bây giờ cậu mới xuống, đợi một hồi, cảnh sát cũng đã kịp ghi vé phạt. Vương Nam thở phà nói, tôi đi rất nhanh, nhanh như lúc thi chạy 100m trong trường.

– “Giám đốc công ty cậu chưa tan tầm? Nếu không thì cô ấy cùng ăn đi, vừa lúc tôi có thể tuyên dương cậu trước mặt người ta”. Lí Trọng bình thản nói. Nhưng Vương Nam hiểu rõ, kì thực Lí Trọng vì sợ bị Đồng Khiết bắt gặp, nên mới dừng xe ở nơi xa vậy.

- “Không rõ, lúc đi tôi không nhìn thấy nàng. Được rồi, sao anh lại dừng xe ở đây?”. Vương Nam biết còn cổ hủ.
 - “Úc, đang giờ tan tầm, gặp mọi người ở công ty cậu rất phiền phức”. Lí Trọng có chút hoang mang nói.
- Wương Nam đột nhiên có loại cảm giác yêu đương vụng trộm, lúc nào cũng cẩn cẩn thận thận tránh người quen. Lúc nào cũng là những nguyên cơ công khai, nhưng thực ra là đang bắt động thanh sắc che giấu, hiện tại tính là gì?!
- “Ai, cậu muốn ăn gì? Đêm nay tôi mời cậu”. Đây là lần thứ 2 trong ngày Lí Trọng nói những lời này. Chẳng qua Vương Nam nghe những lời này lại có chút cự nự, có chút, đúng, có chút câu dẫn.
 - “Tôi đang hỏi cậu a, ăn cái gì bây giờ?”. Lí Trọng nhìn thoáng qua Vương Nam, khóe miệng cậu lại loan loan vênh lên.
 - “Tiểu tử cậu muốn ăn gì a?”.
 - “Không muốn ăn gì. Sao cũng được”.
 - “Được. Vậy tùy tiện đi ăn”. Lí Trọng vừa nói vừa nhấn ga chạy xe.

8. Chương 8

Đây là lần đầu Vương Nam ăn vi cá. Vào thời 1945, phương Bắc vừa vặn bắt đầu rất thịnh hành món ăn Quảng Đông. Thành phố nơi Vương Nam sống cũng mở ra vài nhà hàng Quảng Đông sang trọng. Lí Trọng mang cậu đến nhà hàng hải sản xa hoa nhất: Hải Cảng Thành. Có thể thấy, Lí Trọng là khách quen nơi này. Phục vụ phi thường quen thuộc anh, trực tiếp dẫn khách đến phòng riêng. Gian phòng rất lớn, xanh vàng rực rỡ như cung điện, trên bàn ăn lớn chỉ mỗi Lí Trọng và Vương Nam hai người. “Lí tổng, phòng này lớn quá, chúng ta ngồi ăn ở sảnh là được rồi”. Đây là lời thành thực, lần đầu tiên Vương Nam bước vào nơi xa hoa thế này, người không khỏi có chút mất tự nhiên.

- “Không sao, đây là phòng ăn tôi thường chiêu đãi khách. Ngoài sảnh rất ồn. Phục vụ, cho gọi món”. Lí Trọng điểm vài món quen thuộc, Vương Nam ở bên cạnh chỉ việc phụ họa: “Được rồi, không cần thêm gì nữa”. Nhìn thần sắc hăng hái của Lí Trọng, Vương Nam cảm thấy mình và anh là hai loại người khác biệt rõ ràng. Có đôi lúc, cậu cũng cảm thấy mặc cảm trước khí chất trầm ổn thành thực của Lí Trọng.

Wương Nam đến bây giờ vẫn nhớ kỹ bữa ăn hôm ấy có bao nhiêu gò bó, nhớ kỹ lúc món gà vừa mới mang lên vẫn còn tơ máu, cậu còn nói gà này làm sao ăn được, sao nhà hàng nấu chưa chín đã vội mang lên? Lí Trọng cười giải thích, gà này phải ăn như vậy. Nước rửa tay cũng đã mang lên đây rồi. Vương Nam còn tưởng rằng nước trà trong bình có thể uống được. Cũng may bản thân đã không hành động thiếu suy nghĩ, nhìn Lí Trọng dùng nước rửa tay, cũng làm bộ làm tịch mà nhúng tay vào. Căn bản bữa ăn đó cậu không rời mắt khỏi Lí Trọng, khi vi cá bắt đầu mang lên, Lí Trọng bắt đầu nhúng giấm, cậu cũng bắt chước theo. Lúc ăn đưa món khai vị, cậu thiếu chút nữa đã phun hết thức ăn, phi, cái gì a, chỉ là rau xanh nhúng qua nước muối, khát, thế nhưng tốn đến 38 ngàn, hắc, quả thực rất thôi! Vương Nam vừa ăn vừa so đo trong lòng. Có lẽ Lí Trọng cũng nhìn ra được, liền một mực tìm đề tài bắt chuyện, cho Vương Nam bớt bối rối. Nói nói, liền nói đến chuyện Vương Nam không có bạn gái.

- “Tiểu tử, cậu thực sự không có bạn gái sao? Cô dâu của tôi có một em gái không tệ, để tôi giới thiệu cho cậu”.
- “A?”. Vương Nam đang ăn vài món thanh đạm, nghe xong liền muốn nghẹn. Cô dâu? Anh gọi bạn gái của mình là cô dâu? Tâm Vương Nam lại một trận thất lạc. “Không cần, trong công ty có một cô gái không tệ, tôi thấy nàng rất tốt”. Vương Nam chẳng rõ vì sao mình lại lòi Liễu Dục Dục vào, khát, đây là chuyện gì a. Bản thân nói với Liễu Dục Dục mình đi xem mắt, lại nói với Lí Trọng Liễu Dục Dục là bạn gái của mình, Vương Nam hiện tại nói dối đã sắp thành thần. “Úc, Liễu Dục Dục? Là người như thế nào a?”. Vương Nam vẫn không hiểu bản thân có bao nhiêu nhạy cảm, nhưng cậu cảm thấy khi nói những lời này, ngữ khí Lí Trọng có chút mất tự nhiên. “Anh cũng nên gặp qua một lần, lần thiết kế này là do nàng giúp đỡ tôi hoàn thành công việc. Lần sau anh đến công ty tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho anh”. Vương Nam cúi đầu uống vi cá.

- “Tiểu tử cậu hành động rất nhanh, hảo, đến uống rượu”. Lí Trọng nâng ly.
- “Tôi không uống được rượu, lát nữa hãy uống đi”. Vương Nam nhún nhường.
- “Không sao, vang đỏ không say đâu, đến, nhấp một ngụm thôi”. Lí Trọng có vẻ rất hứng thú.

Kỳ thực tửu lượng Vương Nam hơn Lí Trọng nhiều. Thời đi học, mọi người vẫn thường tụ tập nhậu nhẹt, nhưng khi người khác uống nhiều rồi sẽ không thấy Vương Nam uống tốt như thế nào. Chẳng qua mỗi lần uống rượu cùng người lạ, Vương Nam luôn một mực che giấu tửu lượng của mình. Hôm nay là lần đầu tiên uống rượu cùng Lí Trọng, cậu cũng theo tiềm thức mà nói mình không biết uống, khiến Lí Trọng không khỏi bất ngờ. Mà Lí Trọng trái lại là người hiếm khi uống rượu, chỉ cần nhấp một ngụm, mặt cũng đỏ như Quan Công. Bình thường khi dự tiệc xã giao, anh chỉ uống thật ít, sợ mình làm lỡ chính sự. Hôm nay lại khác, anh còn chủ động mời rượu Vương Nam? Lẽ nào đây chính là uống rượu với tri kỷ, ngàn li còn thấy ít?

- “Tiểu tử cậu thật không biết uống rượu a, nghệ sĩ không phải bầu rượu không bao giờ li thân sao?”
- “Đó là người khác, hiện tại tôi còn không biết hút thuốc. Bạn học vì muốn dạy tôi hút thuốc, nói chỉ cần tôi hút hết một điếu, tiền thuốc lá sau này họ sẽ chi trả, nhưng tôi còn làm không được”.
- “Con ngoan trò giỏi a, hiện tại nam nhân không thuốc lá gần như đã tuyệt chủng”. Nói, Lí Trọng mở ra một bao thuốc Trung Hoa, đốt một điếu. Vương Nam lúc này mới phát hiện, bộ dạng Lí Trọng khi rút thuốc nhìn rất đẹp. Ngón tay anh thon dài, móng tay sạch sẽ sáng bóng, điếu thuốc kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa. Lúc nói chuyện, hai ngón tay tạo thành một độ cong hơi uốn lượn, ngón cái lại chống nhẹ lên cằm, tư thế lộ ra một cổ suất khí. Vương Nam than thầm một tiếng, có vài người trời sinh đã gọi cảm.

Lúc cơm nước gần xong, điện thoại Lí Trọng đổ chuông. Vương Nam thấy anh hơi do dự, nhưng vẫn bắt máy. Chiếc điện thoại tại thời điểm ấy Vương Nam nhìn qua đã biết là loại một nhất thị trường, một chiếc Motorola nắp gập siêu mỏng. Lúc nói chuyện điện thoại, giọng Lí Trọng không lớn. Vương Nam vẫn thường thấy chủ nhân của những chiếc điện thoại như vậy, lúc nào cũng cố làm ra vẻ, để mọi người biết đồ vật của mình xa hoa đến mức nào. Nhưng Lí Trọng lại rất nhẹ giọng, dù gian phòng chỉ có hai người bọn họ.

- “Anh đang ăn tại Hải Cảng Thành...”. Ngừng một lát, Lí Trọng nhìn thoáng qua Vương Nam nói “đang đi ăn cùng kiến trúc sư thiết kế công trình... A? Vậy em qua đây đi, đến nơi sẽ nói cho em biết, ha ha, được ,anh đợi”. Cúp máy, Lí Trọng rút một hơi thuốc nói “Bạn gái tôi lát nữa sẽ đến. Nói xong lại phiêu mắt nhìn Vương Nam một cái. “Cũng tốt, chị dâu nhất định rất xinh đẹp đi”. Vương Nam chẳng biết vì sao miệng lưỡi mình lại ngọt đến vậy. “Chị dâu cái gì, tiểu tử cậu thật biết nịnh nọt”. Hai người ngồi khá xa, Lí Trọng không chạm đến tóc Vương Nam mà xoa đầu được, đành phải dùng ngón tay gõ nhẹ lên trán cậu.

Lúc bữa ăn sắp kết thúc, Vương Nam đã gặp bạn gái Lí Trọng—Từ Đan Lôi.

9. Chương 9

Từ Đan Lôi rất xinh đẹp, cô thuộc loại rất có khí chất lại còn biết cách làm đẹp. Tuy không quyến rũ mê hoặc, nhưng cũng thuộc diện gây thơ thông minh, thực hợp với gu thẩm mỹ của Lí Trọng. Đường nhiên, nếu Vương Nam gặp một cô gái như vậy, cũng sẽ thích. Vật hợp theo loài, tình huống này lại lần nữa chứng minh cho câu trên.

- Từ Đan Lôi bước vào, mỉm cười chào Vương Nam, sau đó lại tìm một chỗ ngồi xuống cạnh Lí Trọng, nói: “Sao chỉ có 2 người thế này a?”. Lí Trọng nói: “Vậy theo em thì nên mời thêm 1 cô gái vào hầu khách?”.

- “Anh dám?”. Từ Đan Lôi vừa nói vừa đâm Lí Trọng một quyền. Lí Trọng cười nói với Vương Nam: “Cậu nói xem, thế này thì ai dám lấy vợ a? Được rồi, người đẹp trai này là Vương Nam, kiến trúc sư cho công ty. Hôm nay cậu ta vừa ra ngoại ô tìm được 1 loạt cảnh cây khô, chuẩn bị trang trí, chắc chắn khi hoàn công sẽ rất đẹp”. Lí Trọng thao thao bất tuyệt.

- “Không, không phải, Lí tổng quá khách khí, mọi chuyện không tốt như anh ta nói đâu”. Vương Nam thanh minh với Từ Đan Lôi. Không hiểu vì sao, khi Từ Đan Lôi vừa đến, Vương Nam liền bắt đầu khách sáo, khiến người ngoài cảm giác cậu và Lí Trọng chỉ đơn thuần là quan hệ khách hàng. Loại cảm giác này rất kì diệu.

- “Đẹp trai lại còn làm kiến trúc sư, thật khó tin”. Từ Đan Lô vui đùa.
- “Vì thế, em xem phẩm vị của người ta thế nào”. Lí Trọng phụ họa, rồi lại vở nghiêm mặt: “Thế nào, yêu người đẹp rồi?”.
- “Lí Trọng, anh nói cái gì a”, nói rồi lại đấm Lí Trọng. Mọi người đều cười. Vương Nam cũng nhếch môi. Bầu không khí bắt đầu hòa hợp. “Tôi thì có gì a, một kẻ nghèo khổ trong thế giới này, Lí tổng mới có sức hấp dẫn phụ nữ a”. Vương Nam vốn nghĩ khen ngợi Lí Trọng một chút, nên thành thực đem lời nói ra.
- “Lí Trọng, anh xem, anh xem xem. Ánh mắt mọi người quả thực rất tinh đi, em nói anh phong lưu anh còn không phục, thế nào mà đến Vương Nam cũng nhìn thấy?”. Từ Đan Lô nghiêm nhiên tìm được tri kỷ.
- “Vương Nam, tiểu tử cậu hại tôi, tôi câu dẫn người khác khi nào”. Ngờ kìa Lí Trọng có chút khoa trương.
- “Không phải, không phải, ý tôi nói những người như anh mới hấp dẫn phụ nữ”. Vương Nam cười giải thích.
- “VẬY cũng không khác gì lắm, đêm nay nếu cố ấy không vui, tiểu tử cậu liền thay tôi mà hầu hạ đi” nói xong mọi người đều cười.

Trong bầu không khí nhẹ nhõm, bữa ăn cũng kết thúc. Những lúc tính tiền, Vương Nam bị sốc, bữa ăn 2 người lại tiêu tốn hơn 2 nghìn đô. Phải biết rằng, lương tháng của Vương Nam cũng chỉ mới 1 nghìn. Bữa ăn này tương đương với 2 tháng lương của cậu. Ra khỏi quán, Lí Trọng muốn đưa Vương Nam đi uống rượu, Vương Nam cố ý từ chối, nói ăn là được rồi. Lí Trọng cũng không ép buộc, chỉ nói cảm ơn Vương Nam cậu a, Vương Nam cũng lễ phép nói đừng khách khí, hôm nay tiêu tốn của anh nhiều rồi. Hai người lại kiêu căng như cũ.

Trên xe Lí Trọng, Từ Đan Lô nhìn phía trước nói: “Cậu nhóc Vương Nam này cũng không tệ, nhưng nhìn vẫn có gì đó khác thường, thật giống như mang theo tâm sự gì đó”.

- “Được rồi, em đừng đoán mò nữa”. Lí Trọng nhú mày.
- “Ai, Lí Trọng, em nói cho anh biết, anh nếu ở bên ngoài dám câu dẫn cô gái khác mà bị em phát hiện, em sẽ thiến ngay, anh có nghe không?”. Từ Đan Lô lại nhớ đến những lời vừa rồi của Vương Nam bên bàn cơm.
- “Anh đang lái xe, đừng nháo”. Lí Trọng la hét, chiếc Toyota xiêu xiêu vẹo vẹo tiêu thất trong bóng đêm.

Trên taxi, Vương Nam nhìn con đường cuối thu. Người qua đường rất ít, ánh đèn đường thực mờ ảo làm cậu cảm thấy hôm nay có chút chuyển choáng. Rượu bắt đầu phát tác, vang chính là như vậy. Lúc uống không thấy gì, nhưng sau 1 thời gian sẽ bắt đầu phát huy hiệu lực. Cậu ngửa đầu ra sau, hé mắt, phát hiện đó là đêm trăng tròn.

10. Chương 10

Tối đó Vương Nam trở về phòng trọ, đến nửa đêm vẫn trần trọc không ngủ được, cậu không rõ tình cảm mình đối với Lí Trọng thuộc loại nào, nhưng mỗi lần bên cạnh anh tâm trạng đều rất tốt. Ngoài cửa sổ, trăng sáng như nước, Vương Nam cảm thấy một trận khô nóng,

loáng thoáng nghe tiếng rên rỉ nam nữ, có lẽ là của cặp đôi trên lầu. Bên dưới Vương Nam liền cứng rắn, khoa học nói vào đêm trăng, nhu cầu tình dục của con người tăng cao, xem ra không sai. Vương Nam tự an ủi liền mơ màng đi ngủ.

Sáng hôm sau đi làm, Liễu Dực Dực liền dây dưa hỏi: “Tối qua xem mắt thế nào a?”.

- “Cũng bình thường, không có cảm giác gì đặc biệt”. Vương Nam mập mờ đáp lại.
- “Cậu cũng đừng quá cao ngạo, lo mà tìm bạn gái đi thôi, bằng không sẽ là biến thái”. Liễu Dực Dực thuận miệng nói. Vương Nam thế nhưng lại giật mình, thật giống như người khác nhìn thấy bí mật mình cố ý che giấu.
- “Biến thái thì biến thái”. Vương Nam đành phải đáp lại như thế.

– “Đẹp trai như thế mà biến thái cũng tiếc a”. Liễu Được Được nhại cách nói trên truyền hình, bẹo má Vương Nam. Cậu la to “Quấy rối tình dục a”. Mọi người đều vui vẻ.

Sáng đó, Vương Nam vẫn hồi tưởng màn gặp gỡ đêm qua, không ngờ, bữa ăn đó lại kéo giãn khoảng cách giữa cậu và Lí Trọng. Lại nghĩ đến câu “lo mà tìm bạn gái đi thôi, bằng không sẽ là biến thái” của Liễu Được Được, mình chẳng lẽ là tên biến thái? Không phải! Nhưng vì sao vừa nghe người khác nói vậy, tâm Vương Nam lại như tên trộm bị người khác bắt gặp, lẽ nào trong lòng có quỷ?

Chiều, Vương Nam đến công trường, cành cây khô đã được chuyển đến đây. Lại gặp Lí Trọng, anh hỏi tối qua chắc cậu không uống nhiều chứ?

– “Không có, anh cũng không sao đi?”, Vương Nam đáp lại.

– “Tôi? Có chút nhức đầu, có lẽ do lâu rồi không uống rượu”.

Thật sao? Vương Nam nghĩ thầm, mới uống có tí rượu ma? Sau này cậu mới biết được, Lí Trọng thật không biết uống rượu. Mỗi khi nghĩ đến việc Lí Trọng lần đầu tiên vì mình mà uống rượu, Vương Nam liền cảm thấy ảm áp.

Đảo mắt, việc thi công cũng xong, hôm khai trương, Vương Nam vốn là muốn cùng Đồng Khiết đến dự. Nhưng trùng hợp hôm đó mẹ từ quê ra khám bệnh, nên cậu không đi được. Lí Trọng là từ miệng Đồng Khiết mới biết mẹ Vương Nam đi khám bệnh, đang giữa tiệc rượu ồn ào, liền nhắn tin cho Vương Nam. Vương Nam đang trong bệnh viện liền nhận được tin nhắn “Lí tiên sinh muốn hỏi mẹ cậu bệnh tình thế nào? Có cần giúp đỡ gì không?”. Tâm trạng rất cảm động. Từ lần ăn cơm trước, cậu cùng Lí Trọng chỉ gặp nhau vài lần tại công trường. Mỗi khi có vấn đề phát sinh, Vương Nam liền gọi điện cho Lí Trọng, anh lại nói đang ở nước ngoài, tùy cậu quyết định là được rồi. Nhưng có lần, Vương Nam lại thấy chiếc jeep của Lí Trọng chạy trên đường, cậu rất bức, Lí Trọng không phải nói đang ở nước ngoài sao? Nhưng Vương Nam cũng không chắc người đang ngồi trong xe có phải Lí Trọng không, tâm lý liền khó hiểu, không phải Lí Trọng đang trốn tránh mình chứ?

Ngày đó nhận được tin nhắn, Vương Nam liền ra điện thoại công cộng gọi điện cho Lí Trọng. Cũng không có gì, chỉ nói mẹ không sao, thật có lỗi vì không đến chúc mừng anh được. Lí Trọng liền nói cậu đừng nhiều lời như vậy, hỏi cậu đang ở bệnh viện nào, Vương Nam trả lời thật không có gì. Lí Trọng nói cậu không xem tôi là bằng hữu phải không, đừng khách khí, cậu không quen biết ai tại thành phố này. Nói cho tôi biết cậu đang ở đâu, tôi sẽ đến. Vương Nam đành phải thành thật khai báo, Lí Trọng nói tôi đã biết rồi gác máy.

Hơn 1 giờ sau, Vương Nam đang đứng ngoài hành lang đợi kết quả xét nghiệm, liền thấy xe Lí Trọng từ xa tiến tới. Bệnh viện chỉ toàn những gương mặt bệnh tật ốm yếu, nhưng Lí Trọng lại ánh tuấn đởm hồng phấp phất khiến người khác chú ý, nhìn qua đã biết anh uống rượu. Ngày đó, Lí Trọng mặc áo len dệt kim cổ lọ, bên dưới một thân quần âu hữu nhân, lại khoác thêm một kiện áo da bên ngoài, chân mang đôi giày da đen, cả người đều mang vẻ thành đạt. Thời gian đó, Vương Nam không biết Prada, Hugo Boss là những thương hiệu nào, cậu cũng đương nhiên không biết hàng hiệu là gì. Cậu chỉ cảm thấy Lí Trọng ăn vận rất thoải mái, rất anh tuấn.

– “Dì không sao đi?”. Lí Trọng hỏi.

– “Đang đợi kết quả xét nghiệm, mẹ, đây là bạn con, Lí Trọng”. Vương Nam nhanh nhẩu giới thiệu.

– “Không sao, chỉ là đợi kết quả xét nghiệm, con cũng đừng lo lắng. Còn qua đây làm gì a”. Mẹ Vương Nam khách khí.

– “Bạn con đang làm việc ở bệnh viện này, đợi tí, con gọi cậu ta xem sao”.

Lí Trọng nói xong liền móc điện thoại gọi, một hồi, có một bác sĩ bước đến, chào hỏi Lí Trọng. Anh đơn giản nói với người kia tình trạng của mẹ Vương Nam. Tại bệnh viện có người quen là bác sĩ, mọi chuyện đều trở nên đơn giản bất ngờ. Cũng may, mẹ Vương Nam không có vấn đề gì, chỉ cần uống thuốc tĩnh dưỡng vài hôm sẽ khỏe ngay. Cáo từ xong, Lí Trọng nói với vị bác sĩ kia ngày mai anh sẽ đi Đan Mạch, có muốn món gì không, vị bác sĩ cười: “Cậu lúc nào cũng khách khí như vậy?”. Rồi lại nói với Vương Nam, “lần sau cậu trực tiếp đến tìm tôi là được rồi, bạn của Lí Trọng cũng là bạn tôi, tôi là Phó Kinh Sinh”. Vương Nam cảm ơn một tiếng, mọi người liền từ biệt nhau.

Trên xe, Vương Nam hỏi: “Lí tổng, ngày mai anh đi Đan Mạch². Trong lòng có chút không vui, hình như mình là người cuối cùng biết việc này.

– “Ừ, chủ yếu đi đàm phán với một doanh nghiệp trang trí nội thất, thị thực đã có rồi, không đi lại phí công. Hôm nay còn bận khai trương, ngày mai tôi sẽ bay qua Hương Cảng”. Lí Trọng nói xong, liền quay lại nói với mẹ Vương Nam: “Dì, lần này con không thể bồi ngài, đợi khi còn quay lại, ngày nhất định phải lên thành phố một chuyến, con sẽ mời cơm dì”.

Mẹ Vương Nam nói: “Lần này đã đủ phiền phức, may còn có bạn con, bằng không cũng không nhanh thế này”.

Lí Trọng lại nói, dì vừa bước vào tuổi trung niên, nên chú ý thân thể, lại nói đến những thói quen sinh hoạt để giữ gìn sức khỏe của cha mẹ mình, khiến mẹ Vương Nam một mực gật đầu đồng ý. Trên đường đi, cơ bản là Lí Trọng phiếm chuyện cùng mẹ Vương Nam. Cậu ngồi bên cạnh liền âm thầm bồi phục khả năng giao tiếp của anh, với ai Lí Trọng cùng tìm ra đề tài thích hợp để bắt chuyện, khiến người vừa quen cũng không cảm thấy mất tự nhiên.

Tối đó, mẹ Vương Nam hỏi con trai, người đó là bạn thế nào với con? Người này không giống bạn cùng lứa, các con làm sao mà quen? Vương Nam liền nói bậy, bảo cậu thiết kế nội thất giúp hẳn tiết kiệm không ít tiền, nên người ta mới nhiệt tình như thế. Mẹ liền nói, con nha, con còn phải học hỏi người ta nhiều. Nhưng, cậu còn trẻ tuổi, làm thế nào lại giàu có như Lí Trọng? Vương Nam nói, mẹ lại mắc bệnh của người già a, lo nhiều như vậy làm gì?

Cậu chuyện của hai mẹ con bất tri bất giác lại vây quanh Lí Trọng. Mẹ Vương Nam cũng không ngờ rằng, Lí Trọng đó, sau này lại khiến cho cuộc sống của hai mẹ con trải qua một phen sóng gió kinh thiên.

11. Chương 11

Đảo mắt đã đến lễ Giáng Sinh, Lí Trọng vừa về nước 2 ngày. 2 ngày này anh quá bận, nên một mực không liên lạc với Vương Nam.

Vương Nam đương nhiên không biết Lí Trọng đã về, cậu ít khi gọi điện cho Lí Trọng. Phần vì cảm thấy Lí Trọng quá bận, phần vì Vương Nam không thuộc tuýp người chủ động trong mọi mối quan hệ. Cậu sợ người khác nghĩ mình là kẻ nịnh bợ trắng trợn.

Một tuần trước Giáng Sinh, Liễu Dực Dực rủ cậu đêm thánh cùng đến Shangri-La uống rượu, nói nơi đó có tổ chức tiệc đón Giáng Sinh. Vương Nam nói một người đi tốn bao nhiêu tiền, vẫn là thôi đi, tôi không giàu có đến vậy. Liễu Dực Dực liền nói: “Tôi mời cậu đi không được sao? Dù sao cậu còn phải dành tiền cưới vợ, chẳng qua đến giờ vẫn chưa thấy cậu động tĩnh gì”. Vương Nam liền cười, nói: “Tôi đợi vợ giàu đến bao đường”.

– “Tương lai cậu cũng có khả năng đó lắm. Vậy cuối cùng có đi không?”. Liễu Dực Dực có chút gấp.

– “Nếu tôi mời cô, cô có đi hay không?”.

Liễu Dực Dực giả vờ giận dữ, nói: “Tôi quả thật không nhìn nhầm người, đàn ông thì phải như thế chứ. Tôi đi đặt bàn, ai nha, tôi vì cậu mà hao tâm tổn trí, ai nha ai nha, đau lòng chết mất”. Vương Nam giả vờ muốn đánh nàng. Liễu Dực Dực cười đến sáng lạn, nhanh chóng gọi điện đặt bàn.

Hôm chính lễ, tuyết rơi, làm cho ngày lễ Tây này tăng thêm vài phần không khí. Hết giờ làm, trời vừa kịp tối. Liễu Dực Dực nháy mắt với Vương Nam, ý bảo cậu nhanh chân lên. Vương Nam vờ như không thấy, một mực nhìn những cánh hoa tuyết mỏng lung phiêu tán trong không khí. Cậu có chút thương tâm, không hiểu vì sao, lại có chút nhớ Lí Trọng.

Liễu Dực Dực đã đợi không kịp, trực tiếp đến trước bàn làm việc của Vương Nam, nói: “Cậu nhanh lên đi nào, tí nữa lại kẹt xe không đi được”. Vương Nam nhìn Liễu Dực Dực chỉ diện một chiếc váy, liền nói cô không lạnh, cũng không sợ viêm khớp sao? Liễu Dực Dực nói cậu đừng ngốc nghếch như thế, trong khác sạn lúc nào chẳng có máy sưởi, nhanh lên một chút. Hai người cứ thế mà vui đùa, ra khỏi văn phòng.

Bên ngoài đường đã lên đèn, cảnh thân rơi sáng những bông hoa tuyết yên tĩnh rơi xuống. Ngày đó Vương Nam khoác một kiện quần nhung nâu, một đôi giày cùng màu, một kiện áo lông màu đen, bên trong lại thêm một kiện áo lông khác, trên cổ vây quanh một chiếc khăn choàng xám. Bên ngoài gió lớn, Vương Nam gắt gao quần khăn chặt thêm, lầm bầm: “Lạnh chết người nha, tôi xem không bắt được ta-xi thì làm sao chúng ta đi”. Liều Được Được nói cậu không thể chạy ra vậy một chiếc xe lại đây a. Trời rất lạnh, Vương Nam nhìn đông nhìn tây cố tìm ta-xi, cuối cùng lại thấy Lí Trọng đứng bên kia đường.

12. Chương 12

Vốn dĩ hôm nay Lí Trọng sẽ đón Giáng Sinh cùng Từ Đan Lôi, nhưng vừa cãi nhau. Lí Trọng liền đi tìm Vương Nam.

Sự tình bắt đầu từ việc trên chuyến bay từ Đan Mạch trở về, Lí Trọng ghé lại cửa hàng miễn thuế trong sân bay Hương Cảng, mua cho Vương Nam một chiếc điện thoại di động, nghĩ rằng lúc về sẽ tặng cậu. Không ngờ hôm nay Từ Đan Lôi nhìn thấy, nài nỉ cho rằng Lí Trọng mua tặng mình, liền nói: “Cái này hết như cái em đang dùng, anh mua thêm làm gì?”. Lí Trọng nói: “Đây là cho Vương Nam”. Từ Đan Lôi lúc đó liền không vui, nói Lí Trọng anh cũng thật dư tiền. Chiếc điện thoại hơn cả vạn, anh nói tặng liền mua tặng? Vương Nam là gì của anh? Không phải anh là người rất quý trọng những món quà, cũng không bao giờ đi tặng linh tinh sao?! Lí Trọng có chút chột dạ, nói: em thì biết cái gì?

– “Em không hiểu vì sao một cậu nhóc như thế lại khiến anh tốn nhiều tiền như vậy!”.

Lí Trọng vừa nghe xong, đã có chút không hài lòng, liền nói: “Em còn chưa kết hôn với anh, sao lại có quyền quản anh như gà mẹ thế? Vương Nam vì bản thiết kế hao tốn không ít tâm tư. Em cũng thấy hiệu quả bản thiết kế mang đến rồi đi, đừng nói là một chiếc điện thoại di động, mười cái như vậy anh cũng XXX nguyện ý tặng”. Nói xong lại cầm điện thoại ra khỏi cửa, mặc Từ Đan Lôi đang rưng rưng trong phòng.

Thực sự mà nói, lúc nhìn thấy Lí Trọng, Vương Nam không rõ vì kích động hay còn lí do nào khác, mà tim lại nhảy lên. Cậu thấy Lí Trọng bên kia đường đang cười với mình, bản thân cũng vô thức mà nhếch miệng ngây ngô cười. Cậu quên mất Liều Được Được đang bên cạnh, chậm rãi sang đường. Vất vả né tránh một hồi xe cộ, chạy đến bên cạnh Lí Trọng, nói: “Anh về rồi?”. Vương Nam hiện tại không biết nên xưng hô với Lí Trọng như thế nào. Gọi thẳng tên không ổn, gọi Lí tổng lại cảm thấy có chút xa lạ, liền dứt khoát không gọi gì. “Đúng vậy, cái này tặng cậu, Giáng Sinh an lành”. Nói xong liền đặt hộp quà vào tay Vương Nam. Vương Nam nhìn, là một chiếc di động Motorola, vội vàng nói: “A? Tặng tôi? Không được không được, tôi dùng máy nhắn tin cũng được rồi”. Một mực từ chối. “Đừng khách khí với tôi làm gì, cũng chỉ là một chiếc điện thoại thôi, cậu nhận đi. Thế nào, hôm nay đi đón Giáng Sinh cùng bạn gái?”. Lí Trọng hất cằm, chỉ về hướng Liều Được Được.

– “A? Không phải bạn gái, là đồng nghiệp của tôi, Liều Được Được”.

– “Nga, tôi biết rồi, chẳng phải là cô gái cậu nói lần trước sao?”. Lí Trọng cười nói.

– “Lần trước là lần nào?”. Lần đi ăn vi cá cùng Lí Trọng, cậu bịa chuyện cho qua, không ngờ Lí Trọng lại nhớ rõ như thế.

– “Không phải, không phải như vậy”. Vương Nam có chút nói năng lộn xộn.

– “Đi, tiểu tử cậu đi chơi đi, gặp cậu là được rồi. Giáng Sinh an lành”. Lí Trọng nói xong liền lên xe đi mất.

Vương Nam có chút mất mát. Vốn tưởng đêm nay sẽ đón Giáng Sinh cùng Lí Trọng, không ngờ anh lại đi. Vương Nam nhìn chiếc di động trên tay, nghĩ, nhận hay không nhận. Thật khó nghĩ.

Lí Trọng lái xe thật chậm, nghĩ xem tiếp theo nên đi đâu? Trước khi đến còn muốn mang Vương Nam đến Shangri-La dự tiệc, không ngờ, đêm nay Vương Nam đón Giáng Sinh cùng bạn gái. Lí Trọng liền cảm giác mặt mình có chút lạnh. Nghĩ lại, vẫn là nên gọi điện cho Từ Đan Lôi. Chuyện cãi nhau cũng không có gì to tát, cả hai chưa nói mấy câu đã liền làm hòa, Từ Đan Lôi vui vẻ nói chúng ta đến Shangri-La đón Giáng Sinh đi, Lí Trọng liền đồng ý.

Trên ta-xi, Vương Nam bị Liễu Dực Dực làm phiền đến không chịu được. Lí Trọng rời đi lại làm mình có chút tâm phiền ý loạn, không còn chút hứng thú nào mà tận hưởng đêm thánh. Bản thân mình thế nào lại ngu ngốc như vừa rồi, một cậu mời cũng không nói được, chỉ lẳng lặng đứng nhìn người ta rời đi. Vương Nam không hiểu vì sao, nhưng rõ ràng mỗi khi gặp Lí Trọng, tâm trí mình liền trở nên trì độn. Mà Liễu Dực Dực lại rất tò mò về Lí Trọng, không ngừng dò hỏi vì sao anh lại tặng cho cậu món quà đắt tiền như thế? Vương Nam nói Lí Trọng vốn là như vậy. Liễu Dực Dực lại oán giận vừa rồi cô đứng đợi quá lâu, chân đều đông cứng. Vương Nam nga một tiếng, không nói gì. Liễu Dực Dực liền tâm lý mà hỏi, Vương Nam cậu có phải đau lòng vì số tiền phải tiêu tốn đêm nay không? Nếu không sao lại ỉu xiu như thế? Vương Nam nói tôi đang nghĩ làm sao trả lại điện thoại cho người ta. Hai người nói qua nói lại một hồi, đương nhiên Vương Nam không nhận ra, tâm trí cậu đều đặt hết lên người Lí Trọng.

Vương Nam vì việc này mà không thể yên lòng, nên cũng chẳng cảm nhận được chút vui vẻ nào của buổi tiệc. Bữa tiệc đứng này, cậu ăn cũng không cảm thấy ngon, căn bản là không có tâm trạng. Đảo mắt đã đến 12h đêm, Vương Nam không đợi được nữa, liền nói với Liễu Dực Dực: chúng ta về đi, tôi có chút khó chịu.

Hai người đi ra ngoài, khi bước qua bar Kenzo trong Shangri-La, Vương Nam thoáng nhìn vào trong, liền thấy Lí Trọng cùng Từ Đan Lôi đang chuẩn bị ra về. Từ Đan Lôi cũng vừa lúc nhìn thấy Vương Nam, cười chào, nói cậu cũng đến đây chơi à? Vương Nam không hiểu thế nào lại chợt dạ, nói: “Ừ, chúng tôi vừa vặn dự tiệc xong. Liễu Dực Dực, đây là Lí tổng, đây là bạn gái Từ Đan Lôi của Lí tổng, chị Từ”. Liễu Dực Dực thành thực nói: “Xin chào”. Từ Đan Lôi vừa liếc mắt đã thấy chiếc hộp điện thoại trong tay Vương Nam, liền cười nói: “Lí Trọng hành động nhanh thật, hôm nay vừa dịp đưa cho cậu. Vương Nam, cậu thích không?”. Vương Nam nói: “Tôi đang chuẩn bị đưa lại Lí tổng, không được, cái này rất quý, tôi nhận không nổi, hơn nữa máy nhắn tin của tôi vẫn đang dùng tốt”. Từ Đan Lôi nói: “Vương Nam cậu đừng khách khí, Lí Trọng rất quý cậu, thời gian trước cậu cũng giúp anh ấy nhiều. Cậu nếu không cần, cũng đừng làm mất mặt anh ấy, nếu vậy chúng ta liền tuyệt giao”. Từ Đan Lôi là người một mực luôn giữ hình tượng cho người yêu trước đám đông.

– “Hai người thế nào lại về nhanh như vậy, nếu tiếp theo chưa có dự định gì, chúng ta cùng đi uống trà đi”. Lí Trọng hỏi.

– “Cảm ơn Lí tổng, tôi có chút khó chịu nên muốn về trước. Nếu không Vương Nam cậu cùng ở lại với Lí tổng đi”, không đợi Vương Nam trả lời, Liễu Dực Dực đã nói trước.

– “Nhưng mà Lí Trọng a, hôm nay người đi hẹn hò, chúng ta đừng cản đường như vậy, anh cùng em đi mua quà tặng đi”. Từ Đan Lôi nhanh chân chen vào.

Vương Nam nói: “Vậy chúng tôi đi trước”. Nói xong lại cười với Lí Trọng, rồi cùng Liễu Dực Dực đi ra.

Lí Trọng nhìn thấy hai người họ không khoát tay cũng không nắm tay.

Trên đường đi, Liễu Dực Dực không nói gì, vào đến ta-xi, cô liền nói: Vương Nam, cậu thế nhưng thật không hiểu chuyện.

13. Chương 13

Ngày cuối cùng của năm 1994, Vương Nam vẫn chưa động tới chiếc di động Lí Trọng tặng, vốn nghĩ sẽ trả lại. Nếu nhận lấy, Vương Nam cảm thấy đây là gánh nặng, cậu luôn sợ mình mắc nợ người khác. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu tự thân đi đến các shop hàng hiệu bản thân chưa bao giờ đặt chân đến. Từ Cerruti 1881 đến Bally, Burberry, Prada, Hugo Boss...

Cuối cùng, cậu mua một chiếc khăn quàng cổ, hơn hai nghìn tại cửa hàng Ermenegildo Zegna. Với Vương Nam mà nói, đây quả thực là toàn bộ gia sản của cậu. Người mới tốt nghiệp đại học nửa năm, tất nhiên chẳng có đồng tiết kiệm nào trong ngân hàng. Nhưng Vương Nam thích những thiết kế của Ermenegildo Zegna, đơn giản, ưu nhã mà không phô trương. Cậu cũng không biết, Lí Trọng cũng thường dùng đồ của thương hiệu này.

Giữa trưa, Vương Nam gọi điện cho Lí Trọng, hỏi anh có thời gian không, buổi chiều cậu sẽ ghé sang bên ấy một lát. Lí Trọng nói được a, cậu mau đến đi. Lại hỏi điện thoại cậu dùng được không, số điện thoại là gì. Vương Nam nói còn chưa dùng. Hai người hẹn nhau 3h gặp mặt. Chiều, Vương Nam vừa thấy Đồng Khiết vắng mặt, liền len lén chuẩn bị, vừa ra cửa lại gặp Liễu Duyệt Duyệt: “Cậu lại chạy đi đâu? Buổi sáng chị Đồng còn tìm cậu”.

– “Ra ngoài bàn bạc ít việc, sẽ quay lại ngay. Phiên cô viện cố giùm a”.

Lần trước cùng nhau mừng Giáng Sinh, quan hệ hai người rất tốt, chẳng qua Liễu Duyệt Duyệt lại không quần lấy Vương Nam như trước nữa.

Tại sao phải đưa quà ngay trong buổi chiều? Vương Nam nghĩ đêm giao thừa này chắc chắn Lí Trọng sẽ ở bên Từ Đan Lôi, mai lại là năm mới, tặng quà sẽ mất ý nghĩa, nên mới lo lắng mà chạy ra ngoài gặp người. Công ty rất vắng người, có lẽ do hôm nay là chiều cuối năm. Vương Nam được tiếp tân dẫn đến phòng Lí Trọng. Căn phòng không lớn, rất đơn giản. Cũng rất tươi tắn. Lúc Vương Nam vào, Lí Trọng đang gọi điện. Anh dùng ánh mắt nói cậu ngồi xuống. Vương Nam không ngồi, mà là đi đông đi tây xem xét gian phòng. Lí Trọng vừa gác máy liền nói: “Tiểu tử cậu chạy đến tìm tôi làm gì?”. Vương Nam vừa lúc mang ra một hộp quà tinh xảo, đưa cho Lí Trọng: “Tặng anh, chúc mừng năm mới”. Vào những thời điểm mấu chốt, miệng lưỡi cậu luôn có chút ngại ngùng.

Lí Trọng vừa nhìn, đã biết ngay là Ermenegildo Zegna. Hàng hiệu liền là những món đồ như vậy, từ vẻ bề ngoài đã lộ ngay khí thế bất phàm.

– “Tiểu tử cậu nào có tiền, mua món đồ đắt đỏ như vậy làm gì?”. Lí Trọng mở quà, là một chiếc khăn quàng cổ.

– “Ít nhất cũng hơn 2 nghìn, cậu phung phí làm gì, dù sao cũng cảm ơn cậu”, nói xong liền choàng khăn lên cổ.

– “Choàng như vậy không đẹp lắm, phải như thế này”. Vương Nam tháo khăn từ cổ Lí Trọng xuống, sau đó lại quàng theo một kiểu khác cho anh. Cậu tự nhiên làm hết thấy, chỉ có Lí Trọng ngẩn người mất tự nhiên, lớn như vậy, lại còn phải để người khác quàng khăn cho.

– “Được rồi được rồi, không phải chỉ là chiếc khăn quàng thôi sao? Sao lại có nhiều cách mang như vậy?”. Lí Trọng vội vàng giải vây.

– “Kiểu này vừa đơn giản lại vừa sang trọng, anh chẳng hiểu gì cả”. Vương Nam trêu cười.

– “Tôi nào sành điệu được như cậu. A, đêm nay cậu làm gì? Tôi mời cậu dùng cơm”. Lí Trọng thật cao hứng.

– “Vậy để tôi mời anh. Gọi chị Từ luôn”. Vương Nam nói.

– “Cô ấy đi du lịch Hải Nam cùng bạn bè rồi”. Lí Trọng nói.

– “Vậy đêm nay ăn gì?”.

– “Chừng đó hãy tính, gọi Liễu Duyệt Duyệt nhà cậu đi cùng đi”. Lí Trọng xấu xa cười.

– “Nhà gì a, tôi đi trước. Tối đó hẵng gọi a”.

Về đến công ty, Vương Nam cố ý không gọi Liễu Duyệt Duyệt, do dự mãi đã đến giờ tan tầm. Liễu Duyệt Duyệt đến trước bàn cậu nói: “Năm sau mới được gặp lại cậu, chúc mừng năm mới”. Vương Nam cười nói: cô cũng vậy!

Liễu Duyệt Duyệt nói xong liền ra khỏi công ty, nếu bình thường, nàng đã quần lấy Vương Nam không tha, nhưng hôm nay không như vậy!

14. Chương 14

Tan tầm, Lí Trọng theo lẽ thường đến đón Vương Nam, nhìn thấy mỗi mình cậu, liền hỏi: “Bạn gái cậu sao không đi cùng?”.

- “Bạn gái gì a, chúng tôi cái gì cũng không phải, chỉ là đồng nghiệp tốt thôi”.
- “Tiểu tử cậu còn mạnh miệng, nàng sao lại không đến?”.
- “Đêm nay nàng có việc, không đi được, đêm nay ăn gì? Tôi mời”.
- “Cậu thật muốn mời? Được, tôi nhất định sẽ tàn phá túi tiền của cậu”. Nghe Lí Trọng nói thế, Vương Nam thực sự không biết nên như thế nào. Lần ăn cơm trước của bọn họ tốn đến hơn 2 nghìn, hôm nay cậu lại mua quà cho Lí Trọng. Trong ví chỉ còn lại 500 đồng.
- “Vương Nam, cậu đoán xem bây giờ tôi muốn ăn gì?”.

Vương Nam nghĩ thầm, nếu anh nói muốn ăn vi cá, tôi sẽ liền từ chối. Ngoài miệng lại nói: muốn ăn gì a?

- “Lẩu, tôi biết một nơi làm lẩu rất ngon bằng công thức gia truyền. Hôm nay ăn qua, chắc chắn cậu sẽ không bỏ được, tôi còn hoài nghi có phải họ bỏ thuốc phiện vào nước lẩu không?”. Lí Trọng bình thản giới thiệu.

Nghe Lí Trọng nói thế, Vương Nam thầm thở dài một hơi, cũng thêm một lần bội phục anh. Nguyên tắc đối nhân xử thế của Lí Trọng lúc nào cũng cẩn thận chu toàn như vậy. Anh vừa để cho Vương Nam giữ vững tự tôn mời khách, lại khiến cậu cảm thấy bữa ăn này không tầm thường, nhưng không quên chọn một món ăn bình dân, để Vương Nam khỏi khó xử.

Xe đi qua 7, 8 đoạn đường, ngừng lại ở một góc phố. Quán ăn nằm trên lầu 1 của chung cư cũ, cửa sổ vẽ thành biển hiệu. Nhiều năm sau, khi xem vở kịch “Người nhà Đông Bắc” mới phát hiện ra, món ăn “Đạt đạt giết lợn” trong đó, thế nhưng lại giống hệt như quán lẩu Hoàng Ký bọn họ thường lui tới.

Đêm đó, hai người vây quanh nồi lẩu và uống bia, ngoài phòng hoa tuyết tản mạn trong gió. Cảnh tượng thật giống như bài thơ cổ: Rượu ngon mới cất một vò. Đất nung màu đỏ, hỏa lò sẵn kia. Tối ngày tuyết xuống bất kỳ. Uống chơi đã vậy, chén thì có đâu? (Vần lưu thập cửu – Bạch Cư Dị).

Vừa mới bắt đầu, hai người đều kể cho nhau nghe chuyện qua khứ. Vương Nam kể về thời đi học, Lí Trọng lại nói về những tháng ngày trong quân ngũ. Bọn họ là hứng thú như thế khi nói về quá khứ, người nói hưng phấn, người nghe tỉ mỉ. Uống rồi nói, nói rồi uống, một chai rượu chẳng mấy chốc đã cạn. Nhắc đến rượu, Vương Nam kể đến chuyện cha tai nạn mà qua đời liền rơi lệ. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Vương Nam khóc trước mặt nam nhân khác. Lí Trọng vỗ vai Vương Nam nói: “Người anh em, hiện tại cậu là nam nhân, vậy thì đừng làm gì phụ lòng cha mẹ”. Nói xong lại uống. Đêm đó hai người thực vui vẻ.

Nhiều năm về sau, bọn họ đều hồi tưởng, nhưng chưa bao giờ có lại được cảm giác đêm đó. Không còn người thích hợp, đương nhiên tâm tình cũng không như đêm tất niên ấy.

Hai người đều có chút quá chén, uống xong, bọn họ lại trước sau vào buồng vệ sinh nôn, nôn xong lại quay về uống. Sau đó, chủ quán nhìn thấy hai người đã uống quá nhiều, liền khuyên Lí Trọng đừng bay hơi chàng trai kia, cậu ta chắc vẫn chỉ là học sinh trung học? Vương Nam cười to, nói ông chủ, tôi đã đi làm rồi.

15. Chương 15

Từ quán bước ra, gió thổi vào mặt khiến Vương Nam thanh tỉnh rất nhiều, chẳng qua đi đường cần lão đạo. Lí Trọng muốn lái xe, Vương Nam nói sao cũng không đồng ý. Lí Trọng liền đẩy cậu, Vương Nam phát hỏa, nói anh có biết không, cha tôi chính là vì say rượu mới gặp phải tai nạn giao thông?! Anh muốn thế nào? Lí Trọng tuy uống nhiều, nhưng não vẫn tỉnh táo. Nghe Vương Nam nói thế, liền ôm vai cậu, nói: được, hôm nay nghe lời cậu, chúng ta đi bộ về.

Điên cuồng, hai người muốn đi bộ từ ngoại ô về thành phố.

Hai đại nam nhân cong cong vẹo vẹo bước trên đường đầy tuyết. Bọn họ ha ha cười, la hét, một chút cũng không thấy lạnh. Đến nơi tuyết dày, Vương Nam trượt chân, cậu lại ngã ngồi trên đường không chịu đứng lên. Lí Trọng liền túm lấy cậu, kết quả Vương Nam lại kéo người kia ngã theo. Hai người đều không chút phòng bị mà cùng nhau ngã, nhưng không ai vội vã đứng lên.

Lí Trọng ngã sấp trên người Vương Nam, hơi thở đậm mùi rượu phả lên mặt cậu. Khuôn mặt này quả thực đẹp trai, mặt Vương Nam bắt đầu nóng lên, cậu nhắm mắt, cảm nhận hơi thở người kia. Miệng lại lẩm bầm, không đi không đi, đánh chết tôi cũng không đi. Lí Trọng nhìn đôi môi ôn nhu của cậu, không hiểu thế nào lại hôn lên. Khi hai vờ môi chạm vào nhau, Lí Trọng trái lại còn hung hăng cắn một ngụm. Vương Nam a một tiếng, liền muốn giãy dụa. Nhưng Lí Trọng lại gắt gao áp chặt cậu, hai tay áp trụ hai tay, Vương Nam la hét: “Anh buông ra”.

Lí Trọng cười hì hì: “Nếu cậu có thể giãy ra, sẽ tha cho cậu”.

Vương Nam làm sao có thể giãy, liền tỏ vẻ yếu thế: “Anh, em phục anh rồi”.

– “Còn muốn đi không?”. Lí Trọng tiếp tục.

– “Đi, anh đi đâu tôi cũng theo”.

– “Vậy lại để tôi cắn thêm ngụm nữa”.

– “Anh biến thái a”.

– “Đúng, với cậu tôi liền trở nên biến thái”. Nói, lại cắn một ngụm lên mặt Vương Nam.

Lí Trọng ha ha cười, Vương Nam oa oa kêu to. Lí Trọng nhân cơ hội buông cậu ra, đứng lên bỏ chạy. Không ngờ chạy được 2 bước, cũng ngã sấp xuống tuyết. Vương Nam đứng lên, nhào đến trên người anh, nói xem tôi dẫn vật anh thế nào. Lí Trọng nhăn mặt, cậu cắn a. Nhìn nhân thần có chút mê mông vì cơn của Lí Trọng, Vương Nam thế nhưng không đủ dũng khí cắn người. Cậu buông tay nói: ai muốn cắn anh?!

Lúc chuẩn bị đứng lên, Lí Trọng đột nhiên vươn tay kéo cậu vào lòng, cái gì cũng không nói, chỉ là gắt gao ôm, chặt đến độ Vương Nam có chút hít thở không thông. Hai người trầm mặc khoảng nửa phút, có thể nghe được tiếng tim lẫn nhau.

Vương Nam nói, có phải anh uống quá nhiều rồi không, chúng ta về đi.

Lí Trọng buông Vương Nam ra, nói uống nhiều rồi, uống nhiều rồi, đi, chúng ta quay về. Hai người đứng lên, tại con đường vắng vẻ, đèn đường rọi theo hai bóng lưng liêu xiêu.

Hôm sau, Vương Nam tỉnh giấc đã hơn 9h. Đêm qua trở về thế nào, từ biệt Lí Trọng thế nào, cậu không nhớ nổi. Đầu đau như búa bổ, hết như bệnh nặng, mặt lại có chút đau, Vương Nam nhớ đến chuyện đêm qua Lí Trọng hung hãn cắn mình một ngụm. Chẳng qua Vương Nam thật vui vẻ, cậu giấu sườn mặt bị cắn vào gối, cảm thấy chính mình thật có bệnh.

Nằm thêm một chút, bàng quang có chút trướng, đêm qua quả thật uống nhiều lắm. Cậu nhảy khỏi giường công thẳng vào toilet. Sau đó lại chạy về phòng, kéo rèm lên. Dưới đường tuyết phủ trắng xóa, mặt trời ló dạng, tạo nên những tia nắng lấp lánh trên tuyết. Lối đi bộ bị người qua đường chà đạp thực bẩn, hàng dương ven đường còn đọng lại vài giọt sương trên lá, gió thổi qua, sương lại rơi lả tả. Một năm yên bình cứ thế mà trôi qua. Một năm này, Vương Nam tốt nghiệp, ở lại thành phố, quen biết Lí Trọng.

Vương Nam đứng bên cửa sổ, ngẫm nghĩ mọi chuyện, não lại bắt đầu thanh tỉnh. Chuyện tình tối qua là chân thực như vậy, làm cậu có chút hoảng hốt.

Năm 1994 vừa đi qua, Vương Nam liền phát hiện cậu yêu Lí Trọng.

Khi Vương Nam còn ủ trong ổ chăn, máy nhắn tin vang lên, cầm lấy, vừa lúc nhìn thấy tin nhắn: Lí tiên sinh nhắn cậu gọi điện chúc mừng năm mới anh ta. Vương Nam đọc xong liền cười, nào có người như vậy?! Cậu vội vàng mặc quần áo, chạy xuống tiệm tạp hóa dưới lầu gọi điện cho Lí Trọng.

Điện thoại thông, Lí Trọng liền nói: “Cậu thật không biết lớn nhỏ, trước tiên phải chúc mừng năm mới đàn anh”. Vương Nam cười nói: “Chúc mừng năm mới, chúc đàn anh năm mới tài lộc dồi dào, ái tình ngọt ngào”.

– “Được rồi, dừng ba hoa nữa, chắc cậu chưa ăn cơm trưa. Tôi vừa lúc đi lấy xe về, bây giờ đi đón cậu. Chiều lại đi đăng kí số điện thoại, nếu không lại tốn thời giờ”.

– “Được rồi, vậy tôi ở dưới nhà đợi anh”. Vương Nam gác máy, vào quán nhỏ ngồi đợi Lí Trọng. Khoảng nửa giờ sau, Vương Nam nhìn thấy chiếc jeep của Lí Trọng trở tới, liền vội vàng nhảy lên xe.

Vừa nhìn thấy Lí Trọng, Vương Nam phát hiện hôm nay anh mang khăn quàng cổ cậu tặng. Đó là một chiếc khăn choàng lông dê xám. Vương Nam thích màu xám, cậu cũng có một chiếc cùng màu, nhưng chất liệu lại kém xa. Khăn của Lí Trọng không hổ là hàng hiệu, chiếc khăn sắc xám đậm nhưng vẫn ẩn hiện vài nốt trắng, lộ ra một cổ phong tình nước Ý. Đặc biệt, khi kết hợp với khuôn cằm Lí Trọng, lại gợi cảm vô cùng. Lạ là trước nay vẫn bổ trợ cho con người như vật. Lí Trọng thấy tầm mắt Vương Nam dừng lại ở mẫu khăn quàng, nói: “Là kiểu quàng này đúng không? Cậu thật phức tạp, đây là lần đầu tiên tôi quàng khăn như vậy”. Vương Nam cười từ đáy lòng: “Rất dễ nhìn, mắt thẩm mỹ của tôi vẫn không tồi”.

– “Kháo! Cậu là đang khen tôi, hay từ khen mình?”.

Wương Nam cười nói: “Như nhau, như nhau”.

Lí Trọng vươn tay vò đầu Vương Nam, tóc cậu liền rối loạn. Vương Nam vừa định phản kích, Lí Trọng liền nghiêng đầu nhìn cậu, hỏi cậu không nhớ đêm qua về nhà thế nào? Vương Nam nói tôi thật không nhớ. Lí Trọng nói đêm qua cậu lăn qua lăn lại, hại tôi mệt muốn chết, lúc ra khỏi quán vẫn còn tỉnh, thế nào lại say thành như vậy?

– “Tôi khi say thế nào? Không làm chuyện gì quá đáng chứ?”.

– “Chuyện quá đáng thì không, nhưng tôi đưa cậu về nhà, lại không biết số phòng. Vòng vo một hồi cậu vẫn không tỉnh, thật là tôi muốn quăng cậu ra đường cho lạnh chết đi”.

– “Anh thì giỏi rồi, xem anh cần tôi thành thế nào”. Vương Nam nghiêng mặt cho Lí Trọng nhìn. Lí Trọng vừa thấy một vòng hồng hồng trên má cậu, ha ha cười lớn: “Cậu sau này chớ chọc tôi, cần thận tôi lại cần kia kia”. Hai người vừa trò chuyện vừa lái xe, lại hi hi ha ha bắt đầu một ngày.

Tình cảm giữa người với người chính là khó hiểu như vậy, ta thường không biết mọi chuyện bắt đầu khi nào, hai người càng bên nhau càng gần gũi, lại không biết những cuộc trò chuyện thân mật ấy biểu thị điều gì. Cứ như thế nhiều năm về sau, mảnh kí ức hôm ấy đọng lại rất mơ hồ. Vương Nam và Lí Trọng cũng vậy, bọn họ bên nhau không quá nhiều lần, nhưng hiện tại đã cười đùa vui vẻ như bằng hữu. Trong cuộc đời mỗi người, luôn có vài bằng hữu đi cùng chúng ta một đoạn đường. Lí Trọng có thể đi cùng Vương Nam bao lâu? Bọn họ không rõ.

Số phận sẽ mang đến cho họ bao nhiêu nụ cười, bao nhiêu nước mắt? Buổi sáng bình thường hôm ấy, không ai trong cả hai nghĩ rằng, bọn họ đang ở rất gần hạnh phúc.

16. Chương 16

Cơm nước xong, bọn họ liền điện cục viễn thông đăng kí số điện thoại. Lí Trọng nói sau này muốn tìm cậu thì dễ rồi, mau ném máy nhắn tin của cậu vào sọt rác thôi. Vương Nam nói, tôi nào rộng rãi được như thế a, sau này anh cũng đừng gọi nhiều quá, tốn tiền cước. Lí Trọng nói vậy thì tôi càng phải gọi, cho tiểu tử cậu phá sản luôn. Hai người nháo thành đoàn trong sảnh bưu cục.

Những khi bên cạnh Lí Trọng, Vương Nam lãng quên hết cả. Quên gọi điện chúc mừng năm mới mẹ, cũng quên gọi điện hỏi han Liễu Dược Dược. Cậu vẫn chìm đắm trong niềm vui bên cạnh Lí Trọng. Buổi tối lúc trở về, Lí Trọng đưa cậu đến dưới lầu, cậu muốn mời anh nán lại phút chốc, nhưng lại không nói ra lời. Không hiểu vì sao, sau khi cảm thấy thích Lí Trọng, có nhiều lời Vương Nam không thể tự nhiên nhiên nói ra. Cuối cùng, cậu chỉ có thể nói “Đi đường cẩn thận” rồi lên phòng.

Ngày đi làm trở lại, Liễu Dược Dược có chút mất hứng: “Hai ngày qua cậu đi đâu? Nhắn tin cũng không thấy trả lời”.

Wương Nam nói: “Tôi có thể đi đâu? Chỉ ở nhà thôi, trong nhà không có điện thoại, cũng không muốn ra ngoài, nên không đi gọi điện”.

Liễu Dược Dược nói: “Được rồi, tôi đều nhìn thấy cậu”.

Mặt Vương Nam bắt đầu đỏ ửng, cảm thấy lời nói dối của mình đang bị vạch trần, nhưng còn mạnh miệng: “Cô nhìn thấy ai?”.

Liều Dược Dược liền đáp trả: “Cậu đỏ mặt làm gì? Cậu nói xem nữ chính đi cùng cậu tại quảng trường Kim Hoa là ai?”.

Vương Nam vừa nghe, liền bình tĩnh. Không phải Liều Dược Dược nhận lầm người, mà là đang cố ý lừa cậu, liền nói: “Cô chắc chắn đã nhận lầm người, tôi không hề ra khỏi nhà”. Liều Dược Dược nói: “Vậy cũng được, nhưng không đi đâu thì cậu đỏ mặt làm gì?”

Vương Nam trả lời: “Cái này người ta gọi là tinh thần tỏa sáng”.

Câu chuyện buổi sáng cũng qua, chiều, Lí Trọng gọi điện đến, hỏi Vương Nam tối nay làm gì. Vương Nam bắt máy giữa văn phòng, mọi người đều nhìn thấy, cậu chỉ vội vã nói vài câu rồi cúp máy. Nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của đồng nghiệp, Vương Nam nghĩ mọi người hẳn đang nghĩ mình là tên tham tiền đi? Nếu không, một sinh viên vừa tốt nghiệp không bao lâu, làm sao lại có chiếc điện thoại đắt tiền thế?

Một lúc sau, Liều Dược Dược đến trước bàn cậu: “Cậu dùng rồi? Không phải nói không cần sao?”.

– “Cô thế nào mà chuyện gì cũng quản a? Cô là mẹ tôi, hay là bạn gái tôi?”. Vương Nam thật có chút mất kiên nhẫn.

Liều Dược Dược nghe xong, mặt hết đỏ lại trắng, buông một cậu: “Cậu uống nhầm thuốc rồi?!” liền ngượng ngùng rời đi.

Tối đó, Vương Nam không gặp Lí Trọng. Cậu có chút sợ hãi, ái tình đến quá nhanh, hạnh phúc đến quá vội. Cậu sợ mọi thứ sẽ mau tan biến.

Giữa hai nam nhân sẽ có tình yêu sao? Đêm đó Vương Nam mất ngủ. Từ khi phát hiện bản thân yêu Lí Trọng, cậu không ngừng truy vấn bản thân. Chính mình từ bé đến lớn chưa yêu lần nào, nhưng từ khi nhìn thấy Lí Trọng, cậu liền thích nam nhân này. Trải qua vài lần tiếp xúc, cậu càng hiểu mình yêu người kia. Hiện tại quả thực cả lí trí và tâm hồn đều bị thiêu đốt. Mỗi ngày, trong đầu cậu tràn ngập hình ảnh Lí Trọng. Mỗi khi nhận được điện thoại của anh, tâm không tự chủ mà nhảy lên vài cái. Cậu hiện tại chỉ muốn lúc nào cũng ở bên cạnh Lí Trọng. Tối giao thừa hôm đó, lúc Lí Trọng gắt gao ôm lấy Vương Nam, loại cảm giác hoảng loạn đến hít thở không thông ấy, đến giờ vẫn rõ ràng như cũ.

Mặt khác, Vương Nam lại cảm giác mình là tội nhân, yêu một nam tử?! Sẽ như thế nào? Lí Trọng đối với mình là loại tình cảm gì? Đêm đó có lẽ do cả hai quá chén, anh đã có bạn gái, họ còn sắp kết hôn. Vương Nam nghĩ đến đây, lòng lại thất mất mát. Đúng vậy, Vương Nam a Vương Nam, ngàn vạn lần đừng tiến thêm bước nữa, bằng không sẽ thương tổn chính mình. Vương Nam tự nhủ trong lòng, nhưng vừa nghĩ đến nụ cười của anh lúc nhận chiếc khăn quàng, cậu lại cảm thấy Lí Trọng hẳn cũng yêu mình.

Nếu Lí Trọng cũng yêu mình, kết quả sẽ thế nào? Sẽ có kết quả sao? Nếu anh không phải đàn anh, tình cảm của mình bị phát hiện, có thể sẽ mất đi Lí Trọng phải không? Vương Nam cứ như vậy mà tự trách bản thân, xong lại cảm thấy đoạn tình cảm này lại không ít ngọt ngào. Khiến cậu vừa muốn trốn chạy, vừa muốn lại gần.

Vài ngày này, Vương Nam đều dành thời gian để suy xét, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân cần bình tĩnh, không thể cứ mãi cuồng nhiệt. Thứ nhất, cậu sợ loại tình cảm này nếu càng phát triển, cậu sẽ thành đồng tính, cậu chưa bao giờ nguyện ý thừa nhận mình đồng tính luyến. Thứ hai là vì hai người nếu càng gần gũi, Vương Nam càng có cảm giác bất an. Số phận sao lại tốt với mình như thế chứ?! Cuối cùng, cậu quyết định hai người hẳn chỉ nên là bạn tốt, bảo trì khoảng cách sẽ an toàn hơn cho cả hai.

Chẳng qua, Vương Nam hiển nhiên đã phạm phải một sai lầm, khi cậu đánh giá quá cao khả năng điều khiển tình cảm của mình.

17. Chương 17

Thời gian này. Lí Trọng hai lần gọi điện thoại hẹn Vương Nam dùng cơm, đều bị cậu tìm lý do thoái thác. Lí Trọng cảm thấy rất kì quái, sao lại trễ nít đến vậy? Anh ỉn ỉn có chút khó hiểu, nhưng sự từng trải

khiến anh không lộ bất kì thái độ gì. Vừa lúc, Từ Đan Lôi trở về từ chuyến du lịch, Lí Trọng cũng không có quá nhiều thời gian chạy đi tìm Vương Nam.

Lí Trọng không gọi điện nữa, Vương Nam lại càng hoang mang. Một ngày, hai ngày, ba ngày, đảo mắt đã qua một tuần. Vương Nam một mực tự thôi miên, là bạn bè a, không nhất thiết phải gọi điện mỗi ngày. Nhưng một tuần qua với Vương Nam dài như một thế kỷ, cậu có chút không kiềm chế được suy nghĩ. Cậu thầm nghĩ, nhiều ngày như vậy không gọi điện, Lí Trọng không phải đã đổ bệnh chứ? Nếu không sao lại không gọi điện? Chung quy không tìm ra lí do chính đáng, Vương Nam không đợi được nữa mà trực tiếp gọi điện. Điện thoại đang kết nối, tay Vương Nam kích động đến run rẩy, cậu hít sâu một hơi để trấn định.

– “Uy?”. Giọng nói Lí Trọng vang lên bên đầu dây.

– “Anh nha, gần đây bạn lắm sao?”. Vương Nam liền đổi giọng hi hi ha ha hỏi.

– “Xin lỗi, ai gọi vậy?”. Lí Trọng cố ý hỏi.

– “Anh đến giọng tôi cũng không nhận ra?”. Vương Nam nhụt chí.

– “Úc, Vương Nam a, tiểu tử cậu gần đây chạy đi đâu? Thế nào một cuộc điện thoại cũng chẳng buồn gọi?”. Lí Trọng thông thả hỏi.

– “Không bạn gì, vấn đề là sợ làm phiền anh”. Vương Nam triệt để cảm thấy mất mát.

– “Cũng đúng, gần đây hơi nhiều việc, hôm nào tôi mời cậu ăn cơm“. Lí Trọng bất động thanh sắc.

– “Không cần, nếu anh rảnh rồi, tôi mời anh cùng chị dâu dùng cơm”. Vương Nam bị động nói.

– “Chị dâu cái gì, để tôi hỏi nàng xem, hai ngày nữa chúng ra ra ngoài ăn cơm”. Lí Trọng thừa thắng xông lên.

– “Vậy cũng được, không phiền anh nữa, tôi cúp máy đây”. Nói xong Vương Nam liền vội vã muốn cúp máy.

– “Không có việc gì đâu, chỉ gọi điện hỏi thăm anh thôi”, Vương Nam nghĩ nghĩ, lại đem tiếng “Nhớ anh” nuốt vào lòng.

– “Vậy liên lạc sau”. Lí Trọng cúp máy.

Khi nhận được điện thoại của Vương Nam, Lí Trọng thật cao hứng. Vài hôm nay, Vương Nam chưa từng gọi đến, anh ở trong lòng kì thực cũng có chút mong chờ. Vừa rồi khi bắt máy, anh vốn muốn nói với cậu vài điều, nhưng trải qua vài năm tôi luyện, Lí Trọng đã sớm bất động thanh sắc, hợp thời đã kích Vương Nam vài câu, lại làm Lí Trọng rất đắc ý.

Gác máy. Vương Nam toàn thân cảm thấy vô lực. Vốn tưởng sẽ thân thiết trò chuyện một phen, không ngờ lại lãnh tĩnh bình đạm kết thúc. Có thể thấy, Lí Trọng người ta căn bản không để tâm nhiều, trong khi một tuần này, mình lại mắc nghẹn trong lòng, còn người ta đã mau quên mọi chuyện. Vương Nam cảm thấy mình quả rất ngốc!

Thế này cũng tốt, có thể làm bạn. Vương Nam tự an ủi. Trong lúc Vương Nam thần thờ, Liễu Dực Dực đã kịp đi đến: “Ai, đêm nay tôi mời cậu đi xem phim”.

– “Cũng được”. Vương Nam không nghĩ ngợi nhiều liền đồng ý.

Liễu Dực Dực kinh ngạc: “Cậu cũng đam mê điện ảnh sao?”.

– “Điện ảnh là gì? Đêm nay tôi chỉ muốn xem phim”.

Đêm đó bọn họ đi xem bộ phim Shawshank Redemption, đây quả thực là một bộ phim rất hay. Cốt truyện nói về nhân vật Andy bị buộc tội oan, vượt ngục thành công. Trong quá trình đi tìm tự do, lại lồng ghéo những câu chuyện về đời sống, về niềm hi vọng và nỗi tuyệt vọng. Nhiều năm sau, bộ phim vẫn còn để lại trong Vương Nam rất nhiều ấn tượng. Lời thoại trong phim cho đến bây giờ Vương Nam còn thuộc lòng:

Đừng nghĩ cậu hiểu hết thế giới này, nếu có một bức tường không ai có thể chạm tới, thì đó chính là nội tâm của mỗi người. Không ai có thể vươn đến, không ai có thể chạm vào, đó chính là hi vọng.

Để tôi nói cho cậu biết thế nào là hi vọng, anh bạn. Hi vọng là một thứ hiểm nguy, có thể khiến người ta điên cuồng. Hi vọng của chúng ta căn bản không hữu dụng. Cậu tốt nhất nên nghĩ như vậy.

Hi vọng và tuyệt vọng là chủ đề của bộ phim. Khi nhân vật chính trong phim vượt ngục thành công, tìm lại tự do sau 20 năm trời. Vương Nam thực sự bị chấn động. Phải biết rằng, trong ngục tù tăm tối, Andy chịu không ít những nhục hình của bạn tù đồng giới, chẳng qua, anh ta đều âm thầm chịu đựng, âm thầm thích ứng để đợi ngày bỏ trốn. Nam chính có thể giải cứu bản thân, vì anh ta luôn nuôi hi vọng. Nhân vật Andy trong phim từng nói: “Ai cũng có chọn lựa của mình”. Đúng, ai cũng phải đưa ra lựa chọn, đối mặt với đoạn tình cảm này, mình nên tiến hay lùi? Vương Nam trong rạp phim mờ ảo đã hạ quyết tâm, cậu sẽ bước tới!

Vương Nam hiểu rõ đây là một chén rượu độc, nhưng cậu không thể không uống. Đây là số phận, cậu sao có thể kháng cự? Nếu muốn, thì phải kháng cự làm sao?!

18. Chương 18

Khi hạ quyết tâm, Vương Nam không nghĩ đến hậu quả, cậu chỉ muốn có được người mình yêu.

Ra khỏi rạp chiếu bóng, Liễu Dược Dược hỏi cậu bộ phim thế nào? Vương Nam hồn bay phách lạc nói “Cảm ơn đã mời tôi xem một bộ phim hay như vậy”. Liễu Dược Dược nói “Cậu có bệnh a, cũng chỉ là một buổi xem phim, long trọng như vậy làm gì?”. Vương Nam đột nhiên hưng phấn, hét lớn: “Tôi muốn nuôi hi vọng, muốn hưởng thụ hi vọng!”. Người qua đường không ngừng nhìn cậu, Liễu Dược Dược đứng bên cạnh hô “Cậu điên rồi, cậu điên rồi”. Vương Nam khoát vai Dược Dược, cười nói “Tôi quả thật điên rồi, điên rồi”. Nói xong lại kéo Liễu Dược Dược chạy trên lối đi dành cho người đi bộ, ngọn gió đông xuyên qua lớp áo lông, đánh thẳng vào người. Nhưng lúc ấy, Vương Nam tuyệt không lạnh, lòng cậu nóng như lửa đốt. Nam nhân 22 tuổi chính là dễ dàng quyết định như vậy, đương nhiên cũng dễ dàng xúc động như vậy. Liễu Dược Dược thất tha thất thủ đuổi theo: “Vương Nam, tôi mang giày cao gót...”.

Tuy đã xác định tư tưởng, nhưng Vương Nam không tài nào đoán được suy nghĩ của Lí Trọng. Việc anh có bạn gái thực sự là một tảng đá trong lòng Vương Nam, khiến lòng cậu tỉnh táo trở lại. Từ Đan Lôi Từ Đan Lôi, nàng là rào cản giữa cậu và Lí Trọng. Thậm chí, đôi khi Vương Nam ác liệt nghĩ, nếu bọn họ chia tay thì tốt biết bao. Vương Nam bị ý nghĩ của mình dọa cho nhảy dựng! Từ khi nào tâm địa mình lại độc ác như vậy? Vương Nam không hiểu, trong tình yêu, dục vọng chiếm hữu cùng lòng ích kỷ có thể đánh đổ tất cả. Đó kị là nhược điểm của mỗi cá nhân, không ai chạy thoát.

Mặc kệ tất cả, nắm bắt hiện thực đi, Vương Nam không tìm ra thời gian thích hợp, chỉ có thể tự mình thực hiện. Mê mê man man, Vương Nam đột nhiên một chủ động.

Nói chủ động, nhưng có thực hiện được không lại là vấn đề khác. Vốn dĩ cậu không phải là người hoạt bát, cậu thường vẫn là người bị động trong mọi mối quan hệ. Vài tháng quen biết Lí Trọng, cậu đã bao giờ chủ động? Cái gọi là chủ động với cậu, cũng chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi. Lí Trọng không đúng lúc lại lên đường công tác, Vương Nam gọi điện cũng không biết nên nói gì, bản thân cũng không phải loại người thích sến súa vụn vặt. Vẫn là thôi đi, đợi Lí Trọng về, lại tiếp tục gọi.

Sáng nay, Vương Nam vừa thức giấc liền cảm thấy khó chịu, cả người đau nhức vô lực, đầu đau đến nổi tung. Không ổn, Vương Nam biết mình cảm lạnh rồi, lại còn không nhẹ. Cậu tìm hai viên thuốc uống vào, lại gọi điện cho Liễu Dược Dược, nói hôm nay không thoải mái, xin nghỉ làm 1 ngày, nhờ nàng xin phép giám đốc giùm. Liễu Dược Dược hỏi cậu thế nào, Vương Nam nói cảm xoàng thôi, ngủ một giấc sẽ ổn. Liễu Dược Dược đáp cậu cứ nghỉ đi, tan tầm tôi ghé thăm cậu. Vương Nam nói không cần không cần, cô làm việc của mình đi. Nói xong liền gác máy.

Ngủ thẳng đến giữa trưa, Vương Nam càng cảm thấy khó chịu, người rét run từng đợt, chắc chắn đã phát sốt, xem ra phải đến bệnh viện truyền nước biển. Vương Nam giãy dụa ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy vô lực. Với con người mà nói, khoảng thời gian đau ốm, là khi họ yếu ớt nhất, cô đơn nhất. Cậu nghĩ giá có Lí Trọng bên cạnh lúc này thì tốt biết bao? Nhưng hiện thực luôn tàn khốc như vậy, anh càng nhớ một người, càng hi vọng ở bên cạnh họ, thì người đó luôn xa tít chân trời.

Vương Nam đặc biệt muốn gọi cho Lí Trọng – người bản thân nghĩ đến đầu tiên. Nhưng lại do dự, hay là thôi đi, Lí Trọng còn đang ở nước ngoài. Nhưng nếu người ta đã về, thì chắc chắn sẽ ở bên cạnh mình sao? Vương Nam không muốn làm phiền người khác, càng không nguyện ý để người khác thấy mình sa sút. Khoác chiếc áo lông, cậu gian nan xuống lầu.

Vương Nam đương nhiên không biết, hôm qua Lí Trọng đã trở về.

19. Chương 19

Vương Nam ngồi ngoài hành lang bệnh viện, gió lạnh vù vù thổi đến. Cậu đang truyền nước, trong phòng cấp cứu không còn chỗ trống. Năm nay thời tiết lạnh bất thường, số người mắc bệnh cũng vì thế mà tăng cao. Từ sáng đến giờ, Vương Nam chưa ăn gì, thân thể suy yếu không chịu được, cơn sốt vẫn không hạ nhiệt. Mặt cậu đỏ gay, Vương Nam nhắm mắt, cố chịu đựng cơn lạnh.

Ngay lúc đó, điện thoại đổ chuông, Vương Nam vừa nhìn liền thấy số Lí Trọng. Cậu đột nhiên có chút tủi thân, thật giống như đứa trẻ nít vụt nhìn thấy cha mẹ mình. Cậu dùng tay trái mở máy, thanh âm trầm thấp: “Ừ?”.

– “Tiểu tử cậu đang ở đâu? Tối nay chúng ta cùng ăn cơm đi”. Đầu kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Lí Trọng.

– “Hôm nay thì không được, tôi có chút việc bận”. Vương Nam suy yếu đáp.

– “Cậu làm sao vậy? Không việc gì chứ?”. Lí Trọng rất nhạy cảm, hiển nhiên nhận ra Vương Nam khác thường.

– “Không có việc gì, chỉ là cảm lạnh một chút”. Vương Nam cố lực giữ vững ngữ điệu.

– “Cậu đừng XXX giả vờ, cậu đang ở đâu?”. Lí Trọng gấp gáp hỏi. Ngữ khí vừa nghiêm khắc, vừa chân thật đáng tin.

– “Tôi thực sự không sao. Vậy đi!”. Vương Nam không rõ vì sao lại rất điềm tĩnh.

– “Nếu cậu không muốn làm bạn bè nữa, thì đừng trả lời câu hỏi của tôi”. Lí Trọng thật nóng vội.

– “Anh có bệnh a, không có việc gì, anh nổi nóng làm chi? Tôi đang truyền nước trong bệnh viện”. Vương Nam thỏa hiệp.

– “Bệnh viện nào? Đừng làm nhảm nữa, trả lời mau”. Lí Trọng không khỏi phân trần.

– “Bệnh viện đa khoa gần nhà trọ”.

– “Biết rồi”. Nói xong, Lí Trọng liền cúp máy.

Buông điện thoại, Vương Nam đột nhiên rất muốn khóc. Trước kia quen biết một người khi đi học, lúc cảm mạo, các ông anh cùng phòng mua giúp hộp cơm đã làm Vương Nam cảm động đến chết. Giờ đây, hóa ra vẫn còn có người lo lắng ỉn, cậu cảm thấy đây là một loại hạnh phúc. Hết như đứa trẻ nhìn thấy mẹ, sẽ khóc cho thỏa mọi ủy khuất.

Khoảng 20 phút sau, Vương Nam đã nhìn thấy Lí Trọng. Hơn 10 ngày không gặp mặt, Vương Nam rất muốn ôm anh một phen. Lí Trọng vừa nhìn thấy Vương Nam, sắc mặt liền đanh lại. Anh nhíu mày đến bên cạnh cậu, đưa tay sờ trán, sau đó nhìn chằm chằm Vương Nam: “Tôi không phải đàn anh của cậu? Tặng điện thoại chẳng lẽ chỉ để cậu ngắm sao?”. Vương Nam như đứa trẻ làm sai chuyện, suy yếu cười nói: “Không phải vậy. Cũng chỉ là cảm xoàng thôi, anh tức giận thế làm gì?”.

– “Thao, vẫn còn sốt. Sao lại ngồi ngoài hành lang truyền nước, ngoài này gió lạnh đến không chịu được. Bệnh viện này muốn giết người a”. Lí Trọng nói muốn đi tìm bác sĩ, Vương Nam giữ chặt anh: “Xin anh, đàn anh. Bên trong đông người lắm rồi, lát nữa là truyền xong bình nước rồi, đừng như vậy”.

Lí Trọng nhìn thấy bình nước còn lại 1/3, cũng không muốn làm lớn chuyện. Anh ngồi xuống, cầm tay cậu: “Lạnh không?”. Vương Nam nói: “Không lạnh, anh ngồi đi”. Lí Trọng lại nói: “Tay cậu sao lạnh đến thế”.

này?”. Nói xong lại cởi áo khoác phủ lên người cậu. Vương Nam đỏ mặt từ chối: “Không cần không cần, tôi không lạnh lắm”.

– “Cậu đừng già mồm, còn cái nữa tôi sẽ đánh cậu”. Lí Trọng vờ tức giận, Vương Nam liền cười nói: “Anh đánh thử xem”. Lúc này thái độ Lí Trọng mới thoải mái một ít, nói “Vì hôm nay cậu bệnh, tha cho cậu một lần, nếu không, tôi sẽ đánh cho cậu rơi răng đầy đất”. Hai người lại nhẹ nhàng đàm tiếu như xưa.

Cứ như vậy, Lí Trọng một mực nắm tay Vương Nam đợi cậu truyền nước. Vương Nam ngửi mùi khói thuốc tản mát trong áo khoác anh, trầm trầm ngủ. Có Lí Trọng bên cạnh, cậu lại rất kiên định. Không biết qua bao lâu, Lí Trọng lay cậu dậy, nói xong rồi, tôi đưa cậu về.

Trên đường về, Lí Trọng hỏi Vương Nam muốn ăn gì. Truyền nước xong, Vương Nam thấy khỏe hơn một ít, ngày nay chưa ăn gì, cậu có chút đói bụng, nhưng miệng vẫn khách khí nói không muốn ăn không muốn ăn. Lí Trọng không nói gì thêm, liền lái xe đến một quán ăn Quảng Đông, để Vương Nam ngồi trên xe, anh chạy xuống mua đồ rồi lại quay về, nói đợi một lát, đầu bếp đang nấu cháo cho cậu mang về nhà ăn. Vương Nam nói phiền phức như vậy làm gì? Trong nhà còn mì ăn liền. Lí Trọng nói cậu tranh thủ chớp mắt trên xe tí đi, đừng nói nhảm nữa, sau đó mở máy sưởi trong xe ở nhiệt độ cao nhất, Vương Nam lại mơ mơ màng màng thiếp đi. Lí Trọng ngồi bên cạnh nhìn cậu, thời khắc này, nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của Vương Nam, đột nhiên Lí Trọng cảm thấy xúc động. Một loại tình cảm triu mến cứ thế nảy sinh. Vương Nam làm anh cứ muốn thương yêu quan tâm cậu mãi như thế.

Đợi khi cháo nấu xong, trời đã chạng vạng. Lí Trọng cẩn thận mang bát cháo, lái xe quay về. Chạm rĩ lái xe về nhà Vương Nam, trong xe, Trịnh Tấn đang ca: anh không thể kiềm chế cảm xúc/ Là anh yêu em/ Xích lửa lửa/ Em không thể bỏ rơi anh/ Nếu em đã hiểu/ Liền có thể chấp nhận hay từ chối/ Anh van em/ Nhưng mọi việc đều vô nghĩa/ Em không cần quan tâm đến ánh mắt người khác/ Chỉ cần em đừng dối lòng/ Khổ đau sẽ song hành cùng hạnh phúc/ Nhưng anh không quan tâm/ Chỉ cần ta nghe lời trái tim/ Dù trước mắt là bất hạnh, anh vẫn chấp nhận/ Một đoạn lúng túng trầm mặc/ Em hãy vẫn cứ nghe theo con tim mình.

20. Chương 20

Vương Nam kỳ thực không cách nào ngủ được, cậu nhắm mắt tận hưởng lời ca Trịnh Tấn. Lại nghe đến lời ca: Là anh yêu em/ Xích lửa lửa/ Là anh yêu em/ Em không thể bỏ rơi anh. Cậu không khỏi mở mắt nhìn Lí Trọng. Lí Trọng cảm giác cậu tỉnh, liền hỏi: hiện tại cảm thấy thế nào? Cậu còn sốt không? Vương Nam nhìn Lí Trọng nói: không sao, hiện tại đã khỏe hơn nhiều.

Vương Nam nghiêng đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, hiện tại có lẽ đã đến giờ tan tầm. Trên đường người xe như nước, ông khói nhà máy thuốc bên cạnh không ngừng phả hơi. Trong không khí mù sương, người qua đường đều mang khẩu trang gấp gấp bước đi, khuôn mặt ai cũng hồng hồng vì gió lạnh.

– “Đang nghĩ gì vậy?”. Lí Trọng nghiêng mặt hỏi Vương Nam.

– “Không có gì. Nghĩ những người qua đường dù vội vàng nhưng có lẽ đang rất hạnh phúc, vì có người đang đợi họ ở nhà”.

– “Khụ, bỗng dưng tôi phát hiện ra, cậu là người sống rất tình cảm. Muốn kết hôn?”.

– “Gì chứ? Chỉ là cảm giác có nhà thật tốt, chứ như tôi bây giờ, có bệnh cũng một mình lẻ loi”. Vương Nam tức cảnh sinh tình.

– “Vậy thì mau kết hôn, tôi cảm thấy Liễu Dược Dược không tệ”. Lí Trọng thật bình tĩnh nói ra những lời này.

– “Anh đừng nói linh tinh, tôi chưa nghĩ đến việc đó”.

– “Được, vậy khi cậu chưa kết hôn, tôi sẽ chăm sóc cậu. Đợi khi cậu lập gia đình rồi, tôi sẽ rút thật xa”. Lí Trọng nhìn con đường trước mắt nói.

– “Tôi cả đời này sẽ không kết hôn! Luôn phải dựa vào anh rồi”. Vương Nam thăm dò.

– “Muốn tôi nuôi cậu cũng được. Đợi lúc cậu già yếu, tôi sẽ quảng cậu cho chó ăn”. Lí Trọng vừa nói, vừa gõ nhẹ đầu Vương Nam.

– “VẬY cũng không tệ”. Vương Nam nói, kì thực trong lòng lại rất hưởng thụ bầu không khí thân thiết hiện tại. Hai người lại trầm mặc, Vương Nam lại nhìn ra đường. Thái dương đỏ tròn đã dần dần chìm ở sau xe, chỉ còn lại áng mây nhuộm đỏ ráng chiều. Vương Nam rất thích những chiều đông hoàng hôn. Khung cảnh này luôn làm cậu nhớ đến thị trấn nhỏ nơi quê nhà. Những chiều tan học, ai cũng điên cuồng chạy về nhà, vì quá đói bụng mà thống khoái ăn vụng cơm nguội. Đảo mắt, mình đã lớn đến thế này. Rời xa mẹ, cha cũng không còn, chỉ một thân một mình bôn ba giữa thị thành.

Con người khi đau ốm thường hay yếu đuối. Vương Nam chính là đang như vậy.

Về đến nhà trọ, Vương Nam nói tôi tự lên phòng được rồi, Lí Trọng nói cậu có chắc mình có thể không? Tôi đưa cậu đi. Nói xong liền dừng xe, cầm hộp cháo, chuẩn bị đi Vương Nam. Cậu có chút xấu hổ nói: “Tôi nào nghiêm trọng đến vậy, van anh a. Tôi tự đi được rồi”.

– “VẬY thì đi thôi, nhưng nhớ bước chậm”. Lí Trọng theo sau Vương Nam.

Phòng trọ của Vương Nam nằm ở lầu 5, mới bước đến tầng 1, cậu đã thở hồng hộc. Cả ngày không cơm nước, lại còn phát sốt khiến cậu rất yếu. Lí Trọng phát hiện Vương Nam đã hết sức, liền nói để tôi công cậu. Vương Nam cười nói anh đừng nháo, tôi tự đi được mà! Lí Trọng lúc này hết như đứa trẻ ương bướng, quàng gói cháo vào tay Vương Nam, sau đó giữ chặt eo cậu: “Đến, đi nhanh một chút, hôm nay tôi cho cậu hưởng thụ tiêu chuẩn phục vụ 5 sao”. Vương Nam nói: “Được, xem tôi dè bẹp anh như thế nào”. Nói xong liền bỏ hẳn lên người Lí Trọng. Cậu vốn nghĩ sẽ cho Lí Trọng biết bản thân nặng như thế nào, để anh biết khó mà lùi. Vương Nam cao 1,8m, dù hơi gầy cũng nặng đến 70kg, hơn nữa người lại đang choàng tầng tầng lớp lớp quần áo, thế nào cũng nặng hơn 80kg. Không ngờ Lí Trọng lại không sờn lòng, chuẩn bị công cậu. Vương Nam ngã đầu vào vai anh nói, để xem anh công được đến tầng mấy. Lí Trọng thở phì phò nói: cậu có thấy hạnh phúc không. Vương Nam đáp rằng: “Hạnh phúc! Tôi hạnh phúc đến sắp chết!”. Leo đến tầng 2, Lí Trọng đã bắt đầu thở hồng hộc, Vương Nam nói anh thả tôi xuống đi. Lí Trọng rằng tôi sẽ cho cậu thấy tôi lợi hại đến đâu. Hai người vừa đi vừa tranh luận. Vương Nam liếc mắt, liền thấy Liễu Được Được ở dưới lầu đang nhìn bọn họ.

21. Chương 21

Liễu Được Được vì lo lắng cho Vương Nam, chưa tan tâm đã vội bỏ việc chạy đến. Gõ cửa một hồi vẫn không thấy động tĩnh, nàng chuẩn bị xuống lầu hỏi điện cho Vương Nam. Vừa lúc gặp 2 người họ.

Vương Nam có chút xấu hổ, gặp phải tình huống này, không biết xử trí sao cho phải, liền vội vã giãi dụa. Lí Trọng vừa lúc nhìn thấy Liễu Được Được, cũng không buông Vương Nam ra, phì phò cười với cô: “Người này chơi xấu, nhất định bắt tôi phải công lên lầu. Nhìn cậu ấy hôm nay bệnh đến thế này, tôi xem như làm cu-li một lần”. Liễu Được Được liền nói: “Vương Nam cậu da mặt thật dày, lớn rồi còn nghĩ mình là con nít sao?”. Vương Nam không biết đáp sao, liền thuận theo: “Hiếm khi ngã bệnh, sai bảo ai được thì cứ sai bảo nha”. Lí Trọng xốc người cậu lên, nói cậu mau đưa chìa khóa cho đồng nghiệp, để nàng mở cửa. Vương Nam nói để tôi xuống đi. Lí Trọng liền bảo: sao? gặp đồng nghiệp nên xấu hổ? Sau đó lại quay đầu thanh minh với Liễu Được Được: cô nhất định phải tuyên truyền thật tốt sự tích anh hùng của tôi ở công ty. Liễu Được Được cười nói: “Nhất định nhất định”. Bầu không khí lúng túng liền được hóa giải.

Vào cửa, Lí Trọng buông Vương Nam xuống, sau lại vào bếp tìm bát để đổ cháo ra, mang đến bên giường Vương Nam, nói ăn đi cho nóng. Liễu Được Được ngồi bên cạnh muốn giúp cũng không thể giúp, vì Lí Trọng đã kịp mở lời bảo cô chỉ cần ngồi bên cạnh phiếm chuyện với Vương Nam là được rồi. Hai người vây quanh giường cậu. Lí Trọng nói: “Vương Nam cậu mau ăn đi, bây giờ cậu là công thần, hai người tôi liền hầu hạ cậu”. Liễu Được Được lại phụ họa: đúng vậy, cậu cảm mạo cũng làm nên chuyện thật lớn, kinh động đến cả giám đốc Lí.

– “VẬY là cô không biết rồi, chiều nay tôi gọi điện cho cậu ấy, đã cảm giác không ổn. Tôi còn tưởng hôm nay phải đi dự lễ truy điệu”. Lí Trọng hiển nhiên đang khoa trương diễn kịch, Vương Nam cũng ngại thanh

minh, liền ngậy ngô cười, tiếp tục ăn cháo. Nghe 2 người bên cạnh người 1 câu ta 1 câu hạ thấp lẫn nhau. Cảm thấy thật vui.

Đây là lần đầu tiên Lí Trọng đến phòng trọ của Vương Nam, trong lúc phiếm chuyện, anh cẩn thận quan sát không gian sống của cậu. Căn phòng không lớn, một phòng một bếp, Vương Nam cũng xem như là người sạch sẽ, nhưng gian bếp trống rỗng lạnh lạnh, có thể hiểu cậu không thường xuyên vào bếp. “Phòng của tiểu tử cậu thật sạch a”.

– “Đương nhiên, anh nghĩ tôi là ai?”. Thật khó khăn Vương Nam mới có cơ hội nói chuyện.

– “Cậu còn không biết xấu hổ, nhìn bếp nhà cậu xem, không phải bẩn kinh hồn là gì”. Liễu Dực Dực ở một bên chế nhạo. Đêm đó là lần đầu tiên Lí Trọng và Liễu Dực Dực thân mật trò chuyện, lại cùng đồng lòng chọc cười Vương Nam. Hai người quả thật rất ăn ý, người một câu ta một câu cố tình chế giễu cậu, Vương Nam cũng không giận, cậu thích những công kích thiện ý như vậy.

Vương Nam là thật dói, cũng không cùng bọn họ chấp nhất, một lát sau đã ăn hết cháo. Lí Trọng mang bát vào bếp, Liễu Dực Dực liền tranh phần đi dọn dẹp, trong phòng liền chỉ còn 2 người Lí Trọng Vương Nam. Vương Nam nhìn Lí Trọng, muốn nói thực ra anh cũng không cần làm vậy, nhưng còn chưa kịp nói, đã vừa lúc gặp phải ánh mắt Lí Trọng. Hai người nhìn nhau, ai cũng không chịu dời mắt trước, Vương Nam cảm thấy thân dưới bắt đầu có phản ứng. Lúc này, Liễu Dực Dực tại nhà bếp liền hô: “Vương Nam, bếp nhà cậu thật đáng kinh tởm!”. Ánh mắt Vương Nam không rời khỏi Lí Trọng, nói: “Cô gắng dùng đi”. Lúc này, Lí Trọng mới dời tầm mắt, xoay người nói với Liễu Dực Dực: “Cô còn rửa làm gì? Vứt luôn đi”. Vương Nam nhân cơ hội muốn nắm Lí Trọng một quyền, nhưng tay liền bị anh giữ lấy. Không nói gì, chỉ nắm thật chặt, Vương Nam cũng không giãy, cứ để anh nắm tay như thế, trải nghiệm độ ấm từ lòng tay người kia.

Lúc sau, Liễu Dực Dực quay về phòng. Lí Trọng rất tự nhiên buông tay, nói với cô: “Không thì cô ở lại thêm lát nữa đi, tôi có việc phải đi trước”. Liễu Dực Dực nói: “Cũng được, anh bận thì về trước đi, tôi ở lại với cậu ấy lát nữa”. Vương Nam vội ngăn cản: “Hai người về đi, muộn rồi. Liễu Dực Dực, cô về khuya không an toàn, nếu không thì để Lí Trọng đưa về”. Lí Trọng nói: “Cậu thực sự không sao chứ? Nếu đã ổn, chúng tôi sẽ đi”. Vương Nam xua tay: “Đi mau đi mau, đêm nay hai người làm tôi phiền đến chết”. Lí Trọng mĩa mai: “Tiểu tử cậu vừa qua cầu đã rút ván, không được, phải giáo huấn”. Nói xong liền đến bên cạnh Vương Nam đang trên giường, đè cậu ra mà cắn một ngụm. Vương Nam không còn sức phản kháng, chỉ mở miệng kêu to: “Cứu mạng cứu mạng”. Liễu Dực Dực lại phụ họa: “Hai người thế nào lại như trẻ con vậy?”. Cắn xong, Lí Trọng liền vọt đến bên cạnh Liễu Dực Dực: “Đi, tôi đưa cô về”. Vương Nam nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh nhớ đấy, đợi hết bệnh rồi xem tôi trả thù như thế nào”. Lí Trọng dọa: “Tiểu tử cậu còn mạnh miệng?! Nói nữa, tôi cắn tiếp”. Vương Nam lúng túng, liền cười nói: “Tôi thua rồi, đi nhanh đi”. Lí Trọng nhìn đồng hồ, cũng đã muộn nên liền kéo Liễu Dực Dực ra về.

Trên xe, nàng nói: “Giám đốc Lí đối với Vương Nam rất tốt”. Lí Trọng vẫn nhìn con đường trước mặt: “Khụ, trẻ tuổi đã phải một thân một mình lập nghiệp tại thành phố này cũng đã đủ đáng thương, tôi là đàn anh mà không chiều cổ cậu ấy thì còn ai vào đây?”. Liễu Dực Dực không nói gì, lát sau lại mở lời: “Vương Nam quả thực rất may mắn mới gặp được anh”. Lí Trọng nói: “Cô cảm thấy Vương Nam thế nào? Tôi thấy cậu ấy không tệ. Hai người cố gắng bồi dưỡng tình cảm đi, sau này nhiệm vụ chiều cổ cậu ấy sẽ giao lại cho cô”. Liễu Dực Dực thở dài nói: “Khụ, ai biết được điều gì. Có khi, tôi thực sự không hiểu Vương Nam đang nghĩ gì”.

Lí Trọng nghĩ thầm: đúng vậy, trên đời này, ai có thể đoán được tâm ý kẻ khác? Trời lạnh, xe chạy qua những đoạn đường tranh tối tranh sáng.

22. Chương 22

Khỏi bệnh, Vương Nam liền mời khách, nói nhất định phải mời cơm mọi người một lần. Lí Trọng nói cũng được, chúng ta ăn lẩu. Vương Nam không đồng ý, Lí Trọng liền bá đạo nói quyết định thế đi, cậu gọi Liễu Dực Dực, tôi mang theo Từ Đan Lôi.

Đây là lần đầu tiên bốn người cùng nhau dùng cơm, Lí Trọng và Vương Nam uống bia, hai cô gái dùng nước ngọt. Trước kia, Lí Trọng rất hay uống bia ngoại, bia nội Thanh Tuyền rất hiếm khi thử qua. Lần đầu uống

rượu cùng Vương Nam, cậu liền gọi bia trong nước, Lí Trọng cũng không biết xấu hổ mà uống sạch. Sau này, mỗi khi cùng nhau đi ăn, lúc nào hai người cũng gọi bia Thanh Tuyền. Lần này, Từ Đan Lô bắt gặp liền kì quái hỏi: “Ai? Lí Trọng anh bắt đầu uống Thanh Tuyền từ khi nào? Không phải anh chỉ uống bia Đức thôi sao?”. Lí Trọng nói: “Anh vừa lúc phát hiện bia này không thua gì bia Đức, là Vương Nam giới thiệu”. Từ Đan Lô lại cười với cậu: “Tôi phát hiện ra cậu thay đổi rất nhiều thói quen của Lí Trọng nhà tôi a, trước kia anh ấy có chết cũng không động vào Thanh Tuyền, giờ lại dễ tính như thế”. Vương Nam không rõ mình phải đối đáp như thế nào, đã thấy Liễu Được Được tiếp lời: “Tôi thấy giám đốc Lí rất quan tâm Vương Nam, phỏng chừng còn tốt hơn chị Đồng nữa”.

– “Anh ấy thuộc tuýp người anh em như tay chân, vợ con như quần áo”. Từ Đan Lô nhìn Lí Trọng.

Lí Trọng vội ngắt lời: “Được rồi, mau ăn thôi, tôi đói lắm rồi”. Mọi người liền dứt khoát từ bỏ cuộc nói chuyện mà bắt đầu ăn.

Bầu không khí đêm đó rất tốt, cuối bữa ăn Từ Đan Lô còn nói: “Lí Trọng, sau này mỗi lần đi ăn cùng Vương Nam thì gọi em theo với. Em thấy cậu ấy thú vị hơn đám bạn của anh nhiều”.

Lí Trọng nói: “Dĩ nhiên, nếu không sao anh lại hay đi ăn với Vương Nam được?”.

Vương Nam nói: “Anh vẫn là khi dễ tôi”.

Lí Trọng nói: “Tiểu tử cậu cần được giáo huấn một chút”, rồi véo tai Vương Nam “Nói! Nói cậu sai rồi”.

Vương Nam nhe răng nhếch mép: “Ai nha, ai nha, tôi sai rồi”.

– “Có thích đi ăn cùng tôi không?”.

– “Thích, rất thích rất thích”.

– “Tôi có tốt không?”.

– “Ai nha, tốt tốt. Anh tốt nhất trần đời”.

Từ Đan Lô có chút chịu không được những động tác thân mật này, liền nói: “Được rồi, Lí Trọng, đừng đùa nữa, anh lại còn khi dễ người ta”.

Lí Trọng lúc này mới buông tay nói: “Vương Nam cậu lần sau mở miệng thì nhớ lựa lời”.

Vương Nam xoa tai nói: “Chị Từ, lần sau đi ăn đừng rủ anh ấy, lần sau tôi mời chị”.

Từ Đan Lô nói: “Được, nhưng lần sau tôi sẽ mời các cậu”.

Lí Trọng cười nói: “Còn tìm đồng minh, được, vậy về sau mọi người cứ thay phiên nhau mời cơm đi”.

Từ sau bữa cơm ấy, bốn người vẫn thường ra ngoài ăn cơm uống rượu. Lần nào, Vương Nam Lí Trọng cũng đều gọi bia Thanh Tuyền, nếu quán không có, thì nhờ phục vụ chạy ra ngoài mua cho được. Bọn họ vì sao lại cố chấp như vậy, không ai nói ra. Nhưng nhiều năm sau nghĩ lại, Vương Nam nghĩ rằng kỳ thực hai người đều tận lực bảo lưu những thói quen cùng nhau. Chẳng qua không ai nói ra mà thôi.

23. Chương 23

Tết âm lịch nói đến thì đã đến rồi, Vương Nam về đến nhà vừa đúng 28 tháng Chạp. Hơn một năm không về, hai mẹ con gặp nhau thật hạnh phúc. Buổi tối, Lí Trọng gọi điện đến, hỏi cậu về đến nhà chưa, Vương Nam trả lời hoàn hảo. Mẹ vừa nhìn thấy điện thoại di động, liền hỏi cậu thứ này ở đâu ra? Vương Nam nói là Lí Trọng tặng, mẹ nói người ta tặng gì thì còn cũng nhận? Con sao không phân nặng nhẹ như thế, món đồ đắt tiền vậy cũng dám nhận, lúc về trả lại cho người ta đi. Vương Nam nói được rồi được rồi, mẹ, mẹ đừng lưu tâm quá chuyện của con. Lúc này, mẹ cậu mới biết rằng con trai đã bay xa lắm, sắp ngoài tầm với của mình rồi.

Hôm sau, Vương Nam đưa mẹ ra phố mua sắm Tết, gặp người quen, mẹ luôn tự hào giới thiệu đây là con trai tôi, hiện đang làm kiến trúc sư. Vương Nam lúc nào cũng lễ phép chào hỏi, khiến đối phương tâm tắc khen mẹ cậu thật có phúc, con trai vừa thanh đạt, tuần túc mà lại hiểu chuyện như vậy! Vương Nam nghe

những lời khen ngợi kia thường sẽ phân tâm, nếu bọn họ biết mình yêu một nam nhân, còn có thể khen ngợi như vậy không? Vừa nghĩ đến Lí Trọng, Vương Nam lại tự hỏi anh đang làm gì? Đang bên cạnh Từ Đan Lô sao? Từ vài năm trước, lúc nào Từ Đan Lô cũng đến nhà anh mừng năm mới, trong nhà ngoài ngõ ai cũng đều xem nàng là dâu nhà họ Lí. Nghĩ đến đây, Vương Nam lại buồn bã không thôi. Đêm đó, mẹ Vương Nam đột nhiên hỏi còn yêu ai rồi phải không, sao cả ngày lại như người mất hồn thế kia? Vương Nam trả lời nào có ai. Mẹ cười nói, mẹ con làm giáo viên nhiều năm, học sinh nào yêu đương vụng trộm, mẹ liếc sơ là biết ngay. Chẳng qua hiện tại con lớn rồi, cũng nên nghĩ đến chuyện đó, dù mẹ không can thiệp vào. Ai? Nói ẹ biết con có bạn gái hay không? Mẹ còn dùng ánh mắt thần bí nhìn cậu, Vương Nam cảm thấy mẹ thực khả ái, nhưng mình có thể thoát ra mình yêu nam nhân sao?!

Cậu nói: “Mẹ, mẹ đừng đoán mò nữa, còn một người cũng chẳng có”.

– “Con bắt đầu học thói khoác lác của ai?”. Mẹ nhìn đứa con, vô cùng thân thiết đánh Vương Nam một quyền.

Đêm trừ tịch, khi Vương Nam cúng kiến xong, cũng đã đến 0h. Cậu muốn gọi điện chúc tết Lí Trọng. Đợi nửa ngày, đường dây mới thông. Vương Nam nói: “Chúc mừng năm mới”. Lí Trọng lại bảo: “Tiểu tử cậu chúc tết phải có lì xì, tục ngữ nói anh trai như cha a”.

Vương Nam rằng: “Nếu vậy anh mang tôi đến chúc Tết chú dì là được rồi”.

Lí Trọng nói: “Tôi luyện thuyết cái gì, cậu chúc tết trực tiếp là được rồi”, sau đó lại la lên: “Ba mẹ! Con nuôi hai người muốn chúc tết!”. Hai vị tiền bối bằng hiểu gì, bọn họ khi nào thì có con nuôi, nhưng vẫn bắt máy. Vương Nam lễ phép mà khách khí chúc mừng năm mới hai người. Lí Trọng lại đoạt lấy điện thoại nói: “Đưa điện thoại ẹ cậu đi, tôi cũng muốn chúc tết dì”.

Vương Nam cũng la lên: “Mẹ, con nuôi mẹ muốn chúc tết!”.

Mẹ Vương Nam hỏi là ai? Bắt điện thoại liền biết Lí Trọng, mẹ vội vàng cảm ơn anh đã chiếu cố cậu. Vương Nam đứng bên cười ngầy ngỗ. Nói vài câu, lại trả điện thoại về tay Vương Nam, Lí Trọng lại bảo: “Tiểu tử cậu năm nay nên nghĩ đến chuyện yêu đương đi, bắt lấy Liễu Dục Dục. Đây cũng là điều tôi mong chờ”.

Vương Nam muốn nói “tôi chỉ muốn bắt lấy anh”, nhưng lại nói không nên lời. Thuận miệng chuyển đề tài: “Vậy năm nay anh kết hôn trước đi”. Nói xong câu đó, trong lòng lại ầm ầm đau. Bọn họ vì sao phải che giấu bản thân? Từ Đan Lô cũng đoạt lấy điện thoại, hàn huyên với cậu một hồi. TV đã vang lên ca khúc Đêm khó quên:

Đêm khó quên, đêm khó quên

Vô luận chân trời góc biển

Hay đường xa vạn dặm

Cùng đều mong ước trái đất hạnh phúc, già biệt đêm nay

Vô luận người mới hay người cũ

Năm mới đều yêu thương nhau

Núi xanh vì người còn trẻ

Người còn trẻ

Vương Nam lại thấy vắng vẻ trong lòng, nghìn trùng xa cách, có lẽ là tình huống của bọn họ hiện tại.

Ngoài cửa, không khí giao thừa vẫn náo nhiệt như cũ.

24. Chương 24

Mùng 1 tết, Liễu Dục Dục gọi điện đến, bắt đầu khởi binh vấn tội Vương Nam: “Cậu nói thật đi, có phải đã quên tôi rồi không? Có phải đã quên đồng nghiệp ngồi cùng phòng rồi phải không?”. Vương Nam thầm mắng mình bỏ quên Liễu Dục Dục, vội vàng giải thích: “Nào có, về nhà lo bởi mẹ mua sắm tết, tôi không

còn chút thời gian nào?”. Liễu Được Được nói: “Ừh, cậu không có thời gian, không có thời gian. Những vẫn có thời gian chúc tết Lí Trọng? Cũng không buồn gọi cho tôi một cú?”. Vương Nam bị cô vạch trần, có chút xấu hổ, miệng lưỡi bắt đầu luống cuống: “Không phải, đó là...”. Nàng lại nói: “Không phải cái gì, cậu không phải thì tôi phải. Không đòi co với cậu nữa, đưa điện thoại ẹ cậu đi, tôi muốn chúc tết dì”. Vương Nam liền la lên: “Mẹ, đồng nghiệp con muốn chúc tết mẹ”. Mẹ cậu chạy đến nhận điện thoại, tùm tùm cười nói một hồi, cúp máy liền quay sang hỏi bạn gái con phải không? Vương Nam đang chuẩn bị ứng phó, học sinh của mẹ đã đến chúc tết. Cậu liền chớp lấy thời cơ, chạy ra ngoài đi chơi cùng bạn học.

Ngày đó, đúng dịp Vương Nam gặp lại cậu bạn tốt thời trung học kia. Đường ở thị trấn không lớn, Vương Nam đang đi liền nghe có người gọi tên mình, ngẩng đầu, có chút nhận không ra đối phương. Chần chừ một lúc, kí ức mới quay về. Đã hơn 5 năm không gặp mặt, ai cũng thay đổi rất nhiều. Vương Nam hỏi bạn hiện đang làm gì? Đối phương trả lời ở lại Thượng Hải làm việc. Hàn huyền một hồi, Vương Nam hỏi cô bạn gái lúc trước hiện tại thế nào. “Đã chia tay từ lâu, lúc đó không phải cậu luôn nói tôi yêu quá sớm sao?”. Hai người đều cười. Trò chuyện rồi lại trao nhau số điện thoại đi động, liền từ biệt. Vương Nam vừa đi, vừa nghĩ ai đó đã từng nói hai người dù trước kia yêu nhau thế nào, chia xa một thời gian, khi gặp lại chỉ còn là hờ hững. Đúng vậy, thời gian thực sự có thể thay đổi tất cả.

Thật khó tưởng tượng trước kia mình cuồng nhiệt người nọ như thế nào! Hiện tại lại có thể thản nhiên trò chuyện, mà cậu cũng đã quên mối tình đầu ngây thơ ấy.

Vài ngày tiếp theo. Vương Nam hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Đi thăm viếng nhà bà con một vòng, mọi người đều hỏi có bạn gái chưa? Vương Nam thanh minh không có không có, nhưng chẳng ai tin. Chàng trai trẻ khí suất như thế mà không có bạn gái, đây chẳng phải là nói đùa hay sao?! Tất cả đều đồng lòng cho rằng cậu đang giấu diếm, ngay cả mẹ cũng tin cô gái gọi điện đến hôm mừng 1 là bạn gái Vương Nam. Cậu cũng lưỡi giải thích, thế này cũng tốt, đỡ bị thúc giục mang bạn gái về nhà.

7 ngày nghỉ qua rất nhanh, trước ngày đi, Vương Nam nói với mẹ muốn đi viếng mộ cha. Mẹ nói trời đang lạnh lắm, đi không tiện, lần sau quay về hãy đi đi. Vương Nam lại nói không sao đâu, con muốn đến thăm cha một chút, hơn năm rồi không đi. Mẹ không lay chuyển được cậu, liền nói mẹ đi cùng con. Vương Nam cản: mẹ nghỉ ngơi đi, con tảo mộ một lát sẽ về ngày.

Cha Vương Nam an nghỉ trong khu nghĩa trang ngoại thành, hơn 1 năm không đến, Vương Nam vẫn tìm đúng mộ cha. Nghĩa trang có vẻ dị thường sạch sẽ, vài gia đình mang pháo đến viếng mộ, xác pháo hồng đến chói mắt trên nền tuyết trắng. Vương Nam lặng lẽ đổ rượu xuống đất, lại châm một điếu thuốc cắm vào mộ, sau đó lại đốt vàng mã cho cha. Cậu nhìn di ảnh trên mộ bia, khuôn mặt cha vẫn anh tuấn như năm đó. Mọi người đều nói khuôn mặt cậu giống hệt cha, thế nhưng Vương Nam chỉ cảm thấy cha anh tuấn hơn mình nhiều lắm.

Ngày đó cũng không phải quá lạnh, bầu trời trong vắt thật gần. Vốn không hút thuốc nhưng cậu cũng đốt một điếu, ngồi xuống bên cạnh mộ. Vương Nam nhìn xa xăm, nhẹ nhàng mà nói cho cha biết công việc của mình rất tốt, bạn bè tốt, mẹ cũng khỏe mạnh. Lúc nói đến Lí Trọng, cậu có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói với cha. Vương Nam nói: “Cha, con yêu một người, là một nam nhân tên Lí Trọng”. Ngày một lát, cậu nói tiếp: con xin lỗi, cha. Con biết nếu cha còn trên đời, chắc chắn sẽ không đồng ý. Còn có thể rất giận con. Nhưng, là con không kiềm chế được, con thực sự yêu anh ấy, ngay từ lần gặp đầu tiên. Vương Nam rít một hơi thuốc, sắc sưa ho khan. Cổ trấn tĩnh, cậu nói tiếp” cha, từ nhỏ người đã rất thương con, chuyện gì cũng đều để con tự quyết định. Cha muốn con sau này sẽ trở thành một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. Con hiện tại là một nay nhân, nhưng lại có một tình yêu không giống người thường. Hiện tại, con cũng không biết phải làm sao. Không dám đối mặt anh ấy, cũng không dám đối mặt mẹ. Vương Nam thở một hơi dài, lại tiếp tục: được rồi, cha cũng đừng lo lắng, có người thích con rồi, có lẽ con sẽ kết hôn. Con không muốn phụ lòng ba mẹ. Cha, nếu người còn sống thì thật tốt rồi. Con có thể để cho người đánh mắng, sẽ không phải lúc nào cũng sợ mẹ sẽ đau lòng như hiện tại. Bởi vì cha vẫn vững chãi hơn mẹ rất nhiều.

Ánh nắng ngày đông chiếu thẳng xuống, mắt Vương Nam có chút đau. Ngày đó, Vương Nam lẳng lặng tâm tình trước mộ phần cha. Ánh mắt mỉm cười nhân nhật của cha vẫn luôn nhìn theo cậu.

25. Chương 25

Lắc lư lắc lư, mùa Xuân đã đến. Vương Nam từ sau tết âm lịch đến hiện tại, cũng chưa từng gặp qua Lí Trọng. Một là Lí Trọng rất bận, mỗi ngày không phải ở Thượng Hải thì cũng đang tại Thâm Quyển. Bay đến bay đi liên tục, công ty anh hiện tại đang rất có thanh thế trong giới trang trí nội thất. Từ Đan Lôi cũng bận rộn, chuyên tâm giúp đỡ Lí Trọng. Sau đó, Vương Nam lại bận công trình, cả ngày đều vội vội vàng vàng ở công trường. Nên hai người không gặp nhau, chẳng qua cả hai vẫn thường xuyên gọi điện cho nhau, mặn nhạt vui đùa không ít chuyện.

Có hôm, Vương Nam nhận được điện thoại của Lí Trọng. Anh nói đêm nay cùng nhau ăn cơm đi, Vương Nam trả lời đêm nay có lẽ sẽ tăng ca, nếu không trưa mai gặp nhau cũng được. Lí Trọng hỏi cậu tăng ca đến mấy giờ, Vương Nam trả lời ít nhất cũng 8h. Lí Trọng nói vậy tôi đợi cậu. Vương Nam nói thật ngại quá, nếu vậy gọi thêm Liễu Dực Dực và chị Từ cùng đi. Lí Trọng bảo không, hai ta lâu rồi không ăn cơm cùng nhau, đêm nay tôi lại muốn uống rượu. Trong lòng Vương Nam thật vui vẻ, nói được, tôi sẽ cố gắng làm nhanh một chút.

Hơn 7h tối, Vương Nam liền ra khỏi công trường, gọi điện hỏi Lí Trọng đang ở đâu? Lí Trọng nói tôi còn ở công ty, cậu ở đâu để tôi đến đón. Vương Nam nói địa điểm rồi đứng bên đường đợi anh.

Mùa Xuân đến rồi, không khí bên đường cũng ấm áp lên. Khí trời vừa ấm vừa lạnh thật khiến người ta lười biếng. Ngày đó Vương Nam khoác kiện áo dệt kim cổ lọ, bên ngoài lại thêm một chiếc sơ mi ca-rô. Bên dưới vẫn là chiếc quần jeans cũ, Vương Nam nhìn sắc trời tối dần, thuận tiện vuốt mình vuốt eo. Hơn 1 tháng không gặp Lí Trọng, thật XXX có chút nhớ nhung, nhưng tâm tư này cũng vô pháp nói ra.

Nửa giờ sau, Lí Trọng đến. Vương Nam vừa lên xe đã oán trách: “Anh làm sao bây giờ mới đến? Tôi đói muốn chết rồi”. Lí Trọng nói: “Tiểu tử cậu thật biết cách trả đũa, biết tôi đợi cậu bao lâu rồi không? Tôi không la đói thì thôi, cậu lại còn oán thán”. Vương Nam hỏi: “Gần đây anh chạy đi đâu? Không khi nào gặp được anh?”. Lí Trọng cười: “Thế nào? Nhớ tôi?”. Vương Nam vốn nghĩ mình sẽ mạnh miệng phản bác: “Anh đi chết đi, ai nhớ anh?”. Thế nhưng lại thuận miệng nói: “Ừm, thật có chút nhớ”. Lí Trọng vốn đang nhìn đường lái xe, nghe Vương Nam nói thế, liền quay đầu nhìn cậu: “Thật không?”. Vương Nam không dám đón nhận ánh mắt anh, chỉ gật đầu. Lí Trọng không nói gì, vươn tay sờ sờ đầu Vương Nam: “Cậu nghĩ xem chúng ta nên ăn gì”. Vương Nam nói: “Chúng ta ăn thịt dê nướng đi”. Lí Trọng như muốn nói gì rồi lại thôi, trực tiếp lái xe đến nhà hàng Tân Cương.

Đến nơi rồi, Vương Nam mới biết Lí Trọng không thể ăn thịt dê. Cậu oán giận: sao anh không nói sớm, hay là chúng ta đổi địa điểm? Lí Trọng nói lần qua lần lại làm gì, ăn mì xào Tân Cương cũng được, đến khi uống rượu lại đổi nơi khác. Vì không uống rượu, hai người ăn rất nhanh, chưa đến 9h đã xong tất cả. Lên xe, Lí Trọng nói để tôi dẫn cậu đến một nơi khác uống rượu, Vương Nam còn đang áy náy vì anh ăn không được nhiều, liền nói: “Vẫn là đến nơi anh thích đi?”. Lí Trọng nói: “Cậu từ lúc nào mà quan tâm người khác đến vậy? Tốt với tôi như thế, đều sắp bắt kịp vợ tôi rồi”. Trong lòng Vương Nam vẫn luôn không thích cách Lí Trọng gọi Từ Đan Lôi như vậy, ngoài miệng lại nói “Anh đi chết đi, vậy mặc kệ anh. Chúng ta đi đâu?”. Lí Trọng trả lời: “Liền đến KTV đi, tôi chưa từng nghe Vương Nam cậu hát lần nào”. Vương Nam vừa nghe xong đã liền cảm thấy dửng dưng, nói: “Lúc ở trường, tôi là giọng ca nổi danh a”. Lí Trọng lại cười: “Cậu không khoác lác thì sẽ chết a?”. Vương Nam lại hồ hởi: “Những lúc đi với anh, không khoác lác cũng rất khó”.

Thời gian này, KTV Kara OK vừa mới khai trương, trong quán đều có bán rượu. Phòng còn trống rất ít, chỉ còn khu vực ngồi chung ngoài sảnh chính. Hai người trở ra, ngồi tại sảnh. Lí Trọng ngồi một lúc, liền nói với cậu: “Hai người chúng ta rất vô nghĩa, để tôi tìm cho cậu một cô gái”.

26. Chương 26

Vương Nam sững sốt, theo bản năng nói anh thích thì tự đi mà tìm, tôi không cần. Lí Trọng nói cậu có phải là nam nhân hay không, Vương Nam nói tôi không phải nam nhân, tôi vẫn là bé trai. Lí Trọng cười nói cậu thật biết pha trò, lại tìm nhân viên phục vụ nói muốn hai cô gái. Anh đặc biệt chỉ vào Vương Nam nói tìm cho cậu cô gái ngày thơ một chút, cậu ta vẫn là xử nam. Nhân viên cười nói, ngài yên tâm, nhân

viên trong quán đều rất chuyên nghiệp. Thành thật mà nói, lúc này Vương Nam mới biết trong quán có tiếp viên. Nhưng không biết tiếp viên sẽ làm gì. Trông lòng cậu ngàn vạn lần không nguyện ý tìm tiếp viên, càng không nguyện ý để Lí Trọng làm vậy.

Một hồi, nhân viên quán mang đến 2 cô gái. Vương Nam lạnh mặt, hai nàng nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh bọn họ, thân thể tự nhiên mà tựa sát vào. Vương Nam chán ghét né tránh, nói chọn bài đi, tôi muốn ca. Bên kia, Lí Trọng đã bắt đầu hứng khởi. Vương Nam nhìn mà âm thầm tức giận, cũng không cách nào nói ra. Cô tiếp viên cảm thấy bầu không khí có phần mất tự nhiên, rót một ly rượu, nói với Vương Nam: “Đại ca, em chộc anh tức giận chuyện gì sao?”. Vương Nam nghĩ thầm thì cũng có liên quan gì đến cô? Nhưng vẫn dậm dậm mở lời: “Không có, không liên quan đến cô”.

– “Vậy đại ca, chúng ta cùng uống rượu đi”.

– “Không cần. Cô tự uống đi”. Tiếp viên lần đầu tiên gặp phải vị khách kì quái như vậy, vừa uống rượu vừa chờ đợi. Lí Trọng thấy Vương Nam như vậy liền nói: “Thế nào lại như vậy? Em gái hảo hảo hầu hạ anh em tôi, bằng không lát nữa sẽ không có tiền bo”. Tiếp viên khó xử, nhích lại gần Vương Nam, nói: “Đại ca, anh cũng nghe thấy rồi. Vị kia tức giận sẽ không bo. Nếu không em xin bồi tội trước 3 chén rượu”. Vương Nam tức giận với Lí Trọng, lại không có chỗ phát tiết, liền đổ hết lên đầu tiếp viên: “Vậy cô uống đi”. Cô gái thấy thế, ừng ực uống một hơi 3 ly rượu, làm Vương Nam cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Đúng lúc này, DJ thông báo: “Xin mời Vương Nam ở bàn số 6 biểu diễn khúc Ta nguyện ý”. Vương Nam như tìm được đường giải thoát, liền nhanh chóng chạy lên sân khấu. Lúc này, nhạc dạo ca khúc chậm rãi vang lên, Vương Nam nhìn màn hình, chậm rãi hát: “Tuổi trẻ một thân ảnh vô thanh vô tức lắng sâu trong đáy lòng. Đảo mắt, đã nuốt hết mọi tịch mịch trong lòng. Ta vô lực kháng cự, mỗi khi đêm về, lại nhớ người đến vô pháp hô hấp. Hận không thể lập tức lớn tiếng nói cho người”.

Hát đến câu này, Vương Nam thoáng nhìn qua Lí Trọng, ngọn đèn trong quán mờ ám, cậu ẩn ẩn thấy Lí Trọng ánh mắt không nhúc nhích mà nhìn mình chòng chọc: “...Nguyện ý vì người, ta nguyện ý vì người. Vì người, ta nguyện ý lãng quên tất cả. Chỉ cần một giây được ở bên cạnh người, dù mất đi cả thế giới ta cũng không hối tiếc. Nguyện ý vì người, ta nguyện ý vì người. Dù đến nơi góc bể chân trời, ta đều nguyện ý vì người...”.

Giọng hát Vương Nam đặc biệt phù hợp với ca khúc này, trầm thấp mà nhiều cảm xúc. Ca xong, trong sảnh không ngớt tiếng vỗ tay. Trở lại chỗ ngồi, Lí Trọng đã khôi phục tinh thần nói: “Tiểu tử cậu hát thật hay a, đến, uống một chén”. Vương Nam cầm ly rượu uống một ngụm, Lí Trọng cũng nhấp một ngụm, hai người liền im lặng. Lí Trọng cũng thôi không vui đùa cùng tiếp viên bên cạnh. Không khí thật buồn, phục vụ mang đến một đĩa trái cây, nói là khách nhân ở bàn 13 biểu tặng. Lí Trọng nhìn sang, không thấy ai, liền hỏi phục vụ là ai tặng? Viên phục vụ nói: “Có vị khách nhân muốn tặng tiên sinh vừa hát xong”. Lí Trọng vẫn không buông tha nói: “Là ai a, cậu thay tôi cảm ơn đi. Mang đến cho người ta một đĩa tương tự, nói tôi chi trả”. Phục vụ đáp ứng xong liền đi. Lát sau, một nam nhân đến trước mặt bọn họ, Lí Trọng và đối phương đều cười nói: “Sao cậu lại ở đây?”. Người này là bạn trai của Đồng Khiết – Trương Chí Vĩ.

Trương Chí Vĩ thuộc diện vừa nhìn qua đã biết là nhân tài. Da trắng, kính mắt đoan chính, tóc húi cua gọn gàng, không nơi nào không toát ra vẻ khôn khéo giỏi giang.

– “Cậu sao lại đến đây?”. Lí Trọng hỏi trước.

– “Cậu có thể đến, còn tôi thì không?”. Trương Chí Vĩ trêu ghẹo.

– “Đúng vậy, vốn là đến chào người này, không ngờ hai người lại đi cùng nhau”. Trương Chí Vĩ nói.

– “Úc, thì ra cậu muốn gặp Vương Nam. Để tôi giới thiệu hai người, vị này là Trương Chí Vĩ, còn đây là Vương Nam”. Lí Trọng ngăn gọn giới thiệu.

– “Xin chào”. Vương Nam lễ phép đứng lên.

– “Xin chào”. Trương Chí Vĩ nắm chặt tay Vương Nam, cậu cảm giác bàn tay đối phương rất to lớn. “Cậu hát rất tốt, lần sau nếu có thời gian tôi sẽ mời cậu, cậu không thể không đi”. Trương Chí Vĩ khéo léo mời. Vương Nam nói: “Cũng được, lúc đó lại gọi anh Lí đi cùng”. Trương Chí Vĩ đáp: “Không gọi cậu ấy, có cậu ta lại mất vui”. Lí Trọng nói: “Ngồi xuống uống vài ly đi”.

Trương Chí Vĩ liền từ chối: “Hai người vui vẻ đi, bên kia tôi còn có bạn”. Nói xong liền quay về.

Trương Chí Vĩ đi rồi, không khí vẫn rất nặng nề. Vương Nam vừa uống bia vừa nghe người khác hát. Lí Trọng nói: “Vương Nam, cậu hát thêm vài bài đi. Tôi thích nghe cậu hát”. Vương Nam từ chối: “Thôi, chúng ta về đi, ngày mai tôi còn đi làm”. Hai cô gái liền đứng lên đợi tiền bo, Lí Trọng tặng mỗi người 300 đồng. Vương Nam lại không hài lòng, anh phung phí thế làm gì, Lí Trọng nói dù sao cũng không thể không đưa.

Trên đường về nhà, hai người đều lặng im. “Cậu cảm thấy Trương Chí Vĩ thế nào?”. Lí Trọng đột nhiên không đầu không cuối hỏi một cậu, Vương Nam nói: “Cũng chỉ vậy thôi, tôi không có mắt nhìn người”. Lí Trọng nói: “Sau này nên hạn chế giao du với anh ta. Người đó là bạn trai của giám đốc cậu”. Vương Nam nói: “Nga, vậy sao khi này anh không giới thiệu?”.

– “Không muốn để bọn họ biết chúng ta đi cùng nhau”. Vương Nam không nói gì.

Về đến nhà trọ, Vương Nam nói: “Tôi lên đây”. Lí Trọng hỏi: “Vương Nam cậu hôm nay không mất hứng đi?”.

– “Tôi vì sao phải mất hứng? Cao hứng là đằng khác”.

– “Vậy là tốt rồi, thôi cậu lên đi”. Nói xong lại châm một điếu thuốc. Vương Nam nhìn Lí Trọng cau mày hút thuốc, cảm thấy mình đêm nay có chút quá đáng. Tâm tư dao động, sau đó lại nói: “Lần sau ra ngoài, không cần gọi tiếp viên, tôi không quen”. Lí Trọng nói: “Biết rồi, thôi cậu lên lầu đi”.

Vương Nam xuống xe, ngoái đầu nhìn. Trong bóng tối, chỉ còn thấy đốm thuốc lập lòe, khói thuốc tản mát làm cậu không nhìn rõ khuôn mặt Lí Trọng.

27. Chương 27: Chương 27

Hôm sau, Vương Nam nghĩ lại, vẫn là nên gọi điện cho Lí Trọng đi. Lí Trọng nói anh đang bận họp, tí nữa sẽ gọi cho cậu. Nhưng đến khi sắp tan tầm, điện thoại Vương Nam cũng không đổ chuông. Điều này làm Vương Nam rất thất vọng, cậu lần đầu tiên hiểu được tu vị bày dầy vô khi đợi điện thoại. Cậu một hồi nghĩ xem nên nói gì với Lí Trọng, một hồi lại từ huyễn hoặc do sống điện thoại ở công trường không tốt, nên không bắt được điện thoại của anh. Đang miên man suy nghĩ, điện thoại vang, là Liễu Dực Dực gọi đến. Cậu có chút nhụt chí không muốn bắt máy, lại sợ là việc công ty, giằng co mãi Vương Nam mới mở máy, “Uy?”. Vương Nam có chút hữu khí vô lực.

– “Cậu điếc à? Hay là đang bận tán gái, lâu như vậy mới bắt máy?”. Bên kia đầu dây là giọng Liễu Dực Dực hùng hổ.

– “Tập âm ở công trường lớn quá, tôi không nghe thấy”. Vương Nam cảm thấy lí do này rất gượng ép.

– “Chị Từ trở về rồi, đêm nay muốn rủ chúng ta ăn cơm”. Liễu Dực Dực nói.

– “Úc, tôi biết rồi, mấy giờ, ở đâu?”. Vương Nam cũng không phải không biết xấu hổ mà hỏi xem Lí Trọng có đi cũng không.

– “Vậy được rồi, lát nữa tôi sẽ đến đón cậu”. Tắt máy, Vương Nam cảm thấy kì quái. Hôm nay Lí Trọng làm sao vậy? Không phải anh còn tức giận vì chuyện đêm qua chứ? Kì quái nhất là đêm nay Từ Đan Lôi lại chủ động mời cơm. Lí Trọng đến bây giờ cũng không gọi điện đến, làm Vương Nam càng cảm thấy căng thẳng.

6H chiều, Liễu Dực Dực gọi điện nói với Vương Nam bọn họ đến rồi. Vừa ra khỏi công trường, Vương Nam đã thấy Lí Trọng đứng xe bên đường. Biết Lí Trọng đang ngồi trên xe, trong lòng lại kích động. Chẳng qua cậu vẫn làm mặt lạnh, vì vẫn còn bực tức Lí Trọng.

Lên xe, Liễu Dực Dực hỏi sao nhìn cậu tiêu tụy vậy? Vương Nam nói mệt lắm. Từ Đan Lôi cũng hỏi sao cậu nhìn có vẻ không có tinh thần như vậy? Vương Nam cười, hỏi tôi lúc nào thì trông rất có tinh thần? Lí Trọng nhìn thoáng qua cậu, nói: cậu vẫn là nên nghĩ đến chuyện yêu đương đi. Vương Nam không nói gì, tâm lý có chút phiền.

Đêm đó trên bàn cơm, Lí Trọng không ngừng lặp đi lặp lại khen ngợi Liễu Dược Dược, còn nói Vương Nam phải giữ cho chặt. Vương Nam mỉm cười ứng phó, Từ Đan Lô nói: “Lí Trọng muốn làm bà mối a, cậu cùng Liễu Dược Dược chỉ cần phối hợp biểu diễn là được rồi”. Lí Trọng nói: “Vương Nam, là nam nhân thì phải chủ động, nếu không sẽ bị người khác xem thường”. Vương Nam cười: “Liễu Dược Dược làm sao lại coi trọng tôi a? Một tên tri thức nghèo, cái gì cũng không có”. Lí Trọng lại bảo: “Vương Nam cậu sai rồi, cậu nói vậy thật có chút vũ nhục Liễu Dược Dược. Người ta lúc nào lại quan tâm xem trong túi cậu có bao nhiêu tiền?”. Vương Nam hết đường chống đỡ, hung hăng trừng Lí Trọng, sau đó cúi đầu nhìn món ăn trước mặt. Liễu Dược Dược nói: “Hai người đừng trêu đùa chúng tôi nữa, tiêu chuẩn của Vương Nam rất cao, tôi với không tới. Chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không?”. Từ Đan Lô nhìn tình cảnh lúng túng, liền nói với Lí Trọng: “Đó là chuyện riêng của bọn họ a. Chúng ta xen vào làm gì. Lí Trọng hai ngày nay cũng là có bệnh, gấp rút tìm kiếm đối tượng cho Vương Nam a? Hoàng đế không lo, thái giám đã vội”. Lí Trọng lại nói: “Ai bảo anh là đàn anh của cậu ấy làm gì?! Được rồi, uống rượu uống rượu”. Ăn uống, trò chuyện. Sau đó, Vương Nam cũng theo Lí Trọng vào phòng vệ sinh. Tại bồn rửa mặt, cậu đứng sau Lí Trọng, nhìn chòng chọc anh. Lí Trọng thấy mắt Vương Nam có chút phiếm hồng. Giọng nói cậu có chút run rẩy: “Anh, nếu anh không thích tôi thì cứ nói rõ ràng đi. Đừng vòng vo, cũng đừng lừa Liễu Dược Dược vào chuyện này”. Lí Trọng giương giương miệng chưa biết phải nói gì, Vương Nam đã xoay người rời đi.

Có người nói ái tình là một loại bệnh, bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Chỉ tiếc, mũi tên thần Cupid lại bắn trúng hai nam nhân, nên căn bệnh không giống như thông thường. Với kinh nghiệm của Lí Trọng, anh không phải không biết tình cảm của Vương Nam, lại càng hiểu rõ mình thích Vương Nam đến thế nào. Nhưng anh cũng hiểu rõ hiện thực có bao nhiêu trắc trở, cha mẹ, Từ Đan Lô, bạn bè, ánh mắt xã hội.... hàng tỉ thứ áp lực phải mang theo! Một người từng trải như anh luôn biết không thể tiến thêm. Cho nên, anh liệu mạng cổ đem mọi việc trở về quỹ đạo ban đầu.

Con người ai cũng có những thời khắc rất sợ phải đối diện với bản thân. Lúc này, Lí Trọng là không dám đối diện với chính mình. Anh lại càng sợ hãi ba từ “Đồng tính luyến” chói lóa. Lí Trọng cảm giác mình chẳng khác gì kẻ tù tội bị sung quân thời cổ đại, bị xăm hình lên mặt. Mà con đường này, nếu càng đi xa, thì sẽ càng cô độc.

28. Chương 28: Chương 28

Vài hôm sau trời mưa không dứt, tâm trạng Vương Nam cũng u ám tựa sắc trời. Hai người đã sắp một tháng không gặp mặt. Sau lần ăn cơm ấy, Vương Nam không gọi điện cho Lí Trọng nữa, Lí Trọng cũng không còn tin tức. Vừa mới bắt đầu, Vương Nam là tức giận. Sau một tuần, cậu vẫn là giận dữ. Hiện tại, Vương Nam đã có chút nôn nóng bất an. Cậu nghĩ, có lẽ mình đã mất Lí Trọng thật rồi. Có lúc Vương Nam thật muốn gọi điện cho Lí Trọng, như rồi lại thôi. Thân ảnh Lí Trọng vẫn không ngừng lác lác trong đầu cậu, nghĩ đến thôi Vương Nam cũng đã đủ hốt hoảng. Cậu là lần đầu biết yêu, đã vào đến giai đoạn say nắng cao độ, biểu hiện không khác gì người đau đầu mất ngủ, cơm nước không màng.

Mà Lí Trọng thời gian này cũng bắt đầu lạnh nhạt. Vương Nam không gọi điện, anh biết rõ cậu đang tức giận. Nhưng nếu anh gọi điện lúc này, đoạn tình cảm có thể sẽ chỉ càng mãnh liệt đến muốn đốt cháy cả hai thành tro! Đây là chuyện không tốt. Tuy anh muốn Vương Nam, nhưng Lí Trọng cũng muốn không chế bản thân. Từ ngày tòng quân, Lí Trọng luôn nghĩ tình cảm cá nhân không kiếm được thì không bao giờ làm nên đại sự. Vài năm này, Lí Trọng không phạm bất cứ sai lầm nào trong tình cảm. Việc đối tốt với Vương Nam đã là anh bước sai, quyết không thể tiếp tục sai lầm. Anh chuẩn bị rút lui.

Vừa lúc có chuyển công tác đến miền Nam, Lí Trọng có thể không ra mặt, nhưng anh vẫn quyết định lên đường. Lí Trọng là muốn đi giải sầu, sau đó lại chỉnh đốn suy nghĩ. Tháng bảy, miền Nam có chút nóng ẩm. Công việc thu xếp ổn thỏa, Lí Trọng cũng không vội quay về. Anh đi dọc biển, tìm một nơi ngồi xuống, bên tai chỉ còn tiếng sóng đánh vào bờ. Tâm trí Lí Trọng liền trầm tĩnh lại. Nhìn rồi, anh lại tản bộ dọc bờ. Trên đường đi lại thấy vài cặp tình nhân đang khe khẽ trò chuyện, hoặc đang tựa vào nhau ôm ấp một phen. Nhìn thấy Lí Trọng, liền tránh ra. Lí Trọng gặp bọn họ sẽ liền nhớ đến Vương Nam. Không biết cậu đang làm gì?

Vương Nam cũng không biết Lí Trọng đi công tác. công trình phụ trách hoàn công, thời gian rảnh rồi cậu cũng không biết ra ngoài cùng ai. Những ngày này cậu luôn về nhà sớm, đơn giản ăn cơm, không xem ti-vi

liền đi ngủ. Khoảng thời gian này, Vương Nam luôn có thói quen lên giường sớm, tắt đèn. Trong bóng đêm lại nhớ đến Lí Trọng, sau đó chậm chậm đi vào giấc ngủ.

Ngày đó, cậu gặp Lí Trọng trong mộng. Mộng vẫn là khung cảnh hai người thường xuyên ngồi uống rượu, Lí Trọng không hiểu vì sao lại muốn cần cậu, Vương Nam liền cười cầu xin tha thứ. Trong lúc giây dựa, cậu lại thấy anh lẳng lặng thâm tình nhìn mình, Vương Nam cũng lẳng lặng đối diện. Vương Nam muốn nói câu “Em yêu anh” với Lí Trọng. Cậu nghĩ anh cũng đang như thế, nhưng thế nào cũng không mở miệng. Trong mộng, Vương Nam cố sức biểu đạt nhưng không thốt nên lời, quỳnh lên liền tỉnh. Tỉnh lại, Vương Nam một thân cô liêu, cậu thật hi vọng đây không chỉ là mộng.

Vương Nam trở mình, không biết hiện tại là mấy giờ. Ngoài cửa sổ, một mảnh hắc ám, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng xe qua đường. Bên ngoài trời lại mưa, tiếng mưa tí tách tí tách gõ vào màn đêm tịch mịch. Vương Nam lẳng lặng nghe, cô độc lại tràn ngập. Đột nhiên, trong đầu lại vang lên tiếng ca:

Vì sao chúng ta phải vờ hạnh phúc

Vì sao lại sợ tâm sự bị người khác nhìn thấu

Vì sao đến một cốc bia cũng len lén về nhà uống

Vì sao cô độc cũng không dám thổ lộ

Vì sao lòng người lại khó lường như vậy

Vì sao những hạnh phúc chỉ còn là một mảnh trầm mặc

Vì sao chúng ta chỉ nguyện gặp nhau trong mộng

Vì sao anh không dám vươn tay cho em

Vì sao chúng ta phải vờ như không biết

Vì sao cô độc lại không thổ lộ

Đúng vậy, vì sao? Ngủ không được, cậu đứng lên mở đèn. Mới vừa qua 12h đêm, cậu đột nhiên muốn gọi điện cho Lí Trọng. Vừa nghĩ thôi tâm trạng đã kích động. Đúng, nhất định phải gọi. Nếu không, qua đêm nay, cậu không biết mình có còn đủ dũng khí không?!

Điện thoại thông, Vương Nam cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹn. Bản thân có thể nghe tiếng tim thỉnh thoảng vang lên, vẫn không ai bắt máy. Ngay khi Vương Nam muốn từ bỏ.

– “Uy?”. Thanh âm trầm thấp của Lí Trọng truyền đến.

29. Chương 29

– “Đang làm gì vậy? Trễ thế này còn chưa ngủ?”. Không kịp phòng bị, Vương Nam không đầu không cuối hỏi.

– “Vừa về đến nhà. Tiểu tử cậu không phải cũng chưa ngủ sao? Có việc gì à?”. Lí Trọng hỏi.

– “Không có việc gì thì không thể gọi anh? Nhớ thì gọi thôi”. Vương Nam rốt cuộc cũng lớn mật mà hỏi một cậu.

– “Thao”. Lí Trọng cố che giấu tâm tình, “Một tháng này cậu làm gì? Không thấy gọi đi gọi đến gì?”. Lí Trọng tiếp tục hỏi.

– “Anh còn hỏi? Anh không phải cũng như thế sao?”. Hai người tranh cãi như trẻ nít.

– “Tôi bận lắm, ai, chỗ cậu có nóng không?”

– “Không nóng lắm, trời đang mưa”. Vương Nam đến bên cửa sổ, để Lí Trọng có thể nghe tiếng mưa.

Từng giọt mưa thánh thót cứ thế truyền vào tai Lí Trọng.

– “Anh nghe thấy không?”. Vương Nam lại hỏi.

- “Thấy, Vương Nam, cậu cũng nghe thử xem—“. Lí Trọng mở cửa sổ, để gió biển lồng lộng thổi vào tai nghe.
- “Anh có phải đang đổ kị với thời tiết mát mẻ chỗ tôi không?”. Vương Nam giả vờ kháng nghị.
- “Lần sau nếu có thời gian, tôi sẽ đưa cậu đi ngắm biển”.
- “Được thôi, là anh tự nói đó. Tôi sẽ nhớ kĩ”. Những lời định nói Vương Nam cũng đã quen sạch. Giữa hai người tựa như chưa phát sinh bất kỳ khúc mắc nào.
- “Thức ăn ở nơi này rất ngon. Chưa kể nếu cùng người yêu đến đây thì sẽ rất lãng mạn”. Lí Trọng giới thiệu.
- “Bên cạnh anh đang không có cô nàng nào đi?”. Vương Nam cẩn thận thăm dò.
- “Thao, tiểu tử cậu đang nghĩ gì? Cậu không biết, bình thường nhìn vài cặp sinh viên yêu nhau ở đây, tôi sẽ nghĩ đến cậu”.
- “Vậy sao? Anh — nhớ tôi sao?”. Vương Nam lại lớn mật.
- “Không”. Lí Trọng dường như có thể tận mắt nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Vương Nam. Dừng một lát, anh mới tiếp tục “— tôi nói dối đấy”.

Có lẽ do đêm đã về khuya, khiến lòng người có chút mê ly, những lời thường ngày không dễ thốt nên lời lại trở nên rất tự nhiên. Có lẽ, khoảng thời gian dần vật vờ qua khiến cuộc trò chuyện trở nên cảm tính. Bọn họ đã quên đi tình cảnh 1 tháng trước, từng trận gió thổi hòa cùng tiếng mưa mang 2 tâm hồn đến gần nhau hơn. Cảm giác thân thuộc lại quay về, càng gần giữa họ.

- “Không hàn huyên nữa, cậu mau ngủ đi, mai còn phải đi làm”. Lí Trọng nói với Vương Nam.
- “Tôi vừa tỉnh ngủ. Mơ thấy anh, nên mới gọi điện”. Vương Nam không muốn buông điện thoại nhanh như thế.
- “Úc? Vậy sao? Mơ thấy tôi đang làm gì?”.
- “Thấy anh đòi cắn tôi”.
- “Haha”. Lí Trọng hào sảng cười. “Cậu sau này đừng chọc tôi nữa, nếu không, tôi sẽ không tha cho cậu”. Lí Trọng rất đặc ý.

Bởi đêm đã về khuya, giọng nói hai người cũng nhẹ đi rất nhiều, cuộc trò chuyện cũng vì thế mà trở nên ái muội thâm tình. Vương Nam đặc biệt thích nghe giọng nói của Lí Trọng lúc này, trầm ấm gọi cảm hơn mọi thời khắc khác.

- “Khi nào anh về?”. Vương Nam lại hỏi.
- “Sắp rồi. Khi nào về sẽ đi ăn cùng cậu”. Lí Trọng cũng quên mất điều mình từng hạ quyết tâm.
- “Vậy được rồi. Khi nào anh về sẽ gặp”.

Chuyện tình cảm liền là như vậy, ngay khi anh thề thốt nói lời chia tay, lại bắt gặp một lời nói, một ánh mắt của đối phương, ý chí sẽ liền tan rã. Lí Trọng cũng không hiểu vì sao. Vốn tưởng bản thân đã buông đoạn tình cảm này. Nhưng đêm nay, một cuộc gọi của Vương Nam lại khiến anh tình nguyện buông vũ khí đầu hàng. Những quyết tâm trước tình yêu này cũng tan rã không chút tung tích.

Còn Vương Nam, trước khi gọi điện, vẫn cảm thấy mát mát trong lòng. Hiện tại tâm hồn lại phơi phơi gió xuân. Một khắc trước như đang ở địa ngục, hiện tại lại như đã bay đến thiên đường.

Tình cảnh khiến không ít người phải cảm thán: tình yêu, thực thất thường.

30. Chương 30

“Không nỡ buông tha người là ta / không nỡ cách xa người là ta / luôn nghĩ về người cũng là ta / luôn quan tâm đến người là ta là ta...”. Khi Vương Nam vừa bước vào một tiệm đĩa, tiếng hát của Cao Lâm Sinh liền

vang lên. Bình thường, cậu không quan tâm đến giọng hát này lắm, nhưng những lời này lại khiến Vương Nam cực kì tâm đắc. Lí Trọng vừa trở về, hẹn cậu tối nay đi ăn, bọn họ lần này không ai có ý định rủ Liễu Được Được và Từ Đan Lôi.

Vài ngày qua, Vương Nam cũng không quá thoải mái. Cuộc điện thoại đêm ấy, tuy bọn họ không thổ lộ bất kỳ điều gì, nhưng tất cả đều thay đổi diệu kì. Có đôi khi, tình cảm cũng như một thanh boomerang, ngổ đi đi rất xa, một ngày kia lại quay về chốn cũ. Vương Nam, Lí Trọng chính là như vậy.

Vốn Lí Trọng muốn qua đón cậu, Vương Nam lại từ chối vì khá gần công ty. Hết giờ làm, Vương Nam liền vội vàng rời đi. Chạng vạng, khí trời đã bắt đầu mát mẻ, nhưng từng ngọn gió còn mang theo chút nhiệt độ, Vương Nam không tự chủ nhảy nhót chạm vào tán cây ven đường, không lâu sau đã hưng phấn đến nơi hẹn. Lí Trọng chưa đến, Vương Nam chọn một chỗ ngồi bên cửa sổ, quay đầu lơ đãng nhìn khung cảnh bên ngoài.

Vương Nam đặc biệt thích nhìn phố phường lúc hoàng hôn. Đường phố phương Bắc không nhiều cao ốc, thành phố khá trống trải. Nhất là những ngày đẹp trời, bình thản ngồi ven đường nhìn dòng xe vội vã, cậu có thể thu hết những mệt mỏi của cuộc sống vào mắt. Trước mặt, một chiếc xe đạp đang chậm rãi đi trên đường, khung cửa sổ phản chiếu khuôn mặt mê mang của Vương Nam. Nơi giao lộ xa xa, đám học sinh trung học vừa hết giờ âm ỉ nô đùa. Những khuôn mặt non nớt hăm hở cười to, Vương Nam nhìn thấy hai học sinh kẻ vai sát cánh đi tới, trên môi thiếu niên vừa vắn phả ra luồng hơi lạnh. Bọn họ đều có vẻ vô tư mà hưởng thụ tự vị ngọt ngào.

Tuổi trẻ thật tốt, Vương Nam cảm thán, nếu còn trẻ, có lẽ cậu và Lí Trọng cũng có thể kẻ vai sát cánh cùng nhau sánh bước mà không quan tâm đến ánh mắt thế nhân. Nhưng thời gian không bao giờ quay trở lại. Đang lúc cậu xuất thần, Lí Trọng đã bước vào. Hai người có chút ngây ngô cười, nhìn kĩ đối phương. Kì thực hơn một tháng không gặp, cũng chẳng có gì thay đổi nhiều. Nhưng cả hai vẫn là tham luyến nhìn nhau.

Ngày đó Vương Nam diện một kiện áo phông tím, bên dưới vẫn là quần jeans wax, trên chân là một kiện giày thể thao xanh lam. Lí Trọng lại mặc một kiện sơ-mi trắng, một thân quần tây màu kem hươu nhàn, một đôi giày da nâu sẫm.

– “Tặng cậu”. Lí Trọng mang gói quà đưa về phía Vương Nam.

– “Cái gì vậy?”. Vương Nam tò mò khai quà, thì ra là một đôi dép tông hoa văn Hawaii. Vương Nam phi thường thích món quà này, vừa có thể cảm nhận tình cảm đối phương, vừa không cảm thấy nặng nề. Chẳng qua cậu không ngờ người quen tiêu tiền to như Lí Trọng cũng có thể mua món quà nhỏ bé nhường này.

– “Vừa xuống máy bay liền mua, chúng ta mỗi người một đôi”.

– “Vậy sao anh không mang? Tôi mang ngay bây giờ đây”. Vương Nam thật muốn diện dép mới.

– “Được rồi, cậu a, đừng cởi giày ra. Không khéo người trong tiệm lại bỏ của chạy lấy người”. Lí Trọng trêu đùa.

– “Có anh mới như vậy. Chân tôi rất sạch. Thậm chí còn rất thơm a”. Vương Nam có chút không phục. Cuối cùng vẫn cởi giày, mang dép.

Lí Trọng nhìn, chân Vương Nam quả thực rất đẹp. Ngón chân thon dài trắng trẻo nhưng không xương xẩu, móng lại được cắt tỉa gọn gàng, mu bàn chân ẩn hiện vài vết mạch máu đỏ hồng. Có thể nhìn thấy cậu là người rất sạch sẽ,

– “Không tệ, sau này không cho cậu mang giày khác”.

– “Mang thế này đi làm, giám đốc không đồng ý đâu, anh đừng hại tôi”. Vương Nam còn ngấm nghĩa đôi dép trên chân.

– “Được rồi, mau ăn cơm thôi. Mấy hôm nay toàn ăn món thanh đạm. Bây giờ tôi muốn ăn cay”. Lí Trọng ồn ào gọi món.

Ngày đó hai người dùng món Hàn. Ăn ăn, chẳng hiểu thế nào, cả hai lại bắt đầu tranh giành. Đầu tiên là kim-chi, Lí Trọng nói: “Vương Nam, không được, không cho cậu ăn cái này”. Nói xong liền kéo đĩa kim-chi

đến trước mặt. Vương Nam liền dùng đũa giữ lấy, Lí Trọng liền gạt lấy món ăn của cậu. Vương Nam còn chưa kịp đến miệng, đã bị Lí Trọng đoạt đi. Anh ha ha cười lớn, sau đó bắt đầu nướng thịt. Vương Nam ăn món gì, Lí Trọng liền đoạt món đó, trong miệng còn lầm bầm: “Không biết nhường nhìn đàn anh, cậu cũng không biết thán vừa rồi tôi không động vào món ăn phương Bắc nào a”. Vương Nam nói: “Tôi chưa gặp đàn anh nào như anh. Tôi đây biết ăn gì bây giờ?”. Lí Trọng trả lời: “Đừng ăn gì cả, nhìn tôi ăn là được rồi”. Vương Nam cầm giày lên, vờ ném về phía Lí Trọng. Anh liền đứng lên, hung hăng cắn cậu một ngụm. Vương Nam oa oa kêu to, nhìn người bán hàng đang len lén cười bọn họ.

Ăn cơm xong, Lí Trọng đưa Vương Nam về. Cậu bỗng nhiên muốn nghe nhạc, liền mở mát, trong xe vang lên giọng hát Vương Phi: Ta nguyện ý / Ta nguyện ý vì người / Lãng quên bản thân / Để dừng lại trong lòng người thêm 1 khắc / Dù phải mất đi cả thế giới / Cũng tuyệt không hối tiếc...

– “Anh bắt đầu nghe bài này khi nào?”. Vương Nam lơ đãng hỏi.

– “Sau khi nghe cậu hát, liền bắt đầu nghe”. Lí Trọng nghiêng đầu, thoáng nhìn Vương Nam.

Vương Nam chân thực cảm giác được ánh mắt hừng hực lửa của Lí Trọng lúc này.

31. Chương 31

Con người ai cũng có những lúc cảm thấy như nắm được hạnh phúc trong tay mà bước đến, nhưng sẽ cảm thấy không chân thực, không dám tiếp nhận. Vương Nam là như thế, sau khi cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của Lí Trọng, bản thân lại nhất gan né tránh.

Cậu không ngần ngại tiếp ánh mắt ấy, nhìn thẳng phía đường mà nói: “Đêm đó anh cũng nghe thấy sao? Sao tôi lại có cảm giác bên cạnh anh là một tiêu thư đang ve vãn?”.

Lí Trọng nói: “Cậu cũng nhớ chuyện đêm đó sao? Nhỏ nhen thế?! Không phải chỉ là một lần tìm tiểu thư thôi sao?”.

Vương Nam trả lời: “Tôi là sợ anh phụ Từ Đan Lô”.

Không biết vì sao, lúc này Vương Nam lại đề cập đến chuyện Từ Đan Lô. Lí Trọng không nói gì, một lát sau mới yếu ớt mở lời: “Nếu như vậy mà đã phụ nàng thì cũng không tệ”.

Vương Nam cũng cảm thấy mình lảm nhảm, nói đến Từ Đan Lô làm gì? Đây không phải là tự cầm dao đâm vào vết thương của mình sao? Cậu vội vàng đổi chủ đề: “Anh đi biển mà không chụp anh a, sao không mang qua cho tôi nhìn với?”.

– “Không, không có tâm trạng”.

– “Sao lại không có tâm trạng? Nghe nói cảnh nơi đó rất đẹp”.

– “Vương Nam?”. Lí Trọng đột nhiên gọi.

– “Hm? Sao vậy?”.

– “Cậu cảm thấy tôi thế nào?”. Lí Trọng hỏi.

– “Rất tốt, nếu không thì làm sao có thể thành đàn anh của tôi được”. Vương Nam nghiêm túc nói.

– “Không biết kiếp trước tôi nợ gì cậu nữa”. Lí Trọng ý vị thâm trường mà rằng.

– “Sao lại nói vậy? Đầu óc anh đang nghĩ gì a?”. Vương Nam khó hiểu.

Lí Trọng không nói gì thêm. Nhưng anh quả không nói sai. Nhiều năm sau, Vương Nam hồi tưởng, tuy bản thân từng cho rằng mình là người yêu đến chết đi sống lại. Nhưng nếu nghĩ sâu hơn một chút, có lẽ Lí Trọng vẫn là người yêu nhiều hơn. Dù về sau, Vương Nam lại là người tổn thương nhiều hơn.

Đêm đó, Lí Trọng không đưa Vương Nam về thẳng mà, mà tiện đường đưa cậu qua gặp cha mẹ mình. Anh muốn cha mẹ biết đến Vương Nam. Lí Trọng nghĩ, dù thế nào thì cậu cũng chính là người thân cận với mình nhất, nên cũng không nề hà để cậu tiến vào cuộc sống cá nhân của mình.

Đây là lần đầu tiên sau hơn 1 năm quen biết, Vương Nam đến nhà Lí Trọng. Nói chính xác hơn thì là nhà cha mẹ Lí Trọng. Đó là một căn nhà 3 phòng theo tiêu chuẩn cũ, trần nhà ang đến vẻ thoáng đãng. Lí Trọng có một chị gái hiện đang sinh sống tại Canada, sau khi đi làm anh cũng chuyển ra ngoài sống, nhà hiện tại chỉ còn 2 người già và 1 người giúp việc. Cha mẹ Lí Trọng đều là công chức về hưu, nếu không có việc gì thì sẽ ngủ rất sớm. Đêm nay Lí Trọng đột nhiên mang bạn đến chào hỏi, khiến họ không khỏi kinh ngạc, vài năm nay, anh chưa từng đưa ai về nhà.

Lí Trọng nói không có việc gì, chỉ là đi ngang nên muốn ghé về thăm, ba mẹ, đây là con nuôi hai người đến chúc Tết, đàn em của con. Hai lão nhân nói ai nha, con là Vương Nam sao? Ta nghe Lí Trọng nhắc đến con suốt, sao hôm nay mới đến a, sau này nếu rảnh rồi thì cứ đến chơi, đây cũng là nhà của con vậy. Có thể thấy, cha mẹ Lí Trọng rất có cảm tình với Vương Nam, tiếp đón cũng nồng hậu. Đối diện với hai vị lão nhân đôn hậu này, Vương Nam lại cảm thấy chột dạ. Nếu tương lai, cậu cùng Lí Trọng yêu nhau, bọn họ còn có thể nhiệt tình bắt chuyện mình như thế này sao? Vì chột dạ mà Vương Nam lại rụt rè hơn thường lệ, khiến cha mẹ anh ngày càng thích. Bọn họ nói Lí Trọng con xem Vương Nam đáng yêu thế nào a, đứa nhỏ này cũng rất thanh tú, đã có bạn gái chưa? Không đợi Vương Nam phản ứng, Lí Trọng đã cướp lời: “Bạn gái cậu ấy xếp thành cả đội”. Vương Nam lễ phép khiêm nhường: “Nào có a, không phải vậy”. Cha mẹ Lí Trọng liền nói con là một chàng trai tốt, đừng vội vã, để dì giới thiệu cho con vài người. Sau lại quay sang Lí Trọng mà mắng: con cũng đừng dạy hư trẻ nhỏ. Lí Trọng lại cự nự: con đáng sợ như vật sao? Vương Nam nói con là một đàn anh rất tốt. Mẹ Lí Trọng nói: “Đứa con này của bác từ khi sinh ra đã được cha mẹ yêu chiều, chị hai cũng rất cưng. Bấy giờ lớn rồi, Từ Đan Lôi cũng tốt với nó như vậy, bác sợ nó còn không biết quan tâm người khác là gì. Được rồi, sao hôm nay Từ Đan Lôi không đến?”. Lí Trọng nói: “Úc, đêm nay cô ấy có việc, con đi ăn cùng Vương Nam, tiện đường nên quay về. Vương Nam, đi, đến xem phòng cũ của tôi”. Nói xong lại kéo Vương Nam đi về phòng.

Căn phòng Lí Trọng được giữ gìn hết như khi anh còn ở. Không gian không lớn, một chiếc giường, một giá sách nhỏ, thêm một chiếc bàn nhỏ cũng đã làm phòng chật chội. Trên bàn đặt một bức ảnh khi Lí Trọng còn trong quân ngũ. Trong ảnh, Lí Trọng thoát trông rất anh tuấn, lại mang theo vẻ thanh thuần của tuổi trẻ. Vương Nam cảm thấy mình đang từng bước từng bước tiến vào cuộc sống của Lí Trọng, khi vào gian nhà này, tựa hồ cậu có thể chạm vào quá khứ của anh, nhưng tương lại thì thế nào? Bọn họ có tương lai sao?

32. Chương 32

Nếu Vương Nam không nhớ lầm, thì từ khi bước vào cửa nhà Lí Trọng, là lúc cả hai chân chính cảm nhận nhiệt độ tình cảm. Hai người bình thường đều gặp nhau, nhưng không thể nói lên tình cảm của mình. Vài lần, Vương Nam đều cảm thấy luôn có một loại xung động, khiến cậu muốn gắt gao ôm Lí Trọng. Cậu muốn dùng hết khí lực của một đời mà ôm anh, muốn đem anh dung nạp trong cơ thể mình, muốn anh trở thành sinh mệnh của mình! Nhưng mỗi lần lại một lần, cậu đều không có dũng khí làm vậy. Hai người đều tận lực tránh né vấn đề. Tuy mỗi khi ở cạnh nhau, hai người dường như đều nghe thấy âm thanh của ngọn lửa đang thiêu đốt họ, thiêu đốt đến cả hai đều đỏ mắt, nhưng chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Nhưng cuộc đời, điều gì đến sẽ đến, ai cũng không trốn tránh được!

Ngày 30 tháng 10, mẹ Vương Nam gọi điện đến, nói cậu đừng quên đêm nay tự nấu bát mì điện thọ, hôm nay là sinh nhật Vương Nam. Lúc này, cậu mới nhớ đến sinh nhật mình. Trong kí ức Vương Nam, từ khi cha qua đời, cậu cũng không còn quan tâm nhiều đến sinh nhật. Khi còn đại học, ngày này cũng vội vội vàng vàng qua đi trong hàng tá bài vở. Có một năm cậu nhớ sinh nhật, nhưng cũng chỉ là ghé lại quán ăn ven đường dùng bữa, nên dần dà, cậu không có quá nhiều khái niệm về ngày này.

Nhận điện thoại của mẹ xong, Vương Nam nghĩ có nên gọi Lí Trọng đi ăn không? Hay vẫn là thôi đi, nói với người ta để người ta tốn công mua quà tặng sao? Lí Trọng này tiêu tiền như nước, cậu thực sự sợ anh lại mua thêm món đồ quý giá nào, lại trở thành gánh nặng ình.

Buổi chiều, Vương Nam đến công trường khảo sát tiến độ thi công. Vì vật liệu thi công có vấn đề, cậu phải giải thích nửa ngày với đơn vị thi công, lại phải vội vàng tìm phương án thay thế, quay quần cũng đến giờ tan tầm. Vương Nam ra khỏi công trường, do dự không biết nên quay về công ty hay đến phòng tắm công

cộng. Nguyên một buổi chiều chìm mình tại công trường khiến cậu cảm thấy toàn thân đều bần thỉu. Lúc này, Lí Trọng gọi điện đến, hỏi cậu còn đang ở công trường sao? Vương Nam nói đang chuẩn bị đi tắm rửa, cả người đều vậy bần rất khó chịu. Lí Trọng nói vậy cậu đợi tôi, tôi đến đưa cậu đi đến một nơi rất đẹp.

Nơi rất đẹp trong lời Lí Trọng là một gian phòng tắm xa hoa, nhưng thực sự, khi ấy Vương Nam không quan tâm lắm khí chất xa hoa này. Đây là lần đầu tiên cậu và Lí Trọng cùng xích lõa, tâm thần có chút không yên. Lí Trọng tự nhiên thoát y phục. Vương Nam chú ý đến từng cử chỉ của anh, khi quần áo thoát đến bụng, Vương Nam không dám nhìn tiếp, sợ Lí Trọng phát hiện mình thất thố. Lí Trọng ở trong lòng lại âm thầm tán thưởng vóc người xuất chúng của Vương Nam, ánh mắt anh lơ đãng quét đến hạ thân Vương Nam. Hạ thân cậu lớn lên vẫn rất xinh đẹp. “Ai, vóc dáng cậu có thể đi làm người mẫu”. Lí Trọng vui đùa. “Anh không bao giờ nói được lời nào hay ho cả!”. Vương Nam vờ gơ chân đá anh, liền bị người kia bắt lấy: “Cậu dám!”. Lúc thu chân về, liền nhẹ nhàng quét đến hạ thể Lí Trọng, Vương Nam rất quẫn, đồng thời cũng cảm thấy mình có phản ứng, liền vội vàng quần khăn tắm lên người, chạy vào trọng. Lí Trọng cũng sưng sốt, ở phía sau hô to: “Vương Nam cậu đợi đấy!”.

Tắm rửa xong, Vương Nam đã muốn chết đói, liền nói Lí Trọng mau đi ăn cơm. Lí Trọng lại nói quần áo cậu đều dính bụi, mặc làm sao được. Vương Nam trả lời dù sao cũng không thể khóa thân ra ngoài được, đành phải mặc thôi.

- “Trong xe tôi còn một bộ quần áo thể thao Nike, cậu mặc đỡ đi, size chúng ta cũng không khác biệt lắm”.
- “Vậy cũng được, anh đi lấy đi. Tôi vào trong uống trà đợi anh”.

Vương Nam ngồi tại sảnh uống trà, xem TV đợi người. Hơn nửa giờ, Lí Trọng vẫn chưa về, gọi điện thoại lại không bắt máy. Đợi thêm nửa giờ nữa, người vẫn chưa về. Vương Nam bắt đầu lo lắng, liên tục gọi điện cho anh, rốt cuộc cũng có người bắt máy. Vương Nam hỏi: “Anh chạy đi nơi nào, tôi sắp phải đi báo cảnh sát rồi”. Lí Trọng nói gặp lại bạn cũ, hàn huyên một hồi nên quay về trễ một chút. Vương Nam nói được, buông điện thoại nhưng lại hoài nghi không thôi, bạn bè kiểu gì phải nói chuyện lâu đến vậy? Lí Trọng không gặp phiền phức gì chứ?

33. Chương 33

Vương Nam vừa nghĩ như thế, cũng bất chấp quần áo bần thỉu, chạy nhanh đến ngăn tủ mặc quần áo chuẩn bị chạy ra ngoài, không ngờ Lí Trọng vừa lúc trở về. Vương Nam vừa nhìn thấy Lí Trọng liền thở phào nhẹ nhõm, miệng lại gấp gáp: “Anh gặp kiểu bạn bè gì mà lâu như vậy, tôi còn tưởng anh gặp chuyện không may gì?! Đang chuẩn bị chạy ra ngoài tìm anh”. Lí Trọng cười nói: “Sao vậy? Cậu lo lắng cho tôi? Ai có thể động đến tôi chứ? Được rồi, đừng bực mình nữa, thay quần áo đi”. Nói xong liền mang túi đồ đưa đến trước mặt Vương Nam. Cậu vừa nhìn đã thấy đó là đồ của Hugo Boss, một kiện áo lông màu đỏ đụn, bên dưới là quần nhung, còn thêm một đôi giày da đắt tiền. Vương Nam vừa nhìn liền cảm thấy ngốc nghếch, hỏi thì ra anh chạy đi mua những thứ này?! Lí Trọng trả lời: “Phải, vốn định mang cậu cùng đi mua, nhưng quần áo cậu bần mất, nên vẫn là rồi đi một mình. Mau mặc vào xem”. Vương Nam nói: “Anh làm vậy để làm gì chứ, anh giữ mà mặc đi, tôi không mặc!”. Lí Trọng trừng mắt: “Sao cậu phải nói nhiều như vậy, mua cho cậu thì cậu mặc đi, đợi khi cậu có nhiều tiền, thì phải mua lại cho tôi gấp 10 lần chỗ này. Cậu nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho cậu sao, đây chẳng qua là tôi cho vay nặng lãi thôi”. Vương Nam vẫn cảm thấy những món đồ này rất đắt tiền, bởi cậu biết rõ giá trị của hàng hiệu, cậu nói: “Tôi không thích những màu này, nếu anh không mặc thì mang trả lại người ta đi”. Lí Trọng có chút tức giận: “Tôi còn không biết cậu lại kén chọn như vậy! Thôi được rồi, đừng làm tôi tức giận, cậu mau mặc vào đi, còn phải đi ăn cơm nữa”. Vương Nam không biết nên nói gì, mới mang quần áo đi mặc, Lí Trọng vừa nhìn thấy, liền cảm thán thật xxx đẹp trai! Anh vỗ vai Vương Nam: “Thao, đêm nay tôi sẽ tìm cho cậu một quý bà giàu có, rồi gạ bán cậu cho người ta”.

Trên đường đến tiệm cơm, Vương Nam lại âm thầm xót xa cho giá cả của bộ trang phục này, cậu không biết phải làm sao mới tốt. Lí Trọng nói: “Cậu sao lại không nói gì? Còn cảm thấy không thoải mái sao? Cậu biết không, mỗi lần mời khách đi ăn cơm xã giao, tôi tốn ít nhất cũng 4, 5 nghìn. Mua cho cậu kiện quần áo, tôi còn cảm thấy giá trị hơn, hơn nữa cậu mặc vào nhìn rất hợp. Đến, quay qua cho tôi nhìn xem”. Vương Nam nghĩ, có nói những lời cảm ơn khách khí cũng vô dụng, nên liền nói: “Anh nghĩ tôi xót

tiền sao? Tôi còn đang bận nghĩ phải làm sao cho anh sạch túi”. Lí Trọng nói: “Được, hôm nay chúng ta nhất định phải tiêu hết tiền trong túi mới về”.

Ngày đó, Vương Nam sống cuộc sống của những kẻ có tiền. Địa điểm ăn cơm là nhà hàng Hải Cảng Thành lần trước, Vương Nam nói: “Anh điên rồi, hôm nay tiền rơi trúng đầu anh sao? Tiêu tốn như vậy làm gì, anh thật muốn tiêu sạch tiền?”. Lí Trọng nói: “Không được sao? Hôm nay tôi đang vui. Phục vụ, làm ơn cho 2 phần trứng cá muối”. Khi uống rượu, Lí Trọng nâng ly nói: “Vương Nam, chúc mừng sinh nhật”. Vương Nam lại mơ hồ, sao Lí Trọng biết hôm nay là sinh nhật cậu?! Lí Trọng thần nhiên: “Tiểu tử cậu thật khó hầu hạ, tôi cũng chẳng biết phải làm sao với cậu”. Vương Nam hỏi: “Sao anh lại biết?”.

– “Cậu không nhớ lần đi làm sim điện thoại, tôi là người kê tờ khai cho cậu sao? Tôi là người làm ăn, rất miễn cảm với các con số? Thế nào? Bội phục không?”.

Vương Nam nhất thời bị cảm động, cậu không ngờ Lí Trọng có thể nhớ sinh nhật mình, an bày hết thấy mọi thứ hôm nay, trong khi mình còn chưa biết sinh nhật anh là khi nào.

Vương Nam nói: “Cảm ơn anh”.

– “Thao, tiểu tử cậu sao lại không khóc? Tôi còn tưởng cậu sẽ cảm động đến rơi lệ. Đến, uống rượu đi”. Lí Trọng vui đùa để Vương Nam không cảm thấy có lỗi, cậu hiểu.

Đêm đó, mỗi khi nhấp rượu, Vương Nam đều cố gắng tìm cơ hội nói cậu cảm ơn, nhưng Lí Trọng không cho cậu bất kì cơ hội nào. Lí Trọng lúc nào cũng tìm cơ vui đùa, anh không muốn bầu không khí trở nên khách sáo. Đang uống rượu, điện thoại Vương Nam đổ chuông, là Từ Đan Lôi gọi đến: “Vương Nam, cậu có phải đang ở cùng chỗ với Lí Trọng nhà chị không?”.

– “Đúng vậy, em đang ăn cơm với anh Lý”. Vương Nam buồn bực, tìm Lí Trọng thì gọi cậu làm gì?

– “Điện thoại của Lí Trọng sao lại không liên lạc được? Chị còn tưởng anh ấy có việc gì, hai người ăn đi, nói anh ấy về sớm một chút”.

– “Được, hay chị nói với anh Lí vài câu”. Vương Nam chuẩn bị đưa điện thoại cho Lí Trọng.

– “Không cần đâu, hai người cứ ăn đi, Lí Trọng đi cùng cậu tôi cũng an tâm hơn”. Từ Đan Lôi cúp máy. Lúc này Vương Nam mới chợt nhớ ra, trách không được vì sao hôm nay điện thoại Lí Trọng lại yên tĩnh như thế. “Anh tắt máy làm gì? Lúc còn ở bể bơi tôi còn gọi được”. Vương Nam hỏi.

– “Không sao, Từ Đan Lôi không nói gì chứ? Đêm nay chúng ta ăn cơm, tôi muốn yên tĩnh một chút”.

– “Vừa lúc chị Từ gọi điện khắp nơi tìm anh, còn tưởng anh xảy ra chuyện gì”.

– “Tôi có thể xảy ra chuyện gì? Đến, uống rượu”.

Lí Trọng không muốn gặp Từ Đan Lôi nên tắt máy, có lẽ anh đã sớm định liệu, cũng có lẽ anh muốn hôm đó chỉ ở bên cạnh Vương Nam. Vương Nam một mực đắm chìm trong hạnh phúc, cậu cảm thấy Lí Trọng là thật tâm với mình. Nếu có thể bên cạnh Lí Trọng trọn đời, cậu tình nguyện đánh đổi tất cả. Lúc ấy, Vương Nam không biết thượng đế thực ra rất công bằng, cho nhân sinh được hưởng hạnh phúc trước, thì tương lai chắc chắn sẽ đong đầy nước mắt.

Uống hết rượu, hai người liền rời đi. Lúc mở cửa xe, Lí Trọng nói một cậu làm Vương Nam tỉnh rượu hơn phân nửa: “Vương Nam, đêm nay đừng về nhà”.

34. Chương 34

– “A? Vậy thì đi đâu?”. Vương Nam có chút kinh ngạc.

– “Đi, đi theo tôi đi”.

Nhiều năm sau, Vương Nam hồi tưởng lại đêm sinh nhật đó, kí ức vẫn rõ ràng như cũ. Đúng vậy, đêm đó đã khắc sâu trong sinh mệnh cậu, sinh trưởng trong trí nhớ cậu. Sau một năm quen biết, mọi chuyện vẫn tự nhiên như thế, một chút cũng không cảm thấy đột ngột. Ngồi trong xe, Vương Nam từng nghĩ qua rất nhiều tình huống, nhưng tình trạng hiện tại giữa hai người, còn đặc sắc hơn những gì cậu nghĩ rất nhiều.

Lí Trọng chạy đến quán rượu Châu Á, đây là quán rượu 5 sao mới mở. Tọa lạc trong một góc của thành phố, từ nơi này nhìn ra có thể thu được toàn cảnh phố thị. Nhưng nơi sang trọng bậc nhất thế này, Vương Nam chưa ghé chân lần nào.

Lúc xuống xe, Vương Nam hỏi: “Anh, không phải đêm nay chúng ta sẽ ở lại đây chứ?”

Lí Trọng cười đáp: “Liền ở lại đây”.

Vương Nam nhảy dựng: “Anh điên a? Có nhà thì không chịu về, lại ở đây vung tiền”.

Lí Trọng khoát vai Vương Nam: “Đi nào, đã muộn rồi. Tôi không muốn đánh thức Từ Đan Lôi”.

Thời khắc này, thân thể Vương Nam liền có phản ứng, cậu có chút kích động cùng bất an, lẽ nào những mộng ảo sắp trở thành hiện thực? Lí Trọng thực ra cũng đang rất do dự, những chuyện xảy ra trong đêm nay không nằm trong dự tính của anh. Chỉ khi đến quán rượu này, anh mới đột nhiên có cảm giác không muốn rời xa Vương Nam, khi yêu, người ta đều luôn có cảm giác này. Chuyện nam nữ thường như vậy, còn nam nam cũng sẽ như thế chứ? Vừa rồi là Lí Trọng thuận miệng nói, bây giờ anh mới có chút hoảng loạn. Ngoài mặt, anh làm như không có việc gì hoàn tất mọi thủ tục, nội tâm trái lại liên dậy sóng. Thậm chí, anh còn trăm lần tự nhủ, Lí Trọng a, đêm nay người đừng làm chuyện gì điên rồ! Nghĩ vậy, anh giương mắt quét nhìn Vương Nam, lại phát hiện Vương Nam thế nhưng lại đứng rất xa anh. Thao, còn chưa làm gì, nhưng nhìn cảnh tượng này, chắc chắn sẽ có người tưởng tượng những điều quá giới hạn.

Vừa vào phòng, tuy nói để tâm sự, nhưng bọn họ vẫn biểu hiện như bình thường, không vui đùa hay nói chuyện. Lí Trọng vừa vào đến phòng liền nằm lên giường: “Vương Nam, cậu đi tắm rồi ngủ trước đi, tôi muốn xem HBO”. Vương Nam liền nói: “Anh thật không biết hưởng thụ, tôi đi tắm trước đây”. Trong phòng tắm, Vương Nam có chút thất vọng, đây là một phòng ngủ xa hoa với 2 giường đơn. Mình có chết cũng không thể bò lên giường người ta mà nói chuyện. Lí Trọng lại càng không. Xem ra, bọn họ đều không có dũng khí bước qua lần ranh này. Vương Nam tắm rửa qua loa, lúc đánh răng, cậu vẫn là tỉ mỉ đặc biệt, có lẽ trong lòng Vương Nam vẫn mang theo những kì vọng nho nhỏ.

Lúc Vương Nam quần khăn tắm đi ra, Lí Trọng phiêu mắt nhìn cậu rồi tiếp tục xem TV. Vương Nam không vội vã lên giường, cậu đến bên cửa sổ, kéo rèm nhìn cảnh đêm thành phố. Lúc này, trên đường rất vắng lặng, thi thoảng có vài chiếc ta-xi chạy qua, những người giờ này chưa ngủ thì có thể có việc gì để làm? Xa xa, đường phố chẳng chịt đèn vào nhau, có hai phiến cửa sổ toát ra ánh đèn dầu leo loét, cất giấu không biết bao nhiêu thăng trầm.

– “Nghĩ gì vậy? Còn không mau ngủ đi”. Lí Trọng cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Nam.

– “Không có gì, chỉ cảm thấy anh rất xa xỉ”. Vương Nam nói.

– “Hay! Tiểu tử cậu ăn no liền bắt đầu mắng người”. Lí Trọng đến bên cạnh Vương Nam.

Vương Nam rõ ràng ngửi thấy mùi thuốc lá hòa lẫn mùi vị nam nhân từ anh. Vương Nam thật muốn tựa vào, nhưng cũng chỉ có thể cứng người đứng bên cạnh. Lí Trọng khoát hai tay lên vai Vương Nam, nói: tiểu tử cậu cũng thật rắn chắc. Hai người đều chìm trong áp lực và dục vọng, chỉ có thể dùng lời nói để che giấu nội tâm.

Lí Trọng không buông tay, Vương Nam không né tránh. Bọn họ không biết tiếp theo nên làm gì.

– “Đi ngủ đi”. Lí Trọng nói với Vương Nam.

Vương Nam không hiểu vì sao nghe đến câu này thì hạ thân lại có phản ứng, khăn tắm bị chống đứng lên, rất chói mắt. Vương Nam xấu hổ đến đỏ mặt. Lí Trọng nhìn thấy, anh không nói gì. Hai tay xoay người Vương Nam lại, nhìn thẳng vào mắt cậu. Ánh mắt hai người đều rất sáng, đều như hừng hực lửa, lúc này, họ cũng không lảng tránh nhau. Những lo lắng, toan tính đều tiêu thất, chỉ còn cảm giác muốn ở bên nhau.

– “Thật muốn hôn em!”. Giọng nói Lí Trọng trở nên trầm khàn.

Vương Nam nhìn thẳng vào mắt anh, nhẹ giọng: “Anh sẽ hối hận”.

– “Không đâu”. Lí Trọng nhẹ nhàng.

Vương Nam nghe thấy tiếng tim mình chậm một nhịp, cậu thả lỏng thân thể. Là cậu hay Lí Trọng chủ động? Không ai biết rõ, nhưng đôi môi đã nhanh chóng niêm chặt một chỗ. Bọn họ buông xuống mọi ràng buộc, hung hăng mà hôn nhau, thật giống như muốn đem người kia khảm vào thân thể mình.

– “Em yêu anh”. Vương Nam nỉ non.

– “Anh cũng yêu em”. Lí Trọng nhẹ giọng. Hai người từ cửa sổ lặn đến giường, lại từ giường ngã nhào xuống sàn. Điện cuồng lẫn lộn, không thể đợi thêm được nữa. Yêu thương như ngọn núi lửa trào dâng, bọn họ đã bắt chấp rất nhiều, dù phải hòa tan, dù bị thương tổn.

Trong đầu Vương Nam lúc ấy còn văng vẳng câu hát:

Ở nơi nào ở nơi nào em từng gặp anh

Nụ cười của anh lại quen thuộc đến thế

Em nhất thời không nhớ nổi

..... (*)

Ngày đó, Đặng Lê Quân rời khỏi trần gian đã hơn nửa năm.

*: Bài Điềm Mật Mật (Mật Ngọt) nổi tiếng của Đặng Lê Quân. Sau này Vương Phi có hát lại, trong bộ phim cùng tên do Tôn Lệ, Đặng Siêu thủ diễn. Minh không ưa Khựa nên chỉ ghi ra bấy nhiêu, ai thích thì tìm hiểu thêm.

35. Chương 35

Hôm sau, vừa mở mắt đã nhìn thấy trần quán bar, Vương Nam liền sững sờ, mọi việc cứ thế mà diễn ra sao? Nhìn nam nhân bên cạnh, Vương Nam có chút lúng túng, cậu không biết, giờ phút này mình sẽ nói câu gì với Lí Trọng đầu tiên?

Vương Nam khê khàng đứng lên, đi vào nhà vệ sinh. Nhìn trong gương, khuôn mặt mình có vẻ dị thường tiều tụy. Kì thực, đêm qua Vương Nam không cách nào ngủ ngon giấc. Khi mới bắt đầu, cậu cùng Lí Trọng ôm nhau, một lát lại cảm thấy mỗi tay, thế là trở mình. Hai người liền tựa lưng vào nhau, sau đó Lí Trọng lại khoát tay qua người cậu, lặp lại vài lần, vừa mơ mơ màng màng, trời đã sáng. Cậu biết Lí Trọng cũng đã tỉnh giấc, cả hai rõ ràng đều không biết phải đối mặt với hiện tại như thế nào.

Vương Nam đơn giản thu thập một chút, mặc quần áo chuẩn bị ra về, Lí Trọng đột nhiên dặn một câu: “Đừng nói cho Từ Đan Lôi biết đêm qua chúng ta ở bên nhau”. Vương Nam “Úc” một tiếng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, xoay người liền rời đi.

Hiện tại đã đến giờ làm việc, ánh nắng vẩy lên mặt đường, trên tán lá, trên mặt hồ, trên đường không ít người qua lại. Cách đó không xa có một xe bán sữa đậu nành nóng và quấy, chim cũng ngừng hót trên cao. Cảnh vật tĩnh mịch như thế, tạo thành một bức họa mùa thu đẹp không tả xiết. Vương Nam hít sâu một hơi, mọi việc tối qua dường như là ảo mộng, nhưng cũng không phải mộng mà đã thực sự diễn ra.

Ngày đó, Lí Trọng chưa gọi điện cho Vương Nam, cậu cũng không gọi cho đối phương. Tan tầm, Liễu Dực Dực nói đêm nay chúng ta đi dùng cơm cùng bọn Lí Trọng đi. Bốn người bọn họ đã lâu không ăn tối cùng nhau. Vương Nam từ chối, bảo đêm nay hai ta cùng ăn được rồi, bọn họ gần đây đều rất bận. Liễu Dực Dực đồng ý.

Hai người đến một quán cơm nhỏ gần công ty, trên bàn cơm, khuôn mặt Vương Nam trùng trùng tâm sự, thi thoảng trong đầu còn hiện ra vài hình ảnh đêm qua. Liễu Dực Dực nói: “Vương Nam, hiện tại tôi thực không thích đi ăn cùng cậu”. Vương Nam hiển nhiên nghe không rõ, ứng phó rằng: “Vậy sao? Tại sao?”. Liễu Dực Dực tiếp lời: “Tôi vẫn thích 4 người cùng ăn hơn, lúc đó cậu sẽ nói nhiều hơn, không buồn như bây giờ”.

Vương Nam nói: “Thật có lỗi, tối qua tôi ngủ không được, có chút đau đầu”.

– “Được rồi, mọi hôm đều là tôi đi cùng cậu, mới tách ra một đêm đã thành dạng này”.

Vương Nam lúng túng: “Không phải như cô nghĩ đâu, được rồi, uống đi”.

Liều Dược Dược nói không sao, chỉ cần có Lí Trọng ở đây, Vương Nam sẽ nói nhiều gấp đôi, thi thoảng còn kể vài câu chuyện hài, khiến mọi người đều thoải mái cười to. Tỉ mỉ nghĩ lại, những khi ở bên cạnh Liều Dược Dược, biểu hiện cậu cũng không tệ lắm. Không phải bản thân muốn che giấu, nhưng cậu thực sự không biết phải biểu hiện như thế nào. Những lời nói đẹp đẽ liên tục không tầm hơi trước mặt Liều Dược Dược, chỉ có thể im lặng ăn uống.

Vương Nam về đến nhà đã hơn 9h. Vừa nãy, cậu uống 6 chai bia, Liều Dược Dược lo lắng hỏi han. Vương Nam nói không có việc gì, chỉ muốn uống một chút. Ăn uống xong xuôi, Liều Dược Dược muốn đưa Vương Nam về nhà, cậu nhất mực từ chối. Vương Nam lảo đảo mở cửa phòng, đêm qua không về nhà, thế nào gian phòng lại có cảm giác xa lạ đến vậy? Nhưng cảnh tượng đêm trước lại hiện về trong đầu, đó là lần đầu tiên của Vương Nam. Đối phương không chỉ là nam nhân, mà còn là người rất thân thuộc với mình. Cậu say mê những nụ hôn của Lí Trọng, say mê mùi vị Lí Trọng, chỉ là tiếp xúc nhau, cũng khiến Vương Nam bạo phát.

Cậu chán nản ném người lên giường, đêm vừa đến, Vương Nam liền nhớ Lí Trọng, nhớ đến phát cuồng. Cậu tắt đèn, trong phòng ngủ tĩnh mịch có thể nghe tiếng tim đập. Cũng vì an tĩnh, cậu có thể nghe rõ tiếng TV ầm ĩ từ gian phòng bên cạnh, cả những tiếng bước chân ngoài hành lang. Vương Nam chôn đầu vào gối, không biết vì sao, nước mắt lại chảy ra, đầu tiên là vô thanh, sau lại chậm rãi thành tiếng. Cậu vô đầu, tự mắng bản thân vì sao lại đem lòng yêu Lí Trọng? Cậu vừa khóc vừa tự thán: ta nhớ Lí Trọng.... Ta yêu Lí Trọng.

36. Chương 36

Vài hôm nay, Lí Trọng còn đang bận ứng phó với Từ Đan Lôi. Từ Đan Lôi một mực truy vấn Lí Trọng đêm đó đi đâu? Anh chỉ qua loa nói về nhà tắm rửa rồi ngủ quên, Từ Đan Lôi lại khẳng định, đêm đó nhất định anh ở cùng cô gái khác. Hai người vì thế mà ồn ào một trận. Từ Đan Lôi cãi xong liền một mực ở nhà, không đến công ty. Còn Lí Trọng, hiện tại cũng không còn tâm trí để nghĩ đến cô, anh đang nghĩ mình cùng Vương Nam sau này phải làm sao?

Sự tình đêm đó là lần đầu tiên mình ném thữ, có lẽ do cồn, cũng có lẽ do tình cảm. Nhưng mọi chuyện đều đã xảy ra. Ngày đó sau khi Vương Nam đi rồi, Lí Trọng mới trầm trầm ngủ. Giữa trưa anh mới mở điện thoại, Từ Đan Lôi liền hùng hổ chất vấn, khiến Lí Trọng phải nghĩ về tương lai của anh và cô.

Vài hôm nay không có Từ Đan Lôi bên cạnh, Lí Trọng nghĩ, nếu không thì cứ như vậy mà chia tay đi. Nhưng mình làm vậy có quá tàn nhẫn không? Từ Đan Lôi đã yêu mình 7 năm, mình cũng là mối tình đầu của cô ấy, dù sao cũng không thể vô tình vô nghĩa đến vậy. Nhưng Vương Nam thì thế nào? Vừa nghĩa đến Vương Nam, Lí Trọng lại không kiềm lòng được, mái tóc dài sạch sẽ của cậu, khi xấu hổ lại thường xuyên đỏ mặt, mọi thứ đều khiến Lí Trọng yêu thích không thôi. Lí Trọng à Lí Trọng, người đã sai từ bước đầu tiên, lẽ nào lại tiếp tục dẫn thân vào con đường sai trái này?

Tình cảm là điều rất diệu kỳ, nếu một ngày có cơ hội nhìn lại, người ta sẽ rất lí trí mà phán đoán tất cả ngay từ bước đầu tiên. Nhưng đây cũng không phải một chứng bệnh để có thể chữa khỏi. Nếu có thể, thế gian còn có sầu bi sao? Lí Trọng không thể dứt bỏ, Vương Nam cũng không.

Thời kỳ lúng túng qua đi, Lí Trọng bắt đầu nhớ Vương Nam. Anh tạm thời đặt chuyện Từ Đan Lôi sang một bên, quyết định đi gặp Vương Nam. Hôm nay, vừa tan tầm, Vương Nam liền nhận được điện thoại của anh. Vốn đêm nay công ty liên hoan, Vương Nam xấu hổ từ chối, khiến Liều Dược Dược thật mất hứng.

Gần một tuần không gặp Lí Trọng, Vương Nam kích động đến tim đập thình thịch. Đây là lần đầu hai người gặp nhau sau sự việc đêm đó. Vương Nam không biết bản thân nên làm gì, chỉ có thể cười ngây ngô. Lí Trọng xoa đầu cậu, nói: “Em cười ngốc cái gì? Tưởng anh không tới”.

– “Em nhớ anh”. Hiện tại dù có nói như vậy, Vương Nam không cảm thấy xấu hổ chút nào.

– “Vậy sao không gọi điện?”. Lí Trọng hỏi.

– “Em sợ anh bận việc”. Vương Nam ấu trĩ viện cớ.

– “Coi như xong, tiểu tử em nghĩ gì a, trong lòng em anh mẫu mực như vậy?”.

Vương Nam không nói gì.

– “Vương Nam, em hối hận?”. Lí Trọng nhìn Vương Nam hỏi.

Vương Nam đỏ mặt: “Không có, còn anh?”.

– “Vương Nam, dù anh lớn hơn em, nhưng chúng ta đều là người trưởng thành rồi, sẽ tự chịu trách nhiệm với bản thân, em hiểu không?”. Lí Trọng vẫn nhìn Vương Nam như cũ.

– “Em biết rồi”. Vương Nam lúc này cũng bình tĩnh, kiên định mà nhìn Lí Trọng.

– “Được rồi, đừng nói nữa, cùng ăn cơm đi”. Lí Trọng thu xếp gọi món. Thật giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Vương Nam cũng ăn cơm, uống rượu như bình thường. Người ngoài nhìn vào, chỉ có thể nghĩ cả hai là bạn bè, chỉ có bọn họ mới biết rõ, nên càng lớn mật nhìn thẳng đối phương.

Đêm đó, Lí Trọng đưa Vương Nam về. Anh không lên phòng, Vương Nam cũng không mời. Lí Trọng vỗ vai cậu: “Em nghỉ ngơi sớm đi”. Vương Nam nói anh cũng ngủ sớm một chút, loại quan tâm nhân nhật này khiến họ gần nhau hơn.

Trên đường quay về, Lí Trọng nhận được điện thoại của Từ Đan Lôi. Trong điện thoại, cô đang khóc: “Lí Trọng, có phải anh không yêu em nữa không?”. Có thể nghe được nàng đang uống rượu, trước kia, Từ Đan Lôi chưa bao giờ động vào rượu. Lí Trọng lại đau lòng, gấp gấp hỏi: “Em đang ở đâu? Anh đến đón”. Từ Đan Lôi sống chết không nói địa điểm, chỉ mở miệng lầm bầm: “Lí Trọng, anh không thể phụ em. Lí Trọng, anh không thể bỏ mặc em...”. Lí Trọng nghĩ nghĩ, vẫn là đến quán bar trong Shangri-La. Trước kia, anh và cô đến đây không ít lần. Quả nhiên, Từ Đan Lôi đang ở đây.

– “Đừng uống nữa, đi, theo anh về nhà”.

Từ Đan Lôi còn đang giãy dụa, Lí Trọng đã tóm lấy cô, kéo ra khỏi quán bar. Trên đường đi, Từ Đan Lôi không nói lời nói, chỉ khóc. Vừa vào nhà, Từ Đan Lôi lại vừa khóc vừa ôm Lí Trọng: “Em nghĩ anh không cần em nữa”.

Lí Trọng cũng ôm nàng, an ủi: “Đừng khóc, anh sao có thể không cần em? Em là vợ tương lai của anh. Em uống nhiều rồi, nhanh ngủ đi”.

Từ Đan Lôi liều mạng hôn Lí Trọng, anh cũng máy móc đáp trả, Từ Đan Lôi liền muốn hướng đến phòng ngủ. Lí Trọng dời môi, ôm nàng đến sô-pha, nhẹ nhàng vỗ về: “Em uống nhiều rồi, ngủ trước đi. Ngày mai hãy nói chuyện. Nghe lời”. Từ Đan Lôi nghe những lời trấn an, chậm rãi ngủ. Lí Trọng nhẹ nhàng ôm nàng lên giường, bản thân lại lên sân thượng đốt một điếu thuốc. Nhìn bóng đêm thâm trầm, anh rít một hơi thật sâu, hiện tại, anh thật không biết mình phải làm thế nào?!

37. Chương 37

Khi Lí Trọng còn bận trái lo phải nghĩ cho tương lai của mình cùng Vương Nam, cậu đã hưng trí bừng bừng chuẩn bị dẫn thân vào một hồi tình cảm oanh oanh liệt liệt. Cuộc gặp mặt đêm đó nhẹ nhõm hơn suy nghĩ của Vương Nam nhiều. Sau khi cùng Lí Trọng dùng cơm, hết thấy đều trở nên tự nhiên, không lúng túng, không bất an, chỉ có hạnh phúc. Vương Nam thậm chí còn quên mất sự tồn tại của Từ Đan Lôi. Cậu chỉ thầm mong nắm bắt đoạn tình cảm này, còn ngày mai thế nào, cũng không buồn nghĩ nữa. Mà cậu cũng không nguyện nghĩ suy đến ngày ấy.

Giữ bên mình ý nghĩ ấy, Vương Nam chủ động hơn nhiều. Thời kì này, cậu thường gọi điện cho Từ Đan Lôi. Kì thực cũng không có gì quan trọng, Vương Nam chỉ là muốn nghe giọng Lí Trọng nhiều hơn một chút. Sau khi Lí Trọng hòa hảo cùng Từ Đan Lôi, cũng từng tự nhủ không thể tiếp tục. Nhưng đối mặt với tình cảm của Vương Nam, anh đã nhanh chóng quảng ý tưởng ấy lên 9 tầng mây.

Mọi chuyện vẫn như trước kia. Có đôi khi, 4 người bọn họ vẫn thường tụ tập ăn cơm, uống rượu rồi phiếm chuyện. Đôi lúc chỉ 2 người đi cùng nhau. Bọn họ cũng không nảy sinh thêm lần thân cận nào. Có vài lần, Vương Nam ngồi bên kia bàn nhìn thấy ánh mắt thâm tình của Lí Trọng, cậu đặc biệt tưởng nhớ sự tình

đêm đó, nhưng Lí Trọng đều trốn tránh. Vương Nam còn phát hiện bản thân đã thay đổi không ít, mỗi khi 4 người cùng ăn cơm, Lí Trọng chỉ cần nhìn Từ Đan Lôi một chút, cậu liền đỏ kị. Vương Nam thật không thích tâm trạng này, nhưng không thể khống chế. Không ít lần Vương Nam đỏ kị thành lời: “Chị Từ, chị và anh Lí sao còn không kết hôn? Nhà mới của 2 người để tôi thiết kế đi”. Mỗi khi Vương Nam nói vậy, Lí Trọng luôn uất giận trừng cậu, điều này làm Vương Nam hả hê không ít.

Đảo mất, lại sắp hết năm. Lễ Giáng Sinh năm 1995 đã đến, Lí Trọng lại gọi Vương Nam, Liễu Dục Dục đi ăn mừng, Từ Đan Lôi nghe thế liền không vui.

- “Anh bị sao vậy? Sao lần nào cũng gọi bọn họ làm gì?”.
- “Càng đông càng vui mà”. Lí Trọng lúc đầu còn không để ý.
- “Không được, Giáng Sinh chúng ta đi riêng đi. Để bọn họ đi chung, còn chúng ta tách ra”. Từ Đan Lôi thẳng thắn.
- “Hai ta đều như vợ chồng già rồi, cùng ăn mừng Giáng Sinh thì có gì vui?”. Lí Trọng thật lòng nói.
- “Lí Trọng, anh đây là ý gì? Nếu cảm thấy buồn chán, thì đi tìm người mới đi, để em nhìn xem”. Bắt đầu cãi.

Đến chính lễ, Lí Trọng vẫn không lay chuyển được Từ Đan Lôi. Đêm Giáng Sinh, anh chỉ có thể gọi điện cho Vương Nam, nói không thể ở bên em, em ra ngoài cùng Liễu Dục Dục đi. Lí Trọng tuy không nói gì thêm, nhưng Vương Nam vốn mẫn cảm, vừa nghe đã biết có chuyện xảy ra, liền nói: “Được, 2 người đi chơi vui vẻ, em không quấy rầy nữa”. Gác máy, Vương Nam cảm thấy không khí thật nhạt nhẽo, bản thân cũng không thể nào danh chính ngôn thuận ở bên người yêu.

Đêm đó, Vương Nam không gọi Liễu Dục Dục, cậu hiện tại đều tận lực muốn tách biệt khỏi cô, Vương Nam sợ mình sẽ làm Liễu Dục Dục lỡ duyên. Một cô gái tốt như vậy, Vương Nam không có lí do gì để thương tổn đối phương. Nếu hiện tại đã chấp nhận sự thực mình là đồng tính luyến, liền càng không thể để đối phương thêm mơ mộng lắm tưởng. Đối mặt với tình cảm lạnh nhạt của Vương Nam, nói Liễu Dục Dục không đau khổ là giả dối. Mỗi ngày đều gặp người mình yêu, nhưng không thể ở bên cạnh, cảm giác không còn gì dằn vặt hơn. Tâm trạng nàng cũng không khác Vương Nam là bao. Năm ấy, bài hát “Người tôi yêu” rất thịnh hành, thật giống như tâm trạng bọn họ.

Giáng Sinh, Vương Nam đơn độc đến quán bar, ngồi bên quầy tự gọi một chai rượu. Đột nhiên, có người vỗ vai cậu nói: “Có nhớ tôi không?”. Vương Nam vừa nhìn, thì ra bạn trai Trương Chí Vĩ của giám đốc mình, vội vã nói: “Anh Trương, xin chào, anh đi cùng bạn sao?”.

- “Đúng vậy, cậu đi một mình sao? Đến chung vui đi”.
- “Không được rồi, tôi sắp về, mọi người cứ vui vẻ đi”.
- “Cậu khách khí làm gì, đều là người trẻ cả, đến chơi đi, đừng ngại”. Trương Chí Vĩ cầm chai rượu của Vương Nam lên, túm lấy cậu đi đến bàn mình. Vương Nam nhìn qua, không thấy Đồng Khiết đâu. Bên bàn chỉ có ba nam nhân và 2 cô gái. Vương Nam cũng không hỏi đến Đồng Khiết, cậu cũng không biết Trương Chí Vĩ có biết mình làm cùng công ty với Đồng Khiết không. Cậu chỉ đơn giản không nói gì.
- “Thằng nhóc Lí Trọng dạo này chạy đi đâu mất dạng? Phỏng chừng lại đang ngọt ngào bên cô nào, cũng lâu rồi tôi không gặp cậu ta”. Trương Chí Vĩ nói với Vương Nam.
- “Chắc anh ấy đang bận, lâu rồi tôi cũng không gặp”. Vương Nam nói dối.
- “Bận? Cậu ta có mà bận của gái?”. Trương Chí Vĩ hiển nhiên không tin lí do này.
- “Ai, tôi quên hỏi, hai người làm sao quen biết nhau? Tôi chưa gặp người bạn nào của cậu ta đơn thuần như cậu”. Trương Chí Vĩ cười nói.
- “Ách...”, Vương Nam do dự nhưng vẫn tiếp lời: “Chúng tôi quen biết khi tôi nhận thiết kế cho công ty anh ấy”.
- “Thiết kế? Vậy cậu là nhân viên của Les Deux Maggots?”. Trương Chí Vĩ có chút bất ngờ.

- “Đúng vậy, anh biết công ty tôi sao?”. Vương Nam vờ không biết gì.
- “A, có biết giám đốc của cậu”. Trương Chí Vĩ cũng không nói Đồng Khiết là bạn gái mình. Vương Nam cũng không hỏi thêm. Chẳng qua, sau khi biết rõ thân phận Vương Nam, Trương Chí Vĩ bắt đầu khoa trương. Vương Nam cảm thấy có ngòi thêm cũng vô nghĩa. Đang lúc chuẩn bị cáo từ, Lí Trọng liền gọi điện đến.

38. Chương 38

Vương Nam vừa thấy tên Lí Trọng hiện lên, vội vã chạy ra ngoài bắt máy.

- “Em đang ở đâu?”. Lí Trọng hỏi.

Vừa thấy anh gọi đến, Vương Nam vừa vui vẻ lại vừa tức giận, nghĩ anh còn dám hỏi em đang ở đâu? Nghĩ thế, lời nói cậu cũng trở nên vô thức: “Ở bên ngoài vui chơi”.

- “Với ai? Liều Được Được?”.
- “Không phải, là Trương Chí Vĩ”. Vương Nam cố ý nói.
- “Trương Chí Vĩ?”. Bên kia điện thoại ngừng một lát, có vẻ như không thích điều này. Ngữ khí cũng lạnh lùng rất nhanh.
- “Vậy em cứ chơi tiếp đi, anh về nhà trước”. Lí Trọng cúp máy.

Tâm tình Vương Nam lại hẫ hẫ như vừa trả thù xong, nhưng cũng có chút tự trách. Phỏng chừng Lí Trọng muốn gặp mình, nhưng mình lại mượn một người khác chọc tức đối phương, mình đang làm gì không biết? Nhưng nghĩ lại, Vương Nam liền vui vẻ, Lí Trọng chắc cũng biết thế nào là ghen rồi.

Vương Nam trở lại chỗ ngồi, liền cáo từ Trương Chí Vĩ. Cậu nói hiện tại đã muộn rồi, ngày mai còn đi làm, Trương Chí Vĩ nghe thế cũng không giữ người nữa. Ra khỏi quán bar, Vương Nam không vội vã tìm xe buýt, mà chậm chậm tản bộ ven đường. Đêm bình an, trên đường đa phần là thanh niên, đại thể đều đi theo nhóm. Hai bên đường, vài cây thông Noel rực rỡ phát sáng, tô đậm thêm không khí ấm cúng của đêm thánh vô cùng. Vương Nam nghĩ đến cuộc trò chuyện ban nãy, lại nghĩ đến hình ảnh Lí Trọng khi ghen tuông, không khỏi cười thành tiếng. Tâm tình cậu cũng vui lên không ít. Cậu muốn gọi điện cho Lí Trọng, nhưng lại thôi, để Lí Trọng nếm trải tư vị ghen tuông một lần cũng tốt. Nghĩ vậy, Vương Nam cảm thấy mùa đông tuyết không lạnh lẽo. Trước mắt vừa vụt có một cặp tình nhân vừa lướt qua, khuôn mặt họ tràn đầy hạnh phúc cùng ấm áp, phỏng chừng là những người mới yêu. Vương Nam cảm thấy hiện tại, mình cũng không khác gì họ.

39. Chương 39

Hai hôm sau, Từ Đan Lôi gọi điện cho Vương Nam, mời cậu cùng Liều Được Được dùng cơm. Vương Nam không nghĩ ngợi gì liền đồng ý, cậu hiện tại đặc biệt muốn nhìn thấy dáng dấp của Lí Trọng sau đêm kia. Nhà hàng được chọn là Hải Cảng Thành, Vương Nam hỏi sao phải xa xỉ như vậy làm gì? Từ Đan Lôi thần bí cười, bảo để bù cho Giáng Sinh. Vương Nam không nghi ngờ gì, liền gọi Từ Đan Lôi cùng đi.

Đến nơi, khi món ăn được mang lên, Vương Nam mới biết hôm đó là sinh nhật Lí Trọng: 26 tháng 12. Điều này khiến cậu thật hồ thẹn, bản thân quen biết Lí Trọng hơn 1 năm, hiện tại mới biết được sinh nhật đối phương. Mình lại không chuẩn bị quà cáp gì. Vương Nam quả thật có chút đứng ngồi không yên, Từ Đan Lôi liền an ủi: “Hai người các cậu chỉ cần tình cảm là được rồi, quà cáp làm gì”.

Vương Nam oán giận nhìn Lí Trọng: “Anh cũng thật keo kiệt, giấu kĩ như vậy làm gì”.

Lí Trọng tủm tủm cười: “Xem như cậu thiếu nợ tôi đi, qua hôm nay xem như bắt đầu tính lãi”.

Từ Đan Lôi cười nói: “Sao mỗi khi Lí Trọng ở bên cạnh Vương Nam đều như con nít?”.

Liều Được Được tiếp lời: “Vương Nam, cậu nói thử xem”.

Lí Trọng lại cắt đứt câu chuyện: “Hai người đừng luyên thuyên nữa, nếu còn muốn ăn thì tốt nhất nên như vậy”.

Từ Đan Lô nói: “Cũng được, anh học ở đâu kiểu khách khí vậy? Nâng ly nào, chúc mừng sinh nhật Lí Trọng”.

Tiếng ly chạm vào nhau thanh thúy, mọi người cùng nhau uống rượu mừng.

Trong bữa cơm, Từ Đan Lô hỏi Vương Nam: “Giáng Sinh cậu và Liễu Được Được làm gì?”.

Vương Nam trả lời: “Không làm gì, ngày đó tôi bận việc, cả hai không đi cùng nhau”.

Liễu Được Được vội vàng giải vây: “Vương Nam quả thật rất bận. Tôi cũng như 2 người thôi, thi thoảng mới đi ăn cùng cậu ấy. Nếu không, căn bản không thấy mặt mũi Vương Nam đâu”.

Từ Đan Lô quay sang bảo Lí Trọng: “Sau này anh đừng gặp Vương Nam nhiều nữa, người ta còn phải dành thời gian cho Liễu Được Được. Sao bây giờ hai người cứ dính lấy nhau như tình nhân vậy?”.

Vương Nam vừa nghe liền đỏ mặt, Lí Trọng cũng có chút mất tự nhiên, liền nói: “Ai hay đi tìm cậu ấy? Hiện tại người ta quen biết rất nhiều người. Phải không Vương Nam?”. Vương Nam biết Lí Trọng còn so đo chuyện đêm Giáng Sinh.

– “Anh nói gì vậy? Đêm nay là sinh nhật anh, sao lại đỏ hết lên đầu tôi thế này?”. Vương Nam vội vàng lảng sang chuyện khác.

Liễu Được Được mới nói: “Cũng phải. Anh Lí, chúc mừng sinh nhật. Nâng ly”.

Đề tài khi này tạm thời ngừng lại, trong lòng Vương Nam còn văng vẳng câu nói “Sao bây giờ hai người cứ dính lấy nhau như tình nhân vậy?” của Từ Đan Lô. Những lời này, lẽ nào cử chỉ của mình bị Từ Đan Lô nhìn thấu? Vương Nam không dám nghĩ thêm nữa.

Tiệc tàn, Vương Nam thấy Lí Trọng đang dùng chiếc khăn quàng cổ mình tặng năm ngoái. Cậu nhìn thoáng qua anh, anh đáp lễ bằng ánh mắt thâm trường ý vị. Hai người hết thấy đều không nói gì. Vương Nam không dám biểu hiện gì, cậu sợ bị Từ Đan Lô phát hiện manh mối, nhưng vẫn xoay người nói với cô: “Chị Từ, thật ngại quá. Hôm nào tôi sẽ mua quà đền bù vậy”.

– “Cậu còn để tâm việc này sao? Đừng nghĩ nhiều. Cậu nghĩ xem, Lí Trọng thì thiếu thứ gì chứ?”.

Lí Trọng đồng tình: “Không sai, được rồi, đừng nói nữa. Mau lên xe đi”.

Trên đường về, Liễu Được Được xuống xe trước. Trong xe, chỉ còn 3 người bọn họ. Vương Nam ngồi ghế sau, Từ Đan Lô và Lí Trọng ngồi băng trước, ngênh đón ánh đèn đường rọi vào xe. Vương Nam ngây dại, lại vô tình nhìn thấy ánh mắt Lí Trọng nhìn mình qua kính chiếu hậu. Hai người nhìn nhau, rồi lại nhanh chóng dời mắt. Một mùa đông nữa lại đến, không hiểu vì sao, Vương Nam bỗng dưng cảm thấy rất tịch mịch.

Hôm sau, vừa tan tầm, Vương Nam vội vàng đi khắp nơi mua quà cho Lí Trọng. Đi qua vài shop hàng hiệu, vẫn chưa thấy món nào ưng ý. Đang lúc do dự tìm kiếm, Vương Nam lơ đãng nhìn thấy một tờ rơi quảng cáo. Cậu nhìn lướt qua, rồi vội vàng đi vào một cửa hàng kinh doanh trang sức dạo quanh. Cậu thích một mặt dây chuyền phi thủy khắc tượng Quán Thế Âm. Người ta nói khi mua ngọc nên chú trọng đến chữ duyên. Thời khắc này, Vương Nam quyết định sẽ mua khối ngọc kia cho Lí Trọng. Chẳng qua liếc sơ thấy giá cả, Vương Nam liền hít một ngụm khí. Hơn 6 nghìn tệ, Vương Nam bắt đầu do dự, nhưng vẫn mua bằng tài khoản tín dụng. Tuy nói tình yêu không có chỗ cho vật chất, nhưng đôi khi, tiền bạc luôn chiếm một vị trí nhất định trong mọi mối quan hệ. 6 nghìn tệ, tương đương tổng số dư Vương Nam tích góp trong 1 năm qua.

Nhân viên bán hàng đang gói quà, liền hỏi Vương Nam có muốn mua thêm dây chuyền vàng để đeo cùng không? Vương Nam nói không mua, cậu không thích khối ngọc tuyệt đẹp phải đi cùng sợi dây ánh vàng kia. Dưới ngọn đèn, khối ngọc long lanh trong suốt, phá lệ xinh đẹp. Vương Nam nhận hàng, tâm tình đặc biệt an nhàn. Cậu muốn tự tay mang khối ngọc này cho Lí Trọng.

Giao thừa năm ngoái, cậu ở bên Lí Trọng, ngày đó cậu tặng đối phương chiếc khăn quàng cổ. Năm nay có lẽ sẽ khác, có mặt Từ Đan Lô, hai người không cách nào ở bên nhau. Vương Nam còn đặc biệt lưu tâm câu nói kia của Từ Đan Lô, bản thân mình cũng không muốn mọi chuyện bại lộ, nhưng khi nào mới có thể tặng món quà này cho Lí Trọng? Nghĩ qua nghĩ lại, Vương Nam chọn giờ nghỉ trưa.

Hôm sau, cậu vội vàng gọi cho Lí Trọng. Anh nói vài hôm nay rất bận, để hôm khác. Hôm khác của Lí Trọng đã kéo đến 31 tháng 12. Giữa trưa, Lí Trọng gọi điện hỏi Vương Nam tối nay làm gì? Vương Nam trả lời còn có thể làm gì? Về nhà thôi! Lí Trọng bảo em sao lại nhàm chán vậy? Sao không ra ngoài đi chơi cùng Trương Chí Vĩ đi.

Người đang yêu, lúc nào cũng biết cách biến việc nhỏ như con kiến thành con voi. Dù đây dưa cải cọ, nhưng với cả hai thì đó lại là một loại hạnh phúc. Vương Nam nói: “Anh lại phát bệnh à? Không có gì lại đi ghen làm gì?”.

– “Anh ghen? Nực cười! Anh đây ghen khi nào? Còn nữa, đêm nay không phải em đi ăn cùng Từ Đan Lô sao? Hai người cứ đi đi, đừng quan tâm tới anh”.

– “Không đi, em về nhà”.

– “Vậy được rồi. Chúc mừng năm mới”.

– “Anh cũng vậy”.

Cúp máy, Vương Nam nghĩ Lí Trọng cũng thật là không biết kiên trì chút nào. Nếu anh kiên trì một chút, có lẽ cậu sẽ đồng ý.

40. Chương 40

Hết giờ làm, Liễu Dược Dược cũng không mời Vương Nam đi ăn. Hiện tại nàng hiểu rõ, chỉ cần Vương Nam không chủ động mở miệng, có mời cũng vô dụng. Khi Liễu Dược Dược chuẩn bị ra về, Vương Nam gọi nàng lại, hỏi nàng đêm nay làm gì? Liễu Dược Dược thuận miệng nói có hẹn với bạn, Vương Nam liền có chút thất vọng.

Về đến nhà, mở TV, Vương Nam vô vị chuyển kênh liên tục. Ánh sáng từ TV hắt lên khuôn mặt tịch liêu của cậu, bên ngoài là náo nhiệt như vậy, không ai biết rằng, trên lầu 5 một chung cư trong thành phố này, có một chàng trai trẻ cô độc đang chăm chăm nhìn màn hình TV. Không phải người ta thường nói “càng yêu càng tịch mịch” sao? Lúc này, Vương Nam nghĩ mình có thể hiểu được những lời này.

Đêm tất niên này, TV vẫn đều đều phát tiếng, Vương Nam nằm trên sô-pha, chậm rãi đi vào giấc ngủ. Lúc cậu giật mình tỉnh giấc, thì điện thoại đang đổ chuông điên cuồng. Không biết hiện tại là mấy giờ, Vương Nam mơ mơ màng màng bắt máy, giọng nói Lí Trọng truyền đến: “Em đang ở đâu?”.

– “Em còn có thể ở đâu? Ở nhà. Anh chơi xong rồi?”.

– “Em mau ra mở cửa đi”.

Vương Nam vừa nói “Không thể nào” vừa chạy đi mở cửa. Bất chợt nghe giọng nói trầm ấm của Lí Trọng vang lên từ lầu dưới: “Anh đến kiểm tra, xem em có nói thật không?”.

Hai người vào phòng, Vương Nam mở đèn, hồ đồ hỏi: “Mấy giờ rồi? Em ngủ quên mất”.

– “Còn chưa đến giao thừa, chúng ta cùng đón năm mới đi”. Lí Trọng đặt đồ lên bàn.

– “Anh không phải lãng mạn đến thế chứ”. Vương Nam cuộn mình trên sô-pha.

– “Bây giờ em mới biết sao?”. Lí Trọng ngồi bên cậu.

Vương Nam hỏi: “Chị Từ đâu?”.

– “Anh đưa cô ấy về, nói có việc bận. Liền chạy đến đây”. Lí Trọng giả hoạt cười.

Vương Nam rất cảm động, tất cả mọi oán giận đều biến mất không còn tăm hơi.

– “Nhanh mang ly ra đây, chúng ta cùng nhau uống rượu”. Lí Trọng bắt chuyện, Vương Nam tò mò: “Anh mua thứ gì mà nặng vậy?”. Vừa mở gói đồ ra, là móng heo, gà nướng và đồ chua còn nghi ngút khói. Cậu vừa nhìn đã liền thấy đói, tối nay còn chưa ăn cơm. Vương Nam liền vươn tay cầm lấy cánh gà, bắt đầu xé. Lí Trọng cản lại: “Em mang mâm lên trước đi”.

Có Lí Trọng ở bên, Vương Nam liền cảm thấy đêm nay cảnh tượng đặc biệt mỹ lệ. Cậu cắn một ngụm thịt thật to, niềm vui ngoài ý muốn khiến con người ta thêm hưng phấn. Lí Trọng ở bên cạnh, nhìn cậu cười: “Em ăn từ từ thôi, có ai giành mất đâu”.

– “Em chỉ sợ bị anh giành mất”. Vương Nam mơ hồ nói.

Ăn no uống đủ, Vương Nam mới nhớ ra mình chưa tặng quà cho đối phương. Liền nói: “Anh cho em ăn uống không uống công đâu. Bản đại nhân cũng có quà cho anh”.

– “Em lại đi mua thứ gì đắt tiền phải không?”.

Vương Nam móc ra một gói qua nhỏ, nói: “Đây là đồ gia truyền. Hôm nay bản đại nhân đang vui vẻ, ban cho nhà ngươi”.

– “Là cái gì? Không phải nhẫn vàng chứ? Em giữ đi, bản đại nhân anh cũng không cần”.

Vương Nam vờ bóp cổ Lí Trọng uy hiếp: “Anh dám không cần? Anh không muốn sống nữa phải không?”.

– “Lão tử thật không muốn sống đấy!”. Nói rồi, liền gắt gao áp Vương Nam dưới thân. Vương Nam giãy dụa, cậu quả thật không chịu được loại tiếp xúc thân mật này. Cọ đến cọ đi thì thân dưới lại có phản ứng. Lí Trọng nhìn Vương Nam đỏ mặt, nói, đến, để anh hôn 1 cái. Vương Nam nghiêng đầu né tránh, nói anh đừng mơ.

– “Để anh cho em biết anh có thể không”. Nói xong liền hung hăng dán miệng xuống. Ban đầu, Vương Nam còn giãy dụa, chẳng qua hạ thân đều bại lộ suy nghĩ. Bọn họ lại tiếp tục đùa giỡn. Lại thoải mái hôn nhau, cũng, lại một lần nữa làm tình.

41. Chương 41

Kích tình qua đi, hai người mệt mỏi chen vào trong chăn. Phòng Vương Nam thuê ở tạm lâu năm, tuy nhiên không chật lắm. Khi người người nằm bên nhau, Vương Nam nói: “Anh, chúng ta đang diễn màn người yêu cùng nhau đón năm mới sao?”. Lí Trọng ha ha cười lớn: “Nghe thế nào cũng thấy em so đo a?”. Vương Nam quay đầu, nhìn ý cười lan trên mặt Lí Trọng, bất chợt nói: “Anh, chúng ta như thế này không được xem là bình thường phải không?”. Lí Trọng nhìn thoáng qua Vương Nam, sau lại nhìn thẳng lên trần nhà: “Phải chứ”.

Hai người đều trầm mặc, Lí Trọng trầm ngâm hồi lâu: “Vương Nam, em yêu anh sao?”. Vương Nam gắt gao ôm lấy Lí Trọng: “Khụ, nếu không yêu thì tốt rồi”. Lí Trọng quay đầu nhìn Vương Nam: “Vậy là tốt rồi, Vương Nam, dù tương lai có thế nào, em chỉ cần nhớ ta đã từng yêu, như vậy là đủ rồi”.

– “Anh, hai ta nếu có một người là nữ nhân thì tốt rồi. Như thế thì có thể quang minh chính đại ở bên nhau”. Vương Nam trầm trầm nói.

Đúng vậy, nếu bọn họ là dị tính luyện, thì sẽ không làm ra nhiều chuyện tan nát cõi lòng về sau. Nguyên nhân cũng chỉ bởi đây là một cuộc tình đồng tính, nên mới mang đến nhiều bi hoan như vậy. Kỳ thực, tình yêu vốn không phân biệt chủng tộc, giai cấp, giàu nghèo. Nhưng đạo đức xã hội cũng không cho phép cả hai tùy hứng. Tình cảm của Vương Nam và Lí Trọng, nếu người ngoài biết được, có lẽ họ sẽ khiển trách, chỉ trích rất nhiều? Là ai khiến xã hội tàn khốc này có nhiều quyền lực như vậy? Không ai có thể trả lời. Ngay cả Vương Nam, Lí Trọng cũng không thể trả lời. Bọn họ chẳng qua chỉ là yêu, vừa vắn đối phương có cùng giới tính với mình mà thôi.

Không khí trở nên có chút thương cảm, đột nhiên Vương Nam nhớ mình còn chưa tặng quà Lí Trọng. Cậu nhảy từ giường xuống sô-pha, mang theo một gói quà nhỏ: “Anh, đây là quà của em”. Lí Trọng mở ra, là một khối ngọc Quan Âm.

– “Sao lại mua thứ này?”. Lí Trọng tỉ mỉ nhìn khối ngọc.

Vương Nam cười ha ha: “Cũng không tốn bao nhiêu, em chỉ tùy tiện mua ở mấy sạp bán hàng rong ven đường thôi, để cầu may mắn. Anh không nghe người ta nói “nam mang Quan Âm, nữ mang Phật Tổ” sao?”.

– “Em lại còn quan tâm đến mấy thứ này cơ đấy. Được rồi, mang vào cho anh”. Lí Trọng không biết rõ giá trị của khối ngọc, nhưng anh thích những tình cảm Vương Nam thành tâm khi mua món quà này.

Vương Nam tỉ mỉ mang ngọc cho Lí Trọng, trong lòng lại không ngừng niệm, Bồ Tát a Bồ Tát, ngài sẽ phù hộ đoạn tình yêu này sao? Khuôn mặt Quan Âm trầm tĩnh nằm trước ngực anh.

Chớp mắt đã hết năm 1995. Vương Nam đơn độc nằm trên giường, chậm chạp vẫn không chớp mắt được. Chuyển năm qua xảy ra như một cuốn phim quay chậm. Nhiều năm sau này, khi cậu đứng dưới vòm trời phương Nam, nghe được bài ca “1995 thay đổi” của Hoàng Thư Tuấn, thì những hồi ức kia lại như thủy triều nuốt chửng lấy Vương Nam.

Sau khi em rời xa

Đặng Lệ Quân cũng từ biệt thế giới

Trương Yêu Linh sống những ngày cuối cùng trong mùa thu

Anh Quốc mất đi công nương Diana

Showbiz xuất hiện Trương Huệ Muội

Vương Phi, Vương Tĩnh Văn lại quay về là Vương Phi trước kia

Trương Quốc Vinh rút cuộc thừa nhận mình là gay

Người ta kháo nhau Thư Kỳ là mỹ nữ đẹp nhất Đài Loan

Nhưng nhưngx điều thuộc về quá khứ, đã không còn nữa

Anh quên em không được, trái lại em vẫn hồn nhiên không biết gì

Thế giới không ngừng thay đổi, thay đổi

Nhưng tâm tư anh không muốn đổi thay

Thời gian cũng không ngừng trôi xa, trôi xa

Nhưng ký ức anh lại ngừng lại

Ngừng lại tại năm 1995 này

42. Chương 42

Thoắt cái, đã đến giao thừa tết âm lịch năm 1996. Vương Nam không biết, kì nghỉ tết này, lại là nguyên do chia rẽ tình cảm của cậu và Lí Trọng.

Vài hôm sau, Vương Nam chuẩn bị về quê. Cậu mua ẹ vài món quà. Trên đường đã chật ních người đi mua sắm tết, tiếng nhạc trong tiệm đĩa không ngừng hát vang: chúng ta là người một nhà, tên gọi Trung Quốc. Anh em tỉ muội rất nhiều, cách sắc cũng đa dạng.... Khung cảnh náo nhiệt không khiến Vương Nam vui vẻ hơn, cậu còn đang bận nghĩ đến những lời đêm qua của mẹ Lí Trọng.

Đêm qua, Lí Trọng mang Vương Nam về nhà cha mẹ. Mẹ Lí Trọng rất thích Vương Nam, sau lần đầu ghé thăm, anh cũng lục tục mang cậu về thăm vài lần nữa. Vương Nam rất thích cơm mẹ Lí Trọng làm, mỗi lần ăn đều khiến bà cười không ngừng. Không có gì hạnh phúc hơn việc tay nghề đầu bếp của mình được người khác thưởng thức, hơn nữa đứa nhỏ này lại rất hiền chuyện, mẹ Lí Trọng nghĩ mình có thích Vương Nam cũng là chuyện đương nhiên. Tuy đầu tóc Vương Nam làm hai cù có chút không vừa mắt, nhưng lại nghe Lí Trọng nói người ta làm nghệ thuật, cũng liền cảm thấy bình thường.

Hôm đó, Vương Nam ăn sủi cảo cùng cha mẹ Lí Trọng, còn nói Tết về sẽ mang biếu chú dì ít đặc sản. Mẹ Lí Trọng nói con sao lại khách khí như vậy, nhà này còn thiếu thứ gì chứ. Chỉ cần quay về bầu bạn với mẹ con là được rồi. Sau đó lại hỏi Vương Nam: “Bây giờ con vẫn chưa có đối tượng sao?”. Vương Nam liếc nhìn Lí Trọng: “Chưa có. Con cũng không vội”.

Mẹ Lí Trọng nói: “Sao lớp trẻ bây giờ ai cũng như vậy? Khi bằng tuổi con, ông bà nội Lí Trọng đã sinh 2 đứa con rồi. Mau đi tìm người yêu đi, đừng suốt ngày dính lấy Lí Trọng nữa”.

Lí Trọng nói: “Mẹ, được rồi, bây giờ là thời đại nào rồi? Sao phải kết hôn sớm làm gì?”.

– “Con còn nói sớm? Qua năm nay là con 30 tuổi. Không nói nhiều nữa, năm sau phải kết hôn ẹ! Yêu Từ Đan Lôi nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao? Bây giờ cha mẹ còn khỏe mạnh, có thể trông con giúp con. Cũng không làm con bận tâm phụng dưỡng, con chỉ yên tâm là lo cho sự nghiệp thôi”.

– “Nhưng mẹ gấp như vậy làm gì? Chuyện đó nói sau đi”.

– “Con không gấp nhưng mẹ gấp. Nào có ai lớn tuổi như vậy còn không chịu kết hôn? Chuyện này không phải do con quyết định”.

– “Được rồi, được rồi, đều nghe lời mẹ. Thôi ăn cơm đi”.

Vương Nam nghe hai mẹ con tranh luận, vốn tưởng có thể nói đỡ cho Lí Trọng vài câu, nhưng nhìn mẹ người ta bắt đầu tức giận, cậu cũng không dám nhiều lời.

Cơm nước xong, Lí Trọng không dám ở thêm nữa, vội vàng kéo Vương Nam rời khỏi, anh sợ ba mẹ lại ép chuyện kết hôn, khiến mình và Vương Nam đều lúng túng. Anh mượn cớ nói phải đến nhà Từ Đan Lôi, mẹ Lí Trọng liền đồng ý: “Vậy thì đi nhanh đi, Vương Nam nghỉ tết xong, phải ghé nhà dì chú chơi đấy!”. Vương Nam đồng ý: “Dạ, vậy con đi trước đây”.

Sau khi rời nhà, hai người liền trầm mặc. Tiết trời đông rất lạnh, trong lúc đợi xe khởi động điều hòa, hai người lặng lẽ ngồi trong xe. Lí Trọng là người đánh vỡ bầu không khí nặng nề: “Cha mẹ anh lúc nào cũng như vậy. Mỗi năm đều hỏi anh kết hôn, muốn ôm cháu đến sắp điên rồi”.

Vương Nam không nhìn Lí Trọng, “Người già ai cũng như vậy cả. Nhưng anh cũng đến lúc phải kết hôn rồi, cũng không còn trẻ trung gì cho cam”.

Lí Trọng nghiêng mặt nhìn Vương Nam: “Vậy còn em?”.

– “Em? Vẫn còn sớm. Nhưng anh yêu chị Từ nhiều năm như vậy, không kết hôn thì cũng thật có lỗi với người ta”. Vương Nam thật lòng nói.

Lí Trọng thở dài một hơi, không nói gì. Một lát sau mới tiếp lời: “Em nghĩ nhiều như vậy làm gì. Tối đâu hay tối đó đi”.

Vương Nam nghĩ nghĩ, vẫn là thốt nên lời: “Hai ta thế này, có chút không công bằng với chị Từ”.

Lí Trọng lại trầm mặc một hồi: “Cũng đúng, Vương Nam, nếu em là anh, em sẽ làm gì?”.

– “Em?”. Vương Nam cười khổ: “Nếu là anh, em cũng không biết phải làm sao”.

– “Vậy thì dù có chuyện gì xảy ra, hai ta vĩnh viễn vẫn là huynh đệ tốt phải không?”.

– “Phải”. Vương Nam mơ hồ trả lời. Lòng cậu bắt đầu rối loạn, nhưng những lời này vốn cả hai đều nghĩ đến. Đến lúc phải công khai quan điểm, hai người dù có trốn tránh đến đâu, cũng phải trực tiếp đối diện với thực tại.

Xe khởi động, đường có chút trơn trượt, Lí Trọng lái xe thật cẩn thận, tựa như tình cảm bọn họ lúc này, như đi trên băng mỏng.

43. Chương 43

Trước ngày Vương Nam về quê ăn Tết, cậu cùng Lí Trọng đơn độc dùng cơm. Hai người không đề cập đến chuyện đêm đó nữa, nhưng không khí cũng không nhiệt liệt như trước. Dù sao, vấn đề hiện tại đều lưu lại

trong lòng họ một vết bóng mờ. Lí Trọng mua vài thứ nói Vương Nam mang về, để biếu dì, ngày cậu quay về sẽ đến đón. Tiễn Vương Nam xong, Lí Trọng ngênh đón một mùa tết âm lịch khó qua. Nói khó qua, bởi vì mẹ Lí Trọng đã bắt đầu hành động cho những lời nói hôm trước.

Mùng 3 Tết, Lí Trọng cùng Từ Đan Lôi về thăm cha mẹ. Cơm nước xong, anh trốn vào phòng riêng gọi điện cho Vương Nam. Hai người chỉ đơn giản tán gẫu trong điện thoại. Tuy nói tách ra vài ngày, nhưng đa phần cả hai đều gọi điện thăm hỏi nhau. Cũng không có việc gì quan trọng, đại thể đều là kể cho nhau nghe hôm nay mình làm gì, đi đâu chơi. Tuy đơn giản, nhưng kiểu trò chuyện này khiến cả hai thoải mái không ít. Lí Trọng còn đang tình tự với Vương Nam, Từ Đan Lôi đã đến bên cạnh: “Đừng buồn chuyện nữa, cha mẹ gọi anh”. Lí Trọng nói với Vương Nam: “Anh bận tí việc, không nói nữa. Ngày mai lại tiếp tục nói”. Cúp máy, Từ Đan Lôi nhàn nhạt hỏi: “Anh nói chuyện với ai vậy?”.

– “Vương Nam. Em nghĩ còn có thể là ai?”. Lí Trọng không né tránh.

– “Em cũng đoán vậy. Hiện tại anh thân với Vương Nam còn hơn em. Nếu không hai người dọn về sống chung luôn đi”. Từ Đan Lôi nửa đùa nửa thật.

– “Em nói linh tinh gì vậy? Cha mẹ gọi anh làm gì?”. Lí Trọng khoát vai Từ Đan Lôi đến phòng khách.

Cha Lí Trọng vừa nhìn thấy hai người, liền bảo: “Hai đứa ngồi đi”.

Hai người ngồi xuống, Lí Trọng nghi hoặc: “Có chuyện gì vậy? Mọi người đột nhiên đều trịnh trọng?”.

Mẹ Lí Trọng mở lời: “Mẹ và cha đã bàn bạc qua, hai đứa mùng 1 tháng 5 năm nay liền kết hôn đi”.

Lí Trọng vừa nghe đã có chút lỗi giác, nói: “A? Sao lại gấp như vậy?! Chưa kể đó là chuyện của con, hai người sao có thể tự tiện quyết định?”.

Cha Lí Trọng nói: “Lí Trọng, theo lý thuyết, việc này ba mẹ quyết định có chút không thích hợp. Nhưng con và Đan Lôi yêu nhau lâu như vậy, tình cảm cũng ổn định, nên kết hôn đi thôi. Vài hôm nữa, Đan Lôi còn về nhà thông báo một tiếng. Hẹn hai gia đình gặp mặt, định chuyện hôn sự đi”.

Lí Trọng phản bác: “Hai người gấp như vậy làm gì? Vẫn còn sớm. Từ từ nói tiếp đi”.

Mẹ Lí Trọng bắt đầu phát hỏa: “Con không nôn nóng sao, Từ Đan Lôi cũng bắt đầu có tuổi rồi. Lí Trọng, đừng trì hoãn thêm nữa”.

Lí Trọng còn muốn nói thêm, nhưng thấy sắc mặt Từ Đan Lôi không được tốt, liền phải nuốt ngược vào trong. Mẹ Lí Trọng liền nói với cô: “Vài hôm nữa con hẹn cha mẹ bên ấy đi, chúng ta muốn cùng nhau bàn bạc việc này”. Từ Đan Lôi nhìn thoáng qua Lí Trọng: “Con cũng không vội, việc này để sau hãy nói đi”.

Mẹ Lí Trọng có chút không vui: “Hai đứa đang nghĩ gì vậy? Quen nhau nhiều năm rồi, không kết hôn thì sẽ làm gì?”.

Lí Trọng liền giải vây: “Được rồi được rồi, chúng con biết rồi. Năm nay nhất định sẽ kết hôn. Mẹ đừng lo lắng quá”.

Hai người về tới phòng Lí Trọng, Từ Đan Lôi giữ tay nắm cửa, hạ giọng: “Chuyện chúng ta, anh cuối cùng là có ý gì?”. Lí Trọng nói: “Em lại nghĩ chuyện loạn thất bát tao gì?”. Cô nhìn Lí Trọng, đột nhiên nước mắt rơi xuống: “Lí Trọng, nếu không chúng ta chia tay đi”.

– “Em cuối cùng là muốn thế nào?”.

Từ Đan Lôi nức nở: “Anh còn hỏi em? Lí Trọng, em yêu anh nhiều năm như vậy. Theo tâm lý, hiện tại em cảm thấy có kết hôn hay không cũng không quan trọng. Vì em luôn xem anh là chồng em. Nhưng thái độ vừa rồi của anh khiến em thật thương tâm. Hai ta chia tay đi”.

– “Được rồi, chuyện có gì mà em phải khóc như vậy? Không phải chỉ là kết hôn thôi sao? Ngày mai chúng ta đi làm thủ tục”.

– “Anh muốn kết hôn nhưng em không muốn. Anh muốn cưới ai?”.

– “Đây là do em nói, ngày mai anh liền đi tìm người mới”.

Từ Đan Lôi nín khóc mà cười: “Anh yêu ai cưới ai, không liên quan đến em”.

Hai người không tranh cãi này, chẳng qua chuyện kết hôn này, Lí Trọng có muốn tránh cũng không thoát. Đêm đó, Lí Trọng trần trọc không ngủ được. Kết quả này mình đã nghĩ đến, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Đến thời điểm này, anh cũng chỉ có thể thương tổn Vương Nam, vì anh không có lý do gì để tổn thương Từ Đan Lôi.

Mùng 8, hai nhà gặp mặt bàn chuyện kết hôn. Lí Trọng nói tháng 5 nhanh quá, nhà còn phải sửa chữa lại, tháng 11 mới cưới đi. Cha mẹ hai bên cũng đồng ý, liền chọn tháng 11.

Trong lúc hai nhà nâng cốc mừng hôn sự, Vương Nam đã về đến nơi.

44. Chương 44

Ngày Vương Nam quay về, Lí Trọng không đi đón. Anh gọi điện thoại nói đêm nay bận ít việc, không đi được. Cậu về nhà trước đi rồi Lí Trọng sẽ sang. Vương Nam không để ý nhiều, nói anh bận thì có lý cho xong việc đi. Nhưng em có mang vài món cho anh, nếu đến muộn, sẽ không để dành. Lí Trọng nói anh biết rồi, gặp lại sau. Buông điện thoại, Vương Nam cảm thấy Lí Trọng có chút bất thường, nhưng lại giấu cợt chính mình nhay cảm, làm sao lại có chuyện gì xảy ra?!

Kết thúc tiệc rượu, Lí Trọng lái xe đi dạo một vòng, đưa người cần về đến nhà, sau đó nói với Từ Đan Lôi: “Em về trước đi, anh đi gặp Vương Nam một lát”.

– “Trễ thế này rồi còn đi làm gì? Mai hẵng đi”.

– “Vương Nam mang theo vài món quà quê, anh phải đến lấy?”.

– “Quà gì quý đến độ nửa đêm anh còn muốn đi lấy? Em thấy anh với Vương Nam giống như có vấn đề”.

– “Em thật vô vị. Anh chỉ là ghé qua lấy quà thôi. Em mau về đi, anh đi rồi về ngay”.

Từ Đan Lôi xuống xe. Lí Trọng thở ra một hơi.

Lí Trọng dừng xe dưới nhà Vương Nam, nghĩ nghĩ, mình tự đi lên hay gọi cậu xuống. Do dự một lát, anh nghĩ hẳn nên đi lên một chuyến. Hai người gặp mặt đều đắm đuối phương một quyền, nhưng tình cảm vô pháp biểu hiện đều nhẹ nhàng thả xuống. Lí Trọng hỏi: “Em mang theo quà gì? Để anh nhìn xem có đáng để anh nửa đêm chạy đến không?”.

– “Anh vì chuyện này mới đến đây sao? Thật tổn thương. Nhưng không có gì cả, em ọi người hết rồi”.

– “Em dám?!” . Nói xong liền giữ chặt cổ Vương Nam. Vương Nam dứt khoát giả chết, Lí Trọng vỗ vỗ mặt cậu: “Em cũng đừng giả chết”.

Vương Nam vẫn khép mí, nói: “Em như thế này, anh còn không mau hô hấp nhân tạo?”. Lí Trọng nhìn đôi mắt khép hờ, đôi môi ôn nhu của Vương Nam. Thật muốn hôn xuống, nghĩ nghĩ, vẫn không làm gì. Anh buông tay: “Đừng nháo, mau đứng lên, anh có việc phải đi ngay”.

Vương Nam mở mắt hỏi: “Anh không thành thật. Có việc gì chứ?”.

– “Không phải vậy, nhưng ăn Tết xong người có chút mệt mỏi”.

Vương Nam không nói gì thêm, đứng lên đi lấy đặc sản cho cha mẹ Lí Trọng: “Vậy anh về đi, đây là quà cho chú đi”. Lí Trọng cầm túi đồ đặt sang một bên, nói: “Vương Nam, lại đây ngồi đi”. Vương Nam vừa rồi vẫn còn buồn, cố tình ngồi thật xa Lí Trọng. Cậu tựa đầu lên lưng sô-pha, nhìn trần nhà. Lí Trọng nhích lại gần Vương Nam, cầm lấy tay cậu, thân thể học theo cậu mà thả lên sô-pha, nhìn trần nhà. Hai người trầm mặc. Vương Nam cảm thấy Lí Trọng nắm tay mình rất chặt, vừa định hỏi, Lí Trọng đã đánh võ không khí.

– “Vương Nam, em nói xem, nếu chúng ta có thể vĩnh viễn cầm tay như thế này thì tốt biết bao?”.

– “Đúng vậy. Nhưng chúng ta có thể sao?”. Vương Nam nghiêng đầu nhìn Lí Trọng.

– “Nói cũng đúng, cho nên anh mới muốn nắm tay em”. Lí Trọng tiếp tục nhìn trần nhà.

Vương Nam cảm giác tâm tình Lí Trọng có chút bất thường, liền hỏi: “Sao vậy? Anh, anh có chuyện gì giấu em phải không?”.

– “Không, chỉ là có chút mệt mỏi”. Lí Trọng quay đầu nhìn Vương Nam: “Nếu mọi chuyện cứ như thế này thì tốt rồi, không ai quấy rầy, chỉ có chúng ta ở bên nhau”.

Vương Nam nghiêng người, gối lên đùi Lí Trọng, Lí Trọng xoa đầu cậu: “Vương Nam, nếu có ngày anh phải kết hôn. Có phải em sẽ không quan tâm đến anh nữa không?”.

Vương Nam ngửa đầu nhìn Lí Trọng, bất an: “Sao vậy? Anh sắp kết hôn?”.

– “Không phải. Nhưng sớm muộn gì cũng đến lúc ấy”.

Vương Nam dời mắt, thở dài: “Cũng phải, sớm muộn gì anh cũng kết hôn. Khụ, ai biết đến lúc ấy sẽ thế nào?”.

Cậu xoay người, né tránh ánh mắt ủ dột của Lí Trọng. Nằm nghiêng, mặt đối diện với bộ vị mẫn cảm của Lí Trọng nói: “Anh, đừng nghĩ nhiều. Không phải anh nói đến đâu hay đến đó sao?”. Lúc Vương Nam nói chuyện, Lí Trọng rõ ràng cảm giác nhiệt khí từ miệng cậu, nhưng vẫn chưa phát giác ra mình có phản ứng. Vương Nam nhìn thấy, nghịch ngợm hỏi: “Anh, đàn em của anh có phải rất nhớ em không?”.

Lí Trọng cười, vò rối tóc cậu: “Từ khi nào mà em lại trở nên dâm dăng như vậy?”. Vương Nam không nói gì, chỉ đơn giản kéo khóa quần anh. Lúc này Lí Trọng đã có chút trướng đau, Vương Nam chậm rãi ngâm lấy...

Ngày đó, Vương Nam rất chuyên tâm, cậu tựa hồ vừa kích thích vừa muốn trả thù. Lí Trọng rên rỉ. Anh không hiểu vì sao Vương Nam lại phóng dăng như vậy. Trong tiếng thở dốc, Lí Trọng lên đến đỉnh.

Kích tình qua đi, Lí Trọng cũng muốn giúp Vương Nam, nhưng cậu cự tuyệt. Lí Trọng dọn dẹp qua loa, lúc chuẩn bị rời đi, anh do dự. Nhưng vẫn không nói chuyện hôn sự của mình đã định cho Vương Nam.

45. Chương 45

Mùa Xuân năm 1996 đã đến, với người phương Bắc đã quen những bộ đồ đông nặng trình trịch, thì không gì vui sướng bằng việc được khoác lên mình bộ trang phục nhẹ nhàng, phóng khoáng. Tuyết tan, cây đâm chồi, bầu không khí hiện lên sức sống hừng hực. Nhưng những phiền não của Vương Nam lại mông lung giăng như tơ liễu. Từ đó đến nay, không biết vì sao, mỗi lần ở bên Lí Trọng, cậu luôn có cảm giác là lạ. Không gặp thì tâm trạng lại mất mát, nhưng mỗi khi gặp, giữa hai người tự như đã mất đi những hạnh phúc thuần túy ban đầu.

Gần đây Lí Trọng bận trang hoàng nhà cửa, anh không nói cho Vương Nam biết, cũng không nhờ cậu thiết kế. Qua lại gần 3 năm, anh chưa từng đưa Vương Nam đến nhà riêng, mà cậu cũng chưa bao giờ hỏi qua. Lí Trọng không nói gì, mà Vương Nam tựa hồ cũng không muốn tò mò cuộc sống riêng của người khác.

Lần trang hoàng này, Từ Đan Lô nghĩ ngay đến Vương Nam, nhưng Lí Trọng một mực từ chối, anh nói: “Vương Nam bận như vậy, làm phiền làm gì. Anh có quen một người khác, vẫn là nhờ người kia đi”.

Từ Đan Lô có chút không vui: “Đều là huynh đệ sống chết có nhau, bình thường anh tốt với Vương Nam lắm mà, sao lúc cần người ta giúp, anh lại bỏ qua. Sao làm như vậy được?”.

Lí Trọng bực bội: “Em thì biết gì? Nhờ Vương Nam thiết kế thì không trả tiền sao? Trả tiền thì Vương Nam nhận sao? Nếu không chi trả, nếu Đồng Khiết biết chúng ta lén lút lợi dụng nhân viên của cô ấy làm việc tư, thì ăn nói với người ta thế nào? Chúng ta cũng không phải không có tiền, tìm người khác làm đi thôi. Muốn cò kè kiểu gì cũng được”.

Từ Đan Lô nghe, cảm thấy cũng có lí nên không kiên trì thêm. Tuy lí do chính đáng thì chỉ có Lí Trọng biết rõ nhất. Anh không muốn căn nhà có khí tức của Vương Nam. Nếu không, anh không biết mình có thể kiên trì chung thủy với cuộc hôn nhân này không?!

Vương Nam lúc trò chuyện với Liễu Được Được, mới vô tình biết được tin Lí Trọng đang sửa sang lại nhà.

Một hôm, Liễu Dược Dược nói với Vương Nam: “Lí Trọng đang thiết kế lại phòng, sao cậu không nói cho tôi biết?”.

Vương Nam mù mờ: “Ai nói?”.

– “Chị Từ vừa gọi điện hỏi loại sơn tường nào tốt, tôi mới biết”.

– “Nga, vậy sao?”. Vương Nam có chút mất tự nhiên.

Liễu Dược Dược vừa nhìn, liền biết Vương Nam thật không biết gì, cảm thấy rất kì quái. Thế là cằn cằn dục dục hỏi: “Cậu và Lí Trọng không có chuyện gì chứ?”.

– “Việc gì? Có thể có việc gì? Trước kia anh ấy có nói qua, tôi cũng nói nếu có thời gian sẽ thiết kế giúp, nhưng bây giờ không kịp rồi”. Vương Nam nói dối.

– “Thôi đi, tôi cho rằng người ta không dám tin tưởng khả năng thiết kế của cậu nên mới giấu. Thật là đã kích không nhỏ”. Liễu Dược Dược thuận miệng vui đùa.

– “Cũng đúng, cũng đúng. Tôi nên tìm anh ta tính sổ mới phải”. Vương Nam trả lời cho có lệ, lòng lại loạn thành một đoàn. Vì sao Lí Trọng không nói mình biết chuyện này? Vương Nam thực sự không hiểu? Kỳ thực đáp án rõ ràng trước mắt, nhưng cậu không dám đối mặt.

Nghẹn 1 ngày, đêm đó, Vương Nam liền gọi điện cho Lí Trọng.

– “Nghe nói anh đang sửa nhà?”. Vương Nam vẫn tận lực tự an ủi mọi chuyện sẽ ổn.

Lí Trọng sững sốt một lát, nói: “Ừ, vừa mới bắt đầu”.

– “Vậy sao không nói cho em biết? Dù sao em cũng có thể tư vấn giúp anh”. Vương Nam oán giận.

– “Anh sợ em bận. Hơn nữa cũng không làm gì nhiều, tùy tiện tìm một người chỉnh sửa giúp là được rồi”. Lí Trọng tận lực viện cớ.

– “Thôi đi Lí Trọng. Anh biết em không bận gì lắm, nhưng vẫn không nói cho em biết? Anh không tin tưởng tài năng thiết kế của em đến thế sao?”. Vương Nam nổi giận.

– “Uy? Anh nói a”.

– “Vương Nam, em tức giận? Đừng như vậy, anh đang bận vài việc nên suy nghĩ không chu toàn. Vài hôm nữa em cũng qua nhìn giúp anh xem”. Ngữ khí Lí Trọng có chút mềm yếu vô lực.

Vương Nam không biết phải nói gì, giọng nói Lí Trọng lúc này làm cậu đau lòng.

Tĩnh mặc, hai người đều im lặng không nói gì.

– “Thật có lỗi, Vương Nam”.

– “Sao anh lại xin lỗi?”.

Dùng một lát, Lí Trọng nói: “Anh phải kết hôn”.

46. Chương 46

Lúc này, Vương Nam cảm thấy chân tay luống cuống, lạnh lẽo. Cậu cảm thấy mình không khác người sắp chết đuối là bao. Chậm rãi trầm xuống, trong lòng tuyệt vọng một mảnh. Cậu muốn nói gì đó, nhưng lại không thốt nên lời, chỉ có thể nhẹ nhàng buông điện thoại.

Lí Trọng cầm điện thoại ngơ ngác. Anh đã thương tổn Vương Nam. Bọn họ còn có thể có tương lai sao? Nhưng bản thân tại sao lòng lại đau như cắt?

Một tuần sau đó, Vương Nam không biết mình đã trải qua như thế nào. Cậu không gọi cho Lí Trọng, anh cũng tương tự. Trong lòng Vương Nam thậm chí còn có chút mong chờ kì tích xuất hiện, Lí Trọng sẽ gọi điện nói anh không kết hôn nữa, hoặc Từ Đan Lôi không muốn kết hôn, nhưng cái gì cũng không có. Một tuần lại lặng lẽ trôi qua.

Rốt cuộc, đến cuối ngày Lí Trọng lại gọi điện đến, hỏi đêm nay em rảnh không? Hai ta đi ăn đi. Vương Nam vốn muốn từ chối, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn đồng ý. Có lẽ mọi chuyện cũng đến lúc kết thúc rồi.

Tháng Năm phương Bắc, không khí bắt đầu ấm dần lên. Có người còn mặc áo lông, nhưng cũng có người không đợi được mà diện đồ mùa hè. Vương Nam lại không có tâm tình nào lưu tâm những hồi hả nhộn nhịp này. Cậu ngồi trong xe Lí Trọng, trầm mặc nhìn về trước.

– “Em muốn ăn gì?”. Lí Trọng hỏi.

– “Em không muốn ăn lắm. Lát nữa tính tiếp đi”. Vương Nam thực sự không có tâm tình dùng cơm.

– “Vậy đi Hải Cảng Thành?”. Lí Trọng lải nhải hỏi.

Hải Cảng Thành, nơi đầu tiên hai người đi ăn cùng nhau, cũng là nơi cậu gặp Từ Đan Lôi. Đảo mắt, đã vài năm trôi qua. Thời gian trôi thật nhanh, Lí Trọng cũng sắp kết hôn.

– “Không, mắc lắm”. Vương Nam không muốn quay lại chốn cũ.

– “Vậy đi đâu? Lầu Hoàng Ký?”. Lí Trọng thực sự không nghĩ ra nơi nào khác.

– “Thôi đừng ăn nữa. Anh đưa em đi dạo đi”.

Lí Trọng nói được, chúng ta đến đập thủy điện dạo đi. Vương Nam nghiêng người, nhìn bóng cây trôi qua hai bên đường. Trong xe vang lên ca khúc quen thuộc, dường như là nhạc phim, nữ ca sĩ yếu ớt cất lời: tình yêu như giấc mộng. Vẫn là công dã tràng. Tình là một ngọn lửa, hay như một khối băng. Không cần thề non hẹn biển. Chỉ cần trong lòng có nhau, em chấp nhận mọi cay đắng. Vương Nam nghe xong cảm thấy có chút khó chịu, nói: “Tắt đi, ồn ào quá”. Lí Trọng tắt radio. Thùng xe lại yên tĩnh, chỉ nghe tiếng bánh xe sột soạt ma sát mặt đường.

Lúc đến đập thủy điện, trời đã tối. Một vầng trăng treo ở phương trời xa, hai người ngồi trên bờ đê. Hồ nước lại xôn xao trùng trùng lớp sóng nhỏ. Không khí vẫn ngập tràn màu xanh của mùa xuân. Bọn họ đều không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn phía trước.

Vương Nam quay đầu hỏi: “Anh, chúng ta quen biết nhau bao lâu rồi?”.

– “Đại khái đã sắp 3 năm”.

– “Thời gian trôi nhanh thật. Anh còn nhớ lần đầu mình gặp nhau không? Trong phòng của Đồng Khiết, ấn tượng ban đầu của anh trong mắt em không được tốt lắm. Anh cũng không thèm nhìn em một chút. Nhưng rốt cuộc em vẫn là yêu anh”. Thanh âm Vương Nam có chút run rẩy, một giọt nước mắt rơi xuống bãi cỏ xanh, long lanh trong suốt.

Cậu cúi đầu, sau đó lại ngẩng lên: “Anh, anh có biết lúc phát hiện mình đã yêu, em khủng hoảng đến mức nào không? Em tận lực áp chế, cố gắng không gặp anh. Chẳng qua em vẫn không kiên trì được, cuối cùng lại yêu nhau. Lúc đó, em đặc biệt cảm thấy có lỗi, cũng cảm thấy có lỗi với chị Từ. Nhưng tình yêu là vậy. Em cũng bất chấp rất nhiều. Kì thực em vẫn hi vọng hai người sẽ kết hôn, vì đó mới là lẽ thường. Nhưng anh thực muốn kết hôn sao? Em vẫn không cam tâm”. Vương Nam lại rơi lệ.

Cậu cúi đầu lau nước mắt, tiếp tục nói: “Đêm đó anh nói mình phải kết hôn, em không biết bản thân sẽ thế nào. Chẳng qua bây giờ em đã nghĩ xong rồi. Anh, sau này mình đừng gặp nhau nữa. Như vậy sẽ tốt cho cả hai”.

Lí Trọng giương giương miệng muốn nói, nhưng rồi lại thôi. Vương Nam vẫn tiếp tục: “Anh, có có nhớ lúc em sinh bệnh không? Anh cùng em đi truyền nước, lúc mua cháo xong anh có nói, bây giờ anh chăm sóc em, đợi đến khi anh kết hôn rồi sẽ lần đi rất xa. Hiện tại anh sắp kết hôn, có lẽ em cũng phải lần đi rất xa”.

Lí Trọng không nói gì, lòng anh có chút co giật. Vương Nam quyết định thế nào, anh đã nghĩ qua. Anh biết mình không có tư cách gì đi yêu cầu Vương Nam. Anh tôn trọng quyết định của cậu, nhưng lại không biết bản thân mình sau khi rời xa Vương Nam thì sẽ thế nào.

– “Vương Nam, sau khi anh kết hôn, chúng ta vẫn làm anh em đi”.

– “Đừng làm anh em, em sợ mình không kiềm lòng được. Tương lai anh sẽ có con, rồi cũng chị Từ sống hạnh phúc. Hai ta thế này sẽ làm tổn thương người khác”. Tuy Vương Nam còn trẻ tuổi, nhưng lại rất kiên định với chọn lựa của mình.

Lí Trọng không nói gì, hồi lâu mới mở miệng: “Vương Nam, để anh ôm em một lát”.

Vương Nam xoay người lại, trong mắt cả hai lệ lưng tròng. Lí Trọng hung hăng ôm Vương Nam vào ngực, cậu cũng sống chết ôm lấy anh. Lí Trọng nói: “Vương Nam, anh xin lỗi”.

– “Anh nói gì vậy? Anh phụ lòng em khi nào? Trọn đời em sẽ nhớ những điều tốt đẹp anh từng làm cho em. Chỉ hai hai ta vô duyên. Anh phải nhớ sau này đối xử tốt với chị Từ, làm một người cha tốt. Chứ đừng làm em mất mặt”.

– “Được, anh sẽ không làm em mất mặt”. Một giọt nước mắt rơi xuống vai Vương Nam.

– “Vương Nam, em biết không, ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã thích em. Nhưng lúc đó em vẫn còn rất lạnh lùng với anh. Anh đưa điện thoại, vốn là muốn cùng trải qua Giáng Sinh bên em. Nhưng em lại đi cùng Liễu Được Được. Nghĩ lại, mọi chuyện như chỉ mới hôm qua. Em còn nhớ không, có thời gian anh đi công tác phía Nam, khi đó đã nghĩ sẽ quên em, nhưng lại làm không được. Sau này không có anh bên cạnh thì nhớ giữ gìn sức khỏe. Đừng ăn uống linh tinh, phải biết quan tâm đến thân thể”. Lí Trọng ôm chặt cậu, Vương Nam lại cảm thấy có thêm vài giọt lệ rơi lên vai mình.

Đêm đó, gió nhẹ nhàng mơn man mặt hồ, nhưng không thể thổi đến hai nam nhân đang ôm nhau trong nước mắt. Vầng trăng khuyết cũng chậm rãi lặn lư trên từng con sóng.

47. Chương 47

“Muốn quên em nhưng thực sự rất khó..”, đây là câu hát Tô Vĩnh Khang từng ca. Quả vậy, chia tay thì dễ dàng, nhưng làm sao có thể lãng quên đơn giản như vậy. Bởi vì, chút kí ức khi còn bên nhau đã ăn sâu vào sinh mệnh mỗi người. Nhưng với Lí Trọng và Vương Nam mà nói, lãng quên có lẽ là liều thuốc tốt nhất cho cả hai. Có một đoạn thời gian, bọn họ dường như không còn bất kỳ liên lạc nào.

Sau khi chia tay Lí Trọng tại đập nước, Vương Nam không biết mình đã về nhà như thế nào. Nằm trên giường, cậu bị nhấn chìm bởi những kỉ niệm, đến hít thở cũng không thông. Cậu cảm giác tim co thắt từng đợt. Đây là lần đầu tiên, Vương Nam biết được tư vị đau lòng. Nguyên lai, tâm can thực sự có nỗi đau hiện hữu như vậy.

Nhưng điều kì quái là, thời gian này Vương Nam không đổ bệnh. Cậu vốn mong mình bệnh thật nặng, thậm chí là bệnh nan y rồi chết đi cũng được. Nhưng mọi chuyện lại không khác gì trước kia, thời gian cũng lẳng lặng trôi qua. Nhưng với Vương Nam mà nói, cuộc sống bình thường hiện tại cũng là một dạng dày vò, cần cậu tự mình trải nghiệm. Khuôn mặt thon thả của cậu ngày càng gầy, vẻ ngoài ngày càng trầm mặc so với trước kia. Thường ngày, cậu thường ngẩn ngơ nhìn ánh nắng chiều an tĩnh, hi vọng sẽ nhìn thấy thân ảnh Lí Trọng đột ngột rơi vào mắt mình. Có lúc, Vương Nam không ức chế được mà vùi đầu lên bàn làm việc, để Lí Trọng chiếm lĩnh tâm tư mình. Chỉ có như vậy, cậu mới cảm thấy mình và Lí Trọng vẫn còn bên nhau.

Đôi khi trên đường, nhìn thấy một chiếc jeep chạy qua, tim cậu cũng đập mạnh. Có lúc, lại nhang nhác nhìn thấy bóng lưng Lí Trọng, Vương Nam lại vội vã chạy theo, nhưng khi biết không phải, thì lại hệt hẫng đến nửa ngày. Hôm đó, lúc Vương Nam nghe được khúc ca “Muốn nói yêu em cũng không phải dễ dàng, anh cần rất nhiều dũng khí. Muốn nói quên em cũng không phải dễ dàng, anh chỉ lẳng lặng đứng trong gió. Nhớ em..” văng vẳng vang ra từ đầu hẻm, cậu nhịn không được mà rơi lệ. Trên con đường hối hả tấp nập người xe, Vương Nam cúi đầu, để nước mắt chảy xui, rơi xuống mặt đường.

Khi con người ta đang thống khổ, là lúc họ yếu ớt và nhạy cảm nhất. Đôi khi, chỉ một lời nói, một bài hát hay thậm chí quang cảnh bầu trời cũng khiến họ dễ dàng rơi lệ. Vương Nam biết mình yếu đuối, cậu ép buộc bản thân phải cố quên Lí Trọng, mỗi khi nghĩ tới người xưa, cậu sẽ tự nhéo mình. Một đêm nọ, Vương Nam nhìn những vết thâm tím chi chít trên đùi mình, lẳng lặng nói: “Vương Nam, sao người lại ngốc như vậy?!”.

Hơn một tháng sau, Liễu Được Được mới phát hiện ra Vương Nam, Lí Trọng không còn liên lạc với nhau. Ngày đó, nàng cẩn cẩn thận thận hỏi cậu và Lí Trọng thế nào rồi? Khuôn mặt Vương Nam tỏ vẻ không sao: “Không thế nào hết. Chỉ là không muốn đi cùng nhau nữa”.

Liễu Được Được liền khuyên giải: “Vương Nam, một người bạn tốt không phải dễ tìm, cậu đừng vứt bỏ như vậy. Lí Trọng dù sao cũng rất tốt với cậu. Vì người ta không nhờ cậu thiết kế lại nhà phải không?”.

– “Ừm, không có anh ấy thì cũng không sao. Chuyện sửa sang lại nhà cũng làm tôi tức giận không ít. Cô đừng hỏi gì nữa”. Vương Nam viện cớ.

– “Tôi có thể không quan tâm sao? Bạn bè đang êm đẹp bỗng dưng không nhìn mặt nhau. Vài hôm nữa tôi gọi mọi người cùng nhau đi ăn, giải quyết việc này. Sau này tất cả cũng sẽ là bạn tốt của nhau”. Liễu Được Được thấy thái độ của Vương Nam rất lạnh lùng.

– “Cô cũng đừng quan tâm làm gì, chuyện này không liên quan đến cô. Bọn tôi cứ như vậy là được rồi, tôi không đi ăn đâu”.

Liễu Được Được nghe xong liền bức bối: “Vương Nam, tôi thật không ngờ cậu lại để tâm những chuyện vụn vặt như vậy, chuyện này đâu đáng phải làm thế. Nếu cậu còn tỏ thái độ như vậy, chúng ta đừng làm bạn với nhau nữa”.

Vương Nam nhàn nhạt nói: “Không làm thì không làm”.

Liễu Được Được tức giận đến độ lập tức xoay người bỏ đi, sập cửa thật mạnh.

Thời gian này, Vương Nam nghĩ mọi người nên rời xa mình mới tốt. Dù cả thế giới có vứt bỏ mình cũng không sao cả. Cậu chỉ muốn được yên tĩnh một mình, dùng thời gian mà tưởng nhớ Lí Trọng.

Thời gian này, Lí Trọng cũng không thoải mái gì. Anh thường xuyên vô cớ tức giận, khiến Từ Đan Lôi bật khóc vài lần. Lí Trọng thường ra ngoài uống rượu cùng bạn bè, mọi chuyện trang trí nhà cửa đều quăng lại hết cho Từ Đan Lôi, bản thân anh không hỏi đến một lần. Chỉ những lúc không người, anh thường lẳng lặng bên giường thuốc. Anh nhớ Vương Nam, tựa như nỗi nhớ Vương Nam dành cho anh.

48. Chương 48

Với những biểu hiện bất thường của Lí Trọng, ban đầu Từ Đan Lôi còn nghĩ do áp lực công việc khiến anh buồn phiền. Nhưng càng về sau, cô càng thấy không phải như vậy. Nhưng vấn đề bắt đầu từ đâu? Từ Đan Lôi không rõ, nhưng cô biết bọn họ đang có vấn đề.

Phòng ốc sửa sang xong vào tháng Tám, trái lại, Từ Đan Lôi càng mất lòng tin khi ngày kết hôn một đến gần. Ngày đó, Liễu Được Được gọi điện đến, cô mới nhớ ra hai người Lí Trọng Vương Nam rất lâu rồi không gặp nhau. Nguyên lai, Liễu Được Được muốn cô nói chuyện với Vương Nam. Vài ngày qua, Vương Nam tuy không biểu hiện gì, nhưng ngày càng gây đến đáng thương. Liễu Được Được đến bây giờ vẫn không hiểu được vì sao hai người trở mặt. Khi gọi điện cho Từ Đan Lôi, mới phát hiện ra Từ Đan Lôi không hề hay biết gì.

Liễu Được Được nói hôm nào 4 người cùng nhau gặp mặt để nói chuyện đi, nếu cứ tiếp tục thế này, tôi chịu không nổi. Từ Đan Lôi nói không ổn, chuyện của đàn ông với nhau cứ để họ tự giải quyết. Cô đợi thêm vài ngày nữa, có lẽ bọn họ sẽ vui vẻ như xưa. Liễu Được Được luyên thuyên thêm vài câu, rồi nói vài hôm nữa chúng ta cùng nhau đi ăn. Buông điện thoại, Từ Đan Lôi mơ hồ nhận ra thời gian gần đây Lí Trọng không hề nhắc đến Vương Nam. Cô vốn định gọi điện cho Vương Nam, như lại thôi. Trong thâm tâm, kì thực cô không thích Lí Trọng quá thân thiết với Vương Nam.

Khí trời ngày càng nóng, đã qua đến tháng Tám. Bây giờ là mùa hè phương Bắc, mặt trời tỏa nhiệt đến rất da. Đã vài tháng Vương Nam không gặp Lí Trọng. Cậu đen đi, và cũng gầy thêm. Nhìn bề ngoài, Vương Nam không tiêu tụy như thời gian trước. Nhưng nội tâm lại nóng cháy như bị ánh mặt trời xuyên thấu.

Thời gian vẫn bình tĩnh trôi, nhưng cuộc sống lại gợn sóng.

Vương Nam có nằm mơ cũng không nghĩ mình và Lí Trọng sắp gặp nhau.

Ngày đó, công ty cậu vừa hoàn thành một công trình trọng điểm. Đồng Khiết nói đêm nay sẽ mời mọi người đi ăn mừng, không ai được vắng mặt. Vương Nam không có tâm trạng để đi. Vài tháng qua, cậu chỉ lẳng lặng đơn độc đi về. Nhưng Đồng Khiết đã nói như vậy, không đi không được, đành phải nhập bọn cùng đồng nghiệp. Sau khi ăn xong, mọi người đều nói chơi còn chưa đủ, muốn đi hát. Đồng Khiết nói vậy chúng ta đến KTV “Mỗi ngày đều hát” đi.

Mỗi ngày đều hát? Vừa nghe đến cái tên này, lòng Vương Nam lại co giật. Đã có lúc Lí Trọng từng ở nơi đó tìm tiểu thư cho cậu, Vương Nam vì thế mà còn giận dỗi. Không ngờ bây giờ quay lại thì đã cảnh còn người mất. Nghĩ vậy, Vương Nam liền từ chối, cậu nói muốn về. Đồng nghiệp nói không được, cậu muốn đi ăn mảnh với tình nhân phải không? Vương Nam rầu rĩ thanh minh. Liều Được Được ở bên cạnh nói, người ta muốn về thì cứ để người ta về, Vương Nam thanh cao như vậy, sao đi chơi cùng chúng ta được? Cuối cùng, Đồng Khiết phải giải hòa, nói Vương Nam cậu đừng làm mọi người mất vui, cùng đi nào.

Đoàn người vừa ngồi xuống không lâu, liền chạm mặt bạn trai của Đồng Khiết. Trương Chí Vĩ nhìn thấy Đồng Khiết và Vương Nam. Anh gật đầu chào cậu, sau đó nói với Đồng Khiết: “Khéo như vậy, mọi người cũng đến đây chơi? Chúng ta cùng thuê phòng đi?”.

Đồng Khiết nói: “Mọi người vừa đi ăn xong, muốn đi chơi tiếp nên đến đây. Anh đi cùng ai vậy?”.

– “Anh còn có thể đi với ai, tất nhiên là với Lí Trọng rồi”.

Vương Nam vừa nghe đến Lí Trọng, thân thể liền chấn động. Cậu giả vờ không nghe gì, nhìn chằm chằm vào màn hình trên sân khấu.

Đồng Khiết lại tiếp tục: “Em cũng đoán như vậy. Anh không phải là đi tìm tiểu thư đấy chứ?”.

– “Anh nào dám, hắc hắc. Nhưng Lí Trọng thì tìm được 1 người. Được rồi, em qua chào hỏi cậu ta một tiếng đi”.

– “Em không vào đó đâu, chướng khí mù mịt”.

Vương Nam ở bên cạnh tỉ mỉ nghe hết, biết Lí Trọng đi tìm tiểu thư, không khỏi có chút tức giận. Cậu không hiểu vì sao Lí Trọng lại như vậy.

– “Vương Nam, cậu vào đi, Lí Trọng đang ở bên trong”. Trương Chí Vĩ xoay người nói với Vương Nam.

– “A, tôi không vào đâu, chơi với mọi người ở đây được rồi”. Vương Nam một mực từ chối.

– “Hai người sao lại biết nhau?”. Đồng Khiết bắt ngờ.

– “Nga, là biết qua Lí Trọng”.

– “Khụ, em quên mất Vương Nam từng thiết kế cho công ty Lí Trọng. Vương Nam, cậu vào chào hỏi vài câu đi”. Đồng Khiết khuyên Vương Nam.

Đến lúc này, cậu thực sự không tìm ra lí do thoái thác. Đành phải đứng dậy, mặt dày theo Trương Chí Vĩ vào phòng riêng.

49. Chương 49

Lúc Vương Nam và Đồng Khiết vào phòng liền thấy Lí Trọng đang ôm một tiểu thư trên đùi. Anh uống rất nhiều, mặt đã đỏ như ráng chiều. Vừa nhìn thấy Vương Nam, Lí Trọng có chút sững sờ. Cậu xuất hiện đột ngột như vậy làm anh không kịp phòng bị.

– “Lí Trọng, bọn Vương Nam cũng đang ca ở đây. Tôi gọi cậu ấy vào chơi”. Trương Chí Vĩ giải thích.

– “Vương Nam đến rồi, đến đây, ngồi xuống đi”. Lí Trọng vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình.

Vương Nam đến ngồi, nhưng vẫn giữ khoảng cách với Lí Trọng. Trương Chí Vĩ lúc này bắt đầu giới thiệu Vương Nam với vài người. Lí Trọng hỏi: “Gần đây em bận gì sao? Đến bóng dáng cũng không thấy đâu”. Vương Nam không nhìn Lí Trọng, chỉ cười cười nói: “Cũng không bận gì. Chỉ là làm việc thôi”.

– “Em gầy đi!”.

– “Em vốn như vậy, muốn béo cũng không béo được”. Vương Nam vẫn không dám nhìn Lí Trọng, cậu sợ mình lại làm nên trò không hay.

Trương Chí Vĩ liền ồn ào, nói Vương Nam cậu đừng ngồi giả ngốc ở đi, ca thêm một lần bản Em nguyện ý của Vương Phi đi, sau lại quay sang giải thích với những người khác Vương Nam hát hay lắm. Cậu chỉ khoát tay khiêm tốn, Lí Trọng lại tiếp lời, nói Vương Nam em hát đi, anh thích nghe em hát.

Vương Nam cuối cùng lại chọn lựa bài Nghe biển ca của Đồng An Cách. Đây là bài hát duy nhất cậu nghe trong mấy tháng qua.

Cậu chậm rãi cất lời:

Nếu sinh mệnh có thể một lần nữa rung động như dây đàn

Anh hi vọng có thể lần nữa hiểu được tình yêu của em

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt em

Nhưng anh vẫn chỉ không thể bù đắp nỗi đau của em như trước

Những hồi ức trước mắt dần tan biến trong gió

Tựa như ánh hoàng hôn

Rơi vào một sát na xa lạ

Nhưng số phận lại không cho anh vẫn hồi điều gì

Rời khỏi em, anh như chìm trong biển sâu

Chỉ để lại cho em những hồi ức đẹp đẽ

Thật không muốn em nhìn thấy anh ngày một điêu linh, ngày càng yếu đuối

Rời khỏi em, anh như chìm trong biển sâu

Khi ngày chưa thức giấc

Hết thấy anh đều trao cho em

Mọi bi hoài thống khổ

Hãy để mình anh mang theo.

Hát xong, mọi người vỗ tay không ngừng. Trương Chí Vĩ nói Vương Nam cậu thực ra có thể làm ca sĩ chuyên nghiệp. Lí Trọng

không vỗ tay, chỉ nhìn chăm chăm li rượu, nói: “Đến đây, Vương Nam, chúng ta trước tiên uống một chén”. Vương Nam cầm

lấy ly rượu, lại phát hiện Lí Trọng vẫn uống bia Thanh Tuyền như trước kia. Cậu nhìn thoáng qua Lí Trọng, đây là lần đầu tiên khi

bước vào gian phòng này, Vương Nam đối diện ánh mắt anh. Vừa nhìn nhau, cảm giác đau đớn tâm can quen thuộc lại quay về. Hai

người vừa lơ đãng chạm mắt, lại đều cấp tốc né tránh. Cho dù chỉ đối diện 1 giây, họ cũng sẽ mất kiểm chế. Vương Nam uống một

hơi cạn sạch, Lí Trọng cũng một hơi cạn sạch.

Trương Chí Vĩ liền nói, Vương Nam đừng chỉ uống với Lí Trọng a, đến, uống cùng mọi người một chén. Vài người khác cũng phụ

họa theo, đúng vậy đúng vậy, cậu hát hay như thế, cũng nên uống với chúng tôi.

Vương Nam cầm lên một ly rượu, nói: “Các vị đại ca, tôi uống 1 ly này thôi rồi xin phép. Lần sau nếu có cơ hội lại uống cùng nhau”.

Trương Chí Vĩ phản bác: “Như vậy không được, cậu vừa uống với ai? Lại phạt 3 ly, sau đó tiếp tục uống”. Vừa nói vừa rót

rượu cho Vương Nam. Đối mặt với tình huống này, Vương Nam không biết phải từ chối thế nào, chỉ có thể uyển chuyển: “Anh

Trương, tôi không uống nữa đâu. Hơn nữa chị Đồng còn đang đợi”.

– “Không được, uống xong sẽ thả cậu đi”.

Vương Nam đang chuẩn bị nhận rượu phạt, Lí Trọng liền mở lời: “Đừng ép Vương Nam uống nữa, tôi uống thay cậu ấy.

Vương Nam đi trước đi”.

Trương Chí Vĩ mất hứng hỏi Lí Trọng cậu bị làm sao vậy? Chuyện này cậu không uống thay được đâu. Lí Trọng không nói gì, ừm

ực nốc bia, sau đó lại bảo Vương Nam của đi đi. Trương Chí Vĩ còn muốn nói thêm, nhưng thấy sắc mặt Lí Trọng không tốt, nên

không nói thêm gì. Đành phải nói với Vương Nam: “Anh Lí của cậu thật tình che chở cho cậu a. Vậy thì lần sau sẽ uống, đêm

ngày Lí Trọng phải chịu phạt”. Vương Nam lúc này mới có thể thoát thân.

Vương Nam vừa vặn đi ra đến cửa phòng, Lí Trọng cũng tiếp bước.

– “Vương Nam”.

Vương Nam dừng chân tại hành lang. Cậu quay đầu nhìn anh. Về mặt Lí Trọng lúc này dĩ thường tiêu tụy đang thân thiết nhìn cậu.

– “Em gần đây thế nào?”. Lí Trọng đi đến bên cạnh Vương Nam.

– “Cũng không tệ. Còn anh, sao lại gầy hơn?”.

– “Còn nói anh, em cũng như vậy thôi”. Lí Trọng vò rối tóc Vương Nam.

Cảm giác quen thuộc lại quay về, khiến Vương Nam thật muốn ôm Lí Trọng. Cậu vội vàng lảng sang chuyện khác: “Khi nào anh

kết hôn? Nhà cửa chắc đã sửa xong rồi?”.

– “Sao em lại gầy thành thế này? Đừng bạc đãi bản thân, phải tự biết chăm sóc mình. Có việc gì thì cứ gọi cho anh”. Lí

Trọng không trả lời câu hỏi của cậu, lại hệt như dĩ vãng quan tâm dằn dò.

– “Em không sao đâu, anh uống rượu thì đừng đốt thuốc nhiều như vậy. Phải giữ gìn sức khỏe để còn sinh con”. Vương

Nam nắm Lí Trọng một quyền, anh muốn bắt lấy tay cậu, nhưng lại bị người ta né tránh.

– “Anh, về đi. Đừng uống rượu nữa”. Vương Nam hung hăng đuổi Lí Trọng vào. Cậu rất sợ, vội nhất đêm nay Lí Trọng lại gọi

mình đi uống rượu, cậu sẽ không giữ vững được phòng tuyến mà đem nỗ lực vài tháng qua đánh đổi.

– “Vậy em nhớ giữ gìn sức khỏe, cố gắng ăn uống nhiều vào”. Ánh mắt thống thiết của Lí Trọng khiến cậu chịu không được.

Vương Nam vội vã xoay người rời đi, nước mắt lại từng giọt, từng giọt rơi trên thảm.

Đêm đó, Lí Trọng say đến độ phải nhờ người khác đưa về.

50. Chương 50

Hôm sau, Vương Nam liền ngã bệnh, lần cảm mạo này cũng nặng như năm ngoái. Cuộc gặp đêm qua đã phá hủy mọi phòng tuyến của Vương Nam. Vài tháng qua còn có thể ần ần, nhưng khi nhìn thấy Lí Trọng, thành trì trong cậu phút chốc sụp đổ.

Nằm trên giường, Vương Nam sốt cao đến hồ đồ. Có lúc cậu cảm thấy như Lí Trọng đang bên cạnh, lúc lại thấy đầu đau như búa bổ. Vương Nam thật muốn chết đi, chết càng nhanh càng tốt, không chừng đó lại là một sự giải thoát tuyệt diệu với mình.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Vương Nam nghe tiếng chuông điện thoại đổ dồn. Vương Nam giãy dụa đứng lên, đến sô-pha bắt máy. Nhưng điện thoại lại không hề đổ chuông, Vương Nam ảo não ném máy lên ghế, vô lực ngồi trên sô-pha. Một năm trước, cũng là cảm mạo, cũng là tại thời khắc mình cảm thấy khó khăn nhất, Lí Trọng lại gọi điện đến. Một năm sau, vẫn cơn cảm ấy, nhưng không ai gọi cho cậu. Có lẽ duyên phận cả hai đã thực sự không còn.

Vương Nam nhắm nghiền mắt. Không biết vì sao, lúc này, cậu đặc biệt nhớ nhà, nhớ mẹ.

Cậu muốn về nhà. Cậu không muốn tiếp tục ở thành phố này nhận mọi dằn vặt nữa.

Vương Nam không biết mình mua vé xe thể nào, bò lên xe buýt đường dài thế nào. Cậu suy yếu tựa người vào khung cửa xa, trong đầu lại xuất hiện ảo giác. Trước mặt hiện ra một chiếc giường thật lớn, cậu liền thoải mái nằm lên. Nghiêng đầu về phía trước mà hôn mê bất tỉnh.

Lúc Vương Nam tỉnh lại, xung quanh đã là một vòng người. Có người hỏi, cậu sốt cao như vậy sao còn ra ngoài? Có người lại hỏi cậu ổn không, nếu không chúng tôi đưa cậu đến bệnh viện. Vương Nam muốn xin nhờ nước uống, nhưng lại thốt không nên lời. Cậu lắc đầu rồi nhắm mắt. Mọi người thấy cậu đã tỉnh, liền mang cho cậu chút đồ ăn. Một dì hảo tâm còn nhường chỗ cho Vương Nam để cậu nằm xuống. Còn mình thì ngồi bên cạnh trông chừng.

Hơn 2 giờ trên xe, Vương Nam lúc tỉnh lúc mê. Cậu mơ thấy mình và Lí Trọng cùng cưỡi xe băng qua một đường hầm thật dài. Đi mãi, đi mãi cũng thấy ánh sáng cuối đường, nhưng hai người làm thế nào cũng không thoát khỏi hắc ám. Ánh sáng như đang ở trước mắt, nhưng hai người vĩnh viễn không đuổi kịp.

Đến bến xe, những người hảo tâm liền mang cậu đi bệnh viện. Vương Nam nói số điện thoại của mẹ cho bác sĩ, sau đó tiếp tục bất tỉnh. Khi Vương Nam mở mắt ra, đã là sáng hôm sau. Trải qua một đêm chăm sóc, Vương Nam đã hạ sốt. Bác sĩ nói lá gan cậu không phải nhỏ, sốt cao như vậy còn không chịu đi bệnh viện, chỉ cần để thêm vài giờ nữa, tính mạng cậu sẽ nguy hiểm. Vài ngày nay phải ở lại viện quan sát, xem có phát sinh biến chứng gì không. Sau khi bác sĩ đi, mẹ Vương Nam đỏ mắt hỏi con làm sao vậy, đêm qua hù chết mẹ. Nói xong liền khóc. Vương Nam cảm thấy mình thật có lỗi với mẹ. Đã lớn như vậy còn làm mẹ bận tâm.

Những ngày dưỡng bệnh, Vương Nam thường tựa vào giường, ngẩn ngơ nhìn ngoài cửa sổ. Ánh nắng hè đậu trên bậc cửa sổ, nghe tiếng lá cây rơi rụng bên ngoài khiến tâm tình càng buồn thêm. Lời “Đừng bạc đãi bản thân, phải tự biết chăm sóc mình. Có việc gì thì cứ gọi cho anh” Lí Trọng từng nói lại hiện lên trước mắt. Ánh mắt dò xét của mẹ cũng làm Vương Nam có chút bất an. Cậu không thể nói ẹ biết chuyện, vĩnh viễn không thể.

Liều Dược Dược gọi điện thoại đến nhà Vương Nam không biết bao nhiêu lần. Cả công ty đều lo lắng, cho rằng cậu mất tích, thiếu chút nữa đã đi trình báo công an. Hoàn hảo, cậu chỉ phát sốt và nằm viện.

Lần này trở về lại sinh bệnh như vậy, mẹ Vương Nam biết con trai nhất định có chuyện. Trong lúc trò chuyện cùng Liều Dược Dược, bà biết không phải chuyện công ty. Như vậy thì nhất định là chuyện tình cảm. Đứa con ngốc này của bà, chỉ vì một tình yêu dang dở mà đem tính mạng ra đùa giỡn. Cô gái nào có thể làm con mình tổn thương đến như vậy? Nghĩ đến đây, mẹ Vương Nam không khỏi oán giận người kia. Có vài lần bà muốn hỏi Vương Nam, nhưng nhìn đến bộ dáng rầu rĩ của cậu, lại không biết hỏi thế nào. Mỗi ngày mẹ chỉ có thể hỏi cậu muốn ăn gì, nàng muốn bôi bổ thân thể cho con.

Vương Nam xuất viện, về nhà ở thêm vài ngày. Nhìn thấy mẹ tìm mọi cách nấu đồ tẩm bổ ỉn, Vương Nam lại cảm thấy khó chịu. Vương Nam à Vương Nam, những lúc người không muốn sống, có nghĩ đến mẹ mình

không? Không nghĩ đến nỗi đau của mẹ khi mất đi đứa con sao?! Cậu cảm thấy vì mẹ, mình phải sống thật tốt.

Trước ngày cậu quay lại thành phố, mẹ vẫn là nhịn không được mà hỏi:

- “Vương Nam, con có phải gặp chuyện gì không vui không?”.
- “Không, không có chuyện gì đâu mẹ”.
- “Con trai, nếu có chuyện gì thì về nhà nói ẹ nghe. Sau này đừng làm mẹ lo lắng như vậy nữa”. Mẹ cậu biết rõ, nếu Vương Nam không muốn nói, có hỏi cũng vô dụng.
- “Ừm”. Vương Nam gối đầu lên đùi mẹ.

Mẹ nhìn đứa con trước mặt, trong lòng không khỏi buồn bã. Con trai lớn rồi, không phải chuyện gì cũng đều nói ỉnh nghe.

Bệnh nặng một hồi, Vương Nam vẫn quay về thành phố đã từng làm cậu tan nát cõi lòng này. Vương Nam quyết định, bản thân phải triệt để lãng quên Lí Trọng. Hơn nữa cậu còn muốn nghiêm túc yêu một ai đó, rồi kết hôn sinh con, không bao giờ để mẹ bận tâm nữa.

Mà cũng tại thành phố này, một nữ nhân đang lo lắng tìm kiếm Vương Nam. Đêm đó say rượu, Lí Trọng buông một câu làm nàng run sợ. Nàng muốn tìm Vương Nam để chứng thực, nữ nhân ấy là Từ Đan Lôi.

51. Chương 51

Lúc Lí Trọng được người khác khiêng về nhà, Từ Đan Lôi còn chưa ngủ. Mùi rượu nồng nặc trên người anh làm cô có chút phiền chán, nhưng Từ Đan Lôi vẫn cố kéo Lí Trọng đến giường, nói với anh: “Anh uống nhiều vậy làm gì?”. Lí Trọng không nói gì, chỉ muốn nôn. Từ Đan Lôi vội vàng mang thau đến, Lí Trọng nôn đến không biết trời đất gì. Từ Đan Lôi vỗ lưng anh, tức giận nói: “Đang yên đang lành anh uống nhiều như vậy làm gì?”. Nôn xong, Lí Trọng lại ngã up xuống giường, miệng hăm hồ nói: “Mẹ, muốn chuốc say lão tử sao? Đến, uống tiếp”. Từ Đan Lôi nhìn Lí Trọng say túy lúy, cũng lười tranh luận với anh. Cô vội vã mang thau ra khỏi phòng, rồi dùng khăn ướt lau mặt anh. Lí Trọng chậm rãi trầm tĩnh.

Nửa tháng nay trời không mưa, không khí có chút nóng. Từ Đan Lôi mở cửa sổ, để mùi rượu tan bớt. Lí Trọng trên giường vẫn rì rầm không rõ lời. Từ Đan Lôi khoanh tay nhìn ngoài cửa sổ, tại sao Lí Trọng lại trở thành thế này?

- “Nước, anh muốn uống nước”. Lí Trọng lằm bằm.

Từ Đan Lôi rót nước mang đến, Lí Trọng uống xong, lại mở đôi mắt đục ngầu mông lung nhìn cô: “Cô là ai?”.

Từ Đan Lôi không thể nhẫn nhịn thêm: “Em là ai? Em là vợ anh. Mau ngủ đi, anh uống nhiều vậy nên đừng nói gì cả”.

- “Vợ, đúng rồi, em là vợ anh. Em là... Từ Đan Lôi, yêu anh... tám năm. Tám năm.... anh, thật có lỗi với em...”. Lí Trọng nói xong liền ôm cô mà khóc, Từ Đan Lôi luống cuống.
- “Lí Trọng, anh sao vậy, không có việc gì chứ?”. Từ Đan Lôi muốn đẩy Lí Trọng nằm xuống, nhưng anh chỉ gắt gao ôm nàng mà khóc. Từ Đan Lôi chưa bao giờ nhìn thấy Lí Trọng thể lương như hiện tại. Cô chỉ có thể dỗ dành anh như chăm con nít: “Lí Trọng, anh làm gì vậy? Say rồi thì đi ngủ đi. Đừng khóc, nếu biết có lỗi thì sau này nên đối xử thật tốt với em là được rồi. Nhanh ngủ đi”.

Từ Đan Lôi càng dỗ dành, Lí Trọng càng khóc to hơn, miệng không ngừng niệm: “Thật có lỗi, thật có lỗi, thật có lỗi...”. Từ Đan Lôi nghi hoặc: “Anh có lỗi gì với em?”.

Lí Trọng thì thào: “Anh yêu Vương Nam, Vương Nam...”.

Lúc nghe những lời này, Từ Đan Lôi không bắt ngờ gì, nàng chỉ nghĩ Lí Trọng mê sảng vì rượu.

- “Được rồi, được rồi, yêu thì yêu. Cậu ta cũng yêu anh”. Từ Đan Lôi không ngừng dỗ dành.

– “Anh phải kết hôn, nên Vương Nam mới rời khỏi anh. Anh thật có lỗi với cậu ấy, thật có lỗi với cậu ấy...”. Lí Trọng vẫn rì rầm như trước. Lúc này, lòng Từ Đan Lôi nảy mạnh. Lí Trọng càng nói càng mất tự chủ. Nàng dùng sức đẩy anh ra, nghiêm túc hỏi: “Anh nói gì? Cái gì mà Vương Nam phải rời khỏi anh?”. Lí Trọng bị nàng đẩy, mềm nhũn nằm trên giường. Anh khép mắt, khóe mi còn rơi lệ, mơ hồ mà hét lên: “Thật có lỗi, thật có lỗi, thật có lỗi...”.

Đầu óc Từ Đan Lôi trống rỗng, tay chân nàng run lên bần bật. Những lời Lí Trọng vừa nói là sự thật? Nàng hiện tại không dám truy vấn Lí Trọng việc này, thật đáng sợ? Sao có thể như vậy?! Từ Đan Lôi không biết mình bất động bao lâu, đến khi nàng trấn định, muốn hỏi Lí Trọng thì anh đã ngủ rất say.

Từ Đan Lôi cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, chân tay vô lực. Nàng chậm rãi đến phòng khách, gian nan ngồi xuống. Đêm đã rất khuya, Từ Đan Lôi thấp đèn, lẳng lặng ngồi trên sô-pha. Trong đầu nàng không ngừng vang vọng lời Lí Trọng vừa nói, “Anh phải kết hôn, nên Vương Nam mới rời khỏi anh...”. Nếu nói như vậy, chắc chắn là khoảng thời gian họ bắt đầu sửa lại nhà để kết hôn. Khoảng thời gian đó, Vương Nam không gặp Lí Trọng. Mà cũng bắt đầu từ đó, Lí Trọng chìm trong men rượu. Hết thấy đều trùng hợp không ngờ.

Thế nhưng, sao lại có thể như vậy? Lí Trọng là đồng tính? Từ Đan Lôi phì cười với ý nghĩ này? Hẳn là không thể, anh ấy mà là đồng tính sao? Nếu mọi nam nhân trên thế giới là gay, nàng cũng không bao giờ nghĩ người đó là Lí Trọng. Trước kia, Từ Đan Lôi chỉ lo sợ Lí Trọng tìm tiểu thư vui chơi qua đường, nhưng chưa bao giờ nghĩ Lí Trọng đem lòng yêu một nam nhân! Điều này tuyệt đối không có khả năng! Không có khả năng! Từ Đan Lôi không ngừng niệm trong lòng.

Nhưng nếu Lí Trọng không yêu Vương Nam, vì sao đêm nay anh lại nói những lời như vậy? Hơn nữa, tỉ mỉ ngẫm lại, quả thực mối quan hệ Lí Trọng Vương Nam có chút bất thường. Từ Đan Lôi yêu Lí Trọng nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy anh đối tốt với ai như Vương Nam. Mỗi khi bọn họ ở cạnh nhau, Từ Đan Lôi sẽ có chút đổ kị. Trong thâm tâm, nàng không muốn Lí Trọng quá thân mật với Vương Nam. Đêm nay, những lời Lí Trọng vừa nói làm Từ Đan Lôi mê muội. Thế giới này điên loạn hết rồi!

Đêm đó Từ Đan Lôi mất ngủ, nàng sợ bình minh sẽ đến, nhưng cũng hi vọng ngày mới nhanh lên một chút. Nàng muốn chất vấn Lí Trọng đến tột cùng chuyện này là thế nào? Trời chậm rãi chuyển sáng, khi ánh mặt trời chậm rãi vương lên bên trời Đông, Từ Đan Lôi vẫn tiều tụy bất động trên sô-pha. Lúc Lí Trọng từ phòng ngủ bước ra, nhìn thấy Từ Đan Lôi, anh liền tròn tròn mắt: “Sao em lại ngồi đây? Trời còn sớm mà”.

Từ Đan Lôi im lặng. Lí Trọng hồn nhiên chưa phát giác đêm qua mình đã nói gì, anh còn tưởng nàng tức giận vì cơn say.

– “Sao lại không nói gì? Đêm qua ai đưa anh về? Mẹ, đêm qua bọn Trương Chí Vĩ cố tình chuốc rượu anh. Sau này không đi uống với họ nữa”. Lí Trọng muốn khuấy động bầu không khí nặng nề này, tự biên tự diễn.

Từ Đan Lôi ngẩng đầu nhìn Lí Trọng, nhẩn thần có chút phức tạp. Trong mắt nàng là vẻ tuyệt vọng pha cùng hi vọng, nàng chậm rãi hỏi: “Lí Trọng, những lời đêm qua anh nói là thật sao?”.

– “Đêm qua anh nói gì?”. Lí Trọng bối rối nhìn cô.

– “Anh nói— ANH – YÊU – VƯƠNG – NAM”. Từ Đan Lôi chậm rãi trả lời.

52. Chương 52

– “Vô nghĩa. Em nói bậy bạ gì đó?”. Lí Trọng cực lực tự trấn định, “Em nằm mơ phải không?”. Nhưng ánh mắt anh lại hiện lên một mạc kinh hoảng. Từ Đan Lôi nhất thời hiểu rõ, đây là sự thật!

– “Em cũng hi vọng đây chỉ là giấc mộng”. Từ Đan Lôi suy yếu nói.

Lí Trọng nhìn thái độ Từ Đan Lôi, không biết nói sao cho phải. Anh nói: “Chuyện đó nói sau đi”. Nói xong liền rời khỏi nhà.

Tuy đã chắc chắn, nhưng Từ Đan Lôi vẫn muốn gọi điện cho Vương Nam để xác định lần nữa. Điện thoại đổ chuông vài tiếng rồi tắt. Sáng hôm đó, là lúc Vương Nam tỉnh dậy trên giường bệnh.

Vài hôm sau, Lí Trọng đều không dám về nhà. Anh ngủ lại trong khách sạn, bận rộn suy nghĩ phải giải thích thế nào với Từ Đan Lôi. Cô cũng không gọi điện cho anh. Không còn cách nào, Lí Trọng chỉ có thể nhờ cậu Liễu Được Được, nói Từ Đan Lôi và mình cãi nhau, nhờ nàng rảnh rỗi thì gặp cô để khuyên nhủ. Anh sợ Từ Đan Lôi nghĩ quẩn. Nghe điện thoại xong, Liễu Được Được chỉ mắng thầm Lí Trọng một trận, rồi đồng ý giúp anh.

Liễu Được Được gọi điện cho Từ Đan Lôi. Mới đầu, Từ Đan Lôi còn kinh ngạc. Liễu Được Được khuyên nhủ tận tâm: Anh Lí nhờ em gọi điện, hai người cãi nhau à? Sắp kết hôn rồi, chị Từ, nếu không có gì quá đáng thì bỏ qua cho anh Lí đi.

– “Không phải như em nghĩ đâu. A, gần đây Vương Nam sao rồi? Sao lại tắt máy?”. Từ Đan Lôi uyển chuyển dời đề tài.

– “Cậu ấy bị bệnh. Đang nằm viện ở quê. Đừng nhắc đến tên đó nữa. Lúc đi, cậu ấy không nói với ai lời nào, làm cả công ty lo lắng tưởng cậu ta bị bắt cóc”.

Một người sinh bệnh. Một kẻ suốt ngày say xỉn. Từ Đan Lôi cảm thấy buồn cười.

– “Nga, vậy à? Chị không sao đâu”. Từ Đan Lôi nhàn nhạt nói.

– “Chị Từ, cần em đến không?”.

– “Không cần đâu, Lí Trọng lo lắng quá thôi. Chị không sao, mọi chuyện sắp kết thúc rồi”. Liễu Được Được cúp máy, nghe giọng điệu Từ Đan Lôi, có lẽ mọi chuyện rất nghiêm trọng.

Từ Đan Lôi chưa đợi Vương Nam quay về thành phố, liền gọi cho Lí Trọng, nói anh về nhà đi, hai ta cần nói chuyện. Lí Trọng nghe thanh âm lãnh tĩnh bên đầu dây, cảm thấy lần này có lẽ không vượt qua được.

Đêm đó, trên đường về nhà, tâm Lí Trọng rối bời. Anh không biết phải giải thích thế nào với Từ Đan Lôi, cũng không biết phải luận giải thế nào với chính mình. Lúc đi qua cửa hàng hoa, Lí Trọng còn đặc biệt mua một bó hoa tươi. Anh muốn vãn hồi mọi chuyện, mặc Từ Đan Lôi mắng chửi gì cũng chấp nhận.

Về đến nhà, Từ Đan Lôi đã đứng đợi sẵn. Nhưng bề ngoài tiều tụy của nàng thật khiến người khác đau lòng. “Anh về rồi”. Hai người khách khí như bằng hữu. Lí Trọng không biết phải mở lời thế nào, chỉ một mực đợi Từ Đan Lôi xử lý.

Hai người lặng lẽ đối diện trên sô-pha. Không ai biết phải bắt đầu như thế nào, căn phòng yên tĩnh đến cùng cực. Từ Đan Lôi nhìn nam nhân trước mắt, tám năm thanh xuân nàng đều dành cho người này. Vốn nghĩ sẽ cùng nhau đi hết đoạn đường đời. Nhưng một đêm trước khi kết hôn, anh ta lại nói anh yêu một nam nhân! Mỗi khi nghĩ đến, nàng hận đến nghiến chặt răng. Thậm chí còn cảm thấy ghê tởm! Bất khả tư nghị, mọi chuyện như một câu chuyện trào phúng.

– “Xin lỗi”. Lí Trọng mở lời. Nhưng anh không có ý định chối tội.

– “Ôi. Bây giờ anh nói những lời này có ích gì?”. Từ Đan Lôi ủy khuất khóc cho với những uất ức trong vài ngày qua.

Nhìn nàng hiện tại, tâm Lí Trọng đau như cắt. Anh đã làm Từ Đan Lôi tổn thương sâu sắc.

– “Đan Lôi, chuyện anh và Vương Nam đã là quá khứ rồi. Anh cũng không biết vì sao bọn anh lại...”. Lí Trọng không thể tiếp tục.

– “Lí Trọng, đừng nói gì nữa. Để chúng ta giữ lại chút tự tôn cuối cùng đi”. Từ Đan Lôi nghẹn ngào.

– “Đan Lôi, anh chỉ muốn nói quá khứ thì hãy để nó ngủ yên đi. Đêm đó em cứ xem như là lời anh mê sảng trong cơn say, em cứ xem như chưa nghe thấy gì đi”.

– “Em cũng mong như vậy. Nhưng, Lí Trọng, chúng ta còn có thể quay lại như trước sao? Chúng ta có thể sao?”. Nước mắt Từ Đan Lôi rơi như mưa.

Lí Trọng không nói gì.

– “Lí Trọng, chúng ta đừng kết hôn nữa. Mấy hôm nay em đã nghĩ rất nhiều, nếu anh yêu một cô gái khác, có thể em sẽ tha thứ. Nhưng người kia là Vương Nam, một người ngay trước mắt em. Em không còn chọn lựa nào khác”.

Lí Trọng vẫn im lặng, anh không thể nói gì.

– “Vương Nam ngã bệnh, hiện đang nằm viện. Anh biết không”. Lí Trọng vừa nghe xong liền ngẩng đầu thật nhanh. Từ Đan Lô thê lương cười, “Lí Trọng, em vừa nói cậu ta nằm viện, anh nhìn phản ứng của anh đi. Đừng nói gì nữa. Chúng ta chia tay. Ngày mai em sẽ chuyển ra ngoài”.

– “Em chuyển làm gì. Người nên đi là anh. Anh sẽ dọn ra ngoài”.

– “Em không thể tiếp tục sống trong ngôi nhà này”.

Lí Trọng cúi đầu.

Từ Đan Lô khóc thành tiếng: “Lí Trọng, đến bây giờ em vẫn không hiểu, sao anh lại là đồng tính? Sao anh có thể trước mặt em hét lên rằng mình yêu Vương Nam?!”. Nói xong, nàng gạt hết mọi thứ trên bàn xuống. Căn phòng hỗn loạn.

– “Xin lỗi”. Đêm nay, Lí Trọng chỉ có thể nói những lời này.

– “Anh xin lỗi làm gì?! Xin lỗi là xong sao?”. Từ Đan Lô nhào đến đấm đá Lí Trọng. Anh vẫn bất động, mặc cô loạn đả. Từ Đan Lô khóc đến lợi hại: “Lí Trọng, sao anh có thể làm vậy với em? Có đánh chết em cũng không ngờ anh yêu một nam nhân!”. Đánh đến kiệt sức, nàng ôm Lí Trọng mà gào lên: “Chúng ta kết thúc rồi, kết thúc rồi...”. Tình yêu tám năm của nàng dành cho Lí Trọng, cứ như vậy mà chấm dứt.

Đêm đó bọn họ bên nhau lần cuối. Từ Đan Lô điên cuồng dùng hết khí lực. Qua đêm nay, Lí Trọng không thuộc về nàng nữa. Hôm sau, khi Lí Trọng tỉnh giấc, Từ Đan Lô đã rời đi. Trên bàn ăn, bữa sáng nàng chuẩn bị vẫn nghi ngút khói. Một phong thư lẳng lặng đặt dưới bó hoa anh mua đêm qua.

Lí Trọng,

Em đi đây, không ngờ chúng ta lại kết thúc như thế này. Những năm tháng ở bên anh, em chưa bao giờ hối hận. Có thể trải qua những tháng ngày thanh xuân tươi đẹp nhất bên cạnh anh, em cảm thấy rất hạnh phúc. Anh từng yêu em phải không? Em cũng yêu anh như vậy, đến bây giờ vẫn yêu.

Điều duy nhất em hối hận, là lúc anh bắt đầu qua lại với Vương Nam, em lại không ngăn cản anh. Nếu không, chúng ta cũng không có ngày hôm nay. Em ra nước ngoài một chuyến để nguôi ngoai. Anh cũng đừng nói chuyện chúng ta chia tay cho cha mẹ hai bên biết. Em sợ họ không chịu nổi. Nếu có ai hỏi han, anh cứ dứt khoát nói em có người khác đi.

Vương Nam kì thực là một chàng trai tốt, em cũng rất thích cậu ấy. Chẳng qua, nếu anh ở bên cạnh Vương Nam, hai người sẽ gặp nhiều trắc trở. Anh nên suy nghĩ kĩ đi. Em nghĩ hai người nên dừng lại đi, áp lực rất lớn. Chuyện tình của 2 người cũng rất viễn vông. Đây là những lời thành tâm của em. Vì anh, mà cũng vì cậu ấy.

Sau này anh uống ít thôi. Máy giặt đã sắp hỏng, em vốn nghĩ lúc gần kết hôn sẽ đổi máy mới...

Em vĩnh viễn yêu anh.

Từ Đan Lô,

Cuối thư, chữ nàng có chút nghịch ngoạc và nhòe lệ:

Lí Trọng, là anh đã đánh rơi tình yêu 8 năm của chúng ta.

53. Chương 53

Lúc Vương Nam về đến thành phố, trời đã sập tối. Nhiệt độ đã giảm xuống, từng cơn gió đêm mát mẻ thổi nhẹ qua không gian. Bên lề đường, nhiều người thành thói ngồi chơi cờ, cũng có người diện quần áo thể thao thông dong tản bộ. Đây là hình ảnh quen thuộc của một hoàng hôn mùa hè nơi này. Vương Nam hít

sâu một hơi, thầm nghĩ cuộc sống lại trở về guồng quay cũ. Ngồi trên xe buýt, nhìn cảnh ven đường quen thuộc, Vương Nam cảm giác hết thấy đều là mộng. Mười ngày trước, cậu chật vật rời khỏi thành phố, mười ngày sau, trở về với vết thương lòng đã bắt đầu khép miệng.

Mở cửa phòng, thứ đầu tiên Vương Nam thấy, là đôi dép Lí Trọng mua ình, đang lẳng lẽ nằm trên sàn nhà. Vương Nam cười khổ, Lí Trọng sao vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi cuộc sống cậu như vậy? Trên sô-pha, là chiếc điện thoại Lí Trọng mua ình, lẳng lẳng nằm. Ngày đó cậu sốt đến hồ đồ, không nhớ phải mang đi động bên người.

Kết thúc rồi, để mọi chuyện kết thúc đi. Vương Nam lẳng lẳng tự nhủ.

Vương Nam tìm một chiếc hộp giấy, cất điện thoại cùng đôi dép đã bên mình hơn năm trời vào. Tiếp đó là đôi giày cùng bộ trang phục Hugo Boss. Sau đó cậu niêm phong hộp, cất vào một góc phòng. Việc này với Vương Nam cũng là một loại nghi thức. Cậu vốn nghĩ chỉ cần niêm phong một ít kí ức, thời gian qua đi, mọi chuyện sẽ rơi vào quên lãng.

Hôm sau, Liễu Được Được liền hét to khi nhìn thấy Vương Nam. Đêm qua, cậu đã cắt ngắn tóc. Vương Nam không muốn hồi tưởng cảm giác khi Lí Trọng vuốt ve tóc mình nữa. Mái tóc cắt ngắn khiến mặt cậu càng thêm sáng láng, lại được mẹ bồi bổ 10 ngày qua, khí sắc Vương Nam tốt hơn trước rất nhiều. Tinh thần cũng có vẻ phấn khởi hơn trước.

- “Ai, sao cậu lại cắt tóc? Làm tôi suýt nhận không ra”. Liễu Được Được không khỏi bất ngờ.
 - “Trời nóng quá, lúc về quê còn nằm viện, nên tôi cắt thôi”. Vương Nam nói dối đã thành thần.
 - “Vài hôm trước cậu thế nào? Sao lại ngã bệnh? Cũng không nói ọi người, làm cả công ty đều lo lắng”. Nàng oán giận.
 - “Không phải mọi người, cả công ty chỉ có Liễu Được Được lo lắng thôi”. Đồng nghiệp khác bắt đầu nói chen vào.
 - “Không biết phải nói sao nữa. Đột nhiên tôi phát sốt, điện thoại cũng không nhớ phải mang theo, nên không kịp chào hỏi mọi người”. Vương Nam tiếp tục xạo xự.
 - “Mất điện thoại rồi? Ai nha, sao lại như vậy?”. Đồng nghiệp than tiếc giùm cậu.
 - “Tôi đến phòng giám đốc xin lỗi một chuyến đã”. Lúc này, Vương Nam mới thoát khỏi lời truy vấn của mọi người trong công ty.
- Lúc Vương Nam quay trở lại phòng làm việc, Liễu Được Được liền tiến đến.
- “Vương Nam, cậu cắt tóc ngắn thực sự rất đẹp. Nhìn rất nam tính”. Nàng là thực lòng khen ngợi hình ảnh mới của cậu.
 - “Tôi khi nào lại không nam tính?”. Vương Nam vui đùa.
 - “Cậu, cậu... Cậu không còn liên lạc với Lí Trọng?”. Liễu Được Được do dự.
 - “Không có việc gì thì liên lạc làm gì?”. Vương Nam giả vờ muốn chuyển tâm làm việc.
 - “Mấy hôm trước chị Từ có tìm cậu. Nhưng tôi nói cậu đang nằm viện rồi”.
 - “Nga, chị ấy còn hỏi thêm gì không?”.
 - “Không, chỉ hỏi gần đây cậu có bạn gì không? Lúc gọi điện cho cậu thì lại không liên lạc được”.
 - “Vậy à”.
 - “Ai, cậu không biết à? Vài hôm trước hình như Lí Trọng và chị Từ cãi nhau rất to. Không biết bây giờ ra sao rồi”.
 - “Cậu nhiều chuyện nhỉ? Quan tâm mấy chuyện đó làm gì?”. Vương Nam thực sự không nguyện ý nghe đến tên Lí Trọng.
 - “Vương Nam, cậu thực sự không muốn làm bạn với Lí Trọng nữa?”. Liễu Được Được nghiêm túc hỏi.

- “Chuyện đó nói sau đi”. Vương Nam trả lời lấy lệ.
- “Nếu không hôm nào mọi người lại cùng nhau ăn cơm đi. Lâu rồi tôi cũng chưa gặp mọi người”. Liễu Được Được muốn rèn sắt khi còn nóng.
- “Được rồi, cậu có phiền hay không? Làm việc thôi”. Vương Nam thẳng thừng chấm dứt cuộc đối thoại. Chẳng qua tâm trạng thoải mái lúc đầu ngày biến mất không tung tích. Lí Trọng, Lí Trọng, tại sao đến bây giờ, tên gọi này vẫn khiến lòng cậu căng thẳng?! Lí Trọng có lẽ cũng sắp cử hành hôn lễ rồi? Vừa nghĩ đến đây, Vương Nam dùng sức lắc đầu, với hi vọng sẽ ném anh ra khỏi tâm trí mình. Nhưng cậu có chết cũng không biết rằng, trong mười ngày mình không ở thành phố, Lí Trọng đã thẳng thắn nói cho Từ Đan Lôi tất cả mọi chuyện.

Lúc Vương Nam còn vung vẩy trong đau khổ, Lí Trọng cũng không hạnh phúc gì hơn.

54. Chương 54

Sau khi Từ Đan Lôi rời đi, Lí Trọng cảm phong thư nàng để lại, bản thân thật lâu. Người yêu 8 năm của mình, lại dùng cách này để giã biệt, tuyệt nhiên không phải là chuyện khiến anh có thể thoải mái. Vài năm gần đây, kì thực Lí Trọng đã không còn cảm giác tình nhân với nàng. Nàng giống như một người thân trong gia đình hơn. Lúc Vương Nam xuất hiện, Lí Trọng mới cảm giác được thế nào là yêu. Vương Nam khiến anh cảm thụ thế nào là hạnh phúc, còn Từ Đan Lôi lại cho anh biết thế nào là trách nhiệm. Lúc Lí Trọng vui dương chuẩn bị gánh trách nhiệm, thì lại lỡ lời làm tổn thương mọi người.

Vết thương đã thành hình, cũng không thể vãn hồi. Lí Trọng chỉ có thể tự mình lặng lẽ thừa nhận hết thảy. Anh cũng không gọi điện cho Vương Nam.

Đã có lúc, ca sĩ Ngã Kính còn ca “1997, mau đến đi”. Năm 1997, nói đến là đã đến. Hơn nữa còn đến nhanh hơn tưởng tượng của mọi người. Một năm đó, Vương Nam có chút hỗn loạn. Cậu chia tay Lí Trọng, Lí Trọng chia tay Từ Đan Lôi. Cuối năm đó, cậu lại còn thôi việc. Rất nhiều chuyện đã xảy ra, khiến người ta không khỏi bất ngờ mà cảm thán.

Đến đầu mùa đông năm ấy, Vương Nam mới biết tin Lí Trọng chia tay Từ Đan Lôi.

Ngày đó, Liễu Được Được còn mang theo khuôn mặt kinh ngạc hỏi Vương Nam: “Cậu biết không? Lí Trọng và chị Từ chia tay rồi!”. Vương Nam bất ngờ, tim còn có cảm giác ngừng đập, nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Cậu nghe ai nói? Sao bọn họ lại chia tay?”.

- “Không ai nói, nhưng đến giờ vẫn chưa kết hôn? Thực sự rất kì quái”. Liễu Được Được mơ hồ trả lời.
- “Rốt cuộc là cậu nghe ai nói? Là sự thực sao?”. Vương Nam sốt ruột.
- “Cậu bình tĩnh nghe tôi kể a. Hôm nay tôi gặp chị Từ, hỏi nàng lúc nào kết hôn. Nàng nói chia tay rồi. Tôi cũng không phải không biết xấu hổ mà truy hỏi, chỉ có thể an ủi vài câu. Chị Từ cũng không nói gì thêm”.
- “Vậy sao? Thế thì là thật rồi”. Vương Nam đắm chiêu.
- “Được rồi, chị Từ còn hỏi thăm cậu nữa, hỏi cậu đến giờ vẫn không liên lạc gì với Lí Trọng sao?”.
- “Rồi cậu nói thế nào?”.
- “Tôi nói cũng không rõ lắm, nhưng có vẻ gần đây hai người không gặp nhau nữa”.
- “Bọn họ chia tay khi nào? Sao lại thành thế a?”. Vương Nam thực sự muốn biết lý do.
- “Cũng vài tháng rồi. Chị Từ cũng không nói rõ, có vẻ chị ấy không muốn nói cho tôi biết”.

Vương Nam không nói gì, cậu còn đang mơ hồ không hiểu gì. Sao lại như vậy?! Lí Trọng chia tay Từ Đan Lôi.

– “Lí Trọng cũng thật là quá đáng, tôi cảm thấy chị Từ thật đáng thương, sao anh ta có thể làm vậy? Yêu nhau đã nhiều năm, lại còn sắp kết hôn thì chia tay. Nếu tôi là chị Từ thì có lẽ đã điên sớm rồi”. Liễu Được Được có chút tức giận.

– “Còn chưa biết mọi chuyện là thế nào, cậu cũng đừng đoán mò. Không chừng họ lại quay về với nhau ngay thôi”.

– “Đàn ông các người đều không có ai tốt đẹp! Thật may là cậu không giao du với Lí Trọng nữa, thật không ngờ anh ta lại là kẻ vô trách nhiệm như vậy”. Liễu Được Được tiếp tục chỉ trích.

– “Được rồi, đừng nói nữa. Cậu cũng đâu phải người trong cuộc, nói nhiều làm gì. Vài hôm nữa đi ăn với chị Từ đi, rồi hỏi xem mọi chuyện thế nào”. Liễu Được Được đi rồi, tâm tình Vương Nam vẫn không trở về bình thường được. Lí Trọng chia tay Từ Đan Lôi! Ba tháng qua đã xảy ra những gì? Không phải lí do là mình chứ? Sao lại có thể như vậy? Từng câu hỏi không ngừng bủa vây tâm trí Vương Nam. Vương Nam ban đầu nghĩ mọi chuyện không phải do mình, bởi theo cậu biết, nếu vậy thì hai người họ đã sớm chia tay. Còn tân trang nhà cửa cho đám cưới làm gì? Nếu có liên quan đến mình, lẽ ra sau khi chia tay, Lí Trọng đã gọi điện cho cậu, chứ không im lặng đến tận bây giờ. Chẳng lẽ mọi chuyện là do Từ Đan Lôi phát hiện Lí Trọng có cô gái khác? Nếu chuyện này là sự thật, cậu cũng sẽ oán giận Lí Trọng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong vài năm qua, cậu thực sự không thấy có cô gái nào thân mật với Lí Trọng. Anh chỉ thỉnh thoảng những khi đi karaoke mới vui vẻ một chút với các cô gái tiếp tân. Càng nghĩ, Vương Nam càng khó hiểu, không biết nguyên do bắt đầu từ đâu. Nhưng chắc chắn, Vương Nam cũng không chút mừng rỡ khi nghe tin này, cậu không muốn nhìn thấy Lí Trọng suy sụp. Sao hai người lại có thể chia tay dễ dàng như vậy?

Vương Nam muốn gọi điện cho Lí Trọng, nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Nếu bây giờ gọi điện, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Lí Trọng không cho cậu biết mọi chuyện, có lẽ anh có suy nghĩ riêng của mình, nên Vương Nam càng không thể đường đột đi hỏi người ta.

Một ngày đó, trong đầu Vương Nam miên man những cậu hỏi. Lúc về đến nhà, cậu cũng không buồn ăn cơm. Vương Nam nằm trên giường, nhìn chằm chặp trần nhà. Tin tức hôm nay đã khuấy rối cuộc sống bình tĩnh của cậu.

Sau lần quay về thành phố, Vương Nam chầm chậm cảm thấy Lí Trọng thực sự rời khỏi cuộc sống mình. Cậu lại bắt đầu dùng máy nhắn tin, liên lạc với bạn học trong thành phố, cậu bắt đầu chạy bộ, tập thể hình, cũng như bắt đầu thân thiết với Liễu Được Được hơn. Mọi chuyện tựa hồ đã đi vào quỹ đạo, nhưng tin tức ngày hôm nay lại đảo lộn tất cả. Hai chữ Lí Trọng lại gắt gao bao vây, khiến cậu không còn chỗ trốn tránh.

Đêm đó Vương Nam mất ngủ, cậu không ngừng nghĩ, mình và Lí Trọng, còn có thể quay lại sao? Lí Trọng đang thế nào? Từ Đan Lôi ra sao?

Vương Nam hỏi mãi, hỏi mãi nhưng vẫn không có đáp án.

55. Chương 55

Cuộc gặp với Liễu Được Được lại khơi lên những hồi ức đau thương trong lòng Từ Đan Lôi. Trước kia, khi Vương Nam, Lí Trọng, nàng và Liễu Được Được đi cùng nhau, mọi người đã từng rất vui vẻ. Nhưng ngẫm ra, người thực sự vui vẻ chỉ có Vương Nam và Lí Trọng, không hề liên quan gì đến các nàng.

Từ Đan Lôi nguyên bản muốn lánh mặt, không ngờ Liễu Được Được lại rất tinh mắt, tìm đến bắt chuyện. Từ Đan Lôi cũng chỉ có thể gượng gạo chào hỏi cho qua việc. Sau khi chia tay Lí Trọng, nàng cũng đoạn tuyệt với quá khứ. Bây giờ, Từ Đan Lôi mới ý thức được, chia tay không chỉ là mình từ giã một người nào đó. Đó còn là việc đoạn tuyệt với quá khứ của mình, nàng không chỉ mất đi một người, mà là cả một đoạn kí ức. Bạn bè từng quen biết, người nhà đối phương và cả thói quen sinh hoạt. Điều này thực tàn khốc với phụ nữ, huống chi cô gái ấy còn yêu người kia đến 8 năm và chuẩn bị kết hôn.

Ba tháng qua, Từ Đan Lôi như sống trong địa ngục. Nàng quyết định ngao du 1 tháng. Hoàng Sơn, Cam Túc, Tứ Xuyên, nàng cứ thế mà vô định đi hết nơi này đến nơi khác. Trong đầu chỉ có một ý niệm: giải thoát đi, quên tất cả đi. Phong cảnh ven đường không làm Từ Đan Lôi vui vẻ hơn, ngược lại còn làm nàng

tức cảnh sinh tình, nước mắt không ngừng rơi xuống. Nếu tại một ngày đầu thu nào đó của năm 1996, có người thấy một nữ nhân tiều tụy, tựa người vào khung cửa xe lửa, âm thầm khóc thì đó là Từ Đan Lôi.

Trong thời gian du ngoạn, Từ Đan Lôi từng có ý niệm tự sát. Một lần tại Hoàng Sơn, nhìn bức tường dày đặc các ổ khóa tình yêu, nàng liền khóc to lên. Vài năm trước, Lí Trọng từng đưa nàng đến nơi này, hai người từng đặt khóa ở đây. Hiện tại, khóa tìm không thấy, mà người cũng không còn. Từ Đan Lôi còn từng leo lên đỉnh Thiên Đô Phong muốn trầm mình xuống, nhưng khách du lịch thấy nàng bất thường liền một mực khuyên giải, bi kịch mới không ập đến. Có một lần tại Cam Túc, khi đi qua đèo, xe suýt mất tay lái lao thẳng xuống vực. Hành khách ai nấy đều sợ hãi. Kì quái chính là Từ Đan Lôi không cảm thấy chút bất an nào, trong lòng lại vui sướng với ý nghĩ sắp được giải thoát. Nếu chết đi, sẽ quên hết mọi chuyện. Nhưng may mắn, chuyến xe không rơi xuống.

Tứ Xuyên là nơi làm Từ Đan Lôi thay đổi ý định quyền sinh. Từ Cam Túc đến Tứ Xuyên, Từ Đan Lôi vẫn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn. Nàng không biết mình muốn đi đâu, kết thúc khi nào, chỉ cứ thế mà đi trên đường. Nhưng việc du ngoạn không làm người ta bớt thống khổ, mà càng thêm mỗi một. Ngày đó, Từ Đan Lôi ngồi trên xe đò, nghe có người nói tượng Phật trên núi Thanh Thành rất linh nghiệm, nàng muốn đến bái phỏng. Trần thế hỗn loạn, cuộc sống thay đổi làm nàng có chút không gánh nổi. Cửa Phật thanh tịnh có lẽ sẽ giúp Từ Đan Lôi thoát khỏi những mộng tưởng này.

Trên suốt hành trình đến núi Thanh Thành, Từ Đan Lôi vẫn giữ nguyên khuôn mặt bi thương. Hướng về cửa Phật với bức tượng Di Lặc cùng nụ cười bi hỉ, Từ Đan Lôi rơi lệ, trong lòng tự vấn: Bồ Tát, đến tốt cùng là kiếp trước con gây nghiệp gì, tại sao bây giờ lại muốn trừng phạt con? Nhưng không ai trả lời, đối diện nàng chỉ là khuôn mặt tươi cười của Ngải.

Nàng tìm đến chúng tăng, khẩn cầu xin xuất gia. Sư phụ trụ trì không nói gì, chỉ viết cho Từ Đan Lôi 8 chữ: Tri huyền tức lý, lý huyền tức giác *ai không hiểu có thể google nghĩa*. Nhiều năm về sau, khi Vương Nam vô tình lạc vào một trang web Phật học, vô tình nhìn thấy ảnh Từ Đan Lôi xuất gia, cậu chấn động không nói nên lời. Nhưng đây là chuyện sau này.

Khi Từ Đan Lôi quay về thành phố, Lí Trọng nói muốn gặp nàng một lần. Hai người gặp nhau ở nhà hàng Tân Á Châu. Lí Trọng nhìn nữ nhân tiều tụy trước mắt, trong lòng khó chịu cực kỳ. Chính mình đã tổn thương Từ Đan Lôi quá sâu.

- “Gần đây em thế nào? Ba mẹ còn hỏi em đi đâu suốt”. Lí Trọng tận lực tỏ vẻ bình thường.
 - “Vậy sao? Bọn họ còn chưa biết chúng ta chia tay phải không?”. Từ Đan Lôi bắt đầu cảm thấy đau xót.
 - “Chưa biết. Cái này là của em”. Lí Trọng đặt một phong thư trước mặt Từ Đan Lôi.
 - “Đây là gì?”. Từ Đan Lôi nghi hoặc.
 - “Anh mua cho em một căn hộ, và thêm một ít tiền”. Lí Trọng không dám nhìn thẳng vào mắt Từ Đan Lôi.
- Trong phong thư là chứng nhận tài sản cùng 1 sổ tiết kiệm 10 ngàn nhân dân tệ, tất cả đều đứng tên Từ Đan Lôi.

- “Lí Trọng, anh cho là mình đang thanh toán nợ nần sao?”
- “Đan Lôi, em hãy nghe anh nói. Anh biết, anh đã tổn thương em quá sâu. Nhưng anh cũng không thể để em rời đi như vậy. Em đừng nóng giận, anh không có ý tứ khác. Hiện tại em không thể chuyển về nhà sống, hơn nữa, công ty cũng có phần công sức của em. Trước tiên, em hãy chuyển đến căn hộ này đi, nếu em nguyện ý, anh vẫn sẽ đợi em”. Lí Trọng gian nan nói những lời này.

Trầm mặc, không khí trầm mặc đến đáng sợ.

- “Phòng em có thể dùng, nhưng tiền thì không cần”.
- “Đan Lôi, chúng ta bây giờ cũng có thể xem là người thân đi. Bất luận em có hận anh hay không, trong lòng anh, em vĩnh viễn vẫn là vợ anh. Tiền cũng không nhiều lắm, việc kinh doanh gần đây có chút trắc trở, em cũng đừng đi tìm việc ngay. Làm thế này sẽ khiến anh thoải mái hơn chút”. Lí Trọng thành khẩn nói.

– “Thôi đi, anh đừng nói nữa. Hiện tại những lời này còn có nghĩa sao?”. Lời Lí Trọng thực sự đã đả kích đến Đan Lôi. “Tiền em thực sự không cần, 8 năm thanh xuân em còn cho anh đi, chút tiền này có nghĩa gì?! Phòng ở em sẽ tạm thời dọn qua, một thời gian sau, em sẽ chuyển ra ngoài”.

– “Đan Lôi, em đừng như vậy. Thế này sẽ càng khiến anh khó chịu”. Trước mặt Từ Đan Lôi, Lí Trọng tựa như phạm nhân.

– “Khó chịu? Sao anh không nghĩ em còn khó chịu hơn anh? Lí Trọng, em chỉ muốn anh nhớ rõ, anh nợ Từ Đan Lôi em cả đời”. Nhìn Lí Trọng như thế này, nàng càng tức giận. Từ Đan Lôi chưa bao giờ nghĩ, Lí Trọng sẽ dùng vật chất để thương tổn nàng như vậy. Nếu hôm nay Lí Trọng khẩn thiết năn nỉ, có lẽ nàng đã tha thứ. Nhưng phong thư này, Từ Đan Lôi thực sự không hiểu anh muốn gì.

– “Xin lỗi”.

– “Không cần nói lại 2 từ này. Không có việc gì thì em đi trước. Vài ngày nữa em sẽ chuyển đồ đi”. Từ Đan Lôi không khách khí ngắt lời Lí Trọng, nghênh ngang rời đi.

Trong quán cà-phê, chỉ còn lại Lí Trọng. Anh ngẩng đầu, thở dài một hơi.

56. Chương 56

Từ Đan Lôi kết hôn chớp nhoáng.

Liễu Dục Dục hay Vương Nam đều không biết tin tức này, chỉ mỗi Lí Trọng biết rõ.

Đoạn thời gian này, Vương Nam còn bận ba kiếm việc mới. Tuy cậu biết tin anh chia tay Từ Đan Lôi, nhưng lại không rõ phải đối mặt với Lí Trọng thế nào. Hai người vẫn không liên lạc.

Cũng lại sắp hết một năm nữa. Một đêm nọ, Vương Nam chuẩn bị đi ngủ thì máy nhắn tin đổ chuông. Mở máy, Vương Nam thấy tin nhắn: Lí tiên sinh thỉnh cầu ngài gọi lại theo số *****”. Đây là một tin nhắn lạ. Lí tiên sinh? Vương Nam nghĩ đó là cậu bạn đồng môn họ Lí. Gần đây cậu ta thất tình, cũng thường quấy rầy Vương Nam. Cậu ra khỏi ổ chăn, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là xuống lầu gọi điện thoại.

– “Uy, trễ như vậy rồi, cậu tìm tôi có việc gì?”. Vương Nam không đợi đối phương trả lời.

Bên kia trầm mặc không nói gì.

– “Uy? Nói gì đi? Cậu có nghe không?”. Vương Nam cho rằng đường dây có vấn đề.

– “Vương Nam, là anh”.

Khi giọng nói Lí Trọng vang lên, Vương Nam như bị điện giật, toàn thân đều phát run. Cậu sửng sốt một chút, mới hạ giọng nói: “Anh Lí a, anh tìm tôi có việc gì?”.

– “Không có gì, hôm nay có chút buồn, muốn tìm em uống rượu”.

– “Muộn quá rồi. Để hôm nào đi”. Vương Nam vô thức cự tuyệt.

– “Em đến đi. Anh có chuyện muốn nói cùng em”. Ngữ khí trầm trầm của anh làm cậu đau lòng.

– “Được rồi, anh đang ở đâu? Em tự đến”. Vương Nam thực sự không còn sức kháng cự.

– “Em xuống lầu đợi anh đi, anh đến ngay”. Lời nói quen thuộc đến cùng cực này, cũng đã gần 1 năm nay Vương Nam không nghe đến.

Lúc Vương Nam ngồi vào xe Lí Trọng, cậu có cảm giác thời gian như đảo ngược. Hương chanh nhàn nhạt trong xe cùng Lí Trọng, là điều đã từng rất thân thuộc. Nhưng Lí Trọng thoát nhìn có chút gầy, thần thái cũng không sáng láng như năm ngoái.

– “Em cắt tóc lúc nào? Ban đầu anh còn nhận không ra?”.

– “Hơn nửa năm trước. Gần đây anh bận lắm sao?”. Vương Nam nhìn Lí Trọng râu ria xồm xoàm, có chút đau lòng.

- “Ăn ở đâu?”. Lí Trọng không trả lời, chỉ hỏi cậu muốn đi đâu.
- “Em ăn rồi, anh chưa ăn ư?”.
- “VẬY chúng ta đi uống. Lẩu Hoàng Ký được không?”. Lí Trọng nhớ cũng đã gần năm mình chưa đến nơi đó.

Lẩu Hoàng Ký? Từng tên gọi đều khơi gợi lên kí ức, làm Vương Nam có chút không cam lòng.

- “Cũng được, vậy đến đó đi. Lâu rồi em cũng không ăn”. Vương Nam cảm giác hết thấy dường như chưa từng phát sinh, tựa như bọn họ vừa mới gặp nhau ngày hôm qua.

Nhưng thực tế, cả hai đều đi qua thiên sơn vạn thủy, không thể quay về như trước kia nữa. Lẩu Hoàng Ký lúc này, tựa như cũng thay đổi. Quán lẩu trở thành một tòa cao ốc mới, lối đi bộ cũng được lát gạch kĩ càng. Chỉ một thời gian không qua lại, nhưng cũng có những việc thay đổi cả rồi.

Hai người đành phải tìm một quán rượu ngồi xuống, bên ngoài khí trời rất lạnh. Vương Nam vươn tay đóng cửa sổ. Hai cánh cửa hợp lại như một đôi mắt, lãnh tĩnh ngắm nhìn bọn họ.

- “Từ Đan Lôi kết hôn”.
- “A? Kết hôn? Với ai?”. Vương Nam nhất thời không hiểu được.
- “Em còn nhớ lần anh đưa mẹ em đi khám bệnh, anh có nhờ một tay bác sĩ không? Phó Kinh Sinh”.
- “A, không thể nào. Sao lại như vậy?”. Thế giới hỗn loạn này khiến cậu bắt đầu không hiểu được.
- “Chính là người đó. Lúc nghe Từ Đan Lôi nói anh cũng khó hiểu. Phó Kinh Sinh nguyên lai là đàn anh, thỉnh thoảng gặp mặt, không ngờ... Mà thôi đi, không nói nữa, uống rượu”. Đêm đó Lí Trọng nói muốn uống rượu để, một hơi đã cạn sạch chén. Vương Nam lại không có tâm tư nhậu nhẹt, cậu chỉ muốn biết đến tột cùng, vì sao Từ Đan Lôi Lí Trọng lại chia tay?
- “Anh và chị Từ là sao vậy? Sao nàng lại đột ngột kết hôn cùng người khác?”.
- “Vương Nam, em nói xem anh là người thế nào?”. Lí Trọng hỏi một câu vô thường vô phạt.
- “Rất tốt. Nhưng anh và chị Từ là sao vậy?”.
- “Hiện tại anh mới phát hiện ra, mình là kẻ ích kỉ khôn kiếp. Trước kia anh bỏ rơi em, vì trách nhiệm với Từ Đan Lôi. Nhưng cuối cùng lại tổn thương cô ấy sâu sắc. Em nói xem anh có tội tệ không?”. Nói xong lại cạn sạch một chén.

Vương Nam giữ chặt tay anh, nói: “Anh uống chậm thôi, tột cùng là chuyện gì xảy ra? Không phải chị Từ đã biết....?”. Vương Nam không hỏi hết câu.

Lí Trọng nhìn Vương Nam, cười khổ một tiếng, rồi lại cầm chén rượu: “Vương Nam, bây giờ em biết những chuyện này cũng không còn quan trọng nữa. Có liên quan hay không liên quan đến em cũng không thành vấn đề. Là anh tổn thương Từ Đan Lôi. Đến, uống rượu”.

Nhưng Vương Nam đã rõ, Từ Đan Lôi là vì biết chuyện của cậu cùng Lí Trọng, mới chớp nhoáng kết hôn. Vương Nam chưa từng có cảm giác tội lỗi như lúc này. Cậu không biết nói gì, đành phải cầm chén rượu cạn sạch.

Hai nam nhân sau khi uống xong, lại trầm mặc.

- “Gần đây em bận a? Điện thoại cũng không dùng”. Lí Trọng châm một điếu thuốc.
- “Không bận gì, em nghỉ việc rồi”. Vương Nam ngẩng đầu, thoáng nhìn anh.
- “Sao lại nghỉ? Đồng Khiết đối xử với em không tốt?”. Lí Trọng thân thiết hỏi.
- “Không phải, em và bạn học chuẩn bị mở công ty thiết kế. Gần đây bận rộn làm thủ tục”. Vương Nam không nói cho anh biết đích xác nguyên nhân mình từ chức.

Hai người lại im lặng.

– “Đến, uống tiếp đi”.

Vương Nam cầm li rượu, chậm rãi nhấp nháp. Cậu thực sự không có tâm tư uống rượu. Lí Trọng cũng không uống nhiều, chỉ chăm chăm uống phần mình. Vương Nam muốn khuyên anh uống ít thôi, nhưng lại không được. Cậu nhìn Lí Trọng một chén lại một chén, biết rõ đêm nay anh muốn say, nên cũng không can làm gì.

Lí Trọng uống nhiều vô kể, anh mông lung nhìn Vương Nam: “Vương Nam, em nói, anh— Lí Trọng, có lỗi với— ai? Anh— không phụ lòng— thiên hạ, nhưng lại— Từ Đan Lôi?”. Vương Nam nhìn Lí Trọng say túy lúy, nói: “Anh, đi nào, về nhà”. Lí Trọng lại dứt khoát không chịu. Vương Nam bảo ông chủ tính tiền, dìu Lí Trọng ra khỏi quán. Vương Nam nhìn anh say như chết, chỉ có thể gọi một chiếc taxi, mang anh về nhà.

57. Chương 57

Chưa bao giờ Vương Nam thấy Lí Trọng say như thế này. Cậu mất hơn nửa ngày mới mang Lí Trọng lên đến giường, anh còn hồ ngôn loạn ngữ không thôi. Vương Nam nhìn nam nhân trước mắt, lòng lại khó chịu. Đây là như thế nào?!

Cậu mệt mỏi thả người trên sofa, hiện tại bản thân cũng có chút nhức đầu. Nhưng cậu lại không dám ngủ, vì cậu sợ Lí Trọng sẽ nôn hoặc muốn uống nước, cần mình chăm sóc. Vương Nam mở TV giết thời gian, nhưng TV đang chiếu chương trình gì, cậu hoàn toàn không biết. Trong đầu toàn là hình ảnh vài năm qua cậu cùng Lí Trọng, Từ Đan Lôi qua lại.

Tiếng Lí Trọng rên rỉ cắt dòng suy nghĩ của cậu. Xem ra Lí Trọng muốn nôn. Cậu cuống quýt cầm chậu rửa mặt đi đến bên giường, nhưng vẫn chần chừ một bước. Lí Trọng đã ói hết. Không còn cách nào khác, Vương Nam đành dùng khăn ướt giúp Lí Trọng lau chùi sạch sẽ. Lại cất lực cởi áo khoác, quần dài của anh ra. Lúc cởi ra, Vương Nam nhìn thấy cổ Lí Trọng vẫn đeo khối ngọc Quan Âm. Đây là quà sinh nhật cậu tặng anh. Vương Nam không ngờ, đến bây giờ Lí Trọng vẫn mang bên người, bản thân mình đã không còn nhớ đến, nhưng anh vẫn mang. Cậu chưa từng nghĩ Lí Trọng trải qua nhiều đau khổ, dần vật nhưng vẫn giữ khối ngọc bên người.

Vương Nam cảm thấy có chút không thích hợp, mũi đau xót, lệ cũng sắp rơi xuống. Cậu ngẩng đầu, cố ngăn nước mắt. Anh thật là kẻ ngu ngốc! Vương Nam vừa giúp Lí Trọng lau mặt, vừa mắng thầm: anh việc gì phải vì em mà thống khổ như thế? Sao anh không quên đi?! Vì đoạn tình cảm không thực tế này, anh làm chị Từ tổn thương không còn cách vãn hồi! Anh có phải là kẻ ngốc không?! Lí Trọng đã trầm trầm ngủ, anh không biết được những suy nghĩ này của Vương Nam, cũng tựa như cậu không thể hiểu được những nỗi đau anh đã trải qua trong khoảng thời gian này.

Vương Nam đắp chăn cho Lí Trọng xong, đứng dậy lấy bao thuốc từ túi áo Lí Trọng, một mình đến lan can sau phòng bếp, yên lặng đốt một điếu. Lúc này trời còn chưa sáng. Bóng tối lộ ra một cổ khí lạnh. Điếu thuốc trên tay Vương Nam bỗng nhiên phát sáng, lập lòe cháy trong màn đêm. Vương Nam cũng không muốn đào sâu những đau khổ của mỗi người. Cậu và Lí Trọng cần cẩn thận thật không muốn người khác tổn thương, cuối cùng kết quả hoàn toàn ngược lại. Vương Nam có thể hiểu nỗi đau của Từ Đan Lôi, vì cậu đã từng trải qua. Cậu cũng hiểu tư vị đau khổ khó chịu như thế nào! Càng nghĩ như vậy, Vương Nam càng khó tha thứ cho bản thân.

Điếu thuốc cháy đến tay Vương Nam. Cậu hốt hoảng buông tay, dùng chân ra sức chà đạp tàn thuốc. Có lẽ chuyện của cậu và Lí Trọng đúng như lời mọi người vẫn thường nói — lúc bắt đầu đã sai, nên kết quả vẫn là sai.

Lúc này, TV trong phòng khách truyền ra giọng ca Châu Hoa Kiện, đột kích thẳng vào đáy lòng cậu.

Nếu anh nói anh sẽ không rơi lệ

Nếu anh nói anh sẽ không hối hận

Thì trong đêm thanh vắng này

Đừng làm anh tan nát cõi lòng

Nếu anh nói anh không bao giờ khổ đau
Nhưng anh đã cảm thấy quá mệt mỏi
Thì trong đêm thanh vắng này
Chỉ mong muốn được ở bên cạnh em
Vì anh sợ màn đêm
Vì anh không thể nào chớp mắt
Bởi vì anh đã rã rời
Vì anh đã có nên bao nhiêu bi thương
Nên em làm ơn đừng để mọi chuyện
Lại trôi vào hư vô

Vương Nam chậm rãi ngồi xuống, hai tay bó gối, cuộn mình thành một đoàn. Cậu vốn không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn tuôn không ngừng.

Hôm sau, khi Lí Trọng tỉnh lại. Lúc mở mắt, anh không biết mình đang ở đâu. Giương mắt nhìn, trên đầu giường đặt sẵn li nước. Cổ họng khô khốc, anh vội vã nốc hết nước. Lúc này tinh thần mới chậm rãi hồi phục. Đây là đâu? Lí Trọng đứng dậy, nhìn thấy Vương Nam không thay đồ mà ngủ trên sô-pha, mới hiểu ra tối qua cậu mang anh về nhà mình. Anh lẳng lặng đứng nhìn hồi lâu, thật muốn hút thuốc, nhưng tìm không thấy áo.

Lí Trọng rón ra rón rén chuẩn bị xuống giường, anh không muốn đánh thức Vương Nam. Phỏng chừng đêm qua cậu rất mệt mỏi. Vương Nam thế nhưng trở mình tỉnh giấc, cậu mê mê mang mang nhìn Lí Trọng: “Anh tỉnh rồi? Có khó chịu không?”.

– “Anh không sao, sao em lại ngủ ở sô-pha. Quần áo anh đâu?”.

– “Đêm qua anh ói ra cả người, quần áo em mang đi giặt rồi. Anh trước tiên mặc tạm đồ em đi”. Vương Nam vừa nói xong, liền đứng lên đi tìm một kiện áo lông đưa Lí Trọng.

– “Không cần. Chúng ta xuống lầu ăn sáng đi, hôm nay anh có việc bận phải đi ngay”. Lí Trọng cắt lời Vương Nam. Đợi anh thu thập xong, hai người lẳng lẽ xuống lầu. Trước khi ăn sáng, Lí Trọng muốn hút một điếu thuốc, anh vô thức sờ soạng túi áo: “Ai? Thuốc đâu rồi?”.

– “Đêm qua em hút hết rồi”. Vương Nam xấu hổ thừa nhận.

– “Em học hút thuốc khi nào? Sau này không được hút nữa”. Lúc này, Lí Trọng trông hệt như anh trai cậu.

– “Uhm”. Vương Nam đáp. Cậu muốn nói mình chỉ mới học hút đêm qua, nhưng lại không nói ra. Bữa sáng mang lên, hai người không nói không rằng, lẳng lặng ăn hết phần của mình.

Ăn xong, Lí Trọng nói: “Anh đi lấy xe đã. Có gì thì gọi cho anh”. Vương Nam gật đầu. Lúc Lí Trọng vừa bước ra khỏi quán, đột nhiên chợt nhớ đến điều gì, ngoảnh đầu hỏi cậu: “Ai, Vương Nam, điện thoại đi động của em đâu?”.

– “Mất rồi”. Vương Nam nói xong liền hối hận, cậu việc gì phải gạt Lí Trọng như vậy?

– “Úc, vậy hôm nào anh mua cho em cái mới. Liên lạc cũng tiện hơn”.

– “Không cần. Điện thoại cũ chưa, chưa mất”. Mặt Vương Nam có chút đỏ.

Lí Trọng yên lặng nhìn cậu, không nói gì. Sau đó liền bắt taxi rời đi. Vương Nam nhìn theo xe, cậu ngẩng đầu hít một hơi thật sâu. Buổi sớm mùa đông không khí có chút cô đặc, đến lời nói cũng biến thành hơi rõ ràng. Trong buổi sớm đầy sương như thế, Vương Nam quyết định gọi cho Từ Đan Lôi.

58. Chương 58

Vương Nam thu hết can đảm mới gọi cho Từ Đan Lôi. Đêm qua cậu suy nghĩ rất nhiều, tuy hiện tại nói gì với Từ Đan Lôi cũng đều vô nghĩa, mọi chuyện đã an bài. Nhưng cậu vẫn muốn gọi điện, Vương Nam nợ Từ Đan Lôi một lời xin lỗi. Dù sao bốn người bọn họ cũng từng rất vui vẻ.

Lúc gọi điện, ngón tay Vương Nam có chút run rẩy. Cậu hít sâu một hơi, điện thoại bắt đầu kết nối. Không ngờ đầu dây bên kia lại truyền đến giọng nói máy móc: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Hiển nhiên Từ Đan Lôi đã bỏ số liên lạc này. Cậu thử lại một lần nữa, nhưng vẫn là lời thông báo cũ. Có lẽ Từ Đan Lôi thực sự không muốn liên lạc với bọn họ nữa.

Vương Nam có điểm mở mịt, cậu xỏ tay trong túi quần, đứng gốc bên ngoài mái hiên, nhìn bầu trời xám xịt. Cậu không biết mình nên làm gì. Hiện tại, mình và bạn học chuẩn bị mở công ty. Hôm nay cậu có hẹn đi xem mặt bằng, nhưng lại không có tâm tình, Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Nam vào nhà. Một trận gió thổi qua, tuyết trên mái hiên từng hạt từng hạt rơi xuống vai áo cậu. Kéo chặt áo ấm, Vương Nam đi vào.

Không có việc gì làm khiến Vương Nam cảm thấy vô vị, cậu nằm trên giường suy nghĩ, không biết quyết định thôi việc của mình có đúng không. Đột nhiên rảnh rỗi sẽ khiến người ta cảm thấy hoảng hốt. Chưa kể công ty thiết kế sắp thành lập của mình không biết có tương lai không. Vương Nam vốn tưởng sẽ gắn bó với công ty Đồng Khiết, nhưng vì một lý do ngoài ý muốn, cậu nghỉ việc. Nhưng nếu không nghỉ, cậu thực sự không thể đối mặt với Đồng Khiết. Lý do Vương Nam từ chức, có liên quan đến Trương Chí Vĩ. Đêm qua cậu không nói cho Lí Trọng biết nguyên nhân, cũng vì liên quan đến đời tư của người khác, cậu không muốn tiết lộ.

Một ngày trong tháng 12 năm ngoái, bạn cũ cùng khóa Vương Nam đến thành phố này công tác, mọi người mượn cơ để họp mặt. Sau khi tốt nghiệp, cả lớp cũng chưa gặp lại nhau lần nào. Trên bàn cơm, ngoại trừ việc kể chuyện sự nghiệp trong ba năm rời trường, còn lại câu chuyện đều xoay quanh việc yêu đương. Trong số 10 người hôm đó, có 3 bạn nữ và hai chàng trai đã kết hôn. Chưa kể có người còn có con. Mọi người nghe xong không ngừng cảm thán rồi đổ dồn chú ý về phía Vương Nam: “Cậu thế nào, có bạn gái chưa”. Vương Nam lúng túng cười cười, trả lời chưa có. Đám người liền quở trách cậu, họ nói lúc đi học, Vương Nam cậu là người luôn được các cô gái yêu mến. Thậm chí trong số những người ngồi đây, cũng từng mến thầm cậu 3 năm liền, nhưng họ cũng đã có gia đình cả rồi. Cậu sao lại không có ai cho được?

Các cô gái nháy mắt nói rằng việc Vương Nam đến giờ chưa có bạn gái, có thể có hai khả năng. Một là cậu kim ốc tàng kiều. Hai cậu là đồng tính? Nói xong mọi người đều cười vang. Người nói vô ý, người nghe hữu tình, Vương Nam nghe xong mặt có chút đỏ. Hoàn hảo đêm đó uống không ít rượu, nên mọi người không nhận ra. Có người còn khẳng định chắc nịch cậu là đồng tính. Một vài bạn học tốt bụng giải vây: “Đồng tính đang là mốt. Nhưng chắc Vương Nam lớp ta không thức thời đến như vậy”. Mọi người lại tiếp tục cười. Không lâu sau, câu chuyện là chuyển sang đề tài khác. Lúc này, Vương Nam âm thầm thở phào, may mắn mọi người không tiếp tục hỏi, nếu không bản thân mình không biết phải đối phó ra sao. Nghĩ như vậy, tâm tư cậu lại nhớ đến đến Lí Trọng. Mình tốt nghiệp đã 3 năm, nhưng tâm tình đều đặt hết lên người nam nhân kia. Cũng đã trải qua không biết bao nhiêu việc, nhưng cả hai không cách gì nói cho người khác biết chuyện tình này. Lại nhìn các bạn học vô tư kể chuyện, Vương Nam có chút ước ao. Nếu mình cũng có một tình yêu bình thường như họ thì tốt rồi.

Ăn cơm xong, có người còn muốn đến bar Định Tư Cao chơi tiếp. Đó là sán nhảy nổi tiếng nhất thành phố này. Vương Nam hiếm khi đi, vì cậu không chịu được âm thanh ồn ã ở sán nhảy, chưa kể cậu cũng không biết nhảy. Ngày đó cảm đám bạn đều rất vui vẻ, tốt nghiệp rồi mới gặp lại, ai cũng muốn cho người khác thấy mặt tốt đẹp nhất của mình.

Ngày đó, người đề nghị đến sán là Mạnh Hạo Nhiên, đây cũng là người sau này Vương Nam mở công ty chung. Cậu ta sau khi tốt nghiệp tìm được vài công trình kiến trúc, cũng kiếm được kha khá. Mạnh Hạo Nhiên này, thời đi học không để lại cho Vương Nam quá nhiều ấn tượng. Trong trí nhớ của Vương Nam, gia cảnh cậu ta không khá giả, lại rất buồn xỉn. Bạn học thường không thích lui tới. Không ngờ qua 3 năm ngắn ngủi, Mạnh Hạo Nhiên lại là người giàu có nhất lớp, béo ra một vòng, cách ứng xử cũng không còn như thời sinh viên. Có lẽ đây là kết quả của xã hội rèn luyện.

Con người sẽ có lúc, vĩnh viễn không biết được điều gì đang đợi chờ mình. Nhưng những điều ấy lại thay

đổi cả cuộc sống. Tỷ như, Đồng Khiết trong lúc vô ý để Vương Nam thiết kế công ty cho Lí Trọng, làm cậu quen biết anh. Sau đó hai người lại nảy sinh tình cảm. Vương Nam tương tự cũng không ngờ, lần họp lớp này khiến cậu phải bỏ việc. Nếu trên bàn cơm, Mạnh Hạo Nhiên không lôi kéo cậu cùng mở công ty. Nếu như ăn xong, mọi người không đến sàn nhảy. Nếu như trên sàn nhảy, Vương Nam không chung vui cùng bạn bè, cậu cũng sẽ không thấy được cảnh tượng bất ngờ, để rồi sau đó phải nghỉ việc. Hiện tại nghĩ lại, kì thực cuộc sống là những chuỗi ngẫu nhiên tạo nên, nhưng chắc chắn những điều ngẫu nhiên đó cũng có trong kịch bản số phận. Chúng ta vẫn thường nghĩ nếu không như vậy thì sẽ tốt rồi. Nhưng cuộc sống không phải là một vở kịch để người ta có thể chuẩn bị trước.

Trong sàn nhảy, mọi người hi hi ha ha bưng bưng khí thế. Tuy mọi số đã kết hôn, nhưng gặp lại bạn cũ khiến ai cũng nhớ đến thời trẻ, khó tránh khỏi hưng phấn. Duy Vương Nam chỉ lẳng lặng ngồi một góc, uống rượu rồi ngắm nhìn mọi người nhảy. Có người kéo cậu đến nhảy cùng, nhưng Vương Nam lấy cớ phải đi vệ sinh, né tránh.

Không ngờ khi Vương Nam vào phòng vệ sinh, lại gặp Trương Chí Vĩ. Cậu đi thẳng vào trong, vốn nghĩ sẽ đi vào buồng cuối cùng. Không ngờ khi cậu mở cửa toilet, lại thấy một cảnh tượng bất ngờ— hai nam nhân đang hôn môi! Vương Nam vội vã đóng sập cửa lại, nhưng cậu không thể quên ánh mắt bất ngờ của hai người kia, mà một người trong đó lại là Trương Chí Vĩ.

59. Chương 59

Vương Nam suy tư vài ngày mới quyết định nghỉ việc. Một là do lời đêm đó của Mạnh Hạo Nhiên không phải đùa, vài hôm sau, cậu ta liên tục gọi điện rủ rê Vương Nam thành lập công ty, vì Mạnh Hạo Nhiên tin tưởng năng lực thiết kế của cậu. Hai là vì Vương Nam luôn chột dạ mỗi lần nhìn thấy Đồng Khiết. Biết được bí mật của kẻ khác là chuyện rất khổ sở, hơn nữa, Vương Nam cũng không muốn nhìn thấy Đồng Khiết trở thành một Từ Đan Lôi thứ hai. Loại tâm lý không thoải mái này khiến cậu cảm thấy nặng nề.

Lúc thôi việc, Đồng Khiết trăm điều giữ lại, nói cậu đừng vội quyết định. Nếu không, trước tiên cậu cứ nghỉ ngơi vài ngày, sau đó lại tiếp tục bàn bạc. Vương Nam từng do dự. Dù sao, mấy năm qua cậu cũng học được rất nhiều từ Đồng Khiết, hơn nữa cô chưa lần nào bạc đãi cậu. Hiện tại, nhìn Đồng Khiết đắm chìm trong một mối tình gian dối, bản thân mình lại không giúp được gì. Vương Nam cảm thấy rất không thoải mái, nên vẫn quyết định nghỉ việc. Ngày đến chào từ biệt, Đồng Khiết nói: “Vương Nam, lúc nào muốn quay về thì cứ về, nơi này lúc nào cũng có chỗ cho cậu”. Thiếu chút nữa, Vương Nam đã nói hết sự thực cho cô biết, nhưng cậu vẫn không làm vậy.

Từ khi Vương Nam phát hiện bí mật của Trương Chí Vĩ, cậu liên nảy sinh tâm tư khác. Mỗi khi nhìn thấy hai nam nhân đi cùng nhau, cậu sẽ nghĩ họ chắc là một đôi. Vương Nam thường buồn cười với suy nghĩ này của mình, không lẽ những người như cậu trên thế giới này nhiều đến vậy sao? Chẳng qua việc phát hiện Trương Chí Vĩ là gay đã đảo lộn hoàn toàn kinh nghiệm cuộc sống hai mươi mấy năm qua của Vương Nam. Thoạt nhìn, một nam nhân bình thường còn có thể ẩn giấu nhiều bí mật như vậy. Bản thân mình, Lí Trọng cũng như vậy. Nhưng bọn họ thực sự là những người bừa bãi, tùy tiện sao? Không phải! Tuyệt đối không phải! Có lẽ dù là nam hay nữ, trong những tình cảnh đặc biệt mới nảy sinh cảm tình đồng tính. Vương Nam bị suy nghĩ này dọa sợ.

Từ sau lần uống rượu kia, Lí Trọng chưa lần nào gọi điện cho Vương Nam. Bộ quần áo bị anh nôn bắn đã được Vương Nam giặt giũ sạch sẽ, cất ở nhà. Đến Tết âm lịch, Lí Trọng vẫn bật vô âm tín. Vương Nam do dự nửa ngày, mới quyết định gọi điện cho anh. Không ngờ, điện thoại không liên lạc được. Lí Trọng cứ thế mà tiêu thất như không khí.

Sau Tết, Vương Nam vội vàng mở công ty. Lúc này cậu mới phát hiện, không ngờ thành lập công ty lại phức tạp đến vậy. Nhiều chuyện vụn vặt đều tìm đến mình. Lúc ấy, Mạnh Hạo Nhiên còn chưa nghỉ việc, đa phần mọi chuyện đều do Vương Nam lo liệu. Sau mỗi ngày mệt mỏi, về đến nhà cậu còn chẳng buồn ăn cơm. Trang phục Lí Trọng vẫn lẳng lẳng nằm trên giường, Vương Nam lúc ấy sẽ chôn mặt trong áo quần, lẳng lẳng ngủ.

Sau khi công ty thành lập, bởi vì chưa có tiếng tăm, nên tình hình kinh doanh thực ảm đạm. Mạnh Hạo Nhiên nguyên lai có quen biết vài chủ đầu tư, liền kéo khách về cho công ty. Không ngờ việc này bị ông

chủ phát hiện, cũng lục tục tra ra trước kia cậu ta từng xén bớt tiền công trình. Ông chủ bất động thanh sắc, đầu tiên xử lý Mạnh Hạo Nhiên. Sau đó lại tìm một đám lưu manh đến đập phá công ty Vương Nam. Vương Nam không may mắn nên cũng bị đá thương.

Vương Nam khi ấy chán nản không biết bao nhiêu. Cậu dồn hết tiền tích góp mở công ty, còn mượn thêm của mẹ một ít. Không ngờ tiền còn chưa kiếm ra, đã bị người khác quấy phá. Cậu không hiểu sao mọi xui xẻo lại đổ lên đầu mình. Có lẽ vì đoạn tình cảm sai trái với Lí Trọng kia đã đến hồi bị Thượng Đế trừng phạt?!

Một hôm, lúc Vương Nam còn mê mê man man ngủ, máy nhắn tin đổ chuông. Vương Nam mê mê muội muội cầm máy lên, lập tức tỉnh ngủ. Là số của Lí Trọng. Đột nhiên, lòng cậu có chút kích động. Bằng tốc độ nhanh nhất, Vương Nam mặc quần áo chạy xuống lầu. Vì vội vàng, vết thương có chút đau nhức. Vương Nam cũng không quản nhiều như vậy, cậu chỉ muốn gặp Lí Trọng.

Thời gian trước, Lí Trọng sang Canada chơi với chị một thời gian. Anh sợ Tết âm lịch phải ở lại, nghe cha mẹ lải nhải chuyện kết hôn. Hơn nữa, anh cũng muốn được yên lặng suy ngẫm vài thứ. Ở bên ấy, mỗi ngày Lí Trọng đều cười xe đạp dạo quanh thành phố. Bản thân anh không phải là người cảm tính, nhưng nhiều chuyện xảy ra vẫn khiến anh xao động không thôi. Nếu Vương Nam cùng mình có thể cùng sống ở nơi này, có lẽ mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn. Mỗi lần nhìn thấy những cảnh tượng đẹp mắt, Lí Trọng đều sẽ nghĩ đến Vương Nam. Tội lỗi phản bội Từ Đan Lôi ngày càng trôi đi, cơ hồ Lí Trọng càng nảy sinh những ý tưởng táo bạo. Anh muốn về nước làm việc kiếm tiền thêm 2 năm, sau đó lại cùng Vương Nam di dân đến nơi này, rời xa hết thảy mọi hỗn loạn, hai người có thể cùng nhau sống ở thành phố thành bình khác. Ý tưởng này ngày càng lớn mạnh, nếu đã mất đi Từ Đan Lôi, anh càng không thể đánh mất Vương Nam.

Về nước, Lí Trọng gọi điện cho Vương Nam trước tiên. Ban đầu, Vương Nam không muốn gặp, vì thương thế trên người còn chưa hết, khuôn mặt tím bầm cũng chưa tan, cậu không muốn để Lí Trọng nhìn thấy bộ dạng chật vật này. Nhưng lại sợ Lí Trọng hiểu lầm, thoái thác nửa ngày, hai người vẫn là gặp nhau.

Thấy khuôn mặt Vương Nam sưng phồng, Lí Trọng hỏi em bị làm sao. Vương Nam cũng không giấu diếm, đem mọi chuyện kể rõ ngọn nguồn. Cậu không ngờ Lí Trọng lại phản ứng đáng sợ như vậy. Nghe xong chuyện, sắc mặt Lí Trọng âm trầm đáng sợ, đến bây giờ, Vương Nam chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của anh. Lúc đó cậu không nghĩ nhiều, cũng quên mất chuyện Lí Trọng từng là quân nhân. Nếu biết Lí Trọng sẽ vì cậu mà trả thù, Vương Nam có chết cũng không kể.

Sắc mặt Lí Trọng tối tăm, hỏi: “Em chắc chắn đó là ông chủ của bạn học làm?”

– “Còn có thể là ai khác. Lúc bọn người kia xông vào đâm đá Mạnh Hạo Nhiên còn nói đừng qua mặt ông chủ mà kiếm tiền như vậy”.

– “Vậy bọn họ đánh em làm gì?”.

– “Lúc đó loạn thành một đoàn, em không xông vào thì có khi bạn học sẽ bị đánh chết. Khụ, đừng nói nữa. Coi như đây là cái giá phải trả khi mở công ty đi”.

– “Tại sao em lại phải trả giá?”.

– “Thôi đừng nói việc này nữa, gần đây anh bận gì sao? Di động cũng không mở máy. Quần áo còn ở nhà em”. Vương Nam thấy sắc mặt Lí Trọng ngày càng đáng sợ, vội vàng lảng sang chuyện khác.

– “Anh có việc phải ra nước ngoài. Đến để anh xem xem, ngoài mặt ra không bị thương chỗ nào chứ?”. Lí Trọng vốn muốn kể chuyện Canada cho cậu nghe, nhưng nhìn Vương Nam thế này, anh căn bản không có tâm tư.

– “Không có gì, chỉ bị thương nhẹ trên mặt thôi”.

– “Qua đây anh xem xem”.

– “Không sao”. Vương Nam thoái thác. Lí Trọng liền đứng lên đi đến bên cậu, nhắc quần áo lên, nhìn thấy một mảng xanh tím trên lưng Vương Nam mà giật mình.

Lí Trọng buông quần áo, nói: “Em về nhà nghỉ ngơi đi, hai ngày sau anh sẽ đến”.

Vương Nam có chút bất an: “Anh muốn làm gì?”.

60. Chương 60

Về đến nhà, Vương Nam càng bất an thấp thỏm. Lí Trọng ngàn vạn lần đừng đi gây sự với người ta. Cậu hối hận đã kể chuyện này cho anh nghe. Nếu Lí Trọng có việc gì, Vương Nam biết ăn nói thế nào với cha mẹ anh?!

Hôm sau, Vương Nam vẫn không an tâm, liền gọi điện cho anh: “Anh, xem như em cầu anh, đừng đi gây sự với người khác. Em cũng khỏe rồi, xem như ngậm bồ hòn làm ngọt một lần đi”.

– “Em yên tâm đi, anh không làm gì đâu. Anh cũng tự biết chừng mực. Mấy hôm nay em lo ở nhà dưỡng thương cho khỏe đi là được”. Nếu Lí Trọng đã nói vậy, Vương Nam cũng không biết nói gì thêm, liền cúp máy. Nhưng Vương Nam vẫn không an lòng, cậu cảm thấy Lí Trọng muốn ám chỉ điều gì đó.

Một ngày, hai ngày, đảo mắt đã qua một tuần. Bên Lí Trọng cũng không động tĩnh gì, Vương Nam mới thoáng an tâm. Có lẽ ngày đó Lí Trọng tức giận mới tính chuyện trả thù, bây giờ cũng đã nguôi ngoai.

Vương Nam nghỉ ngơi vài ngày, vết bầm trên mặt đã tan hết. Cậu liền lao vào làm việc, vừa thành lập công ty đã gặp kiếp nạn này, Vương Nam lòng như lửa đốt. Mạnh Hạo Nhiên bị thương khá nặng, một mực không đi làm. Vương Nam cũng không còn cách nào khác, một mình xoay sở.

Lại qua tiếp 10 ngày, Vương Nam nhận được một tin nhắn: “Vài hôm nữa anh có việc ra nước ngoài, nếu không có việc gì thì em đừng gọi điện”. Vương Nam nhủ mảy mòi nhìn tin nhắn, Lí Trọng đang nói gì vậy? Làm gì lại đi, còn không ỉnh gọi điện? Cậu thử gọi, nhưng không ngờ đối phương đã tắt máy.

Lại qua hai ngày, Mạnh Hạo Nhiên xuất hiện, cậu ta cao hứng bưng bưng nói: “Vương Nam, cậu biết không? Ông chủ tôi gặp chuyện rồi”.

– “A?”. Vương Nam giật mình: “Chuyện gì?”.

– “Ông ta bị người khác đánh, phải nhập viện rồi. Nghe nói cũng nghiêm trọng, gãy 2 xương sườn, còn bị chấn động não nhẹ. Haha, quả nhiên là báo ứng”.

Chắc chắn là Lí Trọng làm! Trong đầu Vương Nam chỉ có ý nghĩ như vậy. Trách không được 2 ngày trước anh nhắn tin như vậy, còn nói phải ra nước ngoài. Thì ra là đi tránh bão.

– “Không phải như vậy chứ? Làm sao cậu biết?”. Vương Nam cấp thiết hỏi.

– “Cảnh sát đến tìm tôi hỏi chuyện, nhưng chuyện này đâu liên quan đến tôi. Họ tình nghi tôi thuê người làm, tôi con mẹ nó làm sao có năng lực như vậy? Tôi nói với cảnh sát, các người cứ điều tra đi, nếu đó là tôi, các người muốn tôi ngồi tù bao nhiêu năm, tôi liền ngồi bấy nhiêu”.

– “Nghiêm trọng như vậy sao? Phải ở tù sao?”. Sắc mặt Vương Nam trắng bệch.

– “Sao lại không nghiêm trọng? Vết thương như vậy, có thể cấu thành án hình sự. Quản ai làm làm gì? Thật là làm tôi hả hê. Phỏng chừng lão ta cũng đắc tội không ít người, nếu không sao lại bị hạ thủ thê thảm như vậy”.

Vương Nam không nói gì, tâm lý đã hỗn loạn, Lí Trọng sao lại làm ra chuyện lớn như vậy.

Nhìn thấy thái độ khác thường của Vương Nam, Mạnh Hạo Nhiên thần bí hỏi: “Ai, Vương Nam, không phải cậu làm chứ?”.

– “Tôi? Tôi, tôi...”. Vương Nam lắp bắp, “Tôi có thể sao”.

– “Cũng đúng. Tôi nhớ trước kia cậu rất lạnh. Được rồi, ai làm cũng được, miễn là không phải chúng ta. Ai, ông trời đúng là có mắt, không ngờ lão ta cũng có ngày ngày. Được rồi, không nói nữa, phải lo đi tìm khách hàng, nếu không chúng ta chỉ có thể ăn không khí”. Mạnh Hạo Nhiên hưng phấn đi qua đi lại.

– “Cậu đứng yên một chỗ đi, tôi váng đầu quá”. Lòng Vương Nam nóng như lửa đốt. Thấy biểu tình hưng phấn của Mạnh Hạo Nhiên, chỉ có thể mắng thầm: thao, không phải Mạnh Hạo Nhiên cậu trước kia trắng

trợn cướp khách hàng của kẻ khác, thì người ta mới đến gây sự sao? Minh cũng thật lắm mồm, nói cho Lí Trọng mọi chuyện làm gì? Thật phiền, nếu điều tra ra Lí Trọng thì làm sao giờ?! Lí Trọng a Lí Trọng, anh cũng thật là! Chuyện nhỏ như vậy anh cũng để tâm sao? Vương Nam hết mắng Mạnh Hạo Nhiên rồi lại tự mắng mình, mắng mình xong lại chuyển sang Lí Trọng.

Sáng hôm đó Vương Nam liền rời khỏi công ty, cậu chạy đến buồng điện thoại công cộng gọi điện cho Lí Trọng, vẫn tắt máy. Có chút hoảng loạn, cậu liền gọi Liễu Được Được. Vòng vò dò hỏi một hồi, cậu muốn biết gần đây cô và Lí Trọng có liên lạc không. Hiển nhiên Liễu Được Được không biết gì cả. Cúp máy, lòng Vương Nam hỗn loạn, cũng quên mất phải trả tiền điện thoại. Thanh toán xong, Vương Nam ngây ngốc đứng bên đường, Lí Trọng hiện tại đang ở đâu? Ai có thể liên lạc với anh? Hiện tại cậu muốn nói cho anh biết, công an đang điều tra. Đột nhiên cậu nghĩ tới Trương Chí Vĩ, anh ta có thể liên lạc với Lí Trọng chứ? Bọn họ vẫn thường xuyên gặp nhau, có thể có chút đầu mối. Con người lúc đang lo lắng, một chút manh mối nhỏ cũng trở thành phao cứu sinh.

Mất hơn nửa ngày mới lôi điện thoại cũ ra, Vương Nam nhớ có một lần cậu lưu số của Trương Chí Vĩ, không biết hiện tại anh ta có đổi số không. Mặc kệ, cứ gọi thử xem sao, không ngờ điện thoại lại lết nổi.

– “Uy? Ai vậy?”.

– “Anh Trương, tôi là Vương Nam”.

– “Vương Nam?”. Trương Chí Vĩ kinh ngạc, thoáng dừng một lát mới lấy lại ngữ khí bình thường: “Là Vương Nam a, sao đột nhiên lại gọi cho tôi, có việc gì sao?”.

– “Ách, cũng không có gì quan trọng. Tôi tìm anh Lí có việc gấp, nhưng anh ấy tắt máy. Không biết gần đây có anh liên lạc với Lí Trọng không?”. Vương Nam tận lực vờ như không có việc gì.

– “Cậu ấy lại ra nước ngoài sao? Vừa mới trở về mà. Tôi cũng chưa gặp cậu ấy từ Tết đến giờ. Nếu không cậu gọi thêm vài lần nữa xem”.

– “Úc, vậy được rồi. Xin lỗi đã làm phiền anh”. Vương Nam thất vọng chuẩn bị cúp máy.

– “Ai, Vương Nam”. Trương Chí Vĩ vội vàng ngăn lại. “Tôi nghe Đồng Khiết nói cậu nghỉ việc, công việc đang tốt, sao lại nghỉ làm gì?”.

– “Tôi cùng bạn học mở công ty riêng”. Vương Nam ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, chuyện này anh không biết hay sao phải hỏi tôi?

– “Vậy à”. Trương Chí Vĩ muốn nói lại thôi. “Vương Nam, nếu là vì tôi, thì cảm ơn cậu”. Anh ta không nói rõ, nhưng cả hai đều hiểu.

– “Không không, không có. Tôi chỉ muốn tự mở công ty”.

– “Vậy là tốt rồi. Sau này nếu có gì cần giúp thì gọi cho tôi. Tôi sẽ hết lòng giúp cậu”. Trương Chí Vĩ thành khẩn.

– “Cảm ơn”. Vương Nam chuẩn bị cúp máy, lại nhịn không được thốt lên: “Anh Trương, sau này nên đối tốt với chị Đồng một chút. Chị ấy cũng rất vất vả”.

– “Biết rồi”. Gác máy, Vương Nam toàn thân đầm đìa mồ hôi. Vừa rồi, cậu tối nghĩa biểu đạt hi vọng Trương Chí Vĩ có thể an phận thủ thường sống cùng Đồng Khiết, nhưng ai biết tương lai sẽ thế nào?

Tháng Ba, trời chột nóng chột lạnh. Vương Nam mờ mịt đứng bên đường, tâm tư lại trôi hết về Lí Trọng — Lí Trọng a Lí Trọng, anh trốn đi đâu rồi?!

61. Chương 61

Một ngày bất kỳ, Lí Trọng gọi điện đến lúc chàng vắng. Sở dĩ Vương Nam nhớ rõ, vì thời gian trước cậu luôn sống trong tâm trạng phập phồng lo sợ, đột nhiên nhận được tin tức của Lí Trọng, trí óc lại ghi nhớ sự kiện này rõ ràng. Vương Nam nhìn thấy tin nhắn: Lí tiên sinh nhắn ngài gọi lại theo số..... Cậu vui đến không thể hình dung. Vương Nam chuẩn bị gọi điện, nhưng đến giữa chừng lại do dự. Vạn nhất cảnh sát

điều tra ra thì sao? Hiện tại, Vương Nam nghĩ mình bắt đầu có chút trông gà hòa cốc rồi. Cậu lo lắng chỉ Lí Trọng, sợ mình sơ xuất sẽ tổn hại đến anh. Nhưng kì thực mọi việc nào có nghiêm trọng đến thế!

Cậu cầm lấy ví tiền, vội vã lao xuống lầu. Lúc này, cậu chỉ muốn nghe thấy giọng Lí Trọng. Điện thoại thông—

– “Uy? Lí Trọng sao?”. Vương Nam thở hồng hộc trong ống nghe.

– “—“. Người bên kia không nói gì, mơ hồ có tiếng nhạc truyền đến.

– “Uy?”. Vương Nam có chút cấp thiết.

Tiếng nhạc ngày càng rõ. “Mỗi khi đêm về, cô đọc lại bữa vậy lấy anh. Mỗi hoàng hôn, tim anh đều đợi chờ...”. Đây là khúc Cổ Chấn của Điền Chấn.

– “Uy, nói chuyện a”. Vương Nam lòng nóng như lửa thiêu.

– “Em nghe được không?”. Lúc này Lí Trọng mới mở lời.

Hiện tại, Vương Nam làm sao có tâm tư mà nghe nhạc?! “Anh đang ở đâu?”.

– “Haha, em gấp như vậy làm gì? Nghe thêm một chút nữa đi”. Lí Trọng nói xong, liền cho cậu nghe thêm một đoạn nhạc. Giọng Điền Chấn lần nữa vang lên: “... Mỗi khi bên cạnh em, đều không dám nhìn vào mắt em. Đằng sau nụ cười thản nhiên của anh, có bao nhiêu nước mắt, sầu bi. Oh my baby, nhưng em biết rõ anh không thể kiềm lòng. Dẫu anh có chịu bao nhiêu thương tổn...”. Vương Nam cười khổ một tiếng, nhẩn nại nghe hết bài hát. Trước kia, Vương Nam từng nghe qua khúc ca này. Nhưng chưa bao giờ cậu lắng nghe tỉ mỉ như đêm nay, cảm xúc cũng khác với lần nghe trước.

– “Thế nào? Không tệ phải không? Gần đây anh chỉ nghe bài này”. Lí Trọng nói với Vương Nam.

– “Gần đây anh chạy đi đâu? Làm em lo lắng muốn chết”. Vương Nam cố không nghĩ đến những lời ca vừa nghe.

– “Vậy gặp nhau đi. Em đang ở đâu?”.

– “A? Anh về rồi?”. Vương Nam kinh ngạc.

– “Haha, nếu không thì sao có thể gọi điện cho em?”. Lí Trọng có chút đắc ý.

Vương Nam nghĩ thầm, anh lớn như vậy rồi còn đi nhiều loạn? Nhưng tâm tình lại nhẹ nhõm cực kỳ. Lí Trọng quay về, cậu thật cao hứng, thật gấp gáp. Lí Trọng a, đợi xem em thu thập anh thế nào. Vương Nam nói địa chỉ của mình cho Lí Trọng. Lòng cậu cũng đã bay lên đến trời. Hiện tại, cậu chỉ muốn nhìn thấy Lí Trọng.

Lên xe, Vương Nam uất giận nhìn chằm chằm Lí Trọng. Anh nghiêng đầu nhìn cậu, khóe môi nhếch lên nụ cười nghịch ngợm: “Em nhìn anh như thế làm gì?”.

– “Anh nói xem?”. Vương Nam nghĩ thầm, anh còn có tâm tình tươi cười? Em con mẹ nó nửa tháng qua lo lắng gần chết, anh còn thản nhiên như không có việc gì?

Lí Trọng nhìn sắc mặt Vương Nam, tâm trạng không nhìn được mà cười thật tươi. Vươn tay xoa đầu cậu: “Sao vậy? Sao lại nhìn anh như thế, anh có làm gì đâu?”.

Vương Nam gỡ tay anh, nói: “Có phải anh làm hay không?”.

Lí Trọng giả ngu cười đến ngây dại: “Cái gì? Em đang nói gì vậy, anh không hiểu?”.

– “Anh đừng vờ vịt nữa, cảnh sát còn đang tìm kiếm anh kia”.

– “Em quan tâm chuyện đó làm gì. Mình đi ăn đi”. Nói xong liền khởi động xe, cũng không trả lời câu hỏi của Vương Nam mà nghênh ngang rời đi.

Đến nơi ăn cơm, Vương Nam mới biết hôm nay còn có người khác. Trong lúc chờ đợi, Lí Trọng nhẹ nhõm hỏi: “Em khỏe hẳn rồi phải không? Công ty thế nào, kinh doanh được không? Nếu được thì cho anh vay ít tiền, gần đây anh có chút khó khăn a”.

– “Anh ít đùa bỡn đi. Anh còn chưa trả lời em”.

– “Trả lời cái gì? Con nít thì đừng đi quản chuyện người lớn”.

Hai người còn đang tranh luận, khách của Lí Trọng đã đến. Người vừa đến vóc dáng khôi ngô, lại có chút nghiêm túc. Hắn mặc một kiện áo khoác nhẹ nhàng. Chẳng qua trong ánh mắt lại lộ lên một tia đề phòng.

– “Không sao a. Đây là anh em của tôi, Vương Nam. Vương Nam, đây là anh Trầm”.

– “Anh Trầm”. Vương Nam lễ phép gật đầu. Người kia từ một tiếng, rồi trực tiếp hỏi Lí Trọng: “Thế nào? Đã chịu quay về?”.

Lí Trọng trả lời: “Đúng vậy. Thao, thời gian trước lần qua lần lại mệt chết tôi. Mọi chuyện ổn rồi chứ?”.

Người gọi anh Trầm liếc nhìn Vương Nam, sau lại nói với Lí Trọng: “Cậu nói xem, đã lớn đến như vậy còn gây sự. Người ta tốt xấu gì cũng là giám đốc một công ty, cậu sao lại hạ thủ không lưu tình đến vậy?”. Lí Trọng có chút ngượng ngùng: “Khụ, nhất thời không kiềm chế được cơn giận nên mới thế”.

– “Cậu nên học lại một khóa kiềm chế đi. Nhưng người nọ đến tốt cùng là đã làm gì đắc tội, mà cậu đem người ta đánh thành như thế?”.

– “Không có gì, hắn động đến huynh đệ tôi. Người kia cũng không cừu không oán với hắn, cậu xem tôi có thể bỏ qua sao?”. Lí Trọng nói xong lại chỉ chỉ vào Vương Nam. Vương Nam có chút xấu hổ, hết thấy mọi chuyện đều do mình. Cậu chỉ hạ mắt nhìn chén trà trước mặt.

Người nọ không nói nữa, chỉ đốt một điếu thuốc. Sau lại nhìn sang Lí Trọng: “Lần sau chú ý một chút. Chuyện lần này không lớn lắm, tôi có thể thu xếp giúp cậu. Nhưng đừng có suốt ngày gây sự, tôi có muốn giúp cũng không giúp nổi nữa đâu. Được rồi, món ăn sao còn chưa mang lên? Muốn tôi chết đói sao?”. Lí Trọng vội vàng gọi phục vụ mang đồ ăn đến.

Vừa ăn vừa trò chuyện, Vương Nam mới biết được. Người nọ làm trong cảnh cục, tên là Trầm Minh Quyền, từng là chiến hữu với Lí Trọng. Lúc ăn, bầu không khí cũng bắt đầu trở nên thân thiết. Lí Trọng uống không ít rượu, anh còn bảo Vương Nam kính Trầm Minh Quyền một chén. Vương Nam nâng ly, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể liên tục mở miệng: “Cảm ơn anh Trầm, cảm ơn anh Trầm”.

– “Cậu đừng cảm ơn tôi làm gì. Người nên cảm tạ là anh Lí của cậu. Lần này cậu ấy vì cậu mà ra tay, thật hiếm có”. Vương Nam nghe xong lại cảm động một trận.

Trò chuyện trò chuyện, Trầm Minh Quyền lại hỏi Lí Trọng: “Cậu và Từ Đan Lôi là thế nào? Sao lại chia tay? Mọi người đều đang đợi uống rượu mừng”.

Lí Trọng nhìn thoáng qua Vương Nam, trả lời: “Duyên phận đã hết. Hiện tại người ta sắp kết hôn, đừng đề cập đến chuyện này nữa”. Vương Nam nghe đến đây, cũng không dám nhìn Lí Trọng. Lại sợ mọi người nhìn ra biểu tình lúng túng, chỉ có thể đùa bỡn li rượu trong tay. Trầm Minh Quyền nói: “Lí Trọng, tiểu tử cậu cũng không phải là người. Từ Đan Lôi tốt như vậy cậu còn để mất. Có phải cậu ra ngoài lém phém, bị cô ấy phát hiện không?”.

Lí Trọng lúng túng cười cười: “Sao cậu lại quản nhiều vậy. Đừng nói nữa, đến, uống rượu đi”.

Vương Nam vội vã nâng li: “Anh Trầm, tôi kính anh một cốc. Sau này có gì thỉnh anh chiếu cố”.

Trầm Minh Quyền cạn li, cũng không nhìn Vương Nam. Không hiểu sao, cậu cảm thấy người tên Trầm Minh Quyền kia, hiểu rất rõ quan hệ giữa cậu và Lí Trọng.

Cơm nước xong, Trầm Minh Quyền lái xe rời đi. Lí Trọng đưa Vương Nam về. Bởi biết rõ anh không có việc gì, lòng cậu đặc biệt nhẹ nhõm. Nhìn người đang bên cạnh, lòng Vương Nam lại tuôn ra một loại khát vọng. Nếu có thể vĩnh viễn ở bên cạnh anh thì tốt rồi!

– “Vương Nam?”.

– “Ừm?”.

– “Sao em còn không dùng lại di động?”.

- “Ách...”. Vương Nam chẳng biết trả lời thế nào.
- “Sao vậy, muốn quên sạch sẽ quá khứ?”. Lí Trọng không nhìn cậu.
- “Không phải”.
- “Vậy tại sao?”.
- “Anh phiền quá nha, không muốn gặp anh nữa, lần sau đừng tìm em”. Vương Nam đành phải vui đùa lấy lệ.
- “Vương Nam, em có người khác sao?”. Lí Trọng đột nhiên không đầu không cuối hỏi.
- “Không có, sao vậy?”.
- “Anh đây— sẽ giết hẳn”. Lí Trọng nói xong lại ha ha cười lớn. Vương Nam lúc này mới hiểu ra, vươn tay cho Lí Trọng hai đấm. Lí Trọng vỗ đầu, hô to em đánh không lưu tình?! Hai người lại khôi phục tình trạng ban đầu, lại vui cười đùa giỡn như trước kia.

Đó là một tối đầu xuân, không khí còn nồng đượm mùi vị ướn át. Tuy ngọn gió đầu phố còn rất lạnh, tuyết bên đường cũng chưa tan hết, nhưng Vương Nam tựa hồ cảm thấy một mùa mới đang rực rộ đến. Chưa kể dưới mặt đất còn lục đục phát ra thanh âm — khiến tim người đập thình thịch.

62. Chương 62

Con người với tình yêu, sau khi mất đi hay trải qua gian nan, mới bắt đầu trân quý.

Vương Nam cùng Lí Trọng rút cuộc lại về bên nhau. Đối diện với đoạn tình cảm này, hai người đều phá lệ cẩn thận. Tình cảm hai người thiếu đi một phần kích thích tình xung động như ban đầu, nhưng lại thêm một phần ấm áp, hạnh phúc.

Sau khi Lí Trọng trở về, anh liền chuyển nhượng công ty cho người khác. Bởi gần một năm nay, thị trường kinh doanh không được tốt, lợi nhuận cũng không được như trước kia. Anh dứt khoát dùng tiền chuyển nhượng mở một công ty kinh doanh đồ hiệu. Vừa vặn, thành phần nhà giàu mới nổi ở phương Bắc lại quan tâm đến hàng hiệu đến biểu đạt thân phận. Louis Vuitton, Gucci, D&G trở thành tiêu chí của giới thượng lưu. Lí Trọng kiếm được không ít tiền từ việc kinh doanh trên. Mọi chuyện cũng dần đi vào quỹ đạo.

Văn phòng thiết kế của Vương Nam mặc dù có chút gập ghềnh, nhưng cậu vẫn tiếp tục duy trì. Lí Trọng gọi Vương Nam thiết kế cho cửa hàng, cậu sống chết cũng không muốn nhận tiền của anh. Lí Trọng nói em suy nghĩ nhiều làm gì, đừng vì món tiền nhỏ mà ảnh hưởng đến hòa khí. Khi đó phòng thiết kế của bọn họ cũng chưa có danh tiếng gì, một hợp đồng thiết kế như vậy cũng lên đến 5 ngàn tệ. Vương Nam nhận về 2 ngàn. Nói trắng ra, cậu buộc Mạnh Hạo Nhiên phải chiết khấu cho Lí Trọng. Mạnh Hạo Nhiên vui vẻ đồng ý. Đêm đó, cậu ta lờ Vương Nam đi ăn mừng, còn một mực ép cậu phải gọi Lí Trọng đến. Vương Nam có chết cũng không đồng ý, như vậy khác nào lộ tẩy?!

Bữa cơm này Mạnh Hạo Nhiên ăn như lang thôn hổ yết, Vương Nam lại âm thầm xót tiền. Đó là tiền cậu định mang đi gửi tiết kiệm. Sau này Lí Trọng lại giới thiệu cho cậu vài hợp đồng, Mạnh Hạo Nhiên cũng mang về vài hợp đồng nhỏ lẻ. Lợi nhuận bắt đầu đi vào quỹ đạo. Cuộc sống của Vương Nam lúc ấy, ngoài công việc ra, thì chỉ còn Lí Trọng.

Bởi vì có Lí Trọng, thời gian bình đạm lại trở nên vui vẻ. Căn bản hai người không gặp nhau nhiều. Lí Trọng vội vàng bay đi Hương Cảng, Hạ Môn, Sán Đầu, có thời gian lại ở Quảng Đông, Phúc Kiến. Có lúc Vương Nam cảm thấy rất buồn bực, người này sao lại bận như vậy? Chẳng qua hai người vẫn thường gọi điện cho nhau. Lúc nói chuyện cũng không khanh khanh ta ta ngọt ngào. Lí Trọng thường kể cho cậu những ca khúc anh thường nghe, có lúc, còn mở điện thoại cho cậu nghe hết bài.

Khi Lí Trọng trở về, Vương Nam cũng vừa nghỉ phép. Hai người cứ như vậy đi ăn, rồi quay về nhà cậu. Vương Nam một mực không ghé qua anh. Có lẽ vì cậu vẫn chưa hết mặc cảm với Từ Đan Lôi. Phòng Vương Nam ở tuy đơn sơ, nhưng cũng làm cho hai người cảm thấy yên vui. Bọn họ thường thuê rất nhiều VCD, sau đó cùng nhau luyện phim. Có lúc xem đến nửa đêm, hai người đều đói bụng. Lúc ấy sẽ oản tù tì,

người thua phải xuống lầu mua đồ. Vương Nam luôn là người chịu thua, đành không cam lòng đi mua đồ ăn. Khi trở về, nhìn bộ dạng Lí Trọng thoải mái xem phim, cậu có chút bất bình. Vương Nam cố ý không mua đồ ăn cho Lí Trọng, hai người liền tranh đoạt, nháo đến độ hàng xóm phải gõ cửa than phiền. Cũng có lúc, hai người cùng nhau xuống lầu ăn gà rán, rồi lại quay lên đi ngủ.

Một hôm, bọn họ cùng nhau xem bộ phim Sức mạnh tình thâm. Chuyện kể về một đôi vợ chồng, người vợ đang mang thai, nhưng chồng lại ung thư giai đoạn cuối. Thời gian cũng chỉ còn vài tháng. Nhưng anh ta không tiêu cực chờ chết. Người chồng trái lại rất tích cực trị liệu, lại còn quay phim nhắn gửi đứa con sắp chào đời. Khi anh ta và người vợ đi khám thai, trên đường về nhà, hai người còn ôm nhau chậm rãi khiêu vũ. Câu chuyện tình cảm như vậy làm người xem đau lòng. Vương Nam nhìn cũng rất khó chịu trong lòng. Khi người chồng qua đời, Lí Trọng hoie Vương Nam: nếu một ngày anh cũng như thế, em có đau lòng không? Vương Nam vội vàng phi phi phi ba tiếng, mẹ em nói nếu làm vậy, điểm xấu sẽ không trở thành sự thật.

– “Đừng nói những lời vô nghĩa như vậy. Tương lai anh sẽ là — lão bất tử!”. Vương Nam học theo bộ dạng diễn viên trong phim, điểm ngón tay giữa đầu Lí Trọng.

– “Vậy trong tương lai em cũng sẽ thành lão bất tử”. Lí Trọng ăn miếng trả miếng. Hai người đều cười, bầu không khí thương cảm vì bộ phim cũng dần tiêu thất.

Có hôm, Lí Trọng lại nói không muốn ngủ sớm, chúng ta ra ngoài đi dạo đi. Vương Nam hỏi thần kinh anh có vấn đề a? Nửa đêm rồi, dạo cái gì mà dạo. Lí Trọng không nói gì, một mực kéo cậu ra khỏi cửa. Vương Nam luôn nghe theo Lí Trọng, hiện tại nếu anh bảo cậu lên núi đao xuống biển lửa, phỏng chừng Vương Nam cũng sẽ làm theo.

– “Đi đâu?”. Lên xe, Vương Nam hỏi.

– “Đến đập thủy điện”.

– “A? Anh có bị bệnh không? Không đi”.

– “Vậy đi đâu, cho em chọn”. Vương Nam tùy tiện nói ra một nơi gần nhà.

Hai người thông thả lái xe bát phố, thông thả một hồi lại đến nơi bọn họ tiếp xúc thân mật lần đầu: quán rượu Á Châu. Sau quán có một hồ nước, bên cạnh là rừng thông rậm rạp. Lí Trọng lái xe vào một con đường nhỏ. Lúc này trời bắt đầu lập hạ, cây lá bắt đầu sum xuê, đêm đó trăng rất sáng. Lí Trọng tắt đèn xe, để ánh trăng lặng lẽ chiếu sáng. Vương Nam mở cửa xe, hít thở không khí trong lành. Trong xe đang mở đĩa nhạc vài hôm trước cậu mua. Hết thấy đều tựa như mộng ảo.

Hai người không ai nói gì, chỉ chìm đắm trong cảnh đêm mỹ lệ.

– “Anh, hết thấy đều thật đẹp, nhưng sao em vẫn cảm thấy không chân thực?”. Vương Nam cảm thấy loại hạnh phúc này sẽ không bền lâu. Có lẽ do bộ phim vừa rồi ảnh hưởng.

Lí Trọng không nói gì, lặng lẽ đốt một điếu thuốc.

Một lát sau, anh đột nhiên mở lời: “Đợi thêm hai năm nữa, chúng ta chuyển đi đi”.

– “Đi đâu?”.

– “Vương Nam, nếu em không chịu nổi áp lực, hai người chúng ta đến một thành phố khác bắt đầu lại, hoặc di cư ra nước ngoài cũng được”.

Vương Nam nghe thế nào cũng rất cảm động, nước mắt cũng muốn rơi xuống.

– “Khụ, nhưng có thể như vậy sao? Mẹ em, cha mẹ anh thì làm sao bây giờ?”. Vương Nam luôn nghĩ đến thực tế.

Lí Trọng không nói gì. Hai người lại yên lặng ngắm cảnh.

Đúng vậy, có những việc bọn họ không trốn tránh được. Hai người còn có gia đình. Vương Nam không dám ẹ biết chuyện mình yêu một nam nhân, Lí Trọng cũng tương tự.

Những điều tốt đẹp trong cuộc sống thường rất mong manh. Ái tình cũng vậy.

63. Chương 63

Năm 1997, quốc gia có hai sự kiện trọng đại. Một là vĩ nhân qua đời, hai là Hương Cảng thuộc về Đại Lục. Với Vương Nam mà nói, chuyện trọng đại nhất chính là cậu và Lí Trọng lại ở bên nhau. Bình thường, tuy mỗi công dân đều quan tâm đến tình hình xã hội, nhưng xét cho cùng, ai cũng lo cho thân mình trước.

Ngày thành lập Đảng cộng sản Trung Quốc, Hương Cảng lại náo náo nhiệt nhiệt quay về chính chủ. Phương Bắc đã vào mùa hạ, Lí Trọng lại đi công tác miền Nam. Lúc anh đi, Vương Nam có cảm giác không chốn nương thân. Vốn dĩ, bạn bè cậu không nhiều lắm. Bình thường ngoài công việc, Vương Nam thường sẽ ở nhà nghe nhạc hoặc xem TV. Trước kia cậu khá thân với Liễu Dược Dược, nhưng từ khi thôi việc đến nay, hai người cũng không liên lạc thường xuyên. Đại để thỉnh thoảng Vương Nam sẽ gọi điện hỏi cô gần đây công việc thế nào, nếu rồi thì cùng nhau ra ngoài dùng cơm. Có lần đang ăn cơm cùng Liễu Dược Dược, điện thoại di động đổ chuông. Vương Nam thế nhưng lại không dám bắt máy, sợ cô thấy mình đã xài lại điện thoại cũ. Liễu Dược Dược nhìn thấy cậu khác thường, liền hiếu kỳ hỏi cậu gần đây thế nào, công việc vẫn ổn thỏa chứ? Thật giống như một người khác. Vương Nam hỏi khác thế nào? Liễu Dược Dược suy nghĩ nửa ngày, mới nói cậu lại tươi tỉnh như xưa. Vương Nam liền cười trộm trong lòng, quả nhiên, hạnh phúc cũng không thể giấu được.

Liễu Dược Dược kể sang chuyện bạn trai. Mới đầu, cô còn có chút che giấu, nhưng dần dà, mỗi khi hai người cãi nhau, Liễu Dược Dược liền chạy đến than thở với Vương Nam. Cậu cũng cảm thấy mình kì quái. Lúc biết rõ Liễu Dược Dược có bạn trai, Vương Nam cảm thấy có chút đố kị. Nhưng chỉ cần Liễu Dược Dược hạnh phúc, cậu cũng sẽ vui vẻ. Dù sao người ta cũng theo đuổi mình nhiều năm, hiện tại đã tìm được người thích hợp. Với Vương Nam thì đây là một loại giải thoát.

Mỗi lần Liễu Dược Dược ở trước mặt Vương Nam kể tội người yêu, cậu đều nói là cô không đúng. Liễu Dược Dược có lúc sẽ bực tức, mắng chửi mào rằng nam nhân các người nếu cùng một duột. Chẳng qua xong chuyện vẫn ngoan ngoãn nghe theo lời Vương Nam, kết quả lại hòa hảo rất nhanh. Hiện tại, Vương Nam trở thành cố vấn tình cảm cho nàng. Nhưng ai sẽ cố vấn cho tình cảm của mình? Đó là một đoạn ái tình không minh bạch, hiện tại Vương Nam không thể nhờ vả ai khuyên nhủ, tương lai lại càng không.

Một hôm, vừa qua giờ nghỉ trưa, Vương Nam ngồi chờ người trong phòng làm việc. Ánh nắng bên ngoài rực rỡ, đa phần mọi người đều nghỉ trưa, thế giới âm ỉ đột nhiên an tĩnh. Người đi đường vắng hơn rất nhiều, hành lang công ty cũng lặng thịch. Chỉ có cây ven đường lay xào xạc tán lá, khiến người ta mê man muốn ngủ.

Mạnh Hạo Nhiên lúc này vọt thẳng vào văn phòng, ừng ực tu hết một cốc nước. Sau đó quét miệng nói với Vương Nam: “Thao, cả ngày phơi nắng đến sắp thành cá khô. Nóng chết mất. Ai, Vương Nam, chiều nay tôi với cậu đi bàn hợp đồng với khách hàng mới. Nếu hợp đồng được kí kết, lợi nhuận cực kì lớn”. Mạnh Hạo Nhiên đứng trước quạt, dùng sức thổi.

– “Thật sao? Khi nào đi?”. Vương Nam cũng hưng phấn, cậu đứng lên rót thêm cho Mạnh Hạo Nhiên một ly nước.

– “Đợi lát nữa tôi sẽ nói cho cậu nghe. Chúng ta nhất định phải có được hợp đồng này”.

Để một người chuyên thiết kế như Vương Nam đi thuyết phục khách hàng kí hợp đồng, đích xác có chút khó khăn cho cậu. Nhưng Vương Nam vẫn rất lạc quan: “Yên tâm đi, nếu không được, tôi sẽ sử dụng mỹ nam kế”. Cậu vui đùa.

Hơn 4h chiều, mặt trời đã bớt nóng, hai người mới thông thả đến nơi hẹn. Trên đường đi, hai người nói đùa: “Lần này chúng ta không thành công thì cũng thành nhân, chắc chắn”. Bọn họ còn phân công xem ai là người thuyết trình, ai ngồi nghe.

Đó là một công ty thương mại, nghiêm chỉnh chiếm một tầng của tòa building. Nhưng nội thất lại có chút cổ xưa. Bọn Vương Nam được thư kí đưa đến phòng họp đợi ông chủ đến. Một lát sau, một người đẩy cửa vào. Vương Nam vô ý nhìn thấy, liền cúi đầu. Sau lại cảm thấy không đúng, mới vội vàng gật đầu chào, người vừa đến không ai khác ngoài Từ Đan Lôi.

Từ Đan Lôi cũng vừa nhìn thấy Vương Nam, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cũng gật đầu cười chào. Mạnh Hạo Nhiên tất nhiên không biết chuyện, đứng dậy bắt tay cùng cô. Từ Đan Lôi nói giám đốc chúng tôi còn

đang họp, hai người vui lòng đợi một lát, tôi là chủ nhiệm văn phòng ở đây. Sau đó nghiêng đầu hỏi Vương Nam: “Vương Nam, sao cậu lại ở đây? Chuyển công ty rồi?”.

Vương Nam còn đang lúng túng, vội vàng đáp: “Ừh, đây là công ty tôi và bạn học lập ra”.

– “Cũng không tệ. Hai người ngồi đi, tôi đi lấy nước”. Từ Đan Lôi nói xong liền ra ngoài.

Mạnh Hạo Nhiên nhìn Từ Đan Lôi vừa đi khỏi, quay đầu hỏi cậu: “Hai người biết nhau?”. Vương Nam ‘Um’ một tiếng lấy lệ, hiện tại cậu chỉ muốn rời khỏi gian phòng này càng sớm càng tốt.

– “Chuyện này thật tốt a. Vương Nam, lần này đành nhờ cả vào cậu”. Mạnh Hạo Nhiên hào hứng.

Vương Nam đang chuẩn bị mở lời, Từ Đan Lôi đã mang nước vào: “Đến, uống nước đi”.

Vương Nam nhận ly nước nhưng không dám nhìn thẳng Từ Đan Lôi. Sao lại khéo như vậy? Cậu không ngừng niệm trong lòng. Từ Đan Lôi ngồi xuống, liền giới thiệu đơn giản một vài yêu cầu thiết kế của công ty. Mạnh Hạo Nhiên còn ra vẻ chăm chú lắng nghe. Chỉ có Vương Nam vẫn không nói gì. Từ Đan Lôi nói xong mới hỏi cậu: “Vương Nam, cậu có ý kiến gì không?”. Từ Đan Lôi dù hỏi, nhưng ánh mắt cũng chưa từng nhìn Vương Nam lần nào.

– “Tôi nghĩ yêu cầu của công ty rất thỏa đáng, cứ theo đó mà làm là được rồi”. Căn bản, Vương Nam cũng không nghe Từ Đan Lôi đã nói gì. Cậu chỉ muốn cuộc họp nhanh chóng kết thúc.

Mạnh Hạo Nhiên hưng phấn hỏi Vương Nam một câu, hôm nay cậu làm sao lại rầu rĩ như vậy?!

Rồi lại vội vàng tươi cười: “Chủ nhiệm Từ, cô quen biết Vương Nam, nên chắc cũng biết rõ khả năng thiết kế của cậu ấy. Trước kia cũng làm ột công ty danh tiếng nha”. Từ Đan Lôi cười nhẹ, nói: “Tất nhiên tôi biết rõ, nhưng mọi chuyện còn phải đợi giám đốc quyết định”.

– “Vây phiền cô tiến cử một chút”. Mạnh Hạo Nhiên không bỏ lỡ cơ hội.

Đợi thêm một lát, giám đốc ời bọn họ vào. Những yêu cầu đưa ra cũng không khác gì lời Từ Đan Lôi vừa nói. Vương Nam đồng ý sẽ nhanh chóng giao bản vẽ và báo giá, sau đó liền cáo từ. Tại hành lang, lại gặp Từ Đan Lôi: “Thế nào? Hai người bàn bạc xong rồi?”. Từ Đan Lôi vẫn bình tĩnh như trước.

– “Vài hôm sau chúng tôi sẽ mang bản vẽ đến”. Vương Nam đáp.

– “Vây thì mau làm đi thôi, vài công ty khác cũng đã giao bản vẽ. Hi vọng hai người có thể thắng được hợp đồng này”. Ánh mắt Từ Đan Lôi vẫn hờ hững như cũ, không đối diện Vương Nam.

Vương Nam còn muốn nói thêm vài lời với nàng, nhưng Mạnh Hạo Nhiên đang ở bên cạnh, cũng không tiện lắm, chỉ có thể nói: “Chị Từ, chúng tôi đi đây”.

Đây là lần đầu tiên sau gần một năm, Vương Nam gặp lại Từ Đan Lôi. Trước kia, cuộc sống hai người đều có nhiều thay đổi. Cuộc sống chính là như thế, trong thời gian dài có thể rất bình lặng, nhưng nháy mắt lại làm nên sóng to gió lớn. Vương Nam không rõ vì sao vừa rồi mình không thể thông dong đối mặt Từ Đan Lôi, mà lại hoảng loạn như vậy. Ngược lại, nàng thực trấn tĩnh đối đáp, làm cậu không biết thế nào.

– “Vương Nam, tiếp theo đành trông cậy vào cậu”. Mạnh Hạo Nhiên thỏa thuê mãn nguyện.

Vương Nam không trả lời. Chỉ là trên đường về, cậu nhìn dòng người vội vã trên đường, trong đầu mơ hồ nghĩ, cuộc đời này có những giây phút như chuyện hài.

64. Chương 64

Sang hôm sau, Vương Nam gọi điện cho Lí Trọng. Đêm qua cậu do dự nửa ngày, không biết có nên nói cho anh chuyện mình gặp Từ Đan Lôi không? Nghĩ qua nghĩ lại, vẫn là nói cho Lí Trọng. Cậu không có ý định giấu diếm bất kì điều gì.

Lí Trọng nghe Vương Nam nói xong, liền hỏi: “Vây sao? Từ Đan Lôi không nói gì?”.

– “Không, có Mạnh Hạo Nhiên bên cạnh, chị Từ có thể nói gì?”.

– “Vậy em cứ thiết kế như bình thường đi”.

– “Em không muốn”.

– “Có ý gì? Anh nói em thiết kế thì em cứ làm đi, đừng có những suy nghĩ vô dụng như vậy”. Lí Trọng có chút tức giận.

Cúp máy, Vương Nam vẫn do dự. Đầu là do cậu luôn chột dạ mỗi khi đối mặt Từ Đan Lôi. Vài hôm sau, Vương Nam vẫn chưa bắt tay vào thiết kế. Mạnh Hạo Nhiên gấp như kiến bò chảo nóng, cậu không hiểu người luôn nhanh nhẹn như Vương Nam dạo này gặp vấn đề gì. Có thúc giục Vương Nam cũng không vể, sau đó cậu tùy tiện ăn cắp một bản vẽ mẫu trên tạp chí, mang đi cho người ta duyệt.

Không ngờ, phương án thiết kế của cậu lại được chọn. Mạnh Hạo Nhiên cao hứng lời Vương Nam đi uống rượu mừng, nhưng cậu không cách nào vui lên được.

Do công ty còn phải làm việc, Vương Nam chỉ có thể phân chia việc lắp đặt thành 2 phần. Trước tiên lắp đặt ở một lầu, sau lại chuyển sang lầu khác. Vương Nam mỗi khi đến công trường, thi thoảng sẽ gặp Từ Đan Lôi. Nàng vẫn một bộ dạng thư thái như cũ, khiến Vương Nam không thoải mái. Lần đầu tiên, cậu nếm trải tư vị áy náy cùng dày vò.

Lần này Lí Trọng đi công tác nửa tháng, khi về vừa vặn là lúc bọn Vương Nam thắng hợp đồng. Vương Nam phiền muộn nói bọn em thắng công trình kia rồi. Lí Trọng liền cười, vậy càng tốt, em rầu rĩ như vậy làm gì? Mọi chuyện có liên quan gì đến em sao? Nếu có lỗi thì cũng là anh có lỗi với nàng, không dính dáng đến em. Em lo làm làm cho tốt đi. Hơn nữa, nếu Từ Đan Lôi là người hẹp hòi, thì sẽ không giao công trình này cho em. Cứ làm đi. Sau đó lại hòa hảo như trước.

Như trước? Có thể quay lại như trước kia sao? Hiện tại, Vương Nam rất sợ đối mặt Từ Đan Lôi. Cậu không rõ mình là lúng túng, hay áy náy. Nhưng mỗi lần gặp nàng, tâm tình lại khẩn trương. Chuyện này trực tiếp ảnh hưởng đến tình cảm của cậu và Lí Trọng. Mà vừa vặn lúc này, hai người lại bắt đầu gây cãi.

Vì những nguyên nhân như vậy, Vương Nam gần đây một mực không muốn gặp Lí Trọng. Lí Trọng cũng cảm thấy cậu khác thường, tâm trạng cũng thực buồn bực. Đáy lòng cả hai không thoát khỏi bóng mờ này.

Một cuối tuần, Vương Nam muốn cùng Lí Trọng đi ăn. Điện thoại đổ chuông, Lí Trọng có chút chần chừ, nói đêm nay anh có hẹn trước rồi. Vương Nam vừa nghe xong liền cảm thấy không thích hợp, trước kia Lí Trọng chưa từng như vậy. Lí Trọng cũng biết Vương Nam không vui, liền đề nghị nếu không buổi tối chúng ta cùng đi uống. Vương Nam từ chối, cúp máy.

Về đến nhà, càng nghĩ cậu càng giận. Cảm thấy Lí Trọng gần đây có chút bất thường, nếu không phải là mình chủ động tìm, anh cũng sẽ không gọi điện. Trước kia, anh không phải như vậy. Tư duy một người chỉ cần tiến vào ngõ cụt, liền nghĩ ra rất nhiều chuyện. Vương Nam nghĩ Lí Trọng thật giống như có tình nhân mới. Nhưng cậu lại quên mất khoảng thời gian mình vừa cô quạnh Lí Trọng gần đây. Đang nghĩ ngợi, Lí Trọng gọi điện đến, hỏi Vương Nam đã ăn chưa, cậu ừ ừ nói chưa.

– “Vậy em cứ đến đây đi. Bắt xe đến địa chỉ này, mọi người sẽ ở đây đợi em”.

Vương Nam nghe xong liền cảm thấy vui vẻ, nhưng vẫn thoái thác không chịu đi. Lí Trọng bắt đầu gấp gáp, rốt cuộc em có đi hay không? Đang yên đang lành em nổi giận làm gì? Nói xong liền cúp máy. Vương Nam nghĩ nghĩ, vẫn là đi.

Lí Trọng thấy Vương Nam đến, trong lòng thật cao hứng. Hai người bọn họ rất hiếm khi cãi nhau. Trên cơ bản, nếu một người nổi giận, người kia sẽ nhún nhường. Anh cũng hiểu rõ, nếu khi này mình không lớn tiếng, chắc chắn Vương Nam sẽ không đến.

Vừa ngồi xuống, trên bàn có vài người Vương Nam không nhận ra. Cậu ít khi gặp mặt bạn bè Lí Trọng, anh cũng vậy. Hai người đều duy trì khoảng cách với bạn bè hai bên. Nếu không ai biết rõ quan hệ bọn họ. Hôm nay vì hai người cãi nhau, Vương Nam mới đến. Chẳng qua người đẹp trai ngồi cạnh Lí Trọng lại khiến Vương Nam chú ý. Người nọ cao khoảng 1,75m, tóc tai gọn gàng, khuôn mặt đoan chính. Trên người khoác một kiện T-shirt đen, cơ hồ có thể nhìn thấy cơ ngực. Vương Nam vừa nhìn thấy liền ghen tuông. Lí Trọng nói: “Đến đây, Vương Nam lại đây ngồi đi”. Nói xong liền vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh. Vương Nam nói không cần, an vị ngồi đối diện bọn họ.

Lí Trọng nhìn thoáng qua Vương Nam, nhưng không nói gì thêm. Sau đó mọi người liền giới thiệu một phen. Lúc giới thiệu đến vị đẹp trai kia, Vương Nam nhớ rõ người nọ gọi là Quách Lỗi. Trong lúc ăn uống, Lí Trọng cùng mọi người trò chuyện vui vẻ. Quách Lỗi uống một ngụm, lại một ngụm gọi anh Lí. Vương Nam nhìn bọn họ uống, trong lòng lại càng bức tức. Bề ngoài tuy thực bình tĩnh, nhưng Vương Nam kiên trì không động đến một giọt rượu, Mọi người nể mặt Lí Trọng, cũng không cưỡng cầu cậu. Chỉ có Lí Trọng thì thoáng sẽ nói, Vương Nam ăn đi. Cậu cũng động đũa gấp vài miếng lấy lệ.

Chung quy cũng ăn xong bữa cơm, Quách Lỗi ôm vai Lí Trọng nói: “Anh Lí, cả đời này anh đã định là anh của em“. Vương Nam nghe những lời này, lại nhìn thấy cánh tay đang ôm chặt vai Lí Trọng, cảm thấy mình sắp đến cực hạn, suýt chút nữa là xoay người rời khỏi. Lí Trọng cũng biết sắc mặt Vương Nam không tốt, đành phải cố gỡ tay Quách Lỗi ra: “Cậu không phải say rồi chứ? Hôm nào lại cùng nhau uống“. Quách Lỗi uống có chút nhiều, nên vẫn ôm chặt anh không tha. Lí Trọng chỉ có thể nháy mắt, nhờ mọi người túm cậu đi.

Trên đường về, Vương Nam không nói lời nào. Lí Trọng biết hôm nay cậu tức giận, đành phải kiểm chuyện mà nói: “Thế nào? Em khởi công công trình bên Từ Đan Lô chưa?”. Vương Nam không trả lời, lát sau lại phun ra một câu: “Lí Trọng, chúng ta chia tay đi. Cứ thế này có ở bên nhau cũng vô nghĩa”.

Lí Trọng vừa nghe những lời này, liền nổi giận lôi đình. Anh dừng xe sát lề đường, hỏi: “Em nói gì? Nói lại lần nữa xem?!”.

Vương Nam lạnh lùng nhìn anh: “Em nói chúng ta chia tay đi, vô nghĩa“. Lí Trọng cho cậu một chưởng, nói: “Cút! Em con mẹ nó cút đi cho anh”.

Vương Nam liền mở cửa xe nhảy xuống. Phía sau có tiếng xe thắng gấp, suýt nữa đã đâm phải cậu! Vương Nam cũng không để ý tiếng máng chửi từ sau, trực tiếp nhảy lên lối đi bộ thông thả bước. Lí Trọng nhảy xuống xe, túm lấy chủ xe phía sau muốn đánh người, người nọ hiển nhiên bị Lí Trọng dọa, cãi nhau vài câu liền lái xe đi. Lí Trọng quay về xe, tức giận đập tay lái. Đêm nay Vương Nam cứ như trúng tà, sao lại biến thành như vậy? Anh lại hối hận mình vừa đánh Vương Nam. Thao! Anh tự mắng mình vài câu, liền lái xe đuổi theo.

Không lâu sau đã thấy được thân ảnh quật cường của Vương Nam. Lí Trọng pha đèn, Vương Nam ngoảnh lại, nhìn thấy anh nhưng vẫn nổi giận dùng dùng đi tiếp. Lí Trọng kiên trì lái xe theo sau, theo một hồi, Lí Trọng dừng xe, nhảy xuống kéo Vương Nam lên. Vương Nam giận đến đỏ mắt, thiếu chút nữa là vung lên cho anh một quyền. Lí Trọng lại định xuống tay, nhưng nhìn thấy ánh mắt đỏ hoe của cậu, chỉ là gầm nhẹ: “Đi! Lên xe với anh”.

Vương Nam muốn gỡ tay anh ra, nhưng sức Lí Trọng rất mạnh. Hai người cự nự giữa đường, khiến không ít người nhòm ngó. Lí Trọng lại còn lớn tiếng hỏi em có lên hay không? Ngại mặt mũi, Vương Nam phải lên xe. Lên xe, Vương Nam vẫn không nói lời nào, Lí Trọng lại lái xe như điên. Vương Nam muốn mắng anh đi tìm chết a? Nhưng lại nhịn xuống.

Cuối cùng cũng về đến nhà an toàn. Khi dừng lại trước nhà trọ Vương Nam, hai người trầm mặc rất lâu.

Lí Trọng rốt cuộc mở miệng: “Hôm nay em làm sao vậy?”.

Vương Nam còn đang tức giận: “Lí Trọng, chúng ta chia tay đi thôi. Em cảm thấy nếu rời khỏi em, anh cũng không phải không sống được. Quách Lỗi cũng không tệ, em thấy hai người tình cảm cũng tốt. Đáng lẽ anh đừng nên gọi em đến đêm nay, để mọi người khỏi khó xử”.

Lí Trọng nghe xong liền thở dài: “Vương Nam, anh không ngờ em lại hẹp hòi như vậy. Nếu em nghĩ thế, thì cứ đi đi. Nhưng anh vẫn muốn nói cho em biết, lần trước người thay anh trả thù cho em là Quách Lỗi. Cậu ta theo anh cũng vài năm rồi. Còn nữa, Lí Trọng anh cũng không phải loại người như em nghĩ. Em còn mẹ nó cho rằng anh gặp ai cũng yêu được sao?”.

Vương Nam nghe Lí Trọng nói xong liền á khẩu. Cậu tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết làm thế nào cho phải. Muốn nói xin lỗi, nhưng lại cảm thấy mất mặt, đành phải mượn cớ khác: “Anh, khoảng thời gian này, chỉ cần nhìn thấy chị Từ em sẽ liền chột dạ. Cuối cùng lại cảm thấy mình là kẻ tội đồ. Em chịu không được”.

Lí Trọng trầm mặc, sau đó thở dài: “Vương Nam, nếu đã vậy, em muốn chia tay thì chia tay đi. Miễn cho em lại không dám nhìn mặt Từ Đan Lôi. Xin lỗi”.

Đã nói đến vậy, Vương Nam cũng không thể thu lại. Cậu gắng gượng chuẩn bị xuống xe. Vương Nam liếc nhìn Lí Trọng, phát hiện anh giống như đang khóc. Chỉ có thể ngơ ngác bất động.

– “Em sao còn không đi?”. Qua nửa ngày, Lí Trọng nổi giận hỏi. Vương Nam cúi đầu im lặng.

Lí Trọng vỗ một phát vào đầu cậu, la hét: “Em muốn chọc anh tức chết phải không? Sau này nếu em còn dám nói chia tay, xem anh thu thập em thế nào!”.

Vương Nam tuy la oai oái, nhưng trong lòng vô cùng hạnh phúc. Phản ứng này của Lí Trọng là điều cậu khát cầu.

65. Chương 65

Trong một mối quan hệ yêu đương, lúc nào cũng có những khúc mắc. Có công tắc, nếu ấn phải, sẽ khiến đối phương giận dữ, nhưng cũng có một nút khác, nếu ấn đúng, sẽ khiến người kia an tâm. Nếu không phân biệt được, sự tình sẽ ngày càng trầm trọng.

Đêm đó Vương Nam chính là như vậy, mới động đến phần nóng nảy trong tính cách Lí Trọng. Nhưng hai người đều hiểu rõ, với bọn họ, chia tay không phải là chuyện dễ dàng gì.

Trong trí nhớ của Vương Nam, đó là lần hai người cãi nhau to nhất. Từ đó về sau, cậu cũng chưa từng khắc khẩu với Lí Trọng như vậy. Vương Nam cũng chưa bao giờ dám động lại vào hai chữ chia tay này. Phản ứng của anh đêm đó làm cậu rất bất ngờ, Vương Nam mới biết Lí Trọng là yêu mình đến vậy. Nhưng Vương Nam cũng không khác gì, lúc Lí Trọng nói “nếu em muốn chia tay thì cứ chia tay”, Vương Nam cảm thấy tâm tình như rơi xuống vực sâu. Cậu rất sợ cảm giác này, cũng không muốn gặp lại chúng lần nữa.

Gần 3 tháng, công trình lắp đặt nội thất cũng sắp hoàn thành. Trong thời gian này, Vương Nam có vài lần gợi ý mời Từ Đan Lôi đi ăn, nhưng cô đều từ chối. Hai ngày trước khi kết thúc, Vương Nam muốn thử lại một lần. Ngày đó, quan sát thấy văn phòng Từ Đan Lôi không còn ai, cậu chậm rãi đi vào.

Từ Đan Lôi nhìn thấy cậu liền hỏi công việc sắp xong rồi? Vương Nam nói, vài hôm nữa sẽ xong.

– “Chị Từ, hôm nay chỉ không rồi sao? Tôi muốn mời chị dùng cơm”.

Từ Đan Lôi do dự một chút, vẫn là lắc đầu. “Cậu đừng khách khí, gần đây tôi thực sự rất bận. Công việc xong còn phải về nhà lo liệu cơm nước. Lần sau có cơ hội sẽ đi”.

Vương Nam bất động đứng đó, không biết phải làm thế nào mới thuyết phục được Từ Đan Lôi. Cậu lúng túng nửa ngày mới thốt nên lời: “Chị Từ, có chuyện này tôi một mực muốn nói cho chị. Nhưng chị chưa bao giờ cho tôi cơ hội, nếu hôm nay không nói, tôi nghĩ sau này tôi không thể đối mặt chị”.

Từ Đan Lôi không nói gì, nằng nhẹ nhàng đứng lên đóng cửa, sau đó mới quay người lại: “Vương Nam, những gì cậu muốn nói, kỳ thực tôi đều đoán ra. Hơn nữa mọi chuyện đều đã là quá khứ, không nhất thiết phải nhắc lại. Cậu và Lí Trọng vẫn còn qua lại sao?”.

Vương Nam gật đầu. Cậu nhìn thấy ánh mắt Từ Đan Lôi đen thêm vài phần, tựa như tâm tình đau đớn. Từ Đan Lôi đến bên cửa sổ, nhìn khung cảnh bên ngoài. Thành linh, cô lên tiếng: “Trời gian không ngờ lại trôi nhanh như vậy. Cậu xem, mùa thu lại đến rồi. Giờ này năm ngoái, tôi và Lí Trọng đang chuẩn bị kết hôn. Đôi khi, có những lúc tôi nằm mơ lại thấy cảnh tượng ấy. Tôi đã từng hận cậu, nhưng sau lại nghiệm ra, tôi không thể hận cậu được nữa. Hết thấy đều là số phận an bài”.

Vương Nam nghe những lời này, lại cảm thấy có chút không cam lòng. Đúng vậy, mọi chuyện như mới ngày hôm qua.

– “Vương Nam, hiện tại tôi theo Phật”. Từ Đan Lôi quay đầu nhìn cậu. “Tình cảm 8 năm của tôi và Lí Trọng dịch không lại tình cảm hai năm của hai người. Có lẽ số phận an bài Lí Trọng không thuộc về tôi, nên tôi không cưỡng cầu. Duyên phận đến rồi đi, cậu cũng không cần xin lỗi tôi. Vì có nói cũng không tác dụng gì”.

– “Tôi biết rõ bây giờ có nói cũng vô dụng, nhưng nếu không nói, tôi không thể cảm thấy bình an. Tôi chỉ muốn nói, chị Từ, tôi là vô ý. Chúng tôi chưa từng cố ý, cũng không hề biết mọi chuyện sẽ như vậy. Tôi nói những lời này, không phải vì muốn chị tha thứ. Chỉ là tôi muốn nói thôi”.

– “Có tha thứ hay không cũng đâu liên quan gì đến hai người. Đến bây giờ tôi cũng không thể tin, hai người lại đi đến bước này. Nếu có thể, tôi chỉ muốn khuyên cậu, mau kết thúc mọi chuyện đi. Như vậy mới tốt cho cậu, cũng tốt cho Lí Trọng. Nếu không, có thể sẽ lưỡng bại câu thương. Có lẽ còn có thể khiến Lí Trọng thân bại danh liệt”.

Vương Nam bị những lời của Từ Đan Lô làm cho chấn động. Lúc này, cậu mới nghĩ đến hiện thực. Có lẽ Từ Đan Lô nói đúng. Khi cậu và Lí Trọng còn yêu nhau say đắm, những nguyên tắc của xã hội đều không có chỗ trong mối quan hệ của hai người. Nhưng hiện thực làm sao có thể dung hạ tình cảm cấm kỵ của bọn họ?

Từ Đan Lô thấy Vương Nam im lặng, liền nói tiếp: “Vương Nam, tôi biết rõ tình cảm hai người là chân thật, có lẽ cũng tựa như tôi và Lí Trọng trước kia, có khi còn sâu sắc hơn, nhưng hai người có thể kết hôn sao? Cha mẹ Lí Trọng, rồi mẹ cậu sẽ thế nào? Hai người có thể yêu nhau 1 năm, 2 năm hoặc 10 năm, nhưng có thể yêu nhau cả đời không? Cho nên hiện tại cậu không cần xin lỗi tôi. Tôi chỉ muốn hai người có thể nghĩ đến hiện thực, mà quay về như trước kia”.

Vương Nam không rõ mình rời khỏi phòng Từ Đan Lô như thế nào, những lời Từ Đan Lô nói cũng là điều cậu canh cánh trong lòng. Cậu thực sự đã quên đi hiện thực ngoại tình yêu, chỉ nghĩ đến những điều ngọt ngào mà quên mất rằng những thất bại đang đợi mình ở phía trước. Vừa nghĩ đến chuyện hai người sẽ tiếp tục lén lút yêu đương trọn đời, Vương Nam không rét mà run.

Lí Trọng vẫn bận rộn như trước. Làm việc, xã giao, nếu rồi sẽ gặp Vương Nam, nên không phát hiện ra tâm tình của cậu.

Qua một trận mưa thu là đến sinh nhật Vương Nam. Năm ngoái, Lí Trọng còn đang bận chia tay Từ Đan Lô. Năm nay, anh quyết định dành cả ngày sinh nhật bên cạnh Vương Nam. Như vài năm trước, Lí Trọng giấu giấu điểm điểm, trước sinh nhật cậu vài ngày đều viện cớ bận nên không gặp mặt. Anh chuẩn bị cho Vương Nam một kinh hỉ.

Ngày đó, Vương Nam bị những lời của Từ Đan Lô làm cho hoảng hốt, vừa nghĩ đến những lời Từ Đan Lô nói về phản ứng của cha mẹ hai bên, lòng cậu liền trầm xuống. Cha mẹ Lí Trọng càng không cần phải nói, phỏng chừng hiện tại hai người còn đang gấp gáp tìm đối tượng xem mắt cho con trai khắp nơi. Mẹ mình thì mỗi lần gọi điện đều dò hỏi chuyện bạn gái. Nghỉ hè năm nay, mẹ cậu vội vã đến thành phố, giới thiệu học trò cũ cho cậu. Vương Nam viện cớ bận rộn không đi gặp. Nhưng mỗi năm thêm mỗi tuổi, nếu không kết hôn sẽ khiến người khác hoài nghi. Mạnh Hạo Nhiên từng có lúc mơ hồ mà hỏi Vương Nam: “Cậu không phải biến thái chứ? Sao đến giờ này vẫn không có bạn gái?”. Vương Nam tức giận cắt ngang: “Cậu ăn no rồi không có việc gì làm phải không? Lo chuyện của mình trước đi”.

Sinh nhật Vương Nam, mẹ cậu theo thường lệ gọi điện nhắc nhở cậu ăn mì thọ diện. Chẳng qua đề tài quan trọng nhất vẫn là cậu nên tìm bạn gái. Vương Nam đáp ứng qua loa. Mẹ cậu còn đe dọa, nếu năm nay không có bạn gái thì tết cũng đừng về nhà. Buông điện thoại, Vương Nam không khỏi suy tư về mối quan hệ cùng Lí Trọng. Nhưng kì quái là, sao hôm nay Lí Trọng không liên lạc? Xem ra Lí Trọng vẫn là quên sinh nhật mình? Từ Đan Lô nói đúng, hai người có thể yêu nhau vài năm, nhưng có thể bên nhau trọn đời sao?! Vương Nam uể oải. Lí Trọng quên sinh nhật cũng không sao, mình cũng không có ý định nhắc nhở.

Hết giờ làm, Lí Trọng vẫn không gọi điện đến. Vương Nam kiên nhẫn hết hi vọng. Đêm nay nên làm gì? Cậu không muốn về nhà, dứt khoát ở ngoài tùy tiện tìm một quán ăn.

Vài hôm nay trời đã lạnh lên rất nhiều, bên ngoài bông tuyết hỗn loạn trong không khí, bông bông lung lung rơi trên mặt đất. Hết thấy đều biểu hiện rõ mùa đông đã đến. Ra khỏi văn phòng, đột nhiên Vương Nam cảm thấy bị thương khó hiểu, khụ, ái tình kì thực rất chó má! Tình yêu dần dần thấm vào cuộc sống, tựa như những bông tuyết này, nhưng rồi lại khê khàng tan chảy không chút dấu vết.

66. Chương 66

Đương lúc Vương Nam cúi đầu bên vệ đường, phía sau liền có xe rọi đèn đến. Cậu vô thức dịch vào trong lề đường, tiếp tục đi. Không ngờ chiếc xe phía sau lại liên tục nhấn còi, Vương Nam mắng thầm một câu “Có bệnh!” rồi tức giận quay mặt về sau. Nhìn thoáng qua, hóa ra là xe Lí Trọng. Vương Nam liền cảm thấy vui vẻ, nở nụ cười, vội vàng chạy đến.

Lí Trọng vỗ vệt: “Ai, cậu là ai, sao lại vào xe tôi?”.

Wương Nam vỗ bốp cổ anh: “Anh có biết hay không, trong thành phố không được bấm còi, tôi đến thu tiền phạt”.

Lí Trọng bị Vương Nam bốp cổ, chỉ có thể rụt đầu, cười nói: “Vậy tôi cũng thu cầu tiền sử dụng bạo lực”.

Wương Nam buông tay, vỗ vỗ vai anh: “Anh nha, cũng đừng giả vờ thần bí. Lần sau nên đổi phương thức khác, biết không?”.

– “Kháo, anh thì có gì thần bí? Vừa vặn đi ngang qua thấy em thôi. Em đang đi đâu? Anh hết việc rồi, sẽ đưa em về nhà”.

– “Còn giả vờ, quỷ kế của anh sớm bị em nhìn thấy hết rồi. Nói mau, chúng ta đi ăn ở đâu?”.

– “Hôm nay anh có việc rồi, không thể ăn cơm cùng em”. Biểu tình Lí Trọng rất nghiêm túc.

Wương Nam nhìn thần tình này, không biết đâu là thật đâu là giả. Một chút hưng phấn vừa bắt đầu đã biến mất hết.

– “Vậy thì em tự đi”. Vương Nam nói xong liền mở cửa xe.

Lí Trọng vội vàng túm cậu lại. “Anh phục em rồi, cuối cùng thì anh lúc nào cũng không thắng nổi em. Hôm nay em già thêm một tuổi, sao lại còn không thành thực như vậy?”.

Wương Nam cười nói: “Anh không phải bận việc sao? Chúng ta đừng đứng đây nói chuyện nữa, sẽ làm lỡ việc của anh”.

Lí Trọng vỗ nhẹ vào đầu cậu, “Đừng vỗ vệt nữa, thế nào, mấy hôm nay không nhớ anh? Haha, không phải đang bực anh lắm sao?”.

– “Em? Cùng một nam nhân như anh thì có thể bực chuyện gì? Anh hôm nay không đến, em tự mình hưởng thụ cũng không tệ”. Vương Nam kiên quyết không chịu thua.

– “Kháo, đêm nay nếu anh không gặp em, chắc sẽ sống không yên. Chẳng qua, anh muốn ở bên ngoài chỉ đạo thôi”. Lí Trọng nở nụ cười xấu xa.

Hai người bừa bãi đùa giỡn qua lại, Vương Nam cũng đã thôi lo lắng.

– “Chúng ta ăn cơm ở đâu?”.

– “Em nôn nóng làm gì, đi dạo chút đi”. Lí Trọng mở radio.

Trên đường người xe như nước, hiện tại đang là giờ tan tầm, người lại phá lệ chen chúc. Phía trước đèn đỏ, một chiếc xe dừng lại, liền ngay sau đó là một đoàn xe chen chúc nhau. Nếu bình thường gặp kẹt xe, Vương Nam rất buồn phiền. Chẳng qua lúc này, có Lí Trọng bên người, cậu tuyệt không cảm thấy khó chịu. Cần xe đóng cửa gạt nước trên mặt kính. Vương Nam thoải mái tựa đầu vào ghế, duỗi tay, nắm lấy tay Lí Trọng. Lí Trọng nhìn cậu, cũng mặc cho cậu nắm. Xe chậm rãi lại tiến lên, chậm rãi lại dừng.

Radio trong xe truyền đến giọng nói ngọt ngào của nữ phát thanh viên: “Hôm nay, là sinh nhật của một chàng trai tên Vương Nam. Có một bằng hữu gửi tặng bài hát, chúc cậu sinh nhật vui vẻ! Đồng thời cũng muốn nhắn với cậu rằng: yêu là một loại kiên trì, cũng là một loại thấu hiểu. Tiếp theo, mời cậu nghe ca khúc Có bao nhiêu yêu có thể dùng đến”. Vương Nam cảm thấy không chân thực, vừa nghe vừa nhìn Lí Trọng. Lí Trọng tựa tiểu phi tiểu nhàn cậu, cũng che giấu không xong ái ý trong mắt.

Ca khúc vang lên, là một giọng ca nam chậm rãi cất lời:

Vẫn thường tự trách mình ban đầu không nên,
Vẫn thường hối hận không giữ em lại,
Vì sao chúng ta yêu nhau
Đến cuối cùng vẫn là rời xa.
Phải chăng vì chúng ta không hiểu hết lòng nhau
Ai ngờ rằng gặp được em trong biển người
Số phận lại an bài như vậy
Vài năm trôi qua
Lại giống như bản thân chỉ tồn tại vì một người
Mà anh cũng dần hiểu rõ
Em là điều anh quan tâm nhất thế gian
Có bao nhiêu yêu có thể dùng đến
Có bao nhiêu người nguyện ý đợi chờ
Khi hiểu được mới bắt đầu trân quý
Lại không biết tình yêu này có thể tồn tại không
Có bao nhiêu yêu có thể dùng đến
Có bao nhiêu người đáng giá đợi chờ
Ái tình đã là nỗi niềm bãi bể nương dâu
Hay anh đã không còn dũng khí để yêu...

Đây là ca khúc trong album Tình yêu và lời hứa của ca sĩ Đài Loan Hoàng Trọng Côn, ra đời năm 1945. Đến năm 1997, vẫn còn người nghe. Nhưng đến những năm 2000, khi Vương Nam vô tình nghe bản cover của Dịch Khắc lưu hành tại phố lớn ngõ nhỏ, không khỏi lã chã rơi lệ.

Có bao nhiêu yêu có thể dùng đến? Lúc đó, Vương Nam liền nhớ rõ tên ca khúc. Hai người bọn họ lặng lẽ nghe xong, xe đã đi qua đèn đỏ. Hồi lâu sau, Vương Nam vẫn không nói gì. Đây là Lí Trọng, là tâm tư thâm kín của một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. Vương Nam cảm thấy, đời này gặp được Lí Trọng đã là phước phần rất lớn. Trời cao ban cho cậu một người yêu đến chết đi sống lại, dù có dùng trọn đời cô đơn để đổi lấy, cậu cũng không hối hận.

Đêm đó bọn họ ăn cơm Tây, hai nam nhân hẹn nhau dùng món Tây, luôn có chút là lạ. May mắn trong nhà hàng không nhiều khách lắm, chỉ vốn vẹn hai bàn có khách. Điều này làm Vương Nam thả lỏng không ít. Hiện tại, cậu không muốn ăn uống gì, bởi hạnh phúc đã nuốt chửng lấy cậu.

Lí Trọng nâng li vang đỏ, nói: “Đến, hôm nay vì sinh nhật em”. Vương Nam chạm ly.

– “Vương Nam, chúng ta quen nhau bao lâu rồi? 94, 95, 96, 97...”. Lí Trọng bấm đốt ngón tay. “À? Đã 4 năm rồi. Thời gian trôi qua thật nhanh”. Không nghĩ thì thôi, lúc ngẫm đến lại cảm thấy như bị dọa. Lí Trọng không khỏi cảm thán.

– “Hơn ba năm thôi, anh tính kiểu gì vậy?”. Vương Nam nghiêm túc.

– “Hơn 3 năm nghĩa là gần 4 năm, không đúng sao? Em còn muốn cãi, có thể —?”. Lí Trọng vốn muốn chậm chọc, lại nghĩ đến hôm nay là sinh nhật Vương Nam, liền không nói tiếp.

– “Có thể thế nào?”. Vương Nam buồn cười, tiếp tục truy vấn.

– “Có thể, có thể khiến cái đó nặng thêm 2 cân thịt?”. Lí Trọng dưới tình thế cấp bách vội vàng đổi giọng, nói xong mới phát hiện những lời của mình rất có vấn đề.

Vương Nam cười thành tiếng, liên tiếp gật gật đầu: “Đúng đúng, nếu tiếp tục cãi anh thì sẽ nặng thêm 2 cân thịt”. Nhà hàng rất yên tĩnh, hai người lên hạ giọng. Hiện tại, những lời này càng trở nên buồn cười.

Cười xong, Lí Trọng nói: “Vương Nam, anh không thể nói những lời buồn nôn. Nhưng anh hi vọng chúng ta sau này đều có thể ở bên nhau mỗi sinh nhật em”. Hai người lại lần nữa chạm cốc.

Những lời này lại làm Vương Nam nhớ đến lời Từ Đan Lôi, cậu đem lo lắng trong lòng nói cho anh. Lí Trọng liền nói: “Vương Nam, nếu chúng ta đã thế này, thì em đừng suy nghĩ nhiều quá. Anh từng nói, nếu em không chịu nổi áp lực, chúng ta chuyển đến thành phố khác, hoặc xuất ngoại cũng được. Chỉ cần em cho rằng mình có thể kiên trì, chúng ta liền kiên trì bước đến. Về phần cha mẹ, chung quy vẫn có thể thuyết phục được”. Vương Nam nghe xong, tâm tình phóng khoáng hơn nhiều. Nếu vậy, cậu cũng có thể rời bỏ thành phố này. Chỉ cần có Lí Trọng bên cạnh, nơi nào với cậu cũng như nhau.

– “Đến, cái này cho em”. Lí Trọng vì không muốn bầu không khí trầm xuống, mang quà sinh nhật ra.

– “Đều là ông chủ, dù thế nào cũng nên có một chiếc đồng hồ tử tế”. Lí Trọng đưa Vương Nam một hộp quà dài hẹp, bên trong là đồng hồ đeo tay Longines.

– “Thế nào? Thích không? Nam nhân nhất định phải có đồng hồ tốt, và một bộ âu phục hàng hiệu”. Lí Trọng sợ Vương Nam thoái thác, lại nói: “Cái này cũng không nhiều tiền lắm. Anh vốn định mua Rolex hay Cartier cho em, nhưng nghĩ lại, mấy thứ đó thì em tự mua đi. Lúc đó cũng đừng quên phần anh”.

Vương Nam biết hiện tại nếu cự tuyệt có chút không phải. Cậu mang lên tay, nói: “Như vậy được rồi, nhưng sang năm, anh nhất định phải mua Rolex cho em”.

– “Kháo, Em thật không biết xấu hổ”. Lí Trọng cười, lại nâng ly.

Ăn cơm gần xong, Vương Nam nhìn thấy trong nhà hàng có đàn dương cầm. Có lẽ không có ai đàn, Vương Nam liền chạy đến, chậm rãi ngồi xuống, đàn một khúc Blue Danube. Tiếng đàn trong suốt du dương chảy vào tim người nghe, mọi người trong nhà hàng đều im lặng, thưởng thức tiếng đàn mê hoặc. Lí Trọng nhìn Vương Nam, trong lòng không khỏi một trận kiêu ngạo.

Vương Nam nhắm mắt, vong tình đàn. Hai nam nhân không nói lời nào, cũng cảm thụ được tâm ý của nhau.

Nếu thời gian có thể dừng mãi ở giây phút này, thì tốt biết bao!

67. Chương 67

Thời gian một mực trôi rất nhanh, nó sẽ không vì ai mà ngừng lại, cũng sẽ không vì ai mà không trôi đi. Cũng bởi vì những hạnh phúc thường ngắn ngủi, nên mới khiến người ta ngày càng trân quý. Vương Nam và Lí Trọng hiểu điều này hơn ai hết. Nên những va chạm, cãi vã, nước mắt đều mỹ lệ lưu lại trong trí nhớ.

Từ đó về sau, Vương Nam đều mang theo những kỉ niệm đáng nhớ này, ngay cả khi cậu tiến về phương Nam. Vì Lí Trọng từng nói, hi vọng lúc nào Vương Nam cũng nhớ đến anh. Vương Nam vì những lời này, mà cũng không quên đến những cô đơn của tuổi già.

Sự việc trong đêm hôm ấy làm Vương Nam an lòng khi nghĩ đến tương lai, cả người cậu bắt đầu nhẹ nhõm. Lí Trọng nói rất đúng, việc gì cũng có biện pháp. Đúng vậy! Nhất định có biện pháp.

Khi những cơn mưa thu dần biến mất, tuyết bắt đầu rơi xuống không trung, thì năm 1997 cũng đã đến. Hai ngày nữa sẽ đến Giáng Sinh, sau đó là sinh nhật Lí Trọng, ngày 26 tháng 12. Vương Nam lúc nào cũng nhớ ngày này. Cậu cũng muốn tặng anh một món quà đáng nhớ. Mấy năm nay, Lí Trọng chăm sóc cậu rất nhiều. Phương diện này liên quan ít nhiều đến tình hình kinh tế của mỗi người. Vương Nam một mực cảm thấy cậu thiếu Lí Trọng rất nhiều, hiện tại, cũng đã bắt đầu坦然 nhiên hạnh phúc tiếp nhận những điều đó. Nhưng tình cảm đều phải do song phương vun đắp. Vương Nam không phải vì坦然 nhiên tiếp nhận mà quên rằng mình cũng cần đáp lại. Cậu quyết định năm nay phải tặng anh một món quà thật đẹp.

Nhưng phương án tặng quà có rất nhiều, ngoài một bữa tiệc, Vương Nam lại không làm được những chuyện lãng mạn khác. Tặng quà gì cho Lí Trọng đây? Anh giống như không thiếu thứ gì, năm nọ cậu tặng anh

khối ngọc Quan Âm, Lí Trọng đến giờ vẫn đeo, chưa bao giờ tháo xuống. Hiện tại cần tặng gì? Vương Nam đắn đo nhiều ngày vẫn không nghĩ ra.

Ngày nọ, Vương Nam đến quán rượu Á Châu đặt phòng. Cậu vốn có thể gọi điện đặt trước, nhưng vì muốn cả hai cùng ngồi lại trong gian phòng cũ, nên đích thân đến quán. Hai năm thế nhưng đã trôi qua, Vương Nam không còn nhớ rõ số phòng, chỉ nhớ căn phòng nằm ở tầng hai, bởi đó là lần cậu và Lí Trọng thổ lộ cùng nhau.

Vương Nam đến quán rượu, chuẩn bị dựa vào kí ức tìm kiếm, đến nơi mới biết kí ức thế nhưng là thứ không đáng tin. Đối mặt với loạt phòng có đánh số, Vương Nam chóng mặt hoa mắt, nhưng cậu còn nhớ rõ phương hướng. Bởi vì đêm trước kia, thông qua cửa sổ cậu có thể nhìn thấy cả thành phố sau lưng. Đi lại trên ban công hai vòng, Vương Nam cảm thấy gian phòng cạnh thang máy hình như không sai biệt lắm. Khụ, đại khái cũng gần giống gian phòng trước kia.

Ra khỏi quán rượu, Vương Nam còn chưa nghĩ ra quà. Trước cửa quán có vài khối băng điêu khắc thật lớn, chuẩn bị cho ngày lễ đến gần. Vương Nam vừa nhìn đến, mắt liền sáng ngời: nghĩ ra rồi!

Nói là làm. Đêm hôm đó, Vương Nam chạy lên sân thượng nhà trọ, tìm một vũng nước bắt đầu đóng băng. Cậu muốn tạc một khối băng hình hai quả tim lồng vào nhau, trên mặt còn khắc tên mình và Lí Trọng. Lí Trọng chắc chắn sẽ rất vui. Vương Nam vừa nghĩ đến biểu tình của anh, trong lòng liền đắc ý tự khen mình là thiên tài.

Nghĩ được quà tặng, Vương Nam nhẹ nhõm hơn nhiều. Cậu còn mua tặng anh một cây bút máy, tiện đường còn mua thêm cho anh mấy cạo râu. Hai vật này, Lí Trọng lúc nào cũng có thể dùng đến.

Hôm sinh nhật Lí Trọng, Vương Nam không đi làm. Cậu ngủ đến giữa trưa mới đứng lên đi tắm. Ngày đó, Vương Nam mặc một kiện áo lông cao cổ, bên dưới mặc một kiện quần jean đen, phủ bên ngoài là áo khoác da đen đã có chút mài mòn. Tìm thêm nửa ngày, cậu cũng lôi ra được đôi boots da lộn. Nhìn mình trong gương, Vương Nam rất vừa ý. Ngắm qua ngắm lại nửa ngày, Vương Nam nhin không được mắg mình một câu: “Người thực con mẹ nó tự kỷ!”.

Quà tặng tất nhiên không thể quên, cậu lôi tất cả cho vào ba-lô. Liều Dực Dực từng mĩa mai cậu có thể bỏ cả một đĩa nhóc vào trong đó. Vương Nam nghĩ đến những lời của nàng, không khỏi mỉm cười. Món quà điêu khắc kia càng không thể quên. Vương Nam đến tủ lạnh, lôi khối băng tâm huyết cho vào ba-lô, sau đó thẳng tiến đến quán rượu Á Châu. Chỉ có nơi đó, mới thích hợp giao cho Lí Trọng.

Vương Nam đem khối băng vui trong tuyết, sau đó mới gọi điện gọi Lí Trọng ra.

– “Uy? Anh chạy qua đây đi. Em đang ở bên bờ hồ sau quán rượu Á Châu đợi anh”. Vương Nam tận lực cho giọng nói hưng phấn.

– “A? Đến đó làm gì? Hôm nay em không đi làm sao? Định bày trò gì?”. Lí Trọng biết rõ hôm nay là sinh nhật mình, nhưng không hiểu Vương Nam gọi mình ra đó làm gì.

– “Mau đến đi, có chuyện quan trọng”. Vương Nam giả vờ nghiêm trọng.

– “Anh không thích, trời rất lạnh”. Lí Trọng cố ý chọc giận Vương Nam.

– “Anh không ra được?! Em đếm đến 3, nếu anh không đến, em sẽ không tha cho anh”.

– “Vậy em cứ đếm đi, anh cũng sẽ giúp em đếm”. Lí Trọng đùa càn dai.

– “Một, hai, hai rưỡi...”. Vương Nam không đếm nữa.

– “Haha”. Lí Trọng cười, “sao em không đếm 3?”.

– “Anh mau ra đây đi, em sắp chết cóng rồi”. Vương Nam chịu thua.

– “Kháo, vậy cứ đợi đi. Bốn đại gia 3 giờ nữa sẽ giá lâm”.

– “Lí Trọng, anh có đại gia sao? Em liền thao kẻ đó”. Vương Nam đem những lời mắg chửi trước kia của anh trả lại.

Lí Trọng ha ha cười, nói em là đại gia của anh. Đợi một lát anh sẽ đến ngay.

Cúp máy, Vương Nam hạnh phúc đứng trong tuyết đợi Lí Trọng. Lúc này đã gần 3 giờ chiều, thái dương xa xa treo vắt vẻo bên hồ, hệt như một mặt bàn hồng hồng. Cây quanh hồ đã trụi lá, chỉ còn lại vài phiến lá khô khốc run run trong gió lạnh. Gió Tây Bắc vù vù thổi, quanh lại một mảnh tuyết dưới ánh mặt trời. Mặt Vương Nam đỏ bừng. Cậu khóa chặt quần áo, chôn nửa mặt trong áo lông, không ngừng đi qua đi lại đợi Lí Trọng.

Cuối cùng anh cũng đến, Vương Nam đã sắp đông thành đá. Nhìn thấy xe Lí Trọng từ xa. Vương Nam chạy như bay lên xe. “Mau mở điều hòa! Lạnh chết em rồi “. Tay chân cậu đã tê rần.

Lí Trọng vặn nhiệt độ ở mức cao nhất. “Em có bệnh a, trời lạnh lại chạy đến đây làm gì? Đến, anh dưới ấm giúp em”. Nói rồi lại cầm lấy tay Vương Nam. Cậu là công đến sắp chết, hai tay đỏ rực, đầu ngón tay thon dài cũng không duỗi thẳng được. Tay Lí Trọng lại thật ấm áp. Dù đã nắm đôi bàn tay này biết bao nhiêu lần, Vương Nam cũng không bao giờ thấy đủ.

Khi nhiệt độ cơ thể cậu bắt đầu ấm lên, Lí Trọng mới bắt đầu khen thưởng: “Hôm nay em mặc đẹp như vậy cho ai nhìn a?”.

– “Anh nói xem? Nếu không phải sinh nhật anh, em ăn mặc long trọng như vậy làm gì?”.

– “Kháo, em muốn làm gì? Chỉ muốn anh sưởi ấm cho em?”.

– “Không phải, hôm nay là ngày tốt, mình chơi ném tuyết đi”.

Vương Nam hắc hắc cười, trưng cầu ý kiến Lí Trọng.

– “Em có phải không có việc gì làm nên thấy nhàm chán không? Trời này còn ném tuyết? Em muốn lạnh chết sao?”. Lí Trọng cười nhạt trước đề nghị này.

– “Lâu rồi không chơi. Mình đi dạo đi”. Vương Nam kéo Lí Trọng xuống xe, Lí Trọng vẫn là lười biếng không muốn đi. “Trong xe thật ấm”. Không đợi anh cảm khái xong, Vương Nam đã đem một vốc tuyết nhét vào cổ anh. Lí Trọng giật mình, điên cuồng gào thét: “Vương Nam em dám tập kích anh, em không muốn sống hả?”. Xoay người liền đuổi theo cậu, hai người bắt đầu hỗn chiến.

Nhiều năm sau này, mỗi khi mùa đông về, Vương Nam đều hồi tưởng lại khung cảnh này, thực hạnh phúc. Ngày đó, cậu và Lí Trọng chơi trò cút bắt, chạy khắp rừng cây, trên mặt hồ, hai người cuồng hô kêu loạn, lại đánh nhau, ôm nhau lăn lộn. Muốn bao nhiêu điên cuồng có bấy nhiêu điên cuồng! Muốn bao nhiêu hạnh phúc có bấy nhiêu hạnh phúc! Có người ven hồ nhìn thấy, cũng lắc đầu chịu thua hai đại nam nhân tính tình trẻ con.

Đánh đến mệt mỏi, Vương Nam cùng Lí Trọng thả người trên tuyết, nhìn trời chiều. Cả hai thở hổn hển, đều không nói gì, chỉ lẳng lặng tận hưởng thời khắc này.

– “Đứng lên đi. Lạnh lắm”. Lí Trọng kéo cậu lên, mặt tuyết lưu lại dấu vai hai người.

– “Đến đến, anh, lại đây đi”. Vương Nam dắt Lí Trọng nên nơi chôn khối băng. “Nhìn xem dưới chân anh có gì?”. Vương Nam thần bí nhíu mày.

– “Có gì sao? Không phải em giấu thứ gì chứ?”. Lí Trọng vui đùa đào tuyết, nhìn thấy trong mắt là hai trái tim long lanh trong suốt, lẳng lặng nằm đó.

– “Thật là em”.

– “Thế nào? Tay nghề em không tệ đi? Ah, hai ta mang nó đi chụp ảnh đi”.

– “Được thôi”.

Lúc đó bọn họ đều không ý thức được, hai người yêu nhau lâu như vậy, nhưng chưa từng chụp hình chung. Ngày đó thật giống như định mệnh, cách hồ không xa lại xuất hiện một người chụp ảnh dạo, cho bọn họ một bức ảnh chụp chung duy nhất.

Trong ảnh, hai người khoác tay lên vai đối phương, tay cùng lại đều nắm lấy khối băng trong suốt trước ngực. Bọn họ vui vẻ cười, hai khuôn mặt anh tuấn vì lạnh mà đỏ ửng lên, tựa như kiện áo trên người Vương Nam.

68. Chương 68

Với khối băng, Lí Trọng nói sẽ giữ lại trong tủ lạnh. Nhiều năm về sau, hai khối băng sẽ như những bức tượng ở quảng trường Thiên An Môn, vĩnh viễn lưu truyền hậu thế.

– “Anh đừng vô nghĩ như vậy, đem chôn nó dưới gốc cây này đi. Đến đầu mùa xuân, nó sẽ thành nước, nuôi sống thân cây này. Mình đặt tên cây là đoàn tụ đi! Haha”. Nói xong, Vương Nam tự biên tự diễn cười.

– “Em thần kinh a”. Chẳng qua nói xong, Lí Trọng liền làm theo lời Vương Nam.

Về đến xe, Vương Nam mới nhớ phải đánh dấu, nếu không sau này sẽ không tìm thấy cây. Lục lọi trên xe nửa ngày, cậu mới tìm được một con dao nhỏ, chạy đến thân cây đánh dấu.

Xong mọi chuyện, trời đã sẩm tối. Lí Trọng nói đi ăn đi, sắp chết đói rồi.

– “Anh đừng nóng vội. Đi, em đưa anh đến một nơi”.

Vào đến quán rượu Á Châu, Lí Trọng mới hiểu được mọi chuyện. Anh vì tình cảm Vương Nam mà có chút cảm động. Ngoài miệng lại nói: “Em không phải mới kiếm được ít tiền đã tiêu hoang đi? Cũng không như trước kia ngày nào cũng tìm anh ăn cơm?”.

– “Anh dám bỏ mặc em? Nếu có ngày đó, đợi xem em xử lý anh thế nào?”.

Lí Trọng một phát đẩy ngã Vương Nam ra giường, “Đừng nói ngày nào đó, nhìn xem hôm nay anh xử lý em thế nào”. Không khí đêm đó càng ôn tồn ngọt ngào không cần nhiều lời. Qua một đêm, lúc Vương Nam dùng máy cạo giúp Lí Trọng cạo râu, Lí Trọng nhắm mắt nói một câu, làm Vương Nam không bao giờ quên. Anh nói đây là sinh nhật khó quên nhất của mình.

Đây cũng là lần sinh nhật duy nhất Vương Nam ở bên cạnh anh. Lúc đó, Lí Trọng 30 tuổi.

Năm 1997 dần đến những ngày cuối, Vương Nam chưa từng nghĩ đến, năm 1998 sắp đến lại lần nữa nhấn chìm cậu trong vực sâu không chút ánh sáng.

Đến Tết âm lịch, trong 3 ngày Tết, Lí Trọng lái xe đưa Vương Nam về nhà. Mẹ Vương Nam thấy Lí Trọng đến liền hết sức nhiệt tình. Hai năm trước khi khám bệnh, người ta ít nhiều có ơn với mình. Hiện tại Lí Trọng đến, khiến mẹ Vương Nam làm cả một bữa mỹ vị, khoản đãi khách quý.

Trên bàn rượu, Lí Trọng nói với Vương Nam: “Năm nay lại kiếm thêm ít tiền, mua một căn hộ rồi phụng dưỡng dì thôi”.

Mẹ Vương Nam nói: “Dì không muốn phiền phức nó. Nó chỉ cần nhanh chóng tìm người yêu, kết hôn là dì mới yên lòng”.

Vương Nam liếc Lí Trọng, oán giận anh khơi mào đề tài.

– “Lí Trọng, con sắp kết hôn phải không?”.

– “Khụ, dì, đừng nói nữa, xong rồi”. Lí Trọng khinh miêu đạm tả.

– “Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Con tốt như vậy, cô gái nào chẳng thích? Dì nếu có con gái cũng sẽ gả cho con”.

– “Mẹ, vậy mẹ gả con cho anh ấy là được rồi”. Vương Nam cười ha ha, thử thăm dò mẹ.

– “Con nếu là con gái, mẹ sẽ gả ngay”. Mẹ Vương Nam cười đáp lại.

Trái lại, Lí Trọng cả kinh. Vương Nam nói vậy cũng quá lớn mật đi, cậu không sợ bị mẹ phát hiện sao?! Anh vội vàng nói sang chuyện khác.

– “Dì, dì cũng sắp về hưu phải không?”.

– “Đúng vậy, hết năm nay sẽ về hưu. Dì cũng không muốn làm thêm. Hiện tại học sinh rất khó quản lý, có nói thế nào chúng nó cũng không nghe lời trong khi trường học chỉ chăm chăm vào thành tích. Áp lực quá lớn, hết năm nay dì sẽ nghỉ”.

- “Một mình người ở đây sẽ tịch mịch”.
 - “Nếu không ta làm sao chăm sóc được cho Vương Nam. Không chừng hai năm nữa nó sẽ kết hôn, sinh con. Dì có thể giúp nó trông cháu. Nhưng không hiểu đứa nhỏ này nghĩ gì, chưa từng dắt bạn gái về ra mắt dì. Lí Trọng, con lớn tuổi hơn nó nên chắc quen nhiều, có điều kiện thì giới thiệu cho Vương Nam vài cô. Đứa nhỏ này thế nhưng da mặt rất mỏng, không bao giờ theo đuổi người khác”. Mẹ Vương Nam không nói đến đề tài này sẽ ăn không ngon.
 - “Được rồi được rồi, mẹ gấp làm gì? Con sự nghiệp còn chưa có, lấy gì kết hôn?”.
 - “Con xem con xem, đứa nhỏ này chính là như vậy. Con chỉ cần nói đến vấn đề này, nó sẽ lấy sự nghiệp ra viện cớ. Mọi người sao không ai nhắc đến lí do này, chỉ có mình nó”.
 - “Dì, con chỉ muốn nói. Vương Nam còn trẻ, chỉ mới hơn 20 thôi, kì thực dì cũng đừng lo lắng quá. Dì xem, con đã 30 rồi, chẳng phải cũng như cậu ấy sao?”. Lí Trọng giải vây cho cậu.
 - “Nó sao có thể như con? Sự nghiệp con tốt như vậy, tìm một cô gái tốt không phải rất dễ dàng sao? Vương Nam hiện tại còn chưa có gì, khụ, dì cũng không phải muốn quản nó như vậy”. Mẹ Vương Nam bắt đầu cười.
 - “Dì yên tâm đi, Vương Nam tốt lắm. Hiện tại người trẻ tuổi quyết đoán lắm. Vương Nam có cách nghĩ của cậu ấy, dì đừng lo lắng quá”. Lí Trọng lại tiếp tục giải vây. Vương Nam nhìn anh, mắt lộ ra ý cười.
- Trở lại phòng Vương Nam, cậu liền ôm lấy vai Lí Trọng trêu đùa: “Không ngờ anh còn có tài thuyết phục”.
- “Anh là ai chứ? Nói cho em biết, em nếu muốn mẹ tiếp nhận, cũng đừng thẳng thừng với mẹ như vậy”.
 - “Biết rồi”. Vương Nam bị Lí Trọng chê trách vẫn cảm thấy thoải mái.
- Lí Trọng ở lại nhà Vương Nam 2 ngày mới rời đi. Vương Nam vì công ty riêng, cũng không cần gấp gáp quay về, hơn nữa trong Tết công ty không có công trình. Cậu định qua Tết nguyên tiêu mới quay về.
- Lí Trọng đi rồi, mẹ Vương Nam không ngừng truy vấn, Lí Trọng xảy ra chuyện gì, sao lại chia tay bạn gái? Người kia có phải rất trắng hoa không? Vương Nam trong lòng nghĩ thầm, tất cả còn không phải vì con trai mẹ? Nhưng ngoài miệng lại nói mẹ không một sao, chia tay thì chia tay, quản làm gì? Mẹ Vương Nam bắt đầu nhéo tai cậu, la mắng: “Mẹ lo cho con, con cũng chớ phiền phải không? Đứa con xấu!”.
- Một tối nọ, hai mẹ con ăn cơm xong không việc gì làm. Mẹ Vương Nam mở TV xem phim, còn cậu vô vị tìm tập ảnh gia đình xem lại. Lúc ba còn trên đời, cả nhà họ chụp rất nhiều ảnh. Vương Nam ngày bé có rất nhiều ảnh, chẳng qua hiện tại xem lại, có chút ngây ngốc. Nhìn những hình ảnh nhuốm màu thời gian, Vương Nam cảm thấy thời gian trôi như nước chảy, khiến người ta không kịp quay đầu.
- “Mẹ, ba mất cũng nhiều năm rồi. Mẹ không muốn tìm một ai khác sao?”. Nhìn nụ cười thực hạnh phúc của mẹ trong ảnh, Vương Nam biết vài năm qua, nàng sống thực không dễ dàng.
 - “Con nói bậy bì gì? Mẹ con già rồi nên con sợ phải nuôi cơm đúng không?”.
 - “Không phải, con chỉ cảm thấy mẹ sống một mình cũng không dễ dàng. Mẹ nếu có người thích hợp, cũng đừng lo lắng cho con, con lúc nào cũng tán thành”.
 - “Con muốn giới thiệu đối tượng ẹ? Không sợ người đời cười chê sao? Việc tốt nhất con có thể làm, là nhanh tìm bạn gái rồi kết hôn đi. Chuyện của mẹ con đừng bận tâm”. Mẹ Vương Nam cấp tốc dời đề tài sang cậu.
 - “Mẹ, con không muốn kết hôn. Con sẽ chăm sóc mẹ cả đời”. Vương Nam đột nhiên thổ lộ nỗi lòng.
 - “Đừng nói bậy. Con tốt xấu gì cũng phải kết hôn. Khụ, mẹ cũng đã qua nửa đời người, không còn gì mong chờ, chỉ mong con thành công. Nếu có con, mẹ sẽ giúp chăm cháu”. Dưới ánh đèn, Vương Nam đột nhiên cảm thấy mẹ có chút già nua, không phải là một giáo viên trung học thần thái sáng láng trong trí nhớ của cậu. Đột nhiên Vương Nam thấy khóe mắt cay cay.
 - “Vương Nam, nói thật đi, con thực sự không có người yêu?”.
 - “Không có, mẹ, nếu con không kết hôn, có phải mẹ rất buồn không?”.

– “Sao lại không kết hôn? Con nếu không kết hôn, mẹ biết ăn nói thế nào với ba con?”. Nhắc đến ba, Vương Nam lại đau lòng, nhớ đến người cha đã từng một thời oanh liệt của mình.

– “Vương Nam, nghe lời mẹ đi. Nam nhân là phải kết hôn. Kết hôn rồi, con sẽ hiểu thế nào là trách nhiệm, cũng sẽ thành thực hơn rất nhiều. Hai năm nữa nếu con muốn bay nhảy, mẹ sẽ không ép con. Nhưng qua hai năm, con nhất định phải mang về ẹ một cô con dâu”.

Những lời này của mẹ, làm Vương Nam bỏ hết mọi ý niệm vừa nghĩ ra. Cậu không đành lòng làm tổn thương mẹ gì. Huống hồ, cậu có lí do gì để làm mẹ, người xem cậu còn hơn sinh mệnh của mình, phải thất vọng?!

69. Chương 69

Vương Nam ở nhà vài ngày, bóng gió về quan điểm hôn nhân, vẫn là bị mẹ nhân ra. Con trai mình thế nào mà lại không muốn kết hôn? Mẹ Vương Nam âm thầm tò mò. Nàng không rõ con trai mình đến cùng tình cảm gặp khó khăn gì? Hay còn nguyên nhân nào khác? Nhưng thủy chung nàng chưa bao giờ nghĩ con mình là đồng tính luyến. Dù sao, quan niệm đồng tính luyến ái vẫn còn xa lạ vào năm 1998.

Sau khi quay về thành phố, Vương Nam đăng kí một khóa học Anh văn. Cậu muốn cải thiện khả năng ngôn ngữ, để chuẩn bị cho tương lai sau này. Lí Trọng biết Vương Nam bắt đầu học tiếng Anh, liền không ngừng pha trò. Anh nói không ngờ em cũng rất quan tâm đến chính sự nhà, hiện tại đã chuẩn bị tâm lý xuất ngoại sao? Vương Nam trả lời học cho vui thôi, dù sao cũng có thời gian. Hiện tại, cậu không muốn Lí Trọng biết được suy nghĩ của mình, vì sợ anh sẽ thêm áp lực. Vương Nam sau buổi tối nói chuyện cùng mẹ, cũng biết mình không bao giờ có thể thẳng thắn thừa nhận trước mặt mẹ. Xuất ngoại là chọn lựa duy nhất của cậu.

Mỗi tuần Vương Nam học ngoại ngữ 2 buổi, học đến không biết mệt. Giáo viên cậu vừa vặn là một nghiên cứu sinh mới tốt nghiệp thạc sĩ, tên Điền Bân. Bề ngoại nhả nhặn, trên mặt còn mang theo cặp mắt kính trong suốt tạo cảm giác tin cậy. Với những câu Vương Nam không hiểu, Điền Bân đều kiên trì giải đáp rõ ràng. Vài lần lên lớp, người thầy kia tựa hồ rất có cảm tình với Vương Nam. Một lần, hết giờ học, Điền Bân mời Vương Nam dùng cơm, cậu cũng không xấu hổ mà đồng ý. Từ đó về sau, hai người dần quen thân, Điền Bân trở thành bạn của Vương Nam.

Một ngày, Liễu Dược Dược bị thương gọi cho Vương Nam vào giờ nghỉ trưa, nói nàng chia tay. Vương Nam cuống quýt an ủi nàng. Có lúc, Vương Nam từng xem nàng như em gái mình, tuy Liễu Dược Dược còn lớn tuổi hơn cậu. Vương Nam an ủi rồi lại an ủi, nói nàng có gì phải lo lắng, cô gái ưu tú như vậy còn sợ không có người theo đuổi? Liễu Dược Dược liền nói: “Đừng an ủi tôi, theo lời cậu thì tôi rất ưu tú, vậy sao cậu không theo đuổi tôi a?”. Cậu hỏi này khiến Vương Nam nghẹn họng, không biết trả lời thế nào cho phải.

– “Vài hôm nữa có thời gian thì đi ăn, cậu phải an ủi tâm hồn đang tổn thương của tôi”. Liễu Dược Dược có thể cảm thấy biểu tình ngưng đọng của Vương Nam ở bên kia, liền chuyển đề tài.

– “Được, không thành vấn đề. Đêm nay tôi phải đi học, nếu không ngày mai ta gặp nhau đi”.

– “Được, chẳng qua chúng ta đã thỏa thuận rồi, cậu cũng đừng tùy tiện mang tôi đến một quán ăn lẻ đường. Cậu hiện tại lớn nhỏ gì cũng là ông chủ rồi, tôi lại đang thương tâm, cậu tốt xấu gì cũng tìm nơi xem được a”.

Liễu Dược Dược này, Vương Nam thực không thể đối phó.

Buổi tối sau khi học xong, Điền Bân gọi Vương Nam lại, hỏi cậu có bận gì không.

– “Cậu là có chuyện gì?”.

– “Không có gì, ngày mai tôi trống tiết, muốn mời cậu đi ăn, nói chuyện phiếm”.

– “Đừng đùa, tôi thế nào lại đi ăn chùa nữa? Không bằng ngày mai tôi mời cậu”. Vương Nam vốn nghĩ từ chối, nhưng nhìn thái độ thành khẩn của người kia, vẫn không cự tuyệt được. Liễu Dược Dược cũng không e ngại người lạ, bọn họ cùng nhau ăn cơm, nói chuyện vài câu cũng không phải không được. Điền Bân vui vẻ nhận lời. Hẹn xong thời gian địa điểm, hai người từ biệt.

Vương Nam vừa về đến nhà, Lí Trọng đã gọi điện đến, hỏi cậu có nhà không.

– “Anh qua đây đi. Em vừa về”.

Thẳng thắn mà nói, Vương Nam và Lí Trọng không thường xuyên gặp nhau mỗi ngày, bọn họ cũng không sống cùng nhau. Cả hai đều cảm thấy mỗi tuần gặp hai lần là ổn rồi. Trên cơ bản đều là Lí Trọng đến nhà Vương Nam. Có lần, cậu giao chìa khóa nhà cho anh, nhưng anh lại làm mất. Sau này, mỗi khi Lí Trọng đến, chỉ cần gọi trước cho Vương Nam một cuộc điện thoại. Hoặc hai người ăn cơm xong sẽ cùng nhau về.

Vương Nam với kiểu hẹn hò này đôi khi sẽ cảm giác không vui, cậu cảm thấy mình không khác gì một phi tần đang đợi sủng hạnh. Chẳng qua ngẫu nhiên nghĩ như vậy cũng tốt, duy trì chút khoảng cách, với bọn họ mà nói không phải là chuyện xấu. Vừa qua tết âm lịch, Lí Trọng từng nói muốn mua một căn nhà mới, để mình và Vương Nam cùng chung sống. Vương Nam lại phản đối, cậu cảm thấy như vậy rất giống kim ốc tàng kiều. Kỳ thực, Vương Nam biết Lí Trọng không phải có ý này, nhưng lòng tự trọng của mình lại quá lớn, nên cậu không thể làm vậy. Lí Trọng cũng biết Vương Nam không vui, nên không dám đề cập đến lần thứ hai. Chuyện mua nhà liền đi vào ngõ cụt.

Lúc đến, Lí Trọng đã say khướt, Vương Nam có chút không vui. Cậu biết anh xã giao nhiều, nhưng nhìn thế nào cũng có chút phiền chỗ. Hai người yêu nhau, tự nhiên sẽ có nhiều va chạm trong thói quen sinh hoạt hàng ngày, nói không chừng còn nảy sinh xung đột.

– “Đêm nay em lại đi học?”.

– “Ừm”. Vương Nam xem TV, cũng không nhìn Lí Trọng.

Lí Trọng đến ngồi bên cạnh Vương Nam, lưng tựa vào sofa. Vương Nam tiếp tục xem truyền hình, hai người đều không ai nói gì.

– “Tắm rửa nhanh lên rồi đi ngủ”. Vương Nam sợ Lí Trọng ngủ quên, mình phải mất nửa ngày mới tha được anh đến giường.

– “Vương Nam, có phải em phiền chán anh không?”. Tuy hơi thở Lí Trọng toàn mùi rượu, nhưng giọng nói lại rất thanh tỉnh.

– “Đừng nói nữa, tương lai nếu có người phiền chán trước, thì đó là anh chứ không phải em”.

– “Khụ”. Lí Trọng ho nhẹ.

– “Làm sao vậy?”.

– “Không sao, anh đi ngủ trước”. Lí Trọng đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Vương Nam cảm thấy đêm nay mình có chút quá đáng. Cậu cũng không hiểu vì sao tâm tình mình lại thay đổi thất thường. Cậu đến nhà vệ sinh, chống tay vào cửa, nhìn Lí Trọng đánh răng rửa mặt. Lí Trọng lau mặt xong, ngẩng đầu, xuyên qua gương nhìn Vương Nam.

– “Anh không có việc gì chứ?”.

Lí Trọng lắc đầu.

– “Vậy thì ngủ sớm đi, em cũng buồn ngủ rồi”. Vương Nam không biết phải nói gì mới đúng.

– “Vương Nam, hôm nay, mẹ anh lại giới thiệu đối tượng cho anh. Đêm nay đi xem mắt”. Lí Trọng bất động, vẫn là nhìn Vương Nam trong gương.

– “Thế nào? Thích hợp không? Nếu thích hợp thì liền kết hôn đi”. Tâm Vương Nam nhảy dựng, nhưng giọng nói lại bình đạm bất thường.

– “Cũng được”. Lí Trọng khiêu khích.

– “Vậy anh còn nói với em làm gì?”. Vương Nam xoay người quay về phòng khách.

Qua hồi lâu, Lí Trọng mới từ buồng vệ sinh đi ra. Không khí trong phòng như ngưng tụ lại, chỉ còn tiếng TV phát ra âm thanh xa xăm.

Lí Trọng ngồi xuống, xem TV.

– “Vương Nam, chúng ta sẽ kiên trì được bao lâu?”.

Không trả lời, nhưng lòng Vương Nam lại ần ần đau.

– “Anh từng có lúc rất bối rối, anh cũng không rõ chúng ta có thể kiên trì không? Em trẻ hơn anh, có rất nhiều cơ hội và cảm dỗ đang đợi ở trước, vạn nhất có một ngày chúng ta không còn ở bên nhau nữa, anh không biết nên đối mặt với tương lai như thế nào”.

– “...”. Vương Nam muốn nói gì đó, nhưng không biết phải mở miệng làm sao.

– “Ngủ đi”. Thấy Vương Nam không nói lời nào, Lí Trọng liền ngã ra giường.

Vương Nam ngơ ngác ngồi rất lâu, đêm nay vốn cậu có chút phiền lòng khi thấy Lí Trọng uống nhiều như vậy, không ngờ lại kéo theo một đám phiền não. Điều Lí Trọng nói cũng là điều cậu lo sợ. Xem ra hai người đều không cảm thấy an toàn với đoạn tình cảm này. Cha mẹ Lí Trọng bắt đầu giục anh kết hôn, thật giống tình cảnh năm này đó. Còn mình, ánh mắt mong chờ của mẹ cũng như một loại dây thừng, trói chặt Vương Nam. Hai người đều khiêu chiến với gia đình, nếu một ngày có một người rút lui, thì đoạn tình cảm này cũng sẽ tan vỡ không cách cứu vãn.

Nghĩ như vậy, nhưng Vương Nam không phát giác ra rằng thân thể mình đã lạnh run.

Cậu bò lên giường, gắt gao ôm lấy Lí Trọng từ sau. Lí Trọng không ngủ cũng không động. Hồi lâu, Vương Nam hỏi:

– “Anh, anh ngủ chưa?”.

– “Chưa”.

– “Nếu ngày đó đến, hai ta không ai được chạy trốn. Nếu anh bỏ trốn, em sẽ giết anh, rồi sau đó tự sát”. Vài năm nay, tình yêu hai người luôn có chút gập ghềnh. Nhưng nếu phải chia tay, ai cũng đau đến tê tâm liệt phế.

Lí Trọng xoay người, đối diện Vương Nam.

– “Vậy thì em phải học tiếng Anh cho tốt vào. Nếu xuất ngoại, em sẽ làm phiên dịch cho anh, khi đó em sẽ là vật bất ly thân của anh. Khi đó em muốn bỏ chạy cũng không thoát”.

Vương Nam gật đầu, càng cố sức ôm lấy Lí Trọng. Cậu sẽ không, sẽ không bỏ trốn, cậu còn muốn ôm Lí Trọng thế này đến trọn đời.

70. Chương 70

Tối hôm sau, Vương Nam mặt ủ mày chau đi hẹn hò. Điền Bân đến trước, thấy Vương Nam vào liền vội vẫy tay.

– “Cậu đến lâu rồi sao? Lát nữa có một người bạn cũng đến”. Vương Nam ngồi xuống.

– “Tôi vừa mới đến thôi. Bạn? Có ổn không?”. Điền Bân thoáng chút thất vọng.

– “Không sao đâu, cô gái này là bạn thân của tôi”. Vương Nam nhận thấy tâm tình biến hóa của Điền Bân. Một hồi sau, Liễu Dực Dực đến, nhìn thấy trên bàn có người khác, cũng mất hứng. Vương Nam giới thiệu hai người xong liền gọi món. Mọi người ăn đến rầu rĩ. Vương Nam bởi vì chuyện tương lai với Lí Trọng. Liễu Dực Dực vốn muốn cùng Vương Nam tâm sự chuyện tình cảm, nhưng có người lạ ở bên cũng không tiện nói. Điền Bân lại mắc kẹt giữa hai người, chẳng biết nói gì.

Được một lúc, Vương Nam phát hiện bầu không khí có chút ảm đạm, mới bắt đầu khuấy động.

– “Liễu Dực Dực, cô không phải muốn học tiếng Anh sao? Sau này có thầy Điền dạy cho cô là được rồi”.

– “Đừng gọi tôi là thầy Điền. Chúng ta tuổi không cách biệt lắm, gọi tôi Điền Bân đi”.

Liều Dược Dược không nói gì. Điền Bân thấy thế chen vào: “Đi a, nếu có thời gian thì tìm tôi, tôi sẽ tận lực dạy cô”.

– “Anh đừng nghe Vương Nam nói càn, tôi sao có thời gian rồi mà học ngoại ngữ? Học tiếng Trung thôi là đủ rồi”.

– “Cô làm gì không có thời gian? Bạn thất tình?”. Vương Nam chế nhạo.

– “Cậu uống nhiều rồi. Hay là hôm nay lại quên uống thuốc?”. Liều Dược Dược châm chọc.

Vương Nam bị Liều Dược Dược trách móc chỉ ngây ngô cười. Điền Bân trước mắt cũng khiến cô cảm thấy ác cảm. Rốt cuộc ăn xong bữa cơm, Điền Bân còn muốn đi chơi tiếp. Nhưng Vương Nam nói muốn đưa Liều Dược Dược về nhà, liền từ chối.

– “Tôi thấy thầy Điền cũng không tệ, nếu không tôi giới thiệu cho cô”.

– “Thôi cậu giữ ình đi. Tôi thấy hần cũng có ý tứ với cậu”. Liều Dược Dược bực bội Vương Nam nhiều chuyện.

Vương Nam lúng túng cười hai tiếng, “Đừng nói mò. Tôi chỉ muốn là bà mối se duyên, cô còn không cảm kích”.

– “Vương Nam, tôi bây giờ cũng không phải gái ế lỗ thì, phiền cậu sau này đừng nhọc công thu xếp đối tượng xem mắt cho tôi nữa. Cậu lo mà tìm bạn gái ình đi”.

Vương Nam cũng cảm thấy mình lảm miêng, khó trách Liều Dược Dược có chút khó chịu.

Xuống xe, Liều Dược Dược mới nhớ ra chuyện trọng yếu. Nàng lấy ra một thiệp hồng, “Cuối tuần này chị Đồng kết hôn, chị ấy nhờ tôi đưa thiệp cho cậu”.

– “Chị Đồng kết hôn? Với ai?”.

– “Nói nhảm! Với bạn trai chứ với ai. Trương gì gì đấy”.

– “A? Bọn họ kết hôn thật sao?”.

– “Hôm nay cậu quên uống thuốc thật sao? Toàn nói điều kì quái khó hiểu, không thật chẳng lẽ họ kết hôn giả?”.

– “Nga, không phải. Tôi chỉ là không ngờ nhanh như vậy”. Vương Nam cũng biết mình lỡ lời.

– “Lúc đó đừng quên đi. Nhiệm vụ của tôi hoàn thành, đến lúc đó cậu đừng quên mang theo thiệp mời. Được rồi, cậu về đi”.

– “Ai, tôi không đi đâu. Nhờ cậu mang phong bì đến hộ là được rồi”. Vương Nam không muốn nhìn thấy cuộc hôn nhân giả tạo của Đồng Khiết.

– “Vương Nam, cậu làm sao vậy? Cậu có thành kiến gì với chị Đồng sao? Người ta từng đối đãi với cậu không tệ. Đừng vô tình vô nghĩa như vậy”.

– “Không phải, thời gian này tôi thực sự rất bận. Vài hôm nữa tôi mang tiền qua cho cô”.

– “Cậu tự lo đi”. Liều Dược Dược không hiểu thái độ của Vương Nam.

Trên đường về nhà, Vương Nam thậm chí còn nghĩ sẽ gọi điện cho Đồng Khiết, chẳng qua sau đó lại liên phủ định suy nghĩ. Mình phải nói thế nào? Lẽ nào nói Trương Chí Vĩ là gay? Thôi, lời này cậu không nói ra miệng được. Hiện tại, cậu chỉ có thể mong Đồng Khiết hạnh phúc, cũng mong Trương Chí Vĩ sẽ rũ bỏ quá khứ, an ổn qua ngày cùng nàng.

Về đến nhà, Lí Trọng cũng không gọi điện đến, xem ra đêm nay anh không ghé qua. Hôm trước, hai người nói chuyện thật lâu, đối với tương lai, hai người vẫn kiên định rằng nếu không ổn thì cao chạy xa bay. Nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ, hiện tại không phải nói muốn đi là sẽ đi được. Sự nghiệp của Lí Trọng, nếu phải di dân ra nước ngoài, anh sẽ làm gì? Vương Nam cũng vừa khởi nghiệp, sau khi rời khỏi sẽ sống ra sao? Ai cũng muốn có tình yêu, nhưng cũng không thể quên đi bánh mì.

Ngày mới lại đến, ngày lặng lẽ trôi. Nhưng tâm tình Vương Nam lại xao động, cậu hiếm khi gặp Lí Trọng, nhưng lúc tâm tình không vui, càng không muốn gặp anh. Mỗi ngày vẫn mệt mỏi vùi đầu vào công việc như trước, mỗi tuần vẫn học Anh văn đều đặn hai buổi. Cậu nhìn không thấy tương lai, nên chỉ có thể nắm bắt hiện tại.

Trái lại, Điền Bân lại rất thường xuyên gọi cho Vương Nam. Không phải rủ cậu đến nhà sách, thì cũng nhờ vả tư vấn nội thất. Vương Nam chậm chậm cảm giác, Điền Bân như có như không mượn cớ tiếp cận mình. Vương Nam không dám nghĩ Điền Bân cũng là người như thế, lẽ nào trên người mình có vị đồng tính lắm sao? Tại sao vây quanh mình không có mấy nam nhân bình thường? Vương Nam có cảm giác này, liền chậm chậm né tránh Điền Bân. Cậu vốn định hết khóa 3 tháng sẽ thôi học.

Nhìn Vương Nam ngày càng xa lánh, Điền Bân khổ não. Kỳ thực Vương Nam cũng tự hổ thẹn trong lòng, Điền Bân mang đến cho cậu rất nhiều cảm giác thoải mái. Hai người có nhiều sở thích chung, nên có thể là bạn bè tốt. Nhưng nếu để mối quan hệ này tiến xa hơn, Vương Nam không chấp nhận. Đời này, ngoài Lí Trọng có thể khiến cậu yêu say đắm, phỏng chừng sẽ không có người thứ hai xuất hiện.

Khi trời ấm lên, khóa học ba tháng của Vương Nam cũng chấm dứt. Ngày đó, Điền Bân sau khi giảng xong, nói lời tạm biệt lớp, hi vọng có thể gặp mọi người ở khóa sau. Lớp học đều cười vui vẻ, bởi sau ba tháng, lớp học hai mấy người chỉ còn lại vài người, có thể thấy không quá nhiều người kiên trì với ngoại ngữ.

Ra khỏi phòng học, Điền Bân gọi Vương Nam đến bên ngoài ngồi chốc lát. Vương Nam nghĩ cậu quen biết Điền Bân cũng là một loại duyên phận, gần đây mình lại hay né tránh khiến đối phương khó nghĩ, liền đồng ý. Hai người tìm một quán nước, nhạc du dương, ngọn đèn mờ mờ để phiếm chuyện.

– “Vương Nam, gần đây cậu dường như có chút lẩn trốn tôi?”. Điền Bân mắt tự nhiên cười nhìn Vương Nam.

– “Không có, công ty bận nhiều việc quá, khiến tôi không còn tâm trạng chơi bời. Cậu đừng nghĩ nhiều”. Vương Nam ngẩng nghĩa lý bia, tận lực tỏ vẻ đáng tin.

– “Haha”. Vương Bân cúi đầu nhẹ nhàng cười, “Ai, Vương Nam, tôi hỏi cậu một chuyện được không?”.

– “Được”.

– “Tại sao đến giờ cậu vẫn không có bạn gái?”.

Câu hỏi này khiến mắt Vương Nam lóe ra một tia hoảng loạn, chẳng lẽ Điền Bân này đã biết được tính hướng của mình?

– “Chưa tìm ra người thích hợp. Còn cậu? Cũng không có sao?”.

– “Tôi không có bạn gái, tôi là gay. Gay, cậu hiểu chưa? Đã là đồng tính luyến, tôi chỉ thích nam nhân”. Không ngờ Điền Bân thẳng thắn như vậy, Vương Nam thất thố.

– “Cậu rất giật mình phải không? Kỳ thực tôi sớm muốn nói cho cậu biết, nhưng vẫn sợ sẽ dọa cậu. Cậu ổn chứ?”.

– “Không không, tôi không sao. Rất tốt, rất tốt”. Vương Nam hỗn loạn.

– “Vương Nam, tôi rất thích cậu. Hôm nay tôi thẳng thắn, hi vọng cậu đừng quá để tâm. Nếu cậu không thể tiếp nhận, tôi vẫn hi vọng chúng ta có thể là bạn bè”. Điền Bân thoải mái nói.

– “Cảm ơn cậu đã yêu mến tôi. Nhưng xin lỗi, tôi không thể đồng ý”.

Mắt Điền Bân thoáng thống khổ, cậu hớp một ngụm rượu, che giấu tâm tình, “Không sao, sau này chúng ta vẫn là bạn chứ?”.

Vương Nam gật đầu. Hình như cậu đã nói sai điều gì đó.

Đêm đó, Điền Bân tâm sự rất nhiều, về mối tình đầu, về những mối tình đã qua. Vương Nam không khỏi hiếu kỳ hỏi, người nhà cậu biết không?

– “Biết rõ. Lúc vào cấp 3, tôi đã nói rõ với cha mẹ”.

- “A?”. Vương Nam không ngờ trên đời lại có cha mẹ khoan dung như vậy.
- “Vậy hiện tại họ cũng không ép cậu kết hôn”.
- “Không có. Mẹ tôi rất tốt, mỗi lần tôi mang bạn trai về nhà, bà còn giúp tôi tư vấn tình cảm”.

Trách không được Điền Bân lại lớn mật biểu lộ như vậy. Gia đình ủng hộ, khiến Điền Bân không hề ngần ngại yêu đương, càng không cần giấu diếm. Không như Vương Nam, lúc nào cũng cố gắng che giấu bí mật. Bởi vì che giấu nên tâm lý càng không thoải mái. Vương Nam chưa từng nghĩ trên đời có thể thoải mái thú nhận với mọi người mình là gay. Trong suy nghĩ của cậu, gay đồng nghĩa với việc phải mang mặt nạ mà sống.

Đêm đó, Điền Bân thản nhiên cho Vương Nam thấy một phương diện khác của đồng tính, cũng nhìn thấy một loại hi vọng.

71. Chương 71

Mẹ Vương Nam đang trong thời gian nghỉ hè, liền lên thành phố thăm con trai. Nàng có vài thủ tục phải đến cơ quan hành chính, nhưng chủ yếu là vì muốn thăm con. Không ngờ lần viếng thăm này, nàng lại phát hiện bí mật của cậu, khiến hai gia đình nháo nhào một phen.

Đêm trước, mẹ Vương Nam gọi điện, nói muốn lên chơi. Vừa nghe xong, Vương Nam cũng thực vui vẻ. Bởi từ khi tốt nghiệp đi làm đến nay, dịp Tết cậu mới có dịp về nhà hiếu đễ với mẹ. Mẹ khác lại có chút không vui, có lẽ thời gian tới mình không thể gặp Lí Trọng nhiều như trước. Nhưng có lẽ mẹ cũng không ở lại lâu, phỏng chừng một, hai tháng là phải trở về. Mình và Lí Trọng cẩn thận một chút, có lẽ sẽ không vấn đề gì. Buổi tối, cậu gọi điện cho Lí Trọng, nói ngày mai mẹ sẽ đến. Lí Trọng liền bảo sẽ đi đón. Vương Nam nói “không cần, em tự đi đón được rồi. Nhưng khoảng thời gian này, anh không thể qua nhà em”.

- “Không sao, nếu em nhớ anh, thì cứ đến chỗ anh đi”.

Vương Nam ha hả cười. Lần trước sau khi cãi nhau xong, tâm trạng hai người thoải mái hơn nhiều. Cả hai cũng ngày càng gần bó hơn.

- “Ngày mai mấy giờ đi đến? Anh cũng đi đón”.
- “Khoảng 3 giờ chiều. Nếu anh bận thì không cần đi”.
- “Vậy chiều mai anh qua đón em, sau đó chúng ta cùng đi”.

Cúp máy, Vương Nam đơn giản thu dọn phòng một chút. Hi vọng khi mẹ đến, sẽ nhìn thấy căn phòng sạch sẽ, tinh tươm hơn. Nhưng cậu lại quên không cất đi một quyển sách, khiến ình rất phiền toái về sau.

Hôm sau, Vương Nam cùng Lí Trọng đi đón mẹ. Tối đến, Lí Trọng mời cơm, liền làm mẹ Vương Nam khách khí không thôi.

- “Ra ngoài ăn làm gì? Ở nhà dì nấu vài món là được rồi”.
- “Dì dừng từ chối. Sau lần này, hằng ngày con sẽ qua đây ăn nhờ cơm”.

Lí Trọng lái xe đưa mẹ con Vương Nam vào Hải Cảng Thành, một bữa cơm này cũng tốn hơn hai nghìn tệ. Làm mẹ Vương Nam tiếc tiền không thôi, lại xuýt xoa sao anh tiêu tiền như nước.

Đưa hai người về nhà, Lí Trọng lập tức đi. Lúc này mẹ Vương Nam mới có thời gian nhìn đến phòng ốc của con. Căn phòng thu dọn rất sạch sẽ, đây là truyền thống sinh hoạt của nhà bọn họ. Vương Nam hẳn nhiên sẽ kế thừa tính ngăn nắp của cha mẹ mà dọn phòng.

- “Mẹ ngủ ở giường đi, con ngủ trên sô-pha”. Mẹ Vương Nam liền không nỡ, cố ý không cho con ngủ trên ghế.
- “Nếu biết phòng con nhỏ vậy, mẹ đã không đến chơi. Thôi mẹ chỉ ở vài ngày thôi. Nếu không lại ảnh hưởng đến sinh hoạt của con”.

Vương Nam ấn mẹ xuống giường, lập tức nói: “Mẹ ở thêm đi. Ngày mai con đi mua thêm một chiếc giường. Hơn nữa ngày thường con cũng hay ngủ ở sô-pha”.

- “Có giường sao không ngủ, ngủ sô-pha làm gì?”.
- “Lâu lâu Lí Trọng sẽ đến. Anh ấy ngủ giường, con ngủ sô-pha”. Vương Nam muốn chuẩn bị tâm lý ẹ.
- “Hai đứa con thân đến vậy sao? Đứa nhỏ kia không có nhà?”.
- “Sao lại không có nhà? Nhưng đôi khi uống nhiều, sẽ ghé chỗ con ngủ tạm”.
- “Hai đứa sao lại trẻ con vậy? Đều đã lớn đến thế này rồi lại đi uống rượu, rồi ngủ nhờ nhà người khác?”. Mẹ Vương Nam thở dài một hơi. Nàng không hiểu người trẻ tuổi nghĩ gì.
- “Ai, Vương Nam, sao bữa cơm tối nay lại đắt tiền như vậy? Hôm nào chúng ta cũng mời lại một lần đi, để mẹ khỏi xấu hổ với người ta. Cha mẹ cậu ta có ở đây không? Lúc đó cũng nên mời họ một lần. Chúng ta không cần đến nhà hàng quá sang trọng, chỉ cần đến một quán rượu thân mật là được rồi. Ah, lần này mẹ có mang tiền cho con”. Nói rồi lại lôi trong túi một phong thư tiền, đưa cho Vương Nam.
- “Trong này có 5 nghìn tệ, con cầm dùng đi”.
- “Mẹ, mẹ làm gì vậy? Con có tiền, còn chưa kịp kính hiếu người, người lại cho thêm con. Không lấy”.
- “Đứa nhỏ này, còn khách khí với mẹ làm gì? Tiền này con cứ cầm đi, hai ngày tới mẹ xem xem con còn thiếu thứ gì, lại mua thêm cho con”. Mẹ Vương Nam đem phong bì đặt ngay bàn trà trên đầu giường. Trên bàn có tấm ảnh chụp khiến nàng chú ý. Đó là bức ảnh hai người chụp vào sinh nhật Lí Trọng. Trong ảnh, hai người vui vẻ cầm khối băng có khắc tên mình.
- “Đây là chụp lúc nào?”. Mẹ Vương Nam cầm bức ảnh, cẩn thận ngắm một hồi.
- “Sinh nhật Lí Trọng năm ngoái”. Vương Nam bề ngoài làm như không có việc gì, nhưng nội tâm lại cực kỳ khẩn trương. Đêm qua, cậu đã định cất bức ảnh đi. Nghĩ qua nghĩ lại, vẫn là đặt ở nơi này. Thứ nhất có thể xem phản ứng của mẹ, thứ hai ảnh này cũng không có gì quá đáng, nhìn không ra chút gian tình nào.
- “Hai người thân nhau như người một nhà a. Vương Nam, con phải nhớ, quan tử chi giao đạm như nước. Các con hiện tại thế này, nhưng cũng dễ dàng trở mặt thành thù”. Mẹ Vương Nam buông ảnh xuống.
- “Bọn con sẽ không như vậy”.

– “Con đừng như vậy. Cuộc đời mẹ, ăn muối còn nhiều hơn ăn cơm. Mẹ từng gặp rất nhiều người, yêu đến muốn giao cả trái tim cho đối phương, nhưng qua vài năm, lại trở thành thù. Con chưa từng nghe câu vật cực tất phản sao? Thân thiết quá đương nhiên sẽ quên mất chuyện đúng mực”.

– “Được rồi, mẹ, con biết rồi. Người nhanh ngủ đi”. Vương Nam sợ mẹ bắt đầu giáo huấn. Tắt đèn, Vương Nam nằm ngửa trên sô-pha, cảm thấy hôm nay cực kỳ thành công. Lí Trọng lại lần nữa chiếm được cảm tình của mẹ. Mình mạo hiểm trưng ảnh chụp ra, mẹ cũng không nghi ngờ gì. Lí Trọng nói đúng, chuyện gì cũng cần có thời gian. Vương Nam càng nghĩ càng kiên định. Trờ người, sau đó trầm trầm ngủ.

Trái lại, mẹ Vương Nam trở mình vài lần vẫn không ngủ được. Khi mới nhìn thấy bức ảnh kia, lòng nàng liền khó chịu. Đứa con hư, trong nhà không có bức ảnh gia đình nào, thế nhưng lại trưng ảnh chụp cùng một nam nhân. Hai người thân đến thế nào rồi, mà Vương Nam lại để ảnh chụp chung như vậy? Mẹ Vương Nam thực sự không hiểu, nhưng lại tự trấn an, có lẽ người trẻ bây giờ ai cũng như vậy.

Vương Nam ngủ một giấc thẳng đến hừng đông, khi cậu tỉnh lại, mẹ đã nấu xong bữa sáng. Cậu lười biếng vịn người, trong miệng hạnh phúc la hét: “Có mẹ thực tốt”. Mẹ cười nhìn cậu. Ăn cơm xong, Vương Nam liền đi làm. Trong nhà chỉ còn lại mỗi mình nàng. Mẹ Vương Nam quyết định hôm nay sẽ tổng vệ sinh phòng con trai. Gian phòng nhìn chung khá sạch sẽ, nhưng thực ra cũng chỉ là ngăn nắp mà thôi. Sáng này lúc làm cơm, nàng phát hiện tường nhà bếp dính đầy mỡ. Buồng vệ sinh cũng nên tẩy trừ. Đứa con này dọn nhà cũng chỉ là bề ngoài, nhìn kỹ lại, kỳ thực khắp nơi đầy tro bụi.

Mất gần một buổi sáng, mẹ Vương Nam mới dọn xong nhà bếp và phòng vệ sinh. Đến giữa trưa, nàng mệt đến xương sống thắt lưng đều đau. Đặt mông ngồi trên sô-pha, đấm lưng thư giãn. Nàng cảm thán tuổi tác quả không buông tha ai. Nghỉ ngơi một hồi, lại thu dọn phòng khách và phòng ngủ.

Dưới chân bàn trà có vài cuốn sách báo. Mẹ Vương Nam thuận lợi cầm lên thu dọn. Trong đó có một cuốn khiến nàng chú ý. Cuốn sách này Vương Nam vừa mua cách đây không lâu. Xem xong một lần liền quên đi. Nhưng cậu quên mất mẹ mình là giáo viên, luôn rất nhạy cảm với một vài tình huống. Về sau, cũng chính cuốn sách ấy khiến cậu đối nghịch với mẹ, lại kéo theo Lí Trọng vào trận. Làm Vương Nam luôn cảm thấy tội lỗi.

Đó là cuốn Tâm lý đồng tính ái.

72. Chương 72

Mẹ Vương Nam dùng hết gần một buổi chiều mới xem xong cuốn sách. Nàng không rõ Vương Nam vì sao lại có nó trong nhà. Bên trong miêu tả một vài việc làm nàng cảm thấy ghê tởm. Chẳng hạn như phương thức làm tình, vai trò, khả năng... Xem như làm nàng nhận thức một lần. Quyển sách này gần như đã đạt được mục đích xóa nạn mù chữ về đồng tính luyến, nhưng vẫn lưu lại cho người xem một ít cảm giác ác liệt.

Lúc ấy, nàng nhìn lại bức ảnh chụp chung kia của con trai, càng không thấy vừa mắt! Con mình không phải là đồng tính luyến như trong sách miêu tả chứ?! Vừa nghĩ đến việc này, nàng liền cảm thấy sợ hãi. Không, chắc chắn không! Con trai mình nhất định không phải là loại người đó. Nàng tự trấn an bản thân. Trái lại càng nghĩ càng thấy sợ, tưởng tượng như cảm giác trời đất đang sụp đổ.

Vuổi tối Vương Nam về đến nhà, khó hiểu vì sao mẹ lại chưa làm cơm. Hơn nữa thoát nhìn có vẻ nàng không vui.

- “Mẹ, hôm nay mà làm không ít việc ạ. Nhà này được mẹ dọn sạch đến mức con không dám ngồi”. Vương Nam không hiểu chuyện gì xảy ra. Chẳng qua trong nhà sạch sẽ ngăn nắp đến phát sáng.
- “Mệt chết mẹ, chưa kịp làm cơm. Con đói chưa?”. Mẹ có chút hữu khí vô lực.
- “Chưa đói chưa đói. Nếu không chúng ta xuống nhà ăn tiệm cũng được”. Vương Nam vì mẹ mà đau lòng.
- “Không cần, bây giờ mẹ làm. Con đợi một lát là xong”. Nàng đi vào nhà bếp.

Vương Nam mở TV, đến tủ lạnh tìm nước đá, lại ngồi xuống xem phim. Đột nhiên, cậu thấy cuốn Tâm lý đồng tính ái nằm ngay ngắn trên bàn trà. Cậu hoảng sợ, lẽ nào mẹ đã đọc qua? Chính mình quá sơ suất, cứ nhiên quên mất thứ này. Vương Nam có chút đứng ngồi không yên, hiện tại quyển sách nằm ngay trước mặt mình, lại trở nên chói mắt. Dọn đi cũng không được, để yên càng không xong. Nghĩ nghĩ một hồi, cậu vẫn không động đến cuốn sách, cùng lắm là nói bạn học để ở đây.

Vương Nam đứng dậy đi đến nhà bếp. “Mẹ, con giúp mẹ làm cơm”. Cậu muốn quan sát phản ứng của mẹ.

- “Không cần, con xem TV đi. Phòng bếp quá nhỏ, thêm người lại loạn hơn”. Vương Nam nhìn mẹ thật giống như ngày thường, nên âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Chẳng qua cậu không rời khỏi phòng bếp mà đứng ngay cửa nhìn mẹ làm cơm.
- “Mẹ, hôm nay con nói với Lí Trọng rồi. Thứ bảy này ba người nhà họ sẽ đến ăn cơm. Quán rượu con cũng đặt xong rồi”.
- “Nga”. Mẹ đang cắt rau bống run lên một phát.
- “Không phải nơi quá sang trọng chứ?”. Nàng đang nấu ăn, cũng không nhìn con trai.
- “Không. Bày biện rất tốt, nhưng cùng lắm chỉ tốn khoảng 600 tệ”. Vương Nam nhìn phản ứng của mẹ, có lẽ nàng không quá vui, mà còn có chút mất hứng.
- “Mẹ, mẹ không phải là ghét nhưng nơi sang trọng chứ?”.
- “Con tự lo liệu đi. Mẹ không có ý kiến gì”.

Vương Nam càng lúc càng cảm thấy không ổn, hôm nay mẹ rất bất thường.

– “Con đừng đứng chỗ này làm ra, ra phòng khách xem TV đi”. Mẹ đuổi cậu đi.

Vương Nam đành quay về phòng khách, vô vị xem TV, nhưng trong lòng lại bận nghĩ phải giải thích với mẹ thế nào. Sau khi quen biết Điền Bân, rồi biết được tính hướng của người kia. Tâm lý cậu có chút mơ mộng, hi vọng mẹ có thể tiếp nhận mọi chuyện như mẹ Điền Bân. Chẳng qua, vừa nhìn thấy mẹ, cậu không còn chút dũng khí nào thú nhận.

Mẹ Vương Nam trong phòng bấp lại càng lo nghĩ. Nàng không biết nên hỏi con trai như thế nào. Nàng muốn biết đáp án, nhưng cũng lại sợ đáp án. Vạn nhất nếu Vương Nam thừa nhận, nàng liền chết tâm.

– “Nhanh đi rửa rây, ăn cơm”. Mẹ đặt món ăn lên bàn, ánh mắt lại phiêu đến cuốn sách. Nàng là cố tình đặt cuốn sách ở đây, vì muốn nhìn thất phản ứng của Vương Nam. Nếu Vương Nam len lén giấu đi, mọi chuyện chắc chắn có vấn đề. Nay quyển sách còn ở đây, tâm lý nàng cũng nhẹ nhàng hơn. Nói không chừng Vương Nam chỉ vì tò mò mới mua về.

– “Thật thơm. Nghe mùi thôi con đã chảy hết nước dãi rồi”. Vương Nam ăn rất nhiều. Cậu cực lực muốn bầu không khí nhẹ nhàng hơn. Hai mẹ con vừa ăn cơm vừa tâm sự, mẹ nhin không được liền hỏi:

– “Vương Nam, cuốn sách trên bàn con là ai mua? Con xem loại sách này làm gì?”.

– “Úc, là Mạnh Hạo Nhiên mang đến. Cậu ta nói con tìm hoài không ra bạn gái, hoài nghi con là đồng tính nên mới mang đến cho con xem”. Vương Nam bình thản trả lời, những lời này cậu vừa vắn nghĩ ra lúc xem TV. Nghĩ xong rồi thì liền bình tĩnh trả lời.

Câu nói này làm mẹ Vương Nam an tâm không ít.

– “Sau này đừng xem loại sách này nữa. Con cũng nên tìm bạn gái đi, nếu không người ta sao lại mang đến cho con sách này?”. Mẹ Vương Nam gấp đồ ăn cho cậu.

– “Thì có sao đâu? Đồng tính cũng là người thôi mà”. Vương Nam không quên biểu đạt quan điểm.

– “Nói thì nói vậy, nhưng nam nhân yêu nam nhân. Tính là gì a? Con xem, trong sách đều viết hết cả. Ai nha, mẹ quả nhiên được mở rộng tầm mắt. Đọc đến đoạn nam nhân viết thư tình cho nhau, mẹ còn nổi cả da gà”.

– “Mẹ, mẹ đọc rồi?”.

– “Đọc thì sao? Con xem được, mẹ không thể xem sao? Vương Nam, nói đi nói lại, chúng ta cũng không thể làm ra những chuyện mất mặt như thế này. Con mà nếu thế thật, đừng trách mẹ từ con”. Mẹ Vương Nam cảnh cáo.

– “Được rồi, mẹ nói gì vậy? Ăn cơm thôi”. Vương Nam không muốn tiếp tục chủ đề này.

Mẹ cậu vẫn rất lợi hại, dù sao đã làm giáo viên nhiều năm, nàng biết rõ chuyện gì nên tiến nên lùi. Vì thế nên mới không trực tiếp hỏi Vương Nam. Ngược lại, nàng chỉ bóng gió ám chỉ. Vương Nam vừa rồi trả lời thật đúng ý nàng. Chẳng qua, dường như cậu cũng không bài xích loại tình yêu này, làm nàng thêm lo lắng.

Chỉ trong nháy mắt, mẹ Vương Nam thay đổi ý định. Nàng không thể về qua sớm như vậy, nàng muốn lưu lại quan sát một thời gian. Vì quan hệ giữa Vương Nam và Lí Trọng vẫn khiến nàng nghi ngờ.

Rửa chén xong, Vương Nam hàn huyên với mẹ thêm một hồi. Sau đó mới về phòng ngủ chuẩn bị đi tắm rửa, đột nhiên cậu phát hiện bức ảnh không thấy đâu.

– “Mẹ, ảnh chụp con với Lí Trọng đâu rồi?”.

– “Hôm nay dọn nhà, mẹ cất đi rồi”.

– “Mẹ cất đi làm gì?”. Vương Nam có chút oán giận.

– “Hai nam nhân lớn đầu rồi còn chụp chung, nhìn rất kì”.

– “Mẹ cũng thật là, như vậy thì có sao?”.

– “Mẹ để ở đâu?”. Vương Nam bắt đầu tìm kiếm.

– “Trong ngăn kéo đầu giường”.

Vương Nam lôi ảnh chụp ra, may mà mẹ không cất hẳn đi. Cậu nhìn nhìn, đem ảnh chụp bỏ vào túi đi làm.

– “Con làm gì? Mang đi đâu?”. Mẹ Vương Nam thấy cậu quan tâm bức ảnh như vậy, không khỏi nghi vấn.

– “Đi đưa cho Lí Trọng. Ảnh này mẹ không cho chưng, thì đưa cho người ta thôi. Đây là ảnh mừng sinh nhật, rất có kỉ niệm”. Vương Nam xoay người đi vào phòng tắm.

Mẹ Vương Nam ngồi trong phòng khách, càng lúc càng nghi ngờ. Tình cảm giữa Vương Nam và Lí Trọng hình như có chút vấn đề. Nếu mẹ cậu không thấy quyển sách, chắc chắn sẽ không nghĩ bọn họ yêu nhau. Tuy nhiên trong sách lại có nói đến những bí mật về tình yêu đồng tính, làm nàng có chút nghi ngờ.

73. Chương 73

Tối cuối tuần, hai nhà gặp mặt dùng bữa. Mẹ Vương Nam và Lí Trọng vừa gặp đã rất thân nhau, hai người đông một câu tây một câu, lại không ngừng khen ngợi con trai của nhau. Vương Nam, Lí Trọng cùng cha Lí Trọng cùng ngồi uống rượu.

– “Chị Lưu, ở lại chơi thêm vài ngày đi”. Mẹ Vương Nam họ Lưu. “Nếu cảm thấy buồn thì đến nhà tôi chơi, vừa lúc tôi không có bạn bè nào để đi dạo phố mua sắm. Để Lí Trọng với ba nó đi cùng một lần thì còn khó hơn lên trời”. Mẹ Lí Trọng oán giận.

– “Khụ, tôi chỉ đến thăm Vương Nam thử thôi. Đứa nhỏ này không làm người khác bớt lo. Chị nói xem, nếu nó thành thật tìm bạn gái rồi kết hôn, tôi còn đến làm gì”.

– “Chị trách Vương Nam làm gì, không phải Lí Trọng nhà tôi cũng vậy sao? Nó còn lớn hơn Vương Nam năm tuổi, hiện tại tôi sốt ruột đến tối cũng không ngon giấc. Khụ, nói nó không nghe, tôi vừa đề cập đến nó đã nổi nóng”. Hai bà mẹ nhanh chóng tìm được tiếng nói chung.

– “Lí Trọng thì vội gì, sự nghiệp thành công như vậy, còn sợ không lấy được vợ sao. Các cô gái theo đuổi nó chắc cũng xếp thành đội rồi?”. Mẹ Vương Nam an ủi.

– “Chị đừng nói nữa, xếp đội gì không biết. Nguyên lai nó quên người ta tám năm, đã sắp kết hôn rồi, bỗng dưng lại chia tay”. Mẹ Lí Trọng liếc nhìn con trai, thở dài một tiếng.

– “Tại sao?”. Mẹ Vương Nam bắt đầu hiếu kỳ.

– “Mẹ!!!”. Vương Nam nhanh chóng cắt ngang. “Người dùng bữa đi, mẹ chỉ lo phiếm chuyện với dì Hoàng mà quên ăn rồi”.

Mẹ Vương Nam cũng biết mình lảm liến, cười xấu hổ. “Cũng phải, chỉ lo nói chuyện phiếm đi. Chị cũng ăn nhiều chút. Mấy năm nay Vương Nam đều nhờ có Lí Trọng chiếu cố, chắc cũng làm phiền mọi người không ít”. Nói xong lại gấp món ăn ẹ Lí Trọng.

– “Tôi tự gấp được rồi”. Dì Hoàng khách khí, quay sang nói với Vương Nam, “Bọn con cứ uống rượu đi, quan tâm chuyện người khác làm gì. Dì và mẹ con cũng chỉ là nói chút chuyện, thằng nhóc con lại quần đến mẹ rồi”. Mẹ Lí Trọng mở miệng bênh vực bạn.

Hai người ăn chiếu lệ, lại tiếp tục hàn huyên, chẳng qua lần này âm thanh rất nhỏ, rì rầm rì rầm không ngừng. Vương Nam và Lí Trọng bắt đầu nhìn nhau cười, không còn cách nào khác. Hai người phụ nữ chắc chắn vẫn đang bàn về việc lập gia đình của con trai.

Dùng cơm xong, mẹ Lí Trọng nhiệt tình lưu số điện thoại ẹ Vương Nam nói, “Chị nếu chưa đi thì gọi điện cho tôi, chúng ta cùng nhau đi dạo. Chị không quen thuộc thành phố này, đừng khách khí”.

– “Đi, hai ngày nữa tôi muốn đi mua giường xếp cho Vương Nam. Nếu có thời gian thì dành phiên chị rồi”. Mẹ Vương Nam hợp thời mời mọc. Hai người gặp mặt, cũng như cha mẹ hai bên gặp nhau, với Lí Trọng Vương Nam mà nói, thực không biết là chuyện tốt hay xấu.

Về đến nhà, mẹ Vương Nam không ngừng truy hỏi cậu những lời mẹ Lí Trọng đã nói đêm nay: “Dì Hoàng thật là một người tốt, cũng không dễ dàng gì a. Lí Trọng đã hơn 30, sao lại còn không kết hôn? Ai, Vương Nam, con biết người trước kia cậu ta sắp cưới không?”.

- “Không. Con biết chuyện này làm gì?”. Vương Nam vô vị liên tục chuyển kênh truyền hình.
- “Mẹ nghe dì Hoàng nói, nàng đã tìm gặp cô gái kia, nhưng cô ta sống chết cũng không nói gì. Con thực sự không biết gì sao?”.
- “Không biết. Con buồn ngủ rồi”. Vương Nam đứng lên đi vào phòng tắm.
- “Đứa nhỏ này, cũng không buồn nói chuyện với mẹ thêm một chút?”. Mẹ Vương Nam oán giận.

Hai ngày sau, mẹ Vương Nam cùng mẹ Lí Trọng hẹn nhau đi mua giường, về đặt trong phòng khách. Vương Nam về nhà nhìn thấy, biết rõ mẹ muốn ở lại đây lâu. Cậu có chút buồn phiền, không phải vì dự định của mẹ, mà vì cảm thấy mẹ thực sự chú ý mối quan hệ của mình và Lí Trọng. Đêm trước, cậu phát hiện mẹ dù ngồi ăn nhưng vẫn thường xuyên phiêu mất liếc về phía hai người, làm cậu cũng không dám lơ đãng. Sau này mẹ sẽ thường xuyên ở đây, cậu cũng không thể gặp Lí Trọng thường xuyên. Xem ra bản thân mình phải cẩn thận gấp bội.

Chớp mắt, mẹ Vương Nam đã ở chỗ cậu hơn một tháng. Trường học đến mùa khai giảng, mẹ Vương Nam phải về lo liệu vài việc. Nàng nhìn ngấm một lượt căn phòng mình sống một tháng qua. Thời gian này, nàng chăm chỉ quan sát, nhưng không thấy Vương Nam Lí Trọng có gì khác thường. Lí Trọng có đến hai lần, dùng cơm xong liền đi, hai người nói chuyện cùng rất bình thường, không có gì khuất tất, cảm giác cũng chỉ là bằng hữu bình thường. Mẹ Vương Nam triệt để yên lòng, nghĩ rằng mình tưởng tượng quá nhiều. Mẹ Vương Nam không khỏi trách mình đa nghi, may mà từ đầu đã không thẳng mặt chất vấn con trai, nếu không biết đâu lại tổn thương đến con? Có lẽ mình đang bước vài giai đoạn tiền mãn kinh, luôn nghi thần nghi quỷ. Lần này nàng quyết định về quê, vì không muốn làm phiền con thêm. Hơn một tháng này, con trai chỉ toàn ngủ giường xếp, mình cũng nên sớm trở về.

Nếu sự tình chỉ có như vậy, thì mọi thứ đã rất hoàn mỹ. Mẹ đến chơi, rồi hài lòng về quê, Vương Nam Lí Trọng lại có thể ở bên nhau. Nhưng sự thực không phải như vậy, Vương Nam che giấu đến đâu cũng bị mẹ phát hiện, có lẽ căn bản, nàng chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác về chuyện này. Có người nói, chuyện gì đến thì sẽ đến, thực sự là như vậy. Về sau, Vương Nam chỉ bình thản nhận mệnh. Cậu cảm thấy mình không thể cự tuyệt số phận, cuộc sống an bài như vậy, bản thân cưỡng cầu cũng không được.

Kì thực hơn một tháng đó, Vương Nam phi thường cẩn thận. Đi làm xong lại về nhà, trên cơ bản cậu về nhà rất sớm. Có vài lần còn mời Liễu Dược Dược, Mạnh Hạo Nhiên đi ăn cùng mẹ. Cậu muốn mẹ thấy bạn bè mình không chỉ có mỗi Lí Trọng. Mà mối quan hệ với Lí Trọng, ngoài hai lần đến nhà ăn cơm, hai người cũng không gặp nhau trước mặt mẹ. Chẳng qua có vài buổi trưa, hai người sẽ đi ăn cùng nhau. Lí Trọng còn đề nghị đến quán rượu có nhà nghỉ, nhưng Vương Nam cự tuyệt. Hai đại nam nhân, ban ngày lại cùng nhau thuê phòng sẽ ra thể thống gì!?

Tối hôm đó, hơn 9h, Vương Nam ở nhà xem TV cùng mẹ, Lí Trọng lại gọi điện đến. Anh vừa tiếp khách xong, cảm thấy thời gian còn sớm, không biết vì sao, anh đặc biệt nhớ Vương Nam.

- “Uy, em đang làm gì?”.
- “Ở nhà thôi”. Vương Nam bắt máy, chậm chậm thông thả bước về phía sân thượng.
- “Ra ngoài đi, chúng ta cùng đến quán bar uống rượu”. Lí Trọng uống đến vui vẻ, còn muốn tiếp tục tìm nơi chơi một hồi.
- “Không được, đã khuya rồi, còn có mẹ em ở đây”. Lúc này thời tiết đã bắt đầu vào thu, về đêm không khí đặc biệt mát mẻ. Vương Nam đứng trên sân thượng trò chuyện cùng Lí Trọng, cảm thấy rất thích thú.
- “Kháo, nếu mẹ em ở đến nửa năm, em quyết nửa năm không gặp anh? Em biết không? Anh con mẹ nó đã hơn một tháng bị bỏ đói”. Lí Trọng ôn ào trong điện thoại.
- “Anh thật dâm dăng”. Vương Nam ghé người lên ghế, nhìn sang nhà đối diện, ha ha cười.
- “Mau đến đây! Đừng nhiều lời, chỉ cần nói với dì một tiếng thôi. Bây giờ anh đi đón em”.

- “Anh có đến em cũng không đi đâu. Đã nhịn hơn một tháng, chẳng lẽ vài ngày lại chịu không được?”. Vương Nam cuống quýt ngăn cản.
 - “Kháo, vậy đêm nay anh đi tìm tiểu thư mua vui”. Lí Trọng uy hiếp.
 - “Anh dám? Tự mượn tay mà giải quyết đi”. Vương Nam tiếp tục hạ giọng vui đùa.
 - “Vậy thì là tay trái hay tay phải?”. Lí Trọng vẫn tiếp tục khiêu khích, phàm là con người, rượu vào dễ sinh ra hành vi phóng đảng.
 - “Tay nào cũng được, có gì khác nhau sao?”. Vương Nam hạ lệnh.
 - “Đại gia cứu mạng, vẫn là không được. Anh đi tìm người khác thôi”.
 - “Anh còn can đảm như vậy sao? Hay! Em nổi nóng rồi đó, anh nên cẩn thận một chút”.
 - “Cẩn thận cái đầu em! Khi nào đi đi?”.
 - “Vài hôm nữa, hắc hắc, lúc đó anh hãy quay lại. Xem em chinh anh thế nào”. Vương Nam cười đến áy muội.
 - “Để anh đi tiễn, đến lúc đó thì gọi cho anh”.
 - “Không cho anh đi tiễn, cũng không cho tặng quà. Đến lúc đó chúng ta cùng ăn cơm là được rồi, gọi cha mẹ anh đi luôn”.
 - “Được, em định ngày đi, anh sẽ thông báo. Kháo, vậy đêm nay anh phải tự an ủi sao?”.
 - “Tự mình giải quyết đi, haha”. Vương Nam vui vẻ cười. “Anh thực sự không thể nhẫn thêm vài ngày nữa sao? Đợi lúc mẹ đi là ổn rồi”.
 - “Nhưng bọn đại gia không muốn nhẫn! Đêm nay đành tìm tình một đêm vậy!”.
- Vương Nam chưa kịp nói câu “Anh dám”, Lí Trọng đã vội vàng cúp máy. Cậu cười cười, tay không ngừng mân mê điện thoại. Vừa quay người, Vương Nam sợ đến làm rơi điện thoại — mẹ đang lẳng lặng đứng trong phòng bếp từ khi nào.
- “Mẹ, mẹ làm gì vậy? Dọa con sợ muốn chết”. Vương Nam không biết vừa rồi mẹ đã nghe được những gì, nhưng vẫn lo sợ không thôi.
 - “A... Mẹ muốn mang đồ ăn cho vào tủ lạnh, nên vào xem thử”. Mẹ Vương Nam có vẻ còn hoảng loạn hơn cậu. Nàng loay hoay trong bếp một hồi, vẫn không biết nên làm gì. “Chắc mẹ cho vào tủ lạnh rồi nhưng lại quên”. Nàng luống cuống rời khỏi bếp. Vương Nam ngốc lảng nơi đó, không biết phải làm gì.

74. Chương 74

Mẹ Vương Nam không biết mình đã trải qua đêm hôm đó như thế nào. Trong bếp, nàng nghe hết thấy những lời đáng sợ, “Đã nhịn hơn một tháng, chẳng lẽ vài ngày lại chịu không được?”, “Đợi lúc mẹ đi là ổn rồi”. Những lời này tựa như dao, khắc sâu vết thương trong lòng nàng. Lẽ nào Vương Nam Lí Trọng thực sự như điều mình nghĩ? Một đôi đồng tính luyến? Nàng không hiểu! Thực sự không hiểu!!

Đêm đó Vương Nam mất ngủ, cậu trở về phòng khách thì mẹ đã ngủ. Hiện tại Vương Nam không có dũng khí đối diện với mẹ. Cậu không biết phải giải thích với mẹ thế nào, từ đâu? Không còn cách nào khác ngoài việc ngả bài. Trời chậm chậm sáng, Vương Nam hạ quyết tâm sẽ thẳng thắn với mẹ.

Đến giờ cậu đi làm, mẹ vẫn không ra khỏi phòng. Đột nhiên Vương Nam cảm thấy sợ hãi, mẹ không phải nghĩ quẩn chứ?! Vừa nghĩ đến, cả người cậu như nhũn ra. Vương Nam gấp gấp đẩy cửa phòng, nhìn thấy mẹ vẫn nằm trên giường, đưa lưng về phía cửa. “Mẹ, mẹ không sao chứ?”. Nàng không quay đầu, chỉ đơn giản nói: “Mẹ hơi nhức đầu, con đi làm trước đi”. Vương Nam nhẹ nhàng khép cửa, hiện tại mẹ con hai người đều không biết nên nói gì.

Vương Nam chậm rãi rời nhà, mẹ càng trầm tĩnh càng khiến cậu lo lắng. Không khí yên bình trước cơn bão thực đáng sợ.

Ngày đó, Vương Nam không ngừng giãy dụa. Một hồi nghĩ muốn thừa nhận chuyện tối qua, một hồi lại muốn phủ định. Cậu muốn gọi điện cho Lí Trọng, nhưng lại từ bỏ. Cậu không muốn Lí Trọng thêm lo lắng.

Mất hồn mất vía hết một ngày, chiều về đến nhà, tâm trạng cậu hết như đứa bé gầy gò bên ngoài, không dám về vì sợ mẹ trách cứ. Chẳng qua hiện tại đã trưởng thành, mọi chuyện đều nên tự mình đối mặt.

Về đến nhà, Vương Nam thấy mẹ đang làm cơm, không phải đang âm thầm ngồi đợi như tưởng tượng của cậu. Dù thế nào, Vương Nam cũng đã chuẩn bị tâm lý thú nhận với mẹ.

– “Về rồi à, mau chuẩn bị đi ăn cơm”. Mẹ bình tĩnh nói chuyện.

– “Con chưa đói, đợi một lát nữa đi”. Vương Nam tận lực vờ như không có gì.

– “Còn một món nữa là xong rồi, đợi mẹ xào xong là có thể ăn”.

Vương Nam rề rề rà rà thay đồ, hiện tại cậu lại bắt đầu muốn từ bỏ ý nghĩ thú nhận.

– “Mau đến đây, ăn cơm”. Mẹ bày biện một bàn ăn, sau đó ngồi xuống.

Vương Nam cũng ngồi theo. Hai mẹ con không ai nói gì, lặng lẽ ăn cơm. Cơm nước lúc này với Vương Nam đều nhạt như nước ốc, vì không có tâm tình.

– “Vương Nam”.

– “Ừm?”. Vương Nam căng thẳng.

– “Vài hôm nữa con đi xem mắt đi”. Mẹ Vương Nam nói không nhanh không chậm.

– “Xem ai?”. Vương Nam đành chỉ mọi động tác.

– “Không phải mẹ từng nói qua sao. Học trò cũ của mẹ, tốt nghiệp chuyên ngành ngoại ngữ, hiện đang là phiên dịch viên. Một người rất xinh đẹp. Mẹ nghĩ hai đứa rất đẹp đôi, nên đi nhìn xem”.

– “Mẹ, con nghĩ hay là thôi đi”. Vương Nam cúi đầu ăn.

– “Tại sao? Không gặp sao lại biết không thích hợp?”.

– “Không phải không thích hợp. Mẹ, đêm qua chắc người đã nghe hết rồi”. Vương Nam ngẩng đầu nhìn mẹ.

Ánh mắt mẹ thoáng qua một mặt đau đớn, nhưng mặt ngoài vẫn rất bình tĩnh.

– “Nghe gì? Con muốn nói gì với mẹ?”.

– “Mẹ, có chuyện con một mực muốn thành thật, nhưng lại không đủ dũng khí”.

– “Vương Nam, ăn cơm trước đi, ăn xong rồi lại nói”.

Vương Nam buông bát đĩa, thực sự cậu ăn không nổi nữa. Mẹ không nhanh không chậm ăn hết bữa cơm. Nàng biết rõ con trai muốn nói gì, tuy nàng đã đoán được hết thấy, nhưng người làm mẹ vẫn tình nguyện không muốn nghe sớm.

– “Con nói đi”. Mẹ hệt như thẩm phán đợi tuyên án phạm nhân.

– “Mẹ, đêm qua chắc người cũng nghe được hết rồi. Con và Lí Trọng, là loại quan hệ hệt như trong sách miêu tả. Bọn con là thật tâm yêu đối phương, mẹ, con đến bây giờ cũng chưa làm gì căng bậy. Cả hai đều một mực né tránh, nhưng tránh không được. Cũng vì con, nên Lí Trọng mới chia tay cô gái kia”. Vương Nam không dám nhìn mẹ, cúi đầu gian nan nói hết lời. Cậu biết rõ những lời này của mình tổn thương mẹ như thế nào.

– “Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”. Giọng nói mẹ có chút run rẩy.

– “Hơn ba năm rồi”.

Nửa ngày sau vẫn không thấy mẹ lên tiếng, Vương Nam ngẩng đầu, thấy mẹ lặng lẽ lau nước mắt.

– “Mẹ, thật xin lỗi. Con hiểu tâm tình hiện tại của mẹ, con làm mẹ thất vọng rồi, cũng rất có lỗi với ba. Nhưng là con không thể khống chế bản thân, con cũng không biết vì sao mình lại yêu Lí Trọng nhiều đến

như vậy... Bọn con đã bàn xong rồi, nếu mẹ không thể chấp nhận, bọn con sẽ chuyển đến thành phố khác, hoặc là xuất ngoại. Con sẽ đi rất xa, mẹ cứ xem như là con đã chết đi...”

‘Ba’ một tiếng, mẹ vừa đánh Vương Nam một bạt tai. Hai gò má mẹ vẫn còn chưa khô nước mắt, nhưng mặt đỏ bừng. Trong mắt nàng đều là phẫn nộ. Lời nói của Vương Nam đã chọc giận nàng. Đứa con kiêu ngạo không chịu thua kém ai, lại nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy.

– “Vương Nam, đây là những lời con muốn nói?! Con nói xem, mẹ cực cực khổ khổ nuôi con đến ngày hôm nay, là để nghe những lời như vậy sao?”

– “Mẹ, mẹ muốn đánh thế nào cũng được, chỉ cần người hết giận là được rồi. Đừng để ảnh hưởng đến thân thể”. Vương Nam bị bộ dáng của mẹ dọa sợ, cậu thực sợ mẹ tức giận sẽ phát tác bệnh tim.

Mẹ Vương Nam lại khóc, đây là đứa con từng khiến nàng tự hào sao? Đây là đứa con mỗi khi gặp ai mình cũng khoe như thuận hiểu chuyện sao? Nhưng đứa con này, lại làm ra một chuyện mình không thể tưởng tượng nổi. Nó nói nó thích nam nhân, hơn nữa còn vì thế mà tình nguyện không quan tâm nàng!

– “Vương Nam, con sao lại khiến mẹ đau khổ như vậy? Mẹ làm sao đi gặp ba con? Nếu con còn muốn nhận ta là mẹ, thì hãy mau chia tay đi. Bằng không, mẹ cũng không cần đứa con như con”. Mẹ Vương Nam vừa khóc vừa nói.

Nhìn thấy mẹ thương tâm như vậy, Vương Nam nghẹn ngào: “Mẹ, mẹ có biết con đã lo sợ thế nào khi biết mình thích Lí Trọng không? Con không dám tâm sự với ai, kể cả mẹ. Con chỉ yên lặng thừa nhận tất cả. Cũng có lúc, bọn con cố gắng chia tay. Thế nhưng, mẹ, bọn con không tách ra được. Người liền tha thứ cho bọn con, chấp nhận bọn con đi...”

– “Không được! Trừ khi ta chết đi, còn không, ta sẽ không bao giờ chấp nhận. Vương Nam, ngày mai con chuyển những lời này đến Lí Trọng đi, nếu con không nói, ta sẽ đi. Sau đó cùng mẹ chuyển về nhà cũ mà sống đi”.

– “Me—”. Vương Nam còn muốn khuyên can mẹ.

– “Không cần nói thêm nữa, đây là ý kiến của mẹ. Vương Nam, con phải nhớ kỹ, không gì là không thể lãng quên. Bây giờ con còn trẻ, nên nhìn nhận tình cảm rất sâu đậm. Nhưng con phải biết rằng, tình cảm là thứ hôm nay có ngày mai không, sẽ quên rất nhanh. Hơn nữa xã hội sẽ chấp nhận chuyện hai người sao? Con nói con nghĩ kỹ rồi, xuất ngoại hoặc chuyển thành phố, nhưng hai đứa có thể yêu nhau bao nhiêu năm? Những kẻ kết hôn rồi lại li hôn, ai ban đầu chẳng yêu đến chết đi sống lại? Huống chi tình cảm hai người lại không được pháp luật bảo vệ. Cứ cho là con yêu Lí Trọng đi, nhưng như thế thì thế nào? Hai người thực sự sẽ sống với nhau đến già? Về già đến một đứa con cũng không có, con muốn cô đơn cả đời sao?”

– “Mẹ, lời mẹ nói con đều hiểu. Con là yêu lần đầu nên mới vậy, nhưng Lí Trọng thì không phải. Anh ấy vì con, mới chia tay bạn gái sắp kết hôn. Anh ấy vì con, mới mạo hiểm không ít lần. Mẹ, có lẽ trong tương lai bọn con sẽ chia tay, Lí Trọng cũng có thể yêu người khác. Nhưng vừa nghĩ đến những việc anh ấy làm cho con, con nghĩ dù có yêu một lần, rồi cô đơn trọn đời cũng đáng.”

– “Được rồi, Vương Nam, vậy thì mẹ đi”.

– “Mẹ!”. Vương Nam vội vã quỳ xuống. “Con van cầu người đừng đi tìm Lí Trọng. Chuyện bọn con cứ để bọn con tự giải quyết đi”.

– “Con đứng lên ẹ! Nam nhân nhà họ Vương sẽ không quỳ gối vì những chuyện như vậy”.

– “Người này cái gia hỏa không có tiền đồ”. Mẹ Vương Nam lại tát cậu. “Muốn quỳ thì cứ quỳ đi, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ không bao giờ chấp nhận. Nếu con không cắt đứt, ta sẽ tự làm”. Mẹ Vương Nam về phòng, sập cửa thật mạnh. Lưu lại Vương Nam đỡ đầu quỳ tại phòng khách— dưới ánh đèn nhìn cậu càng thêm bất lực.

75. Chương 75

Đã vài hôm Lí Trọng không có tin tức của Vương Nam. Người kia không phải nói vài hôm nữa mẹ cậu ấy sẽ về quê sao? Sao lại lặng lẽ nói đi liền đi không một lời? Anh tiện tay gọi điện cho cậu.

- “Em sao lại không nói gì với anh? Dì đi lúc nào? Không phải đã nói sẽ cùng đi ăn rồi mới về sao?”
- “Chắc chưa về đâu”. Giọng Vương Nam uể oải.
- “Sao lại không về?”. Lí Trọng cảm thấy kỳ quái.
- “Lí Trọng, hôm nay anh rồi không? Chúng ta gặp đi”. Giọng nói Vương Nam trầm thấp làm anh cảm giác có chuyện không hay.
- “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”. Lí Trọng dò hỏi.
- “Gặp rồi nói sau đi”. Vương Nam che mặt.

Cúp máy, Lí Trọng có loại dự cảm chuyện chẳng lành, giống như cuộc gặp lần này với Vương Nam là chuyện nghiêm trọng.

Khi nhìn thấy Vương Nam, anh không khỏi thất kinh. Vài ngày không gặp, Vương Nam đã tiêu tụy bất kham, thậm chí râu cũng không buồn cạo. Lí Trọng đến, cậu nở ra nụ cười miễn cưỡng, nhưng vẫn không che giấu được sắc mặt rất kém.

Vài hôm nay, cơ bản Vương Nam không thể yên ổn ngủ, mỗi khi mơ mơ màng màng lại nhanh chóng giật mình tỉnh giấc. Có khi quá hỗn độn, cậu thấy mẹ đồng ý quan hệ hai người, cậu vui đến độ tự hỏi mình, sẽ không phải là nằm mơ chứ? Nỗ lực mở mắt ra, mới phát hiện tất cả đều là mộng. Có lúc, trước mắt Vương Nam lại tối sầm một mảnh, cậu muốn động cũng không thể. Vương Nam lúc ấy lo lắng đến độ đầu đổ đầy mồ hôi. Cậu quả thực muốn sụp đổ đến nơi, mẹ tại sao phải làm như vậy?

Vài hôm nay, nàng cơ hồ khóc đến trời long đất lở. Nàng không hề nghĩ rằng, đứa con đến khi mình sắp an nhàn tuổi già, lại ột tin sét đánh giữa trời quang. Từ đêm đó, hai mẹ con không nói chuyện với nhau. Mẹ đang chờ đợi Vương Nam quyết định. Vương Nam lại bận suy nghĩ, không biết mình nên làm thế nào mới phải.

- “Xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc sao em lại như thế này?”. Lí Trọng cấp thiết hỏi.
 - “Em nói chuyện của chúng ta ẹ biết rồi”. Vương Nam cười khổ.
 - “Cái gì? Em nói làm gì?”. Lí Trọng vừa lo lắng vừa oán giận.
 - “Là đêm chúng ta gọi điện, nàng nghe thấy. Không còn cách nào khác, em đành thú nhận”. Vương Nam lấy hai tay che mặt, chà sát lên xuống, lại ngẩng đầu.
 - “Vậy mẹ em nói gì?”.
 - “Chia tay. Mẹ còn có thể nói gì khác?”. Vương Nam chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ lắc đầu.
 - “Ồi”. Lí Trọng thở dài một hơi. Hai người lại trầm mặc.
- Qua một lúc, anh mở miệng hỏi: “Em nghĩ chúng ta nên làm gì bây giờ?”.
- “Không biết. Những lời cần nói em đã nói hết với mẹ. Nhưng nàng rất cứng rắn, quyết không chấp nhận”. Vương Nam nhấp một ngụm cà phê.
 - “Nếu không, để anh đi gặp dì”. Lí Trọng dường như đã hạ quyết tâm.
 - “Không nên. Thời gian này để nàng yên tĩnh đã. Qua một thời gian, có lẽ dần dần nàng sẽ hiểu chúng ta”.
 - “Khụ, đêm đó là anh có lỗi trước, vô duyên vô cớ lại đi gọi điện”. Lí Trọng có chút ảo não.
 - “Chắc là ý trời đi. Sớm muộn gì cũng phải nói với mọi người, sớm so với muộn vẫn tốt hơn”. Hiện tại Vương Nam chỉ có thể làm như vậy.

- “Vương Nam, anh nghĩ chuyện này anh phải ra mặt. Em nói cũng đúng, đợi đi bình tĩnh, anh và em sẽ thuyết phục người”. Lúc này Lí Trọng cũng bất lực, chẳng qua với tương lai, anh chọn cách đối mặt.
- “Anh, chúng ta đều nói rồi, không ai được phép quay đầu”. Mắt Vương Nam hiện lên một cỗ kiên định.
- “Được”. Hai người nâng cốc cà phê tự hứa.

Lúc này, bọn họ đều như hai chú chim non trong bão táp. Cùng nhau chen chúc một chỗ, cùng nhau run rẩy, cùng cổ vũ, sưởi ấm cho nhau.

Lại qua một tuần, mẹ Vương Nam rốt cuộc nhịn không được đi hỏi con trai: “Con nói với Lí Trọng chưa?”. Trầm mặc, Vương Nam tiếp tục trầm mặc.

- “Con không nói thì mẹ nói, đưa số điện thoại Lí Trọng ẹ”.
- “Mẹ, mẹ đừng ép con, đợi vài ngày nữa cho con suy nghĩ”. Hiện tại, cậu chỉ muốn kéo dài thời gian.
- “Con suy nghĩ cũng lâu rồi, không thể tiếp tục nghĩ nữa. Vương Nam, mẹ nói lại lần nữa cho con biết, nếu con vẫn muốn mẹ đồng ý chuyện hai đứa. Mẹ nghĩ con nên từ bỏ ý định ấy đi. Đó là chuyện không thể, vĩnh viễn không thể”.
- “Mẹ, mẹ có thể nghe con nói một câu không? Hiện tại con không có cảm tình với nữ nhân”. Vương Nam thấp giọng bày tỏ suy nghĩ.
- “Không sao, hai đứa chỉ cần tách ra trước tiên. Dần dần mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Dù sau này con có thể không kết hôn với nữ nhân, cũng có thể độc thân trọn đời. Mẹ có chết cũng không chấp nhận chuyện con yêu một nam nhân. Mẹ sẽ chăm sóc con trọn đời”. Nói đến đây, nàng lại muốn rơi lệ.

Vương Nam không còn gì để nói, xem như mẹ đã quyết tâm.

- “Cuối cùng con có nói hay không? Nếu không nói, mẹ sẽ làm”. Nàng hạ tối hậu thư.

Vương Nam im lặng như cũ, mẹ muốn cậu nói gì với Lí Trọng? Bảo rằng không chịu nổi áp lực gia đình nên chia tay? Cậu từng hứa với anh, không bao giờ có chuyện bỏ cuộc. Lúc này, cậu càng không thể bỏ của chạy lấy người. Dù sao hiện tại mình cũng là lợn không sợ nước sôi, chỉ có thể im lặng.

Mẹ Vương Nam thấy thái độ này của cậu, biết chắc con trai mình sẽ không bao giờ chia tay. Nàng hiểu rõ tính tình con mình. Ngày con bé, vì tính cách chấp nhất này mà Vương Nam từng chịu không ít lần. Có đôi khi, cậu chỉ cần nói một câu con sai rồi thì không phải ăn đòn. Nhưng cậu chính là không nói gì, chỉ tình nguyện quật cường đứng im chịu đòn roi của cha mẹ. Nàng đánh đi khi tay mình đã ê ẩm, cậu vẫn không chịu cúi đầu. Hiện tại Vương Nam lớn như vậy, tính cách cũng không khác xưa chút nào. Xem ra chuyện này chỉ có thể thuyết phục bên phía Lí Trọng. Nếu thuyết phục được Lí Trọng, bọn họ tự nhiên sẽ chia tay. Huống chi Vương Nam lại là người rất tự trọng, nếu đối phương muốn chia tay, cậu tuyệt đối sẽ không dây dưa.

Chữ ý đã định, mẹ Vương Nam cũng lười tức giận với cậu, nàng đang vắt óc nghĩ cách liên lạc với Lí Trọng. Mình không có điện thoại của cậu ta, Vương Nam chắc chắn cũng sẽ không đưa mình, làm sao bây giờ? Nếu không liên gọi ẹ Lí Trọng đi, người lớn hai nhà cùng ngồi nói chuyện, có lẽ sẽ kết thúc nhanh một chút. Chuyện này nói ra ai cũng sẽ mất mặt! Thật không ngờ, hai nam nhân lại yêu nhau. Chẳng qua thẹn thùng đến đâu nàng cũng sẽ nói. Đây là tương lai của hai người, cũng là tương lai của hai gia đình.

Nghĩ đến nghĩ lui, nàng quyết định sẽ gặp mẹ Lí Trọng. Mình có thể thừa nhận chuyện này, chắc chắn mẹ Lí Trọng cũng có thể.

Mẹ Vương Nam chỉ nghĩ cách muốn tách hai người ra. Nhưng nàng không biết rằng một cuộc điện thoại của mình lại khiến hai nhà lâm vào thống khổ! Đồng thời, nàng cũng khiến Vương Nam có cảm giác mình là tội đồ mà chạy trốn đến một chân trời rất xa. Đây cũng là lý do Vương Nam không bao giờ tha thứ ẹ.

76. Chương 76

Vương Nam không ngờ mẹ sẽ gọi điện ẹ Lí Trọng. Lí Trọng đương nhiên cũng chưa chuẩn bị tâm lý. Vào một ngày, anh đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ, mới ý thức có lẽ mẹ đã biết chuyện. Trong điện thoại, nàng chỉ giục anh mau về nhà, còn lại không nói gì thêm. Nghe khẩu khí của mẹ, hẳn nhiên mọi chuyện không đơn giản. Việc này thế nào mà càng ngày càng phức tạp? Lí Trọng chau mày nghĩ một hồi, vẫn là nhanh chóng quay về nhà.

Vừa vào đến phòng, anh liền cảm thấy bầu không khí cực kỳ áp lực. Hai lão nhân ngồi ngay ngắn trong phòng khách. Sắc mặt cha nghiêm trọng, mạ đường như vừa khóc xong.

– “Sao vậy, ba mẹ?”. Lí Trọng cẩn thận hỏi.

– “Lí Trọng, con ngồi xuống trước đi”. Cha chỉ lên sô pha, tay đã có chút run rẩy.

Lí Trọng hốt hoảng nhìn sắc mặt bọn họ.

– “Con với Vương Nam rốt cuộc là như thế nào? Những gì dì Lưu nói là sự thật?”. Cha Lí Trọng không giấu được giọng nói tức giận.

Lí Trọng vừa nghe, liền biết mẹ Vương Nam đã nói mọi chuyện với họ rồi. Anh thở ra một hơi, chuẩn bị nghênh tiếp một hồi đầu tố của cha mẹ.

– “Phải, là thật”.

– “Đứa khốn nạn”. Cha liền đứng lên cho anh một bạt tai.

– “Cha, người trước tiên đừng nóng giận, nghe con nói hết đã”.

– “Ta không nghe! Nói như vậy, mày chia tay Từ Đan Lôi cũng là vì vậy?”.

– “Phải”.

Ba một tiếng, lại là một bạt tai.

– “Cha, ngài làm gì chứ?”. Hai phát bạt tai liên tiếp làm Lí Trọng cũng tức giận.

– “Ai là cha mày? Ta cho tới bây giờ cũng không biết mình có đứa con đồi bại như vậy! Mày làm tao không còn mặt mũi nào, lại có thể đi gọi tao là cha? Từ hôm nay trở đi, mày không còn là con ta nữa! Ta cũng không phải cha của mày nữa”.

Mẹ Lí Trọng bắt đầu đỡ lấy ông cụ. “Ông tức giận làm gì? Cẩn thận huyết áp”. Nói xong lại rơi lệ. Lí Trọng nhìn mẹ thế này, trong lòng lại đau xót. Anh liền nói với cha mẹ lời xin lỗi, nói là con làm cha mẹ mất mặt, nếu vì chuyện này mà hai người không nhận con, con cũng không còn lời nào để nói. Thế nhưng với con, hai người vĩnh viễn đều là cha mẹ. Nói xong liền ra ngoài.

Mẹ Lí Trọng giữ con trai lại, khóc nói: “Con sao lại không biết tốt xấu như vậy? Con muốn đi đâu? Lí Trọng, con nghe mẹ nói một câu đi, chia tay nhanh đi. Lại đi tìm một cô gái khác kết hôn thôi. Hiện tại mẹ không cầu gì cả, chỉ cầu con kết hôn thôi. Mẹ và cha con sẽ không nói thêm lời nào. Tương lai cha mẹ cũng không cần con phụng dưỡng, con chỉ cần kết hôn đi! Xem như mẹ cầu con”. Nói xong liền quỳ xuống.

Lí Trọng đỡ mẹ đứng lên, hai mắt bắt đầu đỏ: “Mẹ, thực xin lỗi. Ban đầu chúng con đều không nghĩ chuyện sẽ đến mức này. Con đã làm Từ Đan Lôi tổn thương rồi, không muốn làm cha mẹ thương tâm thêm nữa. Con và Vương Nam cũng từng muốn chia tay, nhưng lại không làm được, nên mới có ngày hôm nay”.

– “Bà nghe đi, nghe một chút, những lời nó nói có chấp nhận được không? Mày cút nhanh cho tao. Đừng làm tao thấy mặt mày. Tao thấy lần nào là đánh lần đó”. Cha Lí Trọng lại tức giận.

– “Cha, xin lỗi”. Lí Trọng lại xin lỗi rồi quay mặt đi thẳng, để lại sau lưng tiếng mẹ khóc cùng tiếng cha thở dốc.

Đi ra ngoài xe, trời đen như mực làm Lí Trọng có cảm giác thở không nổi. Vừa vặn hai bên má bị đánh lại bắt đầu đau, lão gia tử xuống tay rất mạnh! Xem ra mình đã làm cha tức giận cực độ. Mọi chuyện đều đã

xảy ra, Lí Trọng lại cảm thấy thoải mái. Sớm muộn gì cũng có ngày này, cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng. Thời gian rồi sẽ qua, anh và Vương Nam sẽ dùng chúng để chậm chậm cảm hóa cha mẹ.

Hiện tại Lí Trọng không còn tâm tình đâu mà làm việc, anh vô mục đích lái xe chạy dọc bờ sông. Radio lại truyền đến tiếng ca Tân Hiểu Kỳ: "... Tình yêu của chúng ta là sai lầm, nên mang đến khổ đau. Là cỡ nào đau xót, khi anh đã từng là của em. Nay quay đầu, mỗi bước đường đều là mình em cô độc...". Nữ ca sĩ ca như tê tâm liệt phế, làm Lí Trọng có chút khóc chịu. Không hiểu sao khi nghe bài hát này, trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh Từ Đan Lôi. Chính mình đã tự tạo nghiệt, chung quy phải chịu trừng phạt của trời cao.

Xe chạy ngang quán rượu Á Châu, lòng Lí Trọng khê động. Anh chuyển hướng lái xe đến bên hồ trong rừng. Thời gian trôi qua nhanh, một năm nữa lại sắp qua. Vừa nghĩ đến năm ngoái mình và Vương Nam còn vui vẻ đùa giỡn nơi này, khóe miệng Lí Trọng không khỏi nhếch lên. Lẽ nào ngày vui luôn qua mau?

Bây giờ còn chưa đến tháng Mười, mặt nước hồ thu chỉ gợn sóng, trời vì đầy mây nên nước cũng đen nhánh. Trong rừng cây lá tốt tươi, vài gốc Bạch Dương đã bắt đầu rụng lá. Gió rất lớn, xem ra lại muốn mưa. Lá cây xào xạc thổi trong rừng, Lí Trọng ngả người ngồi trong xe lắng lắng nghe lá reo.

Khụ! Lại một năm thu đến thu đi, dễ khiến lòng người phiền muộn.

Anh và Vương Nam có thể vượt qua tất cả sao? Hiện tại mối tình này không có người chúc phúc, nói cho cùng cũng bắt đầu mất đi những hào quang, chỉ để lại những mệt mỏi ứ đọng. Nghĩ vậy, Lí Trọng không khỏi thở dài một hơi. Nếu ban đầu đã chọn lựa như vậy, hiện tại chỉ cần nghe theo tiếng lòng mà bước tới, dù có áp lực đến thế nào.

Lí Trọng lại thở dài, nghiêng đầu nhìn về phía rừng cây. Từ góc độ này, có thể thấy là rừng xanh ngắt vì vu trong gió. Được rồi, năm ngoái anh và Vương Nam còn chôn khối băng kia dưới gốc cây, không biết bây giờ có còn tìm lại được hay không. Lí Trọng xuống xe, dựa theo trí nhớ mà tìm cây, đi một vòng, vẫn không tìm được. Tuy trước kia Vương Nam có khắc dấu trên thân cây, nhưng cây cối giờ đã tốt tươi, kí ức ban đầu cũng dần trở nên mơ hồ. Lí Trọng hụt hẫng, cảm tình có lẽ cũng sẽ như thế này, dù có đánh dấu để không lãng quên, nhưng cũng đều bị thời gian vùi lấp.

Lí Trọng tâm trạng không vui quay về xe, ngồi ngốc một hồi, quyết định tìm một quán rượu uống vài chén. Anh chưa gọi điện cho Vương Nam, hai người bây giờ có gặp mặt cũng không biết nói gì. Lí Trọng rất ít khi uống rượu một mình, hôm nay thực sự có chút không nín được. Anh gọi một chai rượu xái, yên lặng ngồi uống. Bên ngoài trời đổ mưa, tiếng mưa dội xuống mái nhà, nước mưa lại dọc theo ngói rơi xuống đất. Ly thủy tinh phản chiếu gương mặt bắt đầu đỏ của Lí Trọng, nước mưa nhìn qua cốc cũng không khác gì nước mắt anh.

Mượn rượu tiêu sầu càng sầu thêm, Lí Trọng đã bắt đầu say. Hiện tại anh liền muốn đi gặp mẹ Vương Nam, nói với nàng rằng anh và cậu yêu nhau như thế nào, nói cho nàng biết bọn họ sẽ không bao giờ chia tay.

Giữa lúc Lí Trọng chuẩn bị gọi điện ẹ Vương Nam, di động lại đổ chuông, anh vừa bắt máy đã nghe tiếng mẹ thất kinh: "Lí Trọng con đang ở đâu, cha con gặp chuyện rồi!!!".

77. Chương 77

Trầm tư, trầm mặc, kiệm lời. Ba từ này là tình trạng hiện tại của Vương Nam. Cậu không có tâm trạng gọi điện cho Lí Trọng. Mình còn vội đến sát đầu mả trún, liền không có ý định làm phiền đến tâm trạng của người khác.

Một hôm, Vương Nam đột nhiên nhớ ra đã vài ngày Lí Trọng chưa gọi điện đến. Cậu có chút khó hiểu, theo lý thuyết, anh không thể hững hờ trong tình huống này. Cậu gọi điện cho anh:

– “Anh, gần đây anh vẫn khỏe chứ?”.

– “Vương Nam, cha anh đang nằm viện”. Lí Trọng hữu khí vô lực, giọng nói cũng tựa như một đứa bé.

– “Ah?! Sao lại vậy?”. Vương Nam đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại một trận, tại sao mọi chuyện đều cùng xảy ra một lúc?!

– “Ông cụ đột nhiên bị xuất huyết não”. Lí Trọng than nhẹ.

– “Xuất huyết não?! Có... nghiêm trọng không?”.

– “Đã không còn nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng bác sĩ nói sau này sẽ không nói được, hơn nữa có thể bị liệt nửa người”. Lí Trọng lại lần nữa thở dài.

Ngày đó, khi anh chạy đến bệnh viện đã thấy cha hôn mê. Chân anh cũng muốn nhuỷ ra! Lí Trọng điên cuồng cầu bác sĩ cứu lấy cha mình. Anh gọi điện nhờ vả khắp nơi, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất, cha không thể mất! Anh tuyệt không để ông cụ ra đi! Qua một trận cấp cứu, tình hình cũng ổn định. Nhiều ngày qua, Lí Trọng không ăn uống gì, chỉ túc trực bên giường bệnh. Hiện tại anh mới hiểu được, cảm giác cha sắp mất đáng sợ đến mức nào! Bình thường cha vẫn hay động tay động chân mắng chửi mỗi khi mình làm sai chuyện, đôi khi hai cha con còn rất khắc khẩu. Nhưng thời khắc ấy, khi ý thức rằng cha có thể sẽ mất đi, anh tình nguyện dùng sinh mệnh chính mình để đổi lại vài năm trường thọ cho cha. Nhưng ông trên giường bệnh, anh chỉ có thể tự trách, cũng vì anh mà cha mới thành thế này. Ngày đó, nếu Lí Trọng không một mực bỏ đi, nếu anh có thể quỳ xuống van xin cha đồng ý, có thể mọi chuyện đã không như bây giờ. Nhưng bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn.

– “Anh đang ở bệnh viện nào? Bây giờ em chạy qua”. Vương Nam vừa nghe mọi chuyện nghiêm trọng như vậy, liền vội vã muốn đến.

– “Vương Nam, em đừng tới đây. Hiện tại ông cụ cũng không thể nói chuyện”. Lí Trọng viện cớ. Giờ này mà Vương Nam xuất hiện, không phải là thêm dầu vào lửa sao.

– “Dù sao em cũng phải đến. Sao anh không nói sớm cho em biết? Mấy ngày nay chắc anh mệt sắp chết rồi, anh ổn không?”.

– “Em đừng hỏi nữa. Đừng nên qua đây, một mình anh chăm sóc đủ rồi, đợi vài ngày nữa hãy đến”.

– “Anh sao vậy? Chuyện lớn như thế cũng không nói cho em biết một tiếng? Sao chứ? Em sẽ đi gây sự sao?”. Vương Nam bắt đầu tức giận.

– “Vương Nam, hiện tại cha anh thực sự không gặp ai được đâu. Em không cần lo lắng, có bạn anh trông giúp rồi”.

Cậu càng nghe càng tức giận? Bạn bè giúp anh chăm nom ông cụ? Minh thế nhưng lại không bằng một người bạn của anh sao? Chuyện lớn như vậy, Lí Trọng cũng không buồn gọi ỉnh một tiếng, ngược lại còn đi tìm bạn bè giúp đỡ!

– “Lí Trọng, em có tính là bạn anh không? Anh nếu cứ thế này em rất bức”.

– “Vương Nam! Cha... biết hết chuyện của chúng ta rồi...”.

Vương Nam còn đang tức giận Lí Trọng, vừa nghe xong đã ngây ngẩn.

– “Làm sao mà biết được? Anh nói sao?”.

– “Không phải, ừm, xem như là vậy đi. Vương Nam, em đừng hỏi nhiều, hiện tại đã thế này, vài hôm nữa lại nói tiếp đi. Đợi cha khỏe hơn một chút em hãy đến. Nếu không có chuyện gì thì anh cúp máy đây”.

Lí Trọng ậm ừ nhưng không nói gì thêm. Nhưng anh ấp a ấp úng như thế, lại làm Vương Nam thêm mất cảm. Nói như vậy, chuyện ông cụ phát bệnh chắc chắn có liên quan đến bọn họ. Cậu gian nan nói một câu: “Vậy anh nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe” rồi cúp máy.

Buông điện thoại, Vương Nam ngồi thần thờ. Cha anh ấy làm sao mà biết được? Lí Trọng nói không phải anh làm, lại còn nói “xem như là vậy đi”. Vương Nam dần dần hiểu ra, nhất định làm mẹ làm! Chắc chắn! Chắc chắn mẹ đã gọi điện ẹ Lí Trọng, mới có ngày hôm nay! Vương Nam giận tun người! Cậu không ngờ mẹ sẽ trực tiếp gọi điện cho người nhà đối phương như vậy. Bản thân mình đã cố gắng kéo dài tình huống, nhưng lại quên mất mẹ sẽ không để yên mọi chuyện! Trách không được vài hôm nay nàng không hỏi thúc mình nữa, thì ra là như vậy! Cậu cảm thấy lồng ngực nghẹn ứ, cậu muốn hét lên nhưng lại không được, mẹ thực sự rất quá đáng!

Sắc mặt Vương Nam tái nhợt, Mạnh Hạo Nhiên ngồi đối diện cũng nhận ra điểm khác thường. Thời gian gần đây, Vương Nam giống như có tâm sự, mỗi ngày mặt ủ mày chau đến công ty. Nhưng sắc mặt kém như hôm nay thì vẫn là lần đầu tiên.

– “Vương Nam, có chuyện gì sao?”.

Cậu không nói gì, chỉ cầm lấy áo khoác rồi lao ra khỏi phòng.

Khi mẹ Vương Nam nhìn thấy gương mặt tức giận của cậu, nàng có chút giật mình. Từ hôm đó đến nay, đứa con luôn cúi đầu tang thương. Nhưng hôm nay lại không như vậy.

– “Mẹ, con hỏi mẹ, có phải mẹ đã gọi điện thoại ẹ Lí Trọng không?”. Mặt Vương Nam đỏ bừng, anh mắt cũng hung hãn đến dọa người.

– “Đúng, sao vậy?”. Nàng biết rõ vì sao con trai nổi giận đến vậy, xem ra chuyện bên nhà Lí Trọng đã bắt đầu rục rịch. Thế này cũng tốt! Để xem hôm nay con có thể làm gì! Thế là nàng trầm ổn, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về Vương Nam.

– “Mẹ, sao mẹ có thể làm vậy?”. Vương Nam nắm chặt tay.

– “Mẹ thế nào? Lẽ nào mẹ không nên làm vậy sao?! Thế nào, bây giờ con còn muốn đánh mẹ, con thử xem!”. Mẹ Vương Nam nhìn thấy biểu tình của con trai, không khỏi nộ khí xung thiên.

Vương Nam chậm chậm thả lỏng nắm đấm, nhưng lại tự cào cào mình.

– “Con điên rồi”. Mẹ xông lên cản cậu, lại bị Vương Nam dùng sức quăng đến sofa. Hiện tại cậu không khác gì dã thú bị thương, cậu không có chỗ phát tiết, chỉ có thể hành hạ chính mình. E rằng thế này sẽ dễ chịu hơn chút ít.

Mẹ Vương Nam bị dọa sợ, nước mắt đã nhanh chóng rơi xuống. “Con làm gì vậy? Có phải con muốn bức mẹ tìm chết không? Mẹ đã làm gì chứ, không phải chỉ gọi một cuộc điện thoại sao?”.

– “Mẹ, mẹ biết không, một cuộc điện thoại của mẹ đã làm cho cha Lí Trọng xuất huyết não, hiện giờ còn nằm trong bệnh viện! Chuyện của bọn con tại sao phải liên lụy đến người ta a?”. Vương Nam khóc, tiếng khóc càng lúc càng lớn. Cậu không hiểu! Tại sao cậu và Lí Trọng chỉ đơn giản là yêu nhau, lại phiền hà đến nhiều người như vậy!

Tục ngữ từng nói, nam nhân không phải không rơi lệ, mà bởi vì chưa đủ bị thương. Ngày đó Vương Nam lại gào khóc một hồi. Cậu cảm thấy thật có lỗi với Lí Trọng, cũng thật có lỗi với người nhà của anh! Cậu căn bản không nên khờ dại tin tưởng vào thứ gọi là tương lai tươi sáng.

Cậu vùi mặt trong tay, khóc đến vai run rẩy, nước mắt từng đợt từng đợt rơi qua kẽ tay. Cậu muốn đem những nỗi buồn trong khoảng thời gian này khóc hết ra đi, cậu muốn đem những nỗi bàng hoàng của vài năm này khóc hết ra đi, muốn đem tất cả những ủy khuất khóc hết ra!

Mẹ Vương Nam ở một bên cũng lau nước mắt. Khoảng thời gian này, lệ nàng cũng không còn. Nhưng hôm nay nhìn thấy dáng dấp thương tâm của đứa con, nước mắt lại không nghe lời mà cuộn cuộn chảy xuống. Nàng không hiểu mình đã sai chỗ nào?!

Khóc đến mệt mỏi, Vương Nam mới vơi bớt. Cậu ghen ngào nói với mẹ: “Mẹ, con cầu mẹ một việc, mẹ đến thăm cha Lí Trọng đi, con không có mặt mũi nhìn bác ấy”. Nàng gật đầu, bởi đây cũng là điều nàng không ngờ đến.

– “Mẹ, con sẽ chia tay với Lí Trọng, mọi chuyện đã như thế này, không chia tay cũng không được....”. Vương Nam chôn mặt giữa hai tay, nước mắt lại rơi xuống.

– “Mẹ, con còn van mẹ thêm điều nữa. Qua khoảng thời gian này, mẹ về nhà trước đi. Con muốn một mình suy ngẫm mọi chuyện... Mẹ yên tâm, con sẽ chia tay với Lí Trọng. Hiện tại, con liền cảm thấy... cảm thấy có lỗi với người ta”. Vương Nam không nói được nữa, nước mắt lại tiếp tục chảy.

Nàng muốn an ủi con trai, nhưng lúc này mới phát hiện ra, mình và đứa con hiện tại đã xa cách đến hàng dặm.

– “Vương Nam, mẹ biết con khó chịu, nhưng mẹ cũng không còn cách nào khác. Chuyện này, có thể mẹ hành động thiếu suy nghĩ, nhưng mẹ cũng thực không biết kết quả sẽ như vậy”.

– “Mẹ, đừng nói gì nữa. Việc đã như vậy rồi, không ai có lỗi cả. Nếu có thì đó là do con ngay từ đầu đã không nên yêu Lí Trọng, để anh ấy yên ổn kết hôn. Hiện tại, lại làm cha anh ấy ra nông nỗi này, con có dùng cả đời cũng không bù đắp được! Hiện tại, điều con khó chịu nhất là, Lí Trọng thể nhưng lại không trách con lấy một câu, anh ấy cũng không nói chuyện mẹ đã gọi điện. Tất cả đều âm thầm chịu đựng. Nếu anh ấy trách mắng con vài câu, có lẽ con sẽ dễ chịu đôi chút. Lí Trọng tốt với con như vậy đấy, nên con có hỏi đáp bao nhiêu cũng không đủ. Hiện tại, con chỉ có thể rời xa anh ấy. Có lẽ như thế, cha Lí Trọng sẽ nhanh khỏe hơn. Con không thể tiếp tục tổn thương anh ấy, không thể...”. Vương Nam nức nở nói không hết câu.

Cậu đã hạ quyết tâm, mình vẫn là chia tay Lí Trọng đi, cậu đã không thể chống đỡ thêm được nữa...

– “Xin lỗi, Lí Trọng, xin lỗi... Em phải làm kẻ chạy trốn thôi”. Vương Nam không ngừng niệm trong lòng, nói một lần lại lau nước mắt một lần, nhưng làm thế nào cũng không lau hết nước mắt.

Bên ngoài, trời chầm chậm tối.

78. Chương 78

Một tháng sau, cha Lí Trọng xuất viện, nhưng đã bán thân bất toại và không nói chuyện được.

Thời gian đó, mẹ Vương Nam có đến thăm hai lần. Mỗi lần, nàng và mẹ Lí Trọng đều không nói gì, chỉ lặng lẽ rơi lệ. Vương Nam có thể tưởng tượng được, hai người mẹ không còn gì để biểu đạt, chỉ nhìn nhau rơi lệ. Cậu không ngờ mình sẽ thương tổn họ nặng đến vậy.

Lúc đến bệnh viện, mẹ Vương Nam có gặp mặt Lí Trọng. Chẳng biết vì sao, hiện tại nàng không oán giận anh nữa, trái lại còn có chút hổ thẹn. Lòng người rất kỳ quái, nếu là thời gian đầu, nàng nếu như nhìn thấy Lí Trọng, chỉ hận không thể cho anh vài bạt tai. Nhưng hôm nay nhìn thấy Lí Trọng, lòng nàng còn xuất hiện một loại triu mến. Nhìn thân ảnh Lí Trọng vội vàng lo liệu mọi chuyện, nàng thật không hiểu. Nam nhân thế này, sao lại cứ thế mà thích Vương Nam, hơn nữa hai người còn yêu nhau đến chết đi sống lại.

Vương Nam lại càng làm nàng lo lắng thêm. Ngày đó, khi Vương Nam khóc xong, lại trở nên rất kiêu ngạo. Chỉ khi mình từ bệnh viện trở về, cậu mới mở miệng hỏi tình hình bệnh trạng cha Lí Trọng. Có thể thấy, cậu muốn biết rất nhiều, nhưng lại không hỏi gì. Nhìn đứa con ngày càng tiêu tụy, nàng lại càng thương tâm.

Một đêm nọ, nàng tỉnh giấc nửa đêm đi vệ sinh, mới phát hiện trong phòng khách còn sáng đèn, Từ cửa phòng nàng nhìn thấy Vương Nam ngồi bó gối, tai mang headphone, đầu gục lên gối, cô đơn rụt vào góc giường. Nhưng bờ vai run run đã bán đứng cậu, Vương Nam đang khóc, nhưng không làm ra tiếng động nào. Tình cảnh này có thể làm người mẹ nào không đau lòng? Nàng khẽ khàng đóng cửa, ngồi ở trên giường áp tay lên ngực tự vấn, phải chăng nàng đã làm chuyện qua đáng? Nhưng lý trí lại nói cho nàng biết, không phải! Xã hội này chắc chắn không dễ dàng bỏ qua cho tình yêu của hai nam nhân! Huống chi bọn họ từng thề sẽ cùng nhau đi đến cuối đời?! Đau khổ thì đau khổ, nhưng đau dài không bằng đau ngắn. Vương Nam, con tha thứ ẹ lần này đi, mẹ cũng vì muốn tốt cho con thôi.

Hai mẹ con tiếp tục sống trong căn nhà nọ này, mỗi lần gặp nhau đều cẩn cẩn thận thận khiến bầu không khí trở nên áp lực. Lúc đầu, Vương Nam con rất hận mẹ, nhưng lại nhìn thấy bộ dáng nàng, cậu lại cảm thấy mẹ cũng thật đáng thương. Là con nhưng mình lại không chịu nhường nhịn, làm mẹ luôn cảm thấy mình như tội nhân. Hết thấy cậu cũng chỉ có thể trách mình, ban đầu nếu kiên trì chia tay, thì sẽ không có nhiều chuyện như bây giờ.

Một tháng ấy, tuy Vương Nam tự dằn vò không ít lần, nhưng vẫn kiên trì tỏ ra bình thường. Cậu gọi điện thoại cho Lí Trọng hỏi han, mình không thể đến giúp, chỉ có thể dựa vào điện thoại biểu đạt tâm ý. Lần đầu mẹ đến bệnh viện, Vương Nam rút hết tiền tiết kiệm, lại mượn Mạnh Hạo Nhiên ít tiền, cộng lại thành hai vạn tệ mang đi đưa Lí Trọng. Anh sống chết không nhận. Lần thứ hai, Vương Nam nói mẹ mang trực tiếp đi đóng viện phí, chỉ có như vậy cậu mới thoải mái được chút ít.

Rốt cuộc cũng đến ngày cha Lí Trọng xuất viện, Vương Nam cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, cậu muốn chia tay Lí Trọng.

Nhiều năm sau hồi tưởng, Vương Nam cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lần nào mình cũng là người nói lời chia tay trước? Có lẽ đó là biểu hiện của việc cậu không tự tin với đoạn tình cảm này. Với những người tự tin vào tình yêu, họ sẽ nắm bắt lấy bánh lái, đưa con thuyền tình vượt qua sóng gió, dù có gặp bão tố, dù đứng phải đá ngầm. Còn những người không tự tin chỉ có thể cuống quýt nhảy lên bờ đào ngũ. Vương Nam rơi vào trường hợp sau.

Vương Nam hẹn Lí Trọng vài lần, nhưng anh đều bận. Anh còn phải trông nom công ty, còn phải về nhà chăm sóc cha. Dời qua dời lại, cuối cùng hai người mới gặp nhau, đó là ngày 18 tháng 10. Vương Nam không bao giờ quên được ngày đó, trước sinh nhật cậu 12 ngày.

Hai người gặp nhau, nhìn thấy đối phương đều hoảng hốt như nhau. Hơn một tháng không gặp, Lí Trọng ngỡ thấy rõ, Vương Nam cũng tiêu tụy đến vài tuổi.

– “Anh gầy”. Vương Nam thương tiếc nói.

– “Kháo! Có thể không gầy sao? Đợi khi xuống được 10 cân, sẽ hoàn thành kế hoạch giảm béo. Lúc đó bụng cũng không còn, anh sẽ đi luyện lại cơ bụng”. Lí Trọng không quên đùa cợt.

Có lúc, Vương Nam cũng bội phục khả năng tìm vui giữa khổ đau của anh.

– “Còn em sao lại thành vậy? Không có tình thần?”. Vừa nhìn thấy, Lí Trọng cũng biết một tháng qua Vương Nam khổ sở thế nào.

– “Không có, vẫn tốt”. Vì cuộc hẹn hôm nay, Vương Nam còn đặc biệt chuẩn bị, không ngờ Lí Trọng vừa nhìn thấy đã nhận ra.

– “Bệnh bác trai thế nào rồi?”. Lời này kỳ thực cậu đã hỏi vô số lần trong điện thoại, nhưng vừa thấy mặt anh lại vô thức mà hỏi tiếp.

– “Từ từ điều dưỡng, cũng xem như từ quỷ môn quan trở về. Anh thuê một y tá, chuyên tới chăm sóc ông”. Nói đến đề tài này, Lí Trọng lại cảm thấy nặng nề.

– “Cái này cho anh”. Vương Nam lấy ra một bao cây ích mẫu, đây là do cậu đi khắp nơi hỏi han mới biết. “Nghe nói cây ích mẫu có thể điều hòa huyết áp, đặc biệt tốt cho người xuất huyết não, anh mang về cho bác dùng thử xem”.

– “Vậy sao? Cảm ơn em”. Lí Trọng có chút cảm động.

– “Úc, được rồi, còn cái này trả lại cho em”. Lí Trọng móc ra một phong thư, bên trong là hai vạn tệ.

– “Em có bao nhiêu tiền anh không biết sao? Em cho là anh thiếu tiền sao? Hơn nữa viện phí cũng là do đơn vị ba anh chi trả. Cầm lại đi, em không cần làm vậy”.

– “Anh, xem như đây là chút tâm ý của em, anh nhất định phải nhận”.

– “Đừng nói chuyện này nữa, Không dùng tiền của em, sau này anh có thể dùng tiền ấy dưỡng già”.

– “Khụ, anh a, sao không nghĩ đến tâm tình của em một chút”. Vương Nam không động vào phong thư.

– “Nghĩ gì chứ? Em đôi khi lại suy nghĩ quá nhiều, những chuyện không nên nghĩ cũng nghĩ. Phục vụ, cho gọi món”. Lí Trọng gác lại đề tài này, thu xếp gọi món ăn.

Phương thức làm người này của Lí Trọng không thể không khiến người khác thán phục, như dao sắc chặt đứt rối. Cách xử lý lúc nào cũng lộ ra cảm giác sáng khoái.

Hai người ăn cơm, Vương Nam lại đang tìm cơ hội tiến vào đề tài mình đã chuẩn bị.

– “Anh, gần đây di thế nào? Có phải rất mệt không?”.

– “Ừm, bà rất khó chịu”. Nhắc đến mẹ, tâm tình Lí Trọng có chút không vui. Gần đây tóc bà ngày một trắng. Không lo chăm bệnh cho chồng thì cũng lo cho đứa con hơn ba mươi tuổi của mình.

– “Mẹ em gần đây thế nào? Có nói gì em nữa không?”.

– “Không có, nàng đang trách mình. Xin lỗi, anh”. Vương Nam nâng ly rượu.

Lí Trọng đoạt ly rượu trong tay cậu, nói: “Vương Nam, nếu em đã nói vậy, anh nhất định sẽ nói cho em biết. Em nên nhớ kỹ, chuyện nay không liên quan đến em, càng không liên quan đến mẹ em! Nếu vì chuyện này mà em đi hận mẹ mình, thì đừng gặp anh nữa”.

– “Nhưng...”.

– “Vương Nam, ngay lúc em đưa tiền cho anh, không phải đã muốn nói xin lỗi anh sao? Nếu nói có lỗi, thì cũng là anh có lỗi với cha, không liên hệ gì đến em! Nếu em đã biết vậy, thì đừng tiếp tục làm anh tức giận, biết không? Nào, uống rượu”. Lí Trọng nói hết lời, lại nâng ly rượu lên.

Vương Nam uống một hơi cạn sạch. Hơi rượu cay nồng làm cậu không quen.

– “Anh, anh hiểu sai ý em rồi, chuyện này, em không trách mẹ. Chuyện cha anh nằm viện, nói thế nào cũng là do em tạo nên, nói không liên quan đến em cũng không phải. Ít nhất em cũng có phần nửa trách nhiệm. Em không đến bệnh viện, là vì sợ làm bác tức giận, hơn nữa, em cũng không có mặt mũi nào đi gặp cha mẹ anh”.

– “Có làm sao a? Anh không phải vẫn thường gặp mẹ em sao?”.

– “Anh, em không thể tiêu sái như anh được. Hiện tại nếu chúng ta tiếp tục, sẽ chỉ làm bọn họ thêm thương tâm”.

Vương Nam bắt đầu muốn đi vào chính đề.

79. Chương 79

– “Vương Nam, em muốn nói gì?”. Lí Trọng lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Vương Nam.

Vương Nam rót đầy ly rượu. Đêm nay cậu muốn uống, nhưng quyết không thể say.

– “Anh, chúng ta là anh em phải không? Nếu là anh em, thì hãy nghe em nói hết”. Lí Trọng không lên tiếng, anh thừa biết Vương Nam muốn nói gì.

– “Một tháng qua, em suy nghĩ rất nhiều. Nghĩ về quá khứ, anh, ban đầu em không nghĩ gì nhiều, chỉ muốn ở bên cạnh anh. Em không muốn xúc phạm chị Từ, càng không muốn làm cha anh sinh bệnh. Nếu ngay từ đầu biết được những chuyện này, em nguyện chúng ta chưa từng bắt đầu”.

Lí Trọng vẫn trầm mặc.

– “Nhưng mọi chuyện đều đã xảy ra, hai chúng ta.... Ôi, không nói nữa, anh nói xem nếu chúng ta không yêu nhau, hiện tại có thể ở bên cạnh cha mẹ, hai nhà vui vẻ uống rượu hàn huyên, hạnh phúc cỡ nào? Nhưng hiện tại, chúng ta có thể thay đổi quá khứ sao?”. Vương Nam không muốn nói đến hai chữ chia tay, nhưng vẫn tiếp tục nói.

Lí Trọng rít một hơi thuốc, híp mắt nhìn cậu. Khói trắng lượn lơ trước mặt Vương Nam. Vương Nam cũng muốn hút, là Lí Trọng châm cho cậu.

– “Anh”. Vương Nam mở miệng lần nữa. “Trước kia, em từng vô số lần huyện tưởng, nghĩ đến chuyện chúng ta xuất ngoại, chỉ có anh và em, hai người có thể quang minh chính đại nắm tay đi đến cùng trời cuối đất tựa như mọi người. Hai người chúng ta chỉ cần yên ổn sống cuộc đời mình, mặc kệ ánh mắt người đời”. Vương Nam cười, chẳng qua nụ cười có chút thê lương.

– “Nhưng hiện tại lại không như vậy, em đã đồng ý với mẹ... Hai ta không thể làm cha mẹ đau buồn thêm nữa, em sợ vạn nhất nếu chúng ta cứ khư khư cố chấp, kết quả là, còn có thể làm hại đến cha mẹ”. Vương Nam không dám nhìn Lí Trọng, cậu cau mày rít mạnh một hơi thuốc.

– “Vương Nam”. Rót cuộc Lí Trọng cũng lên tiếng. “Những lời em nói anh đều hiểu. Lúc chia tay Từ Đan Lô, anh cũng từng nghĩ, có thể chúng ta đã sai lầm. Mọi chuyện xảy ra không phải lỗi của em, anh lớn tuổi

hơn em, nên anh tự biết nặng nhẹ. Nhưng lần trước vì anh sắp kết hôn, em lại rời đi. Lúc đó anh mới hiểu tình cảm không phải là thứ mình có thể điều khiển được. Em đừng cười những lời buồn nôn vừa rồi, thời gian đó, anh nhớ em đến phát rồ, tựa như lời người ta từng nói, khi mất đi rồi mới biết quý trọng. Khi đó mỗi ngày anh đều chìm trong rượu, lúc say mới để Từ Đan Lôi nghe được những lời không nên nghe. Hiện tại anh lại nghĩ, đó cũng là chuyện thường tình, mỗi ngày đều ghen ở trong lòng, không nói ra mới là lạ”. Lí Trọng lại châm thuốc.

– “Sau này, khi chúng ta ở bên nhau, anh hạnh phúc đến không hình dung được. Anh không rõ mình có phải là đồng tính không, nhưng anh chỉ muốn đối tốt với em, những việc khác anh không quan tâm. Có đôi khi anh tự hỏi, Lí Trọng, nếu hiện tại người không còn gì, chỉ còn lại Vương Nam, người nguyện ý sao? Anh phát hiện ra mình vẫn là nguyện ý. Mỗi ngày, dù chỉ gọi điện cho em cũng đủ làm anh vui. Anh trước mặt người khác đều là một bộ trịnh trọng. Chỉ khi ở bên cạnh em, anh mới vui vẻ như vậy, anh cũng không hiểu nổi mình”. Lí Trọng nói, Vương Nam lại nhấp một chén rượu.

– “Em nói xem, tình cảnh của cha anh hiện giờ có thể làm anh thoải mái sao?! Anh cũng không bao giờ có thể tha thứ ỉn. Thế nhưng, bây giờ em lại muốn chia tay, thì anh còn lại gì?”. Lí Trọng cũng uống cạn chén rượu, không nói gì nữa.

– “Anh, ngày đó, mẹ có nói nếu tách ra sẽ tốt hơn. Em cũng từng nghĩ đến trước khi chúng ta yêu nhau, không phải cũng như chia tay sao? Chia tay đều tốt cho cả hai. Với lại, nếu hiện tại không tách ra, thì còn có thể thế nào? Chúng ta sẽ tiếp tục làm phiền lòng cha mẹ sao? Hiện tại, em thực sự không có dũng khí đối mặt cha mẹ anh”. Vương Nam cố cười, nhưng vẻ mặt còn khó nhìn hơn so với khi khóc.

– “Anh, chúng ta đều không thể thoát khỏi trách nhiệm gia đình. Chúng ta chỉ cần làm anh em là tốt rồi, chẳng phải sau này cũng có thể gặp nhau sao? Mấy năm yêu nhau em đã cảm thấy đủ. Xem ra trời cao cũng công bằng, cho chúng ta vui sướng, rồi lại để chúng ta thống khổ. Một tháng qua em không ngừng suy nghĩ, nếu thực sự không có anh bên cạnh, em sẽ thế nào. Anh đã từng có lúc rời xa em, em rất sợ hãi lại ném trái cảm giác ấy lần nữa! Nhưng nghĩ lại, nếu trải qua một lần nữa thì có khó gì? Cứ chậm rãi mà tiếp tục thôi, lần trước chẳng phải chúng ta cũng sống qua rồi sao?”. Vương Nam có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cảm xúc lại đảo lộn hết câu chữ.

– “Đôi khi em nghĩ vì sao mình lại may mắn gặp được anh? Có lúc em từng cần nhờ anh sao cứ bám riết như vậy? Hiện tại anh chỉ cần tránh đi thật xa, miễn cho thời gian dài qua, lại làm em chịu không nổi”. Vương Nam muốn đùa, nhưng trong mắt lại đầy lệ.

Lí Trọng không nói gì, chỉ yên lặng uống rượu.

– “Vương Nam, tự em suy xét đi. Nếu em cảm thấy như thế này sẽ tốt cho cả hai, anh đều nghe theo em”.

Nhìn bộ dạng Lí Trọng lúc này, lòng Vương Nam đau như cắt, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài. Cậu đứng lên rót rượu cho anh, rồi nâng ly.

– “Anh, chúng ta uống cạn chén này, em chúc anh hạnh phúc! Hãy tha thứ cho em, em đào ngũ”. Vương Nam nâng ly rượu, tay có chút run rẩy, cậu cất lực cổ tử ra bình tĩnh.

Lí Trọng nâng ly, không chạm cốc với cậu, chỉ ngửa đầu cạn sạch.

– “Anh, đi thôi. Đêm nay đừng uống nhiều quá”. Hiện tại cậu chỉ muốn rời đi, nếu còn ngồi thêm, Vương Nam sợ mình sẽ dao động.

– “Vương Nam, ngồi thêm một lát đi, anh muốn ngồi bên em lát nữa”. Lí Trọng trầm trầm nói.

Câu nói này, sao lại không phải là điều Vương Nam muốn nói?! Lí Trọng à Lí Trọng, em thật hi vọng chúng ta có thể ngồi bên nhau đến trọn đời.

Lí Trọng tự rót rượu, cúi đầu rất thấp. Sau đó, người lại lặng lẽ lắc đầu, bắt đầu rơi lệ, một giọt rơi trong chén, lại rượu tung tóe.

Đến bây giờ, Vương Nam chưa từng thấy Lí Trọng ảm đạm thống khổ như vậy. Trước khi đến đây, cậu vô số lần tự nhủ phải chịu đựng. Vì Lí Trọng, vì người nhà Lí Trọng. Nhưng cậu không ngờ khi mình chuẩn bị đi thì anh bắt đầu sụp đổ. Vương Nam nhìn không được xoa đầu Lí Trọng.

– “Anh?! Sao vậy? Đừng để em xem thường anh a...”. Nói đến đây, cổ họng cậu nghẹn ứ.

Hai nam nhân đều nghẹn lời.

– “Vương Nam, em thực sự quyết định rồi?”. Sau khi bình tĩnh, Lí Trọng hỏi.

– “Ừm”. Vương Nam quyết tuyệt gật đầu.

– “Anh biết rồi, đến, uống thêm một chén”.

Hai người nâng chén. Ánh mắt hồng hồng nhìn đối phương, lần từ biệt này chính là thiên sơn vạn thủy! Lần từ biệt này, chính là đằng đẵng nhiều năm!

– “Phục vụ, tính tiền”. Không thể tiếp tục ngồi nữa! Nếu ngồi xuống, có thể cả hai sẽ không khống chế được tình cảm!

Ra khỏi quán rượu, Vương Nam muốn tự về, nhưng Lí Trọng kiên quyết phải đưa cậu về.

– “Coi như xong, nghìn dặm đưa tiễn, không cần phải từ biệt đâu. Anh đi trước đi”. Vương Nam muốn từ chối.

– “Đi nào, sau này dù anh có muốn tiễn em cũng không còn cơ hội”. Lí Trọng dùng sức nắm chặt tay Vương Nam làm cậu căng thêm đầu lòng. Nước mắt lại không nghe lời mà rơi xuống, cậu vội vàng cúi đầu đi theo Lí Trọng.

Ngày đó Lí Trọng lái xe rất chậm, như muốn thời gian dừng lại vào khắc này. Radio trong xe lơ đãng phát ra tiếng nhạc, “Lúc đầu không quan tâm em, anh cũng chỉ là một chàng trai trẻ không hiểu chuyện. Thời gian lặng lẽ trôi qua, duyên phận lại ngăn ngủ chốn hồng trần...”. Vương Nam không nhận được nữa, cậu nghiêng đầu về cửa xe, lệ rơi đầy mặt. Lí Trọng cũng mơ hồ không nhìn rõ con đường phía trước. “... Mau đến lại mau đi, vài lần mười năm, yêu cùng hận cùng trôi vào thiên cổ. Thế là em lại ra đi không lời từ biệt, đến nay thế gian vẫn còn thì thầm truyền thuyết về đôi ta...”. Trên đường về, hai người đều im lặng rơi lệ, không ai nói lời nào.

Xe rút cuộc cũng về đến nhà Vương Nam, giờ chia tay đã đến. Giờ phút này Vương Nam mới rõ ràng ý thức được cậu vĩnh viễn không muốn rời xa Lí Trọng. Cậu không bao giờ có thể vỗ tay cười to cùng anh nữa, cậu không bao giờ được ôm anh nữa, cậu không bao giờ biết được bàn tay kia ấm áp như thế nào, thậm chí cậu cũng không bao giờ cãi nhau với anh được nữa. Chia tay đi, chia tay đi... Nếu đã quyết định thì không hối hận! Dù đây có thể là một quyết định sai lầm, dù cho cậu có thể phải trả giá về quyết định sai lầm này.

– “Anh, em đi đây, anh cũng về đây”. Vương Nam cúi đầu.

– “Vương Nam, đến đây, để anh ôm em lần cuối”.

Vương Nam xoay người, nhìn thấy mắt Lí Trọng đọng đầy nước mắt.

Hai người gắt gao ôm nhau không buông.

– “Vương Nam, em là đồ bại hoại”. Lí Trọng đâm vào lưng cậu. “Anh con mẹ nó không phục, tại sao chúng ta không thể ở bên nhau? Em tại sao phải rời khỏi anh? Anh đến chết cũng không phục!”. Tay Vương Nam bị Lí Trọng nắm đến phát đau, nhưng lòng cậu còn đau hơn!

Không được, nếu tiếp tục như vậy, cậu thực sự sẽ khóc thành tiếng! Vương Nam đẩy Lí Trọng ra, không quay đầu chạy thẳng một mạch, đến góc cầu thang, cậu mới tựa lưng vào tường, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống.

Lí Trọng lau mặt, nhấc chân ga, chiếc xe vội vàng ly khai. Trong không khí còn mơ hồ truyền đến tiếng ca của Hoàng Đại Vĩ:

Lái xe ——

Đến thành phố bên cạnh

Cửa xe hạ xuống

Anh muốn dùng tốc độ đổi lấy chút thống khoái

...

Là anh

Yêu em quá muộn, nhưng lại rời xa quá nhanh

Trái tim anh cũng không rõ

Yêu, làm anh mù quáng

Yêu, làm anh tự tổn thương mình

Em làm anh rơi lệ

Chịu tất cả tội lỗi

Anh liều mạng vãn hồi

Em làm lòng anh tan vỡ

Nhưng vẫn yêu đến vạn kiếp bất phục

80. Chương 80

Nghे tiếng xe Lí Trọng rời đi, Vương Nam vô lực ngồi bệt xuống sàn nhà. Nước mắt tuôn như chuỗi hạt đứt rời, một giọt rơi trên quần áo, một giọt rơi trên chân. Cậu cảm thấy thật có lỗi với Lí Trọng, lại càng cảm thấy có lỗi với chính mình. Thế nhưng nếu không chia tay thì mẹ sẽ thế nào? Cha Lí Trọng sẽ thế nào? Mình chỉ có thể rời đi, chỉ có thể rời đi!

Lúc Vương Nam vào đến nhà, mẹ bị cậu dọa cho nhảy dừng. Nàng có thể nhìn ra con mình vừa khóc rất nhiều, nàng muốn hỏi rồi lại không dám. đành phải giúp Vương Nam thu dọn giường, xoay người chuẩn bị về phòng.

– “Mẹ, con chia tay với Lí Trọng rồi. Mẹ yên tâm đi”. Vương Nam cúi đầu, giọng mũi dày đặc.

– “...”. Mẹ Vương Nam không biết nên nói gì, nàng im lặng về phòng, đóng cửa lại.

Nàng ngây ngốc ngồi trên giường, mình thắng rồi sao? Vì sao chút niềm vui thắng lợi cũng không có? Trái lại lại vô cùng lo lắng. Sau này Vương Nam sẽ thực sự quên được người kia sao? Nàng không nghĩ ra đáp án, chỉ âm thầm cầu nguyện trong lòng, “Trời cao ah, hãy để tất cả trở thành quá khứ đi. Để Vương Nam nhà chúng ta yên ổn kết hôn như bao người đàn ông khác đi”. Nghĩ nghĩ, nước mắt nàng lại rơi xuống, nếu cha Vương Nam còn sống thì thật tốt! Lúc đó, nàng và chồng có thể cùng nhau đối mặt vấn đề này. Hiện tại, một người đã về bên kia thế giới, chỉ lưu lại nàng với nan đề trên, nàng thực sự không biết nên làm thế nào mới phải.

Ngày thứ hai, mẹ Vương Nam vội vã thu thập hành lý, nàng phải về nhà. Lần đến thăm con này, nàng không ngờ lại gặp phải một biến đổi quá lớn như vậy. Đứa con nhu thuận nghe lời trong quá khứ trở thành đồng tính luyến ái! Mày nàng phải đóng vai ác, chia rẽ đôi trẻ. Đây không phải là điều nàng nghĩ đến, càng không phải là điều nàng mong đợi. Tuy cuối cùng con trai cũng khuất phục, nhưng chính mình lại như làm việc xấu, không dám đối mặt với con trai.

Trước khi đi, nàng đến nhà Lí Trọng một lần, cha anh đã không thể rõ ràng biểu đạt ý nghĩ của mình. Nhìn thấy mẹ Vương Nam, ông ồ ồ trong miệng không thành tiếng, khóe mắt liền rơi lệ. Nhìn ông khóc, mẹ Vương Nam cũng rơi nước mắt, mẹ Lí Trọng càng khóc thương tâm hơn. Ba vị lão nhân không ngờ tới, vài tháng trước còn cùng nhau nâng chén vui đùa, hiện tại lại thế lương như thế này.

Mấy ngày nay tình trạng Vương Nam càng tệ hại hơn, cậu không muốn biểu lộ cảm xúc, cũng không thể biểu lộ. Chỉ có cậu mới biết được, vết thương không nhìn thấy được kia mới là sâu nhất, sâu nhất...

Khi cậu nhìn thấy mẹ thu thập hết hành lý, lại bắt đầu thương tâm. Lần này, cậu đã tổn thương mẹ quá sâu, điều này lại càng làm Vương Nam đau lòng.

Tối hôm đó, mẹ về nhà còn muộn hơn Vương Nam, làm cậu lo lắng không thôi. Cuối cùng, mẹ cũng bao lớn bao nhỏ trở về. Thấy con trai, nàng không nói gì, trực tiếp đi vào bếp làm cơm. Vương Nam trong phòng khách cũng không biết nói gì với mẹ, mấy ngày qua, hai mẹ con đều yên lặng như vậy.

Bận rộn hơn nửa ngày trong bếp, nàng xào sấu lòng, nấu một bát mì. Vương Nam lặng lẽ giúp mẹ dọn bàn.

– “Vương Nam, ăn cơm”.

Cậu lặng lẽ ngồi xuống, hai mẹ con lại không nói lời nào.

– “Hôm nay mẹ đến nhà dì Hoàng”. Mẹ Vương Nam tận lực không nhắc đến tên Lí Trọng.

– “Nga, vậy, cha anh ấy thế nào rồi?”.

– “Ồi...”. Nàng đặt bát xuống, không ăn vô nữa.

– “Vương Nam, mẹ biết con hận mẹ, nhưng con mau đến thăm cha Lí Trọng đi, sẽ biết ngay quyết định của mẹ có chính xác hay không? Hôm nay, dì Hoàng khóc, cha nó cũng khóc...”. Dừng một lát, nàng lại nói. “Vương Nam, ngày mai mẹ trở về, không có lại đến sinh nhật con được... Mẹ biết mẹ có lỗi với con, con cũng đừng oán giận. Đến, đây là mì trường thọ mẹ nấu cho con, nhanh ăn đi”. Nàng múc một bát diện thọ đưa cho Vương Nam, tay kia lau nước mắt.

Vương Nam cúi đầu ăn một ngụm lớn, cậu muốn lấp đi tiếng khóc của mình, nước mắt hòa cùng mì, một ngụm lại một ngụm nuốt xuống.

– “Vương Nam, ngày mai mẹ sẽ đi. Con tự lo liệu, nhưng vẫn là câu nói kia, con đừng oán hận mẹ, mẹ cũng là bất đắc dĩ... Con ăn trước đi, mẹ vào phòng xem còn gì phải thu xếp không...”.

Xin lỗi mẹ, xin lỗi!

Mẹ Vương Nam mang theo tâm tình thống khổ về quê, để lại cậu một mình giữa thành phố gặm nhấm nỗi buồn. Loại đau đớn quen thuộc ấy lại trở về, nhưng lại dữ dội hơn trước kia! Sau khi mẹ đi, Vương Nam say đến ba lần. Đầu tiên là vào ngày mẹ đi, cậu một mình đến quán rượu uống say mềm. Kế tiếp là sinh nhật cậu, rồi sinh nhật Lí Trọng. Hai ngày đó cậu đều một mình đến quán, gọi một chai rượu xái và hai món ăn, lại mang lên hai cốc rượu. Tuy không có Lí Trọng bên cạnh, nhưng đây cũng là sinh nhật Lí Trọng. Cậu uống hết cốc này, lại tiếp đến cốc kia khiến chủ quán cũng ghé mắt tò mò. Nhưng Vương Nam mặc kệ tất cả. Uống đến gần hết rượu, cậu thường nhìn thấy ảo giác, Lí Trọng như an vị trước mặt mình. Cậu nâng cốc, mồm miệng không rõ nói: “Anh, cạn chén”. Sau đó lại tự biên tự diễn, uống đến say như chết.

Mà sau mỗi cơn say, về đến nhà, nằm trên giường, cậu sẽ điên cuồng vò đầu bứt tóc, lầm bầm: “Lí Trọng, anh biết không, em yêu anh! Em con mẹ nó rất yêu anh a!”. Kéo tóc xong lại dùng sức vuốt ngực, bởi vì cậu cảm thấy nơi đó rất đau, rất đau...

Vương Nam ngày càng chìm trong rượu. Tình trạng của cậu khiến Mạnh Hạo Nhiên rất không vừa lòng, hơn nữa năm nay, Vương Nam không quan tâm gì đến công ty. Mỗi ngày nếu không phải mặt mày ủ ê thì cũng trở thành sâu rượu. Mạnh Hạo Nhiên không biết Vương Nam gặp chuyện buồn gì, nhưng cũng không thể như thế. Hắn quyết định sang năm mới sẽ nói chuyện rõ ràng với Vương Nam, nếu không được thì rút vốn đi.

81. Chương 81

Tết âm lịch năm 1999 qua đi, Mạnh Hạo Nhiên tìm Vương Nam chính thức nói chuyện một lần. Mạnh Hạo Nhiên vốn muốn dò hỏi tâm tình cậu, không ngờ đối phương lại không nói gì. Hiện tại, cậu không có tâm tình để tiếp tục làm việc. Cuối cùng, Mạnh Hạo Nhiên vòng vo nói ra ý định của mình, Vương Nam cũng sáng khoái đáp ứng. Mạnh Hạo Nhiên trả lại cho Vương Nam 200 ngàn tệ tiền góp vốn, đây chỉ là số tiền đầu tiên cậu bỏ vào khi thành lập công ty. Hơn một năm qua, công ty cũng đã phát triển, tất nhiên số tiền phải nhiều hơn. Nhưng Vương Nam không muốn tính toán nhiều. Chia của thì cứ chia, không cần chỉ vì vài đồng bạc anh em lại cãi nhau. Hơn nữa Mạnh Hạo Nhiên dù sao cũng là bạn học một thời, chẳng qua, cậu cũng không thể tiếp tục làm anh em tốt với Mạnh Hạo Nhiên được nữa.

Rời khỏi công ty, Vương Nam một mực nằm nhà. Cậu không muốn ra ngoài tìm việc, khắp nơi trong nhà toàn là bình rượu, bao thuốc lá cùng quần áo bẩn quăng khắp nơi. Mọi công cụ liệc lạc cậu đều không sử dụng, Vương Nam không liên lạc với bất kỳ ai. Vài ngày Vương Nam mới ra ngoài một lần, đi mua rượu, mua thuốc, mua thức ăn. Sau đó lại trở về phòng trọ, uống rượu hút thuốc.

Thời gian ngu ngu ngốc ngốc đó, Vương Nam thậm chí còn không phân biệt ngày đêm, cậu trốn tránh mọi người, trốn tránh quá khứ. Giai đoạn đó kéo dài không biết bao lâu. Đến một ngày, Vương Nam kéo rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mới phát hiện ngoài kia cảnh xuân xán lạn. Hai bên đường cây đã đâm chồi nảy lộc, bừng bừng sức sống dưới ánh mặt trời. Mùa xuân đã đến rồi.

Trong lòng Vương Nam khê động, thâm nghĩ chính mình phải đứng lên, không thể mãi uể oải như vậy. Cậu bắt đầu nghĩ đến cuộc sống. Vương Nam lấy sổ tiết kiệm ra, bên trong vẫn còn tiền cho cậu sống thoải mái một thời gian nữa. Chẳng qua cậu cũng không muốn tiếp tục lãng phí như vậy. Thời tiết ngày xuân thật khiến cho người ta rục rịch, Vương Nam rời khỏi thành phố, bắt đầu lên đường rong chơi.

Tháng Năm năm 1999, Vương Nam ngồi xe lửa, một đường đi về phương Nam. Cậu đến Nam Kinh, Thượng Hải, Bắc Kinh. Cuối cùng lại ngược lên Tây Tạng. Tại Tây Tạng, cậu du đãng hơn một tháng. Thành phố lhasa (Lạp Tát), nơi vẫn được mệnh danh là nóc nhà thế giới là nơi Vương Nam thích nhất. Cậu thường ngồi trên ban-công khách sạn, hưởng thụ ánh nắng cao nguyên, lẳng lẳng ngắm cảnh. Nghe những mẫu chuyện về Lạt Ma, uống rượu lúa mì Thanh Khoa, ngắm Tuyết Sơn, Thanh Hồ, nhìn những người dân thuần phác, Vương Nam dần quên đi mối tình bi thương. Cậu đột nhiên cảm thấy cuộc sống thật đẹp, ngoài tình yêu, thế giới này hiển nhiên còn nhiều điều mỹ lệ đến vậy.

Càng đi nhiều, Vương Nam lại càng hiểu được ý nghĩa của cuộc sống. Dù điều kiện khắc nghiệt như vậy, mọi người cũng đều tự do tự tại mà sống. Tại một trấn nhỏ gần Chương Mộc, Vương Nam lại cảm thấy niềm hạnh phúc đơn thuần đó. Nói là trấn nhỏ, nhưng cũng đến hơn mười hộ dân, đường phố nhỏ hẹp cùng một tiệm cơm. Ngày đó, Vương Nam đến vào buổi tối. Trên trần đang chiếu phim, mà cái gọi là rạp chiếu phim, cũng chỉ là một gian nhà nho nhỏ, màn ảnh là tấm vải đã cũ. Nhưng người dân vẫn vui tươi bừng bừng như ngày tết, vui vẻ kéo nhau đi xem phim.

Cô bé bán hàng trong quán vì không đi được mà có chút rầu rĩ. Vương Nam bình thường sẽ không quan tâm đến người khác, nhưng nhìn biểu tình của cô gái nhỏ, lại có chút không nhịn được. Cậu nói hay là cô đi đi, tôi trông quán giúp cho. Nàng lắc đầu. Vương Nam không còn cách nào khác, hỏi cô biết hát không, chúng ta cùng nhau hát cho vui đi. Không ngờ cô nàng lại vui vẻ ca một khúc nhạc cao nguyên. Vương Nam cùng nàng nhẹ nhàng xướng “Thành nhỏ cổ sự” rồi đến “Bắc Kinh Kim sơn”, cuối cùng lại hát “Hiếu em”. “Đem toàn bộ tình yêu cho em. Ngày đó anh chỉ muốn, dù đau khổ hay hạnh phúc, em cũng đều sẽ tìm đến anh. Để cho em biết rằng anh rất hiểu em...”. Tiếng ca quanh quẩn trong quán, cô gái mặt hồng hào như hai đóa hoa cao nguyên, lúc này lại đẹp hơn bao giờ hết. Nhìn em gái Tạng vui vẻ như vậy, Vương Nam nghĩ cái gọi là vết thương lòng của mình, kỳ thực rất nhỏ bé. Cậu tự hứa với chính mình, không chỉ sống, mà còn phải sống thật hạnh phúc! Vì bản thân, vì mẹ, và cũng vì Lí Trọng.

Ngày chậm chậm trôi, Vương Nam trở về.

Lúc này phương Bắc đã vào hạ. Vương Nam ở bên ngoài du hành hơn hai tháng, tuy thể xác mệt mỏi nhưng tâm tình đã vui hơn đôi chút. Cậu quyết định sẽ rời khỏi thành phố này, cậu muốn rời xa quá khứ, bắt đầu một cuộc sống mới.

Vương Nam về nhà một chuyến. Phần vì thăm mẹ, phần vì muốn viếng mộ cha.

Đó là một buổi chiều, ánh nắng ngày hè trút xuống từng ngõ ngách. Nghĩa trang lúc này lại im ắng dị thường. Như thường lệ, Vương Nam châm cho cha ba điếu thuốc, đem rượu xái rải xuống đất, nhìn khuôn mặt tươi cười của ông trên bia mộ. Cậu có điều muốn nói, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

– “Cha, con sắp đi, đi về phương Nam. Lần này đi không biết khi nào mới trở về. Xin lỗi, cha! Con và Lí Trọng đã chia tay, người yên tâm, con sẽ chăm sóc mẹ. Lần sau trở về, con sẽ mang đến cho cha một nàng dâu”. Cả ngày phơi nắng làm Vương Nam có chút vầng vất, cậu quỳ trên mặt đất, khấu đầu trước mộ cha.

Ở nhà vài ngày, Vương Nam vội vã muốn quay về thành phố. Cậu muốn đóng gói hành lý, còn muốn gặp gỡ từ biệt vài người bạn. Trước khi đi, cậu có nói ẹ biết dự định của mình. Trong thâm tâm nàng cũng

hiếu, con trai mình đây là muốn chạy trốn Lí Trọng. Như vậy cũng tốt, thay đổi hoàn cảnh sống có lẽ sẽ giúp Vương Nam quên mọi chuyện nhanh hơn. Chỉ sợ môi trường xa lạ như vậy, không biết cậu có thích ứng được không. Nghĩ vậy, nàng lại khó chịu, con trai nàng lại phải chịu khổ.

Sáng hôm đó Vương Nam đi, mẹ đã dậy từ sớm nấu cho cậu nồi sủi cảo. Người phương Bắc vốn có câu tục ngữ: “Lên xe sủi cảo xuống xe điện”, ý nói khi rời nhà muốn ăn sủi cảo, khi về nhà nhất định phải chưng điện. Ngụ ý chúc thuận lợi bình an. Hiện tại, mẹ Vương Nam cũng không thể làm gì cho con trai, chỉ có thể dựa vào nồi thức ăn biểu đạt chút tình cảm.

Vương Nam thích ăn sủi cảo mẹ làm nhất.

Lúc rời nhà, mẹ kín đáo đưa cho cậu một bao đồ. Vương Nam hỏi đây là gì? Con không mang theo gì đâu, sau khi về đến thành phố còn phải đóng gói rất nhiều. Mẹ nói, đều chỉ là chút quà vặt ăn trên đường đi. Vương Nam không nỡ từ chối, đành phải cầm trong tay. Mẹ thay cậu mang hành lý, trời vẫn nóng bức như cũ. Vương Nam muốn đến trạm xe đò, mẹ lại nói hai chúng ta cùng đi. Kỳ thực, nàng chỉ muốn tiễn con trai một đoạn đường.

Hai mẹ con lặng lẽ đi dưới ánh mặt trời, chỉ chốc lát sau, Vương Nam đổ đầy mồ hôi. Quay đầu nhìn, đã thấy trán mẹ lấm tấm mồ hôi, làm vài sợi tóc bạc nơi đó càng trở nên chói mắt. Vương Nam đoạt túi đồ trong tay mẹ, nói: “Mẹ, trời nóng quá, để con gọi xe. Trước khi đi con sẽ về nhà một chuyến. Mẹ đi trước đi”. Vương Nam chỉ là đang an ủi mẹ, cậu không đành lòng nhìn thấy bóng lưng khổ cực của người.

Lúc xe chuyển bánh, Vương Nam ngoái đầu nhìn, liền thấy hình bóng mẹ ngoài cửa xe, mẹ cuối cùng vẫn đến đây! Mũi nàng lấm tấm mồ hôi, trên lưng hay trước ngực áo cũng ẩm ướt một mảnh, mẹ nhướng chân, từng bước từng bước tìm kiếm cậu sau khung cửa. Mũi Vương Nam có chút khó chịu, cậu vội vàng phát tay. Mẹ cuối cùng cũng nhìn thấy cậu, vẫy tay, ánh mắt hồng hồng đang cười với cậu, lại chỉ gói đồ cậu ôm trước ngực, khẩu hình như muốn nói phải thật cẩn thận.

Xe lăn bánh, mẹ chạy theo vài bước. Bụi khói mù mịt khiến hình bóng mẹ trở nên mơ hồ. Nước mắt Vương Nam lại rơi xuống.

Cậu mở gói đồ mẹ đưa cho khi sáng. Bên trong có táo, vài quả trứng luộc, còn có một phong thư. Nhìn độ dày, Vương Nam khẳng định bên trong chắc chắn có tiền. Vừa mở ra, quả nhiên, bên trong là một xấp tiền mới toanh đến hơn một vạn. Trong đó còn kèm theo một phong thư mẹ viết.

Vương Nam,

Mẹ đợi con ngủ rồi mới viết thư này cho con.

Từ sau khi mẹ về, hai mẹ con chúng ta cũng chưa từng nói chuyện. Hôm nay, con có thể trở về thăm mẹ, mẹ đã rất vui. Con nói con muốn đi phía Nam, mẹ dù có chút không đành lòng, nhưng cũng không thể cản.

Nam Nam, mẹ biết con sẽ đi! Nhưng con phải nhớ, bất cứ khi nào khó khăn chỉ cần nói với mẹ một tiếng. Nơi này vĩnh viễn là nhà con, mẹ cũng vĩnh viễn là mẹ con.

Nửa năm qua, mẹ biết trong lòng con không thoải mái. Mẹ cũng không vui về gì. Đừng hận mẹ!

Mẹ chỉ có mình con là con nên không còn cách nào khác. Hiện tại con muốn lập nghiệp nơi khác, có lẽ lựa chọn này sẽ khiến con mau quên đi quá khứ.

Nam Nam, một mình đến phương Nam, lúc nào cũng phải cẩn thận. Con đừng quá vui đùa với người lạ. Phương Nam trời nóng, đừng mở quạt cả đêm kéo cảm lạnh.

Nơi này có một vạn tiền, con mang theo đi. Mẹ cũng không giúp gì được cho con. Khi nào đến nơi thì nhớ gọi điện về, để mẹ khỏi lo lắng.

Mẹ làm cho con sáu quả trứng luộc, là muốn con luôn thuận lợi, lộc lộc đầy thân. (Sáu=lục=lộc theo quan niệm người Hoa). Nhớ kỹ nhất định phải ăn hết.

Nam Nam, nhớ gọi điện thường xuyên ẹ, nếu không ban đêm mẹ sẽ ngủ không yên.

Vương Nam nắm phong thư, nhìn từng hàng cây bên đường trôi qua xe, nước mắt lại lần nữa mơ hồ hai mắt.

82. Chương 82

Vương Nam quay lại thành phố, nhưng cậu biết mình rất nhanh sau đó sẽ không còn thuộc về nơi này.

Điều không ngờ đến chính là, việc đóng gói hành lý lại tiêu tốn nhiều thì giờ như vậy. Nguyên bản cậu vốn định thứ gì bỏ lại được thì bỏ, thứ gì cần mang theo thì đóng gói. Nhưng mỗi lần dọn dẹp, Vương Nam đều phải ngừng lại. Quần áo Lí Trọng mua, những món đồ trang trí bọn họ cùng mua, vài cuốn sách, giường... tất cả đều làm Vương Nam không tự chủ mà dừng lại. Sau đó đốt một điếu thuốc, lẳng lặng phát ngốc.

Chỉnh chỉnh dừng dừng, qua vài ngày Vương Nam mới làm xong. Mọi đồ vật đều chứa hình ảnh của cậu và Lí Trọng. Chung quy Vương Nam cũng không thể vứt đi, chỉ đóng gói. Cậu muốn mang chúng theo bên cạnh mãi mãi.

Ngày thu dọn xong, Vương Nam đơn độc ngồi nhìn gian phòng trống trải, một ánh nắng chiều chiếu vào, mang theo hình ảnh những hạt bụi nhảy múa trong không trung. Vương Nam nhìn quanh bốn phía, không khỏi cảm khái. Bốn năm đại học cùng sau năm đi làm, thì ra mình đã lưu lại thành phố này hơn mười năm. Gian phòng này là nơi lưu lại dấu vết thanh xuân đáng giá nhất của cậu, thành phố này từng mang đến cho cậu những ký ức trân quý, cũng để lại vết thương trí mạng.

Giờ đây, khi Vương Nam sắp đi, mọi thứ sẽ chỉ còn là kỷ niệm. Cậu bỗng nghĩ mình cứ như vậy mà bắt đầu cuộc sống mới sao? Trước khi đi, Vương Nam chỉ muốn gặp hai người: Liễu Dược Dược và Từ Đan Lôi.

Khi Liễu Dược Dược nhận điện thoại của Vương Nam, nàng có chút bất ngờ. Nửa năm liền không thấy chút tin tức gì của cậu, nay người này lại thỉnh linh xuất hiện, thật khiến cho người ta vừa mừng vừa sợ!

- “Dạo này cậu chết ở đâu vậy?”. Vừa gặp, Liễu Dược Dược đã ồn ào.
- “Cậu sao lần nào cũng ồn ào như vậy, không thể giả làm thực nữ một chút sao?”.
- “Vương Nam cậu rốt cuộc đã đi đâu? Nửa năm mất tích? Điện thoại đi động, máy nhắn tin đều không liên lạc được. Đã vậy còn nghỉ việc. Cậu làm gì mờ ám sao?”. Gặp Vương Nam, Liễu Dược Dược rất vui mừng, hàng loạt câu hỏi không ngừng tung ra.
- “Đến Tây Tạng, sưu tầm dân ca”. Vương Nam bông đùa.
- “Tây Tạng?! Thật không? Vậy quà của tôi đâu?”. Liễu Dược Dược xòe tay đòi quà.
- “Khụ”. Vương Nam có chút lúng túng, cậu quả thật không nhớ phải mua quà cho bạn bè.
- “Sao lại không có?”. Nàng thất vọng thu tay. “VẬY lão nhân gia ngài nghĩ gì mà hôm nay muốn gặp tôi? Lại còn chủ động gọi điện thoại?”.
- “Liễu Dược Dược, tôi sắp đi”. Vương Nam mỉm cười.
- “Đi đâu? Đến Tây Tạng tìm vợ?”. Nàng bông đùa.
- “Không phải, tôi muốn xuống phương Nam lập nghiệp. Vài hôm nữa sẽ đi”.
- “Thật không? Cậu đến nơi đó làm gì? Có việc ở đó sao?”. Liễu Dược Dược giật mình.
- “Chưa có. Chẳng qua muốn đổi chỗ. Nơi này làm phiền tôi quá nhiều, không muốn đi cũng phải đi”. Vương Nam lặng lẽ châm một điếu thuốc.
- “Cậu học đòi hút thuốc khi nào? Không có tiền đồ gì cả. Tóm lại đã có chuyện gì xảy ra, đang yên đang lành lại bỏ đi?”. Nàng tin những lời Vương Nam nói là sự thực.
- “Cậu dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi làm gì? Thực sự phải đi, không vì gì cả. Chẳng qua muốn thay đổi hoàn cảnh sống, thành phố này tôi ở cũng đủ lâu rồi”. Vương Nam rút mạnh một hơi thuốc.
- “Nhưng như vậy cũng quá đường đột. Cậu sau này đừng có biến mất như vậy nữa được không, nếu không mọi người sẽ vì cậu mà phát bệnh tim”. Liễu Dược Dược bỗng nhiên cảm thấy nặng nề, cũng có chút thương cảm.

Rượu và món ăn được mang lên, Liễu Dực Dực cố ý muốn uống rượu. Nàng không nỡ rời xa Vương Nam. Vài năm nay, tuy hai người không trở thành tình nhân, nhưng Vương Nam nghiêm nhiên đã trở thành người bạn thân nhất của nàng. Mỗi khi gặp chuyện, mình đều nghĩ đến Vương Nam. Nàng cũng không cầu nệ mà bộc lộ suy nghĩ bản thân trước mắt cậu, tuy rằng Vương Nam chưa bao giờ tâm sự cho nàng nghe chuyện của mình.

Uống rượu đến một nửa, Liễu Dực Dực đột nhiên yếu ớt nói: “Vương Nam, cậu không phải có chuyện gì gạt tôi đấy chứ? Mấy năm nay, có chuyện gì tôi đều kể cho cậu nghe. Cậu nếu có khó khăn gì, nhất định cũng phải nói cho tôi biết”.

– “Tôi thì có chuyện gì, đến, uống rượu đi”. Vương Nam thực sự không thể kể cho Liễu Dực Dực nghe mọi chuyện.

– “Vương Nam, có phải cậu và Lí Trọng xảy ra chuyện gì không?”. Liễu Dực Dực trầm ngâm một lúc, vẫn là hỏi ra.

Chiếc đĩa trên tay Vương Nam run nhẹ: “Không có. Sao lại hỏi vậy?”.

– “Không có gì. Tôi chỉ cảm thấy là lạ. Trong khoảng thời gian cậu biến mất nửa năm, anh Lí có đến tìm tôi hai lần, nói là mời tôi dùng cơm, nhưng thực ra anh ấy luôn hỏi thăm tin tức cậu. Hai người bởi vì chuyện thiết kế nội thất lần trước mà cãi nhau, bây giờ còn chưa hòa hảo sao?”.

– “Thi thoảng cũng có gặp nhau, nhưng không thường xuyên”. Nhắc đến Lí Trọng, Vương Nam vẫn còn cảm thấy đau lòng.

– “Vương Nam, kì thực— cũng không có gì— Khụ, thôi, không nói nữa. Cậu nhất định phải hạnh phúc”. Liễu Dực Dực ậm ờ nửa ngày, cũng không tiếp tục nói nữa. Hai người liền cạn li, uống rượu.

– “Vương Nam, về phương Nam phải làm việc cho ra trò, tạo dựng sự nghiệp. Nếu không thì đừng quay về nhìn mặt tôi”. Liễu Dực Dực đã bắt đầu say.

– “Yên tâm. Tôi không thành công sẽ không quay về tìm mọi người. Cậu cũng mau tìm một người tin cậy mà kết hôn đi, tôi không muốn khi trở về, lại thất vọng sùi sụt cùng tôi ngồi nhậu thế này”.

– “Cậu nghĩ cậu có thể trốn khỏi sao? Nếu tôi không gả được thì cậu liền cưới tôi đi? Cậu nếu không cưới tôi, cậu sẽ biến thành cháu tôi”.

– “Được, nếu không cưới cậu, tôi sẽ là cháu cậu”. Vương Nam ha ha cười.

Hai người uống đến đỏ mặt, uống đến tâm say.

Ăn cơm xong, Vương Nam theo thói quen đón xe đưa Liễu Dực Dực về nhà, hết thấy đều là những hành động bình thường trong quá khứ. Từ biệt xong, Liễu Dực Dực đột nhiên có chút xúc động.

– “Khi nào đi? Tôi sẽ đến tiễn cậu”.

– “Không cần. Sau khi đến nơi tôi sẽ gọi điện cho cậu”.

– “Vương Nam, ôm một cái”. Liễu Dực Dực mở hai tay.

Hai người gắt gao ôm nhau, Liễu Dực Dực liền thấp giọng mà khóc, Vương Nam vỗ về bờ vai nàng.

– “Đến nơi thì phải gọi điện thoại cho tôi. Không được biến mất như lần trước nữa biết không?”. Nàng nghẹn ngào.

– “Được, tôi đồng ý với cậu. Liễu Dực Dực, tôi có chuyện muốn nhờ cậu. Nếu có gặp Lí Trọng, cậu không cần nói gì đến chuyện của tôi, được không?”. Nàng gật đầu thật mạnh.

Trước khi đi, Vương Nam hẹn gặp Từ Đan Lôi. Từ Đan Lôi vốn định từ chối, nhưng Vương Nam nói cậu sắp đi. Lúc này nàng mới đồng ý.

Hai người có đến hai năm không gặp mặt, ai cũng có khác biệt. Vương Nam có vẻ ngày càng trầm mặc, nàng cũng bắt đầu có dấu vết thời gian rồi.

– “Chị Từ, vài hôm nữa em sẽ đi”. Cuối cùng, Vương Nam cũng có thể nhìn thẳng Từ Đan Lôi.

- “Sao lại đi? Bên kia có công việc tốt hơn?”.
- “Không phải. Em còn chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra”. Vương Nam lại nhóm một điếu thuốc.
- “Chị Từ, em và Lí Trọng chia tay rồi”.
- “Vậy sao?”. Nàng cười khỏ một tiếng.
- “Vì lí do này cậu mới rời đi?”.
- “Ừm”. Vương Nam gật đầu. Chuyện của cậu và Lí Trọng, ngoại trừ cha mẹ hai bên thì Từ Đan Lôi là người thứ ba biết chuyện.
- “Tại sao?”.
- “Khụ, một lời khó nói hết. Chị Từ, xin lỗi”.
- “Thôi đi, cậu nói lảm nhảm gì vậy?”. Nàng khoát tay.
- “Vương Nam, cậu cảm thấy chỉ cần trốn chạy thì có thể thoát khỏi mọi thứ sao? Cậu biết không, chị ly hôn rồi”. Từ Đan Lôi nhàn nhạt nói.
- “A?”. Vương Nam giật mình, nhưng cũng hiểu rõ hàm ý trong lời cô.
- “Chị Từ”, Vương Nam ho khan, “nếu có thể, chị và Lí Trọng...”.
- “Không thể”. Từ Đan Lôi dứt khoát cắt ngang lời cậu. “Vương Nam, mọi người không phải là con nít nữa. Nói chia tay là chia tay, nói ở bên nhau thì sẽ ở bên nhau. Chuyện tôi ly hôn không liên quan gì đến Lí Trọng. Tất cả cũng chỉ vì ban đầu chị quá nóng vội với cuộc hôn nhân của mình, nên chị hi vọng cậu cũng không gặp phải sai lầm như vậy. Chị từng có lúc mong hai người chia tay. Hiện tại chị đã thông suốt rồi. Cuộc đời ngắn ngủi chỉ vài chục năm, có được người mình yêu bầu bạn sớm hôm là chuyện hạnh phúc nhất thế gian. Đồng tính hay dị tính đều không phải là vấn đề. Vương Nam, cậu nghĩ kĩ rồi sao?”.

Vương Nam cắn chặt môi gật đầu.

- “Vậy chúc cậu thuận lợi, cũng chúc cậu hạnh phúc”. Từ Đan Lôi rót rượu, chạm cốc với Vương Nam.

Vương Nam vẫn thật vui mừng, đến cuối cùng, cậu cũng có thể thẳng thắn đối diện Từ Đan Lôi. Người phụ nữ này từng một thời là khúc mắc không nhỏ trong lòng cậu. Hiện tại có thể tâm bình khí hòa cùng nhau uống chén rượu, cậu cũng không còn gì nuối tiếc.

Ngày Vương Nam đi, trời xanh ngắt. Phương bắc đã vào tháng Tám mùa thu. Trong gió có một tia mát mẻ và chớm lạnh.

Ngày đi, cậu không thông báo cho ai. Một mình kéo va-li ra sân bay, nhìn phong cảnh thành phố trôi qua sau khung cửa, cuối cùng mình cũng phải đi! Thành phố này, chỉ còn lại người cậu có muốn gặp cũng không thể gặp được, Lí Trọng.

Xin lỗi, Lí Trọng. Chúc anh hạnh phúc! Anh nhất định phải hạnh phúc hơn em!

....

...

Lần này, Vương Nam đi đến năm năm.

83. Chương 83

Năm năm sau—

Trang Chu từng viết trong Mạn Bất Kinh Tâm rằng: “Nhân sinh ở giữa vũ trụ, cũng chỉ là một phút giây thoáng qua mà thôi”.

Năm năm, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Hết thầy qua nhanh như một cái chớp mắt.

Vương Nam lúc mới đến thành phố mới thì không thuận lợi lắm, nhưng cậu cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ cố hết sức để hòa nhập với nhịp sống nơi đây. Cuộc sống gấp gáp cũng không cho cậu có thời gian nhìn lại, chỉ có thể bắt đầu tiến lên phía trước.

Trong năm năm này, Vương Nam từ người làm công đã trở thành ông chủ một công ty nho nhỏ. Nhưng mọi cay đắng khổ cực thì chỉ có mình cậu biết. Chẳng qua cậu vẫn còn may mắn để không lãng phí cơ hội trời cho. Trong lúc đó, mỗi ngày của cậu ngoài công việc vẫn chỉ còn lại công việc. Quá khứ đau thương cũng nhạt dần. Nhưng mỗi khi rảnh rỗi hoặc bằng quơ nhận được điện thoại của Liễu Dục Dục, cậu vẫn sẽ cảm thấy buồn phiền vô cớ, cũng lại một lần nữa mượn rượu và thuốc lá giải sầu. Cậu biết, có một số việc cả đời cũng không thể lãng quên. Cậu chỉ có thể chôn giấu dưới đáy lòng. Nhưng đôi khi chỉ cần lơ đãng chạm vào, vết thương sẽ như nhảy ra khỏi chiếc hộp Pandora (hộp trong thần thoại Hy Lạp, chứa bí ẩn về thế giới) hút sâu mình vào đó.

Chính vì vậy, Vương Nam mới không dám nghe nhạc, thậm chí là nhạc từ radio. Cậu muốn đoạn tuyệt quá khứ, nên chỉ có thể hoang đường ép buộc mình như vậy. Đến năm thứ hai khi đến đây, cậu từng mê đắm viên thuốc ảo giác màu xanh, mỗi khi dùng, sẽ nhìn thấy Lí Trọng như ở ngay trước mắt. Đến một ngày, Vương Nam phát hiện mình bắt đầu lệ thuộc vào thuốc, mới cấp tốc dứt ra để không khiến mình bị nghiện.

Năm năm qua, Vương Nam còn có một thói quen cố hữu. Đó là vào sinh nhật Lí Trọng, cậu nhất định phải đến biển, ngồi lẳng lặng bên bờ hết một ngày. Biển tháng mười hai rất mát, lại còn mang theo chút hơi lạnh mùa đông. Tuy không có tuyết nhưng gió biển lồng lộng cũng khiến cậu như trở về những năm trước. “... Có ai cô đơn lại không ôm ấp mộng tưởng được gần bó cận kề. Hiểu nhau rồi yêu nhau là chuyện vốn rất ầm ập.”. Mỗi lần về với biển, Vương Nam đều vô thức ngâm nga khúc ca Tôi muốn là biển này. Đến cuối cùng, cậu thường không tự chủ được mà hét to trước biển:

...

Tôi muốn là biển rộng mùa đông

Để tâm tình nhẹ bay như ngọn gió

Để bản khoản xao xuyến mỗi khi triều lên

Tôi muốn là mặt biển tĩnh lặng mùa hè

Để không ai có thể nhìn thấu tâm tình

Phẳng lặng đến một hòn đá nhỏ cũng làm nên gợn sóng

...

Ngay tại thời gian quên lãng, vượt mất xen lẫn tiếc nuối kéo dài năm năm, Vương Nam thậm chí còn nghĩ rằng mình đã quên được mối tình kia. Cậu mua nhà, mua xe, đón mẹ về ở cùng. Mọi chuyện đều thay đổi thật nhiều. Duy chỉ có một điều bất biến là Vương Nam vẫn độc thân. Cậu vẫn tự phong bế bản thân trong những ký ức đẹp về Lí Trọng.

Vài năm qua, cậu chưa một lần quay về phương Bắc. Vương Nam càng không liên lạc với Lí Trọng, cậu chỉ thi thoảng gọi điện cho Liễu Dục Dục. Năm ngoái, cô ấy đã kết hôn. Trước khi cưới nàng có gọi điện, hỏi cậu có về tham dự hôn lễ không. Vương Nam suy nghĩ, vẫn là từ chối. Cậu đi công tác Hồng Kông, có mua một chiếc túi LV tặng nàng. Vương Nam biết Liễu Dục Dục tất nhiên sẽ rất thích. Quả nhiên, nàng vui đến òn ào: “Thật không? Cậu nhớ đừng mua hàng nhái cho tôi”. Vương Nam lại đùa: “Cậu muốn tôi chụp hóa đơn gửi kèm theo không? Hay không có việc gì thì có thể mang đi thẩm định”. Hai người vẫn vui vẻ như trước. Thời gian chậm rãi trôi, có những chuyện sẽ thay đổi thật nhiều, nhưng cũng có những điều vẫn vẹn nguyên như cũ.

Thi thoảng Liễu Dục Dục sẽ tiết lộ cho Vương Nam một ít tin tức của Lí Trọng. Tỉ như Lí Trọng có bạn gái, tỉ như Lí Trọng sắp kết hôn. Mỗi khi nghe xong, Vương Nam vẫn như cũ uống rượu hút thuốc. Chuyện tình cảm của cậu, mẹ cũng chưa bao giờ nhắc nhở hay hỏi thúc. Có lẽ mẹ cũng biết, trong lòng Vương Nam vốn chỉ có một người.

Mấy năm nay, tin tức làm Vương Nam bất ngờ nhất có lẽ là Từ Đan Lô xuất gia. Đó là một ngày vào năm 2003, Vương Nam dạo chơi trên mạng, vô tình lạc vào một diễn đàn Phật pháp. Một tấm ảnh trong đó khiến cậu chú ý, đó là ảnh Phật tử chụp hình lưu niệm cùng các ni cô trong chùa. Một trong số ni cô đó là Từ Đan Lô. Nàng đã quy y, người thoát trông rất gầy, chưa kể còn cạo đầu. Lúc đầu Vương Nam còn không tin được vào mắt mình nên tìm cách liên lạc với người đăng ảnh. Không ngờ đối phương lại nhiệt tình cho cậu địa chỉ chùa và cả số di động của Từ Đan Lô.

Vương Nam do dự hai ngày mới gọi điện cho Từ Đan Lô. Qua điện thoại, giọng nói nàng phi thường trầm tĩnh, Vương Nam nhất thời không biết phải bắt đầu từ đâu. Trái lại, Từ Đan Lô lại rất quan tâm đến chuyện của Vương Nam. Cậu chỉ ngắn gọn nói mình sống rất tốt. Cuối cùng, cũng nhịn không được mà cẩn thận thận hỏi vì sao Từ Đan Lô xuất gia? Nàng cười nhẹ: “Vương Nam, cậu đừng nghĩ những người xuất gia đều là kẻ trốn chạy qua khứ. Tôi đã đọc kinh từ rất lâu rồi mới phát tâm. Tôi ở chùa đã ba năm, năm nay mới quy y. Hiện tại phụ trách việc đối ngoại cho chùa. Có cơ hội thì cậu ghé chơi”. Vương Nam không ngờ Từ Đan Lô sẽ trầm tĩnh nói với mình những lời như vậy, càng không nghĩ nàng vì tín ngưỡng nên mới xuất gia. Nếu là vậy thì đó là chuyện vui.

Chẳng qua Vương Nam không bao giờ nghĩ được, một người phụ nữ năng động tuyệt vời như Từ Đan Lô năm xưa lại trở thành no cô như hôm nay. Thế nhưng cuộc đối thoại này lại khiến cậu yên lòng, cái gọi là hồng trần cũng chỉ là một hồi tranh đấu mệt mỏi. Có được không gian yên tĩnh như trong chùa cũng giúp con người bớt đi chút tục khí.

Một ngày cuối tháng 9 năm 2004, Vương Nam nhận được điện thoại của Liễu Dược Dược. Mới đầu, cậu còn bông đùa có phải nàng mang thai không? Liễu Dược Dược cười nói: “Nếu không thì cậu sinh trước đi, rồi tôi sẽ sinh sau”.

- “Kháo, tôi đến người yêu còn không có, cậu nói vậy làm gì?”.
- “Ai, Vương Nam, gần đây cậu rảnh không?”. Liễu Dược Dược đột ngột hỏi.
- “Cũng hơi bận, sao vậy? Cậu lại muốn làm mai làm mối giúp tôi?”.
- “Không phải. Nếu cậu có thời gian thì quay lại một chuyến đi”.
- “Không về. Quay lại làm gì? Không phải cậu cãi nhau với chồng, nhờ tôi đến giảng hòa đấy chứ?”.
- “Cậu nếu tháng 11 được nghỉ thì về đi. Hình như gần đây Lí Trọng không khỏe”. Liễu Dược Dược nhẹ nhàng nói.
- “Lí Trọng? Anh ấy làm sao?”. Nhắc tới tên người này, Vương Nam cũng không tiếp tục bông đùa nữa.
- “Không có gì, mấy hôm trước tôi nghe nói hình như Lí Trọng nhập viện, hình như bệnh không nhẹ...”. Liễu Dược Dược chưa nói xong, Vương Nam đã ngắt lời.
- “Bệnh gì? Rốt cuộc là có chuyện gì?”. Tuy đã cực lực che giấu, nhưng giọng nói cậu vẫn run rẩy vì lo lắng.
- “Tôi cũng chỉ là vừa nghe được, nếu không cậu ghé thăm một chuyến đi. Hai người dù sao cũng là... bạn nhiều năm như vậy, cũng nên đến thăm người ta một chút. Hơn nữa cậu cũng đâu thiếu tiền, đi một chuyến cũng chả sao, mọi người ai cũng rất nhớ cậu”.
- “Cũng được, tôi sẽ quay về. Nhưng cậu hay tiếp tục nghe ngóng đi. Nếu không có chuyện gì nghiêm trọng thì tôi không quay về đâu. Cậu có thể đi thăm giúp tôi, tiền thăm nom tôi sẽ chuyển khoản cho cậu”.
- “Thôi đi, cậu không về thì thôi. Nhưng tôi nói cho cậu biết, cậu cũng đừng trách tôi không báo”. Liễu Dược Dược tức giận cúp máy.

Vương Nam nhìn màn hình điện thoại, cười khổ một tiếng, Liễu Dược Dược này cũng quá nóng tính. Mình có nên trở về không? Đây vẫn là nan đề với Vương Nam. Nếu Lí Trọng không có chuyện gì thì sao? Vậy chẳng phải mình quay về cũng chỉ là điều thừa thãi thôi sao? Nếu không có việc gì, hẳn Liễu Dược Dược đã không tức giận như vậy? Vừa nghĩ đến việc Lí Trọng gặp chuyện, Vương Nam đã sốt ruột. Trở về đi, mặc kệ dù mọi chuyện thế nào, mình cũng đến nhìn một cái rồi đi. Nghĩ vậy, cậu liền gọi điện cho Liễu Dược Dược, nhờ nàng hỏi thăm ít tin tức. Ngày mai cậu sẽ lái xe quay về. Liễu Dược Dược vừa nghe liền đồng ý.

- “Nhưng cậu lái xe về làm gì? Bay là được rồi?”. Nàng hỏi.
- “Tôi muốn nhân tiện về thăm mộ cha. Lái xe thuận tiện hơn”.
- “Vậy cậu nhớ cẩn thận một chút. Đến nơi thì gọi điện cho tôi, vài ngày này tôi sẽ đi thăm Lí Trọng trước”.

Buông điện thoại, Vương Nam vội vàng thu xếp chuyện công ty. Cậu gấp gấp chạy về nhà, chỉ một giây sau khi quyết định, cậu chỉ hận không thể chấp cánh mà bay cho nhanh.

Về đến nhà, cậu nói với mẹ việc sắp lái xe về phương Bắc. Mẹ ngạc nhiên: “Sao mẹ chưa bao giờ nghe con nói”.

- “Đây là việc gấp”. Dừng dừng một chút, cậu vẫn quyết định nói thật mọi chuyện: “Lí Trọng nằm viện, con muốn về thăm một chút”. Mẹ không nói gì, chỉ xoa người vào phòng giúp con trai thu dọn hành lý.

Nhìn mẹ thế này Vương Nam lại cảm động. Cậu vốn cho rằng mẹ dù ngoài miệng không nói, nhưng trong thâm tâm vẫn luôn phản đối. Ai ngờ nàng cư nhiên còn chủ động giúp con thu dọn hành lý. Có lẽ mấy năm qua nàng cũng đã hiểu rõ, con trai mình vẫn chỉ yêu mình Lí Trọng. Cả đêm đó Vương Nam ngủ không ngon. Lí Trọng hiện tại thế nào? Đã kết hôn chưa? Liễu Được Được không nhắc, cậu cũng không truy vấn. Nhưng Lí Trọng bị bệnh gì? Có nghiêm trọng không? Chuyện này Liễu Được Được chỉ lấp lửng không nói.

Trời dần tảng sáng. Vương Nam không ngủ được. Cậu chỉ muốn lái xe quay về thật nhanh — quay về thành phố mình đã xa cách năm năm.

84. Chương 84

Một ngày năm 2004, chiếc xe jeep thẳng hướng phương Bắc. Thân xe rất bẩn, có thể nhận ra chiếc xe đã chạy một quãng đường xa. Chính vậy, mấy hôm nay, Vương Nam một đường lái xe chạy về phương Bắc. Khi bắt đầu đi, phía Nam vẫn còn những cơn mưa rào mùa hạ, hiện tại đã đến phương Bắc ngập tràn nắng thu. Khi xe vượt qua cầu Trường Giang, Vương Nam mặc niệm, trở về, vẫn là trở về.

Năm năm trước, vì trốn tránh Lí Trọng, Vương Nam rời phương Bắc vào một ngày thu. Một đi không trở lại, giờ đây, thu đến, cậu trở về. Khi xe càng tiến gần đến đích, những kí ức tiêu thất kia lại hiện về rõ ràng trong mắt. Ven đường, lá xanh đã nhuộm vàng, không khí ẩm thấp cũng trở nên khô ráo, hết thấy hết như ngày hôm qua, không điều gì thay đổi. Mà kì thực, tất thấy đều thay đổi. Vương Nam cậu đã đi qua thiên sơn vạn thủy, lại không thể quay về. Phương Bắc một ngày tháng 10, rừng bạch dương đã bắt đầu trụi lá, ánh nắng xuyên qua thân cây vẩy lên cửa xe. Vương Nam kéo kính xe xuống, để gió quất vào mặt. Hắn thực sự thích mùa thu phương Bắc, thích từng bạch dương mùa thu, thích khung cảnh thu điêu linh ven đường, thích ánh nắng trong trẻo, thích bầu trời cao xanh thẳm, thích ngọn gió thu mơn man, thích diện áo lông hành tẩu dưới bầu trời cuối thu. Những kí ức là rõ ràng như vậy, những khoảnh khắc không bao giờ quay lại là rõ ràng như vậy.

Lý do khác để Vương Nam thích mùa thu, bởi đó là nơi cậu gặp Lí Trọng. Mười năm, nhân sinh xảy ra nhiều chuyện, đến mức Vương Nam từng nghĩ, ban đầu nếu không gặp gỡ Lí Trọng, thì không biết bản thân hiện tại sẽ thế nào. Nhưng đời người chính là luôn có những bước ngoặt như vậy. Có lẽ bây giờ Lí Trọng đã kết hôn với Liễu Được Được, đã có con rồi cũng nên. Có lẽ Lí Trọng đang yên ả với cuộc sống của mình, có lẽ nếu cả hai không gặp nhau, sẽ không thống khổ, không thương tổn nhiều đến vậy. Kì thực, có lúc Vương Nam tự vấn, dù không gặp được Lí Trọng, có phải hay không cậu cũng sẽ gặp Vương Trọng, Lưu Trọng, Triệu Trọng? E rằng những việc tương tự cũng sẽ xảy ra, chỉ có điều kịch bản khác và nhân vật khác mà thôi. Mà cũng nhờ Lí Trọng, Vương Nam mới rõ ràng thấu hiểu những góc khuất trong lòng mình. Nếu không nhận ra mình, cuộc đời cậu sẽ thế nào? Hắn là vẫn đang hạnh phúc cùng Từ Đan Lôi, hai người cũng sẽ không chịu nhiều thương tổn như vậy, cũng sẽ không luôn sống trong dằn vặt nhiều năm như vậy. Nhưng cuộc sống có có giả thiết, càng không thể thay đổi. Những điều xảy ra sẽ xảy ra, hơn nữa cũng đã xảy ra, không thể vấn hồi.

Khi Vương Nam đang lái xe, radio trong xe phát ra bản nhạc Mười năm của Trần Dịch Tấn. Trần Dịch Tấn đang ca:

Mười năm trước

Anh không quen biết em
Em không thuộc về anh
Chúng ta vẫn là hai kẻ xa lạ qua đường
Chậm rãi bước chung con phố quen thuộc
Mười năm sau
Chúng ta là bằng hữu
Còn có thể thăm hỏi
Những tình cảm ôn như đó
Lần nữa lại tìm không được lý do để ôm ấp
Tình nhân khó tránh một ngày thành bằng hữu
Đến khi bầu bạn nhiều năm
Mới hiểu được
Lệ trong mắt anh, không rơi vì em thì cũng vì người khác
Bóng cây loang lổ xuyên qua cửa xe, hắt lên mặt Vương Nam. Viên mắt hấn bỗng có chút cay cay.
Ngoài cửa xe, dương quang chói lóa.

Lúc Vương Nam về đến nơi, thành phố vừa lên đèn. Vài năm không về, xe cộ trong thành phố như nhiều hơn, đường nào cũng kẹt xe. Vương Nam nghĩ cũng không trách được, đến mình còn mua được xe, huống chi thành phố này lại không thiếu người giàu. Xe đi dạo vài vòng, cuối cùng dừng lại ở quán rượu Á châu. Đây là nơi Vương Nam đặc biệt nóng lòng quay trở lại nhất, vì kỷ niệm quá nhiều sao? Cậu không rõ, nhưng ở thành phố này, ngoài nơi này ra, cậu thực sự không tìm được nơi nào mang theo nhiều kỷ ức ngày trước.

Trong quán rượu, Liễu Dược Dược lo lắng ngồi đợi Vương Nam. Lúc gọi điện lần thứ hai cho Vương Nam, nàng đã đi gặp Lí Trọng. Nguyên lai bệnh tình của anh còn nặng hơn mình tưởng tượng nhiều, hiện tại đã... Liễu Dược Dược thực sự không dám nghĩ tiếp. Vì Vương Nam phải lái xe, nàng cũng không dám kể cho cậu nghe, sợ Vương Nam gặp chuyện gì không may. Hiện tại cậu cuối cùng cũng đến rồi, nàng muốn dẫn cậu đến gặp Lí Trọng trước tiên. Nhất định phải để bọn họ gặp mặt một lần, nhất định!

85. Chương 85

“Có một loại vết thương không muốn thấy, có một tình yêu còn chôn giấu trong lòng em..”. Đây là những lời ca trong bài “Nghe nói ái tình đã quay về”. Vương Nam từng vô số lần nghĩ đến tình huống gặp lại Lí Trọng, nhưng không bao giờ ngờ rằng cuộc gặp trong bệnh viện lại là lần cuối cùng. Trên đường lái xe trở về, cậu thậm chí còn mừng tượng lời nói đầu tiên sau khi gặp anh.

Trên đường quay về, Liễu Dược Dược gọi điện nói Lí Trọng không có việc gì, Vương Nam thậm chí còn do dự có nên gặp anh hay không? Cậu không muốn quấy rầy cuộc sống hiện tại an ổn của Lí Trọng. Nhưng trong quán rượu, lúc Liễu Dược Dược nói Lí Trọng ung thu gan giai đoạn cuối, cậu liền trở nên hồ đồ. Sao có thể như vậy? Một người đàn ông tốt như thế, sao lại phải mắc căn bệnh nan y này?

Cậu vội tìm một chiếc sofa, ngồi xuống để trấn định tâm tình. Vương Nam hỏi Liễu Dược Dược: “Thời gian còn được bao lâu? Phát hiện khi nào? Cậu chắc bác sĩ không chẩn đoán lầm chứ?”.

– “Có vẻ như vừa mới phát hiện không lâu”. Ngày đến thăm Lí Trọng, Liễu Dược Dược cũng bất ngờ không thua gì Vương Nam hiện tại.

– “Vậy bây giờ tình hình thế nào? Còn có hi vọng sao?”.

Liễu Dược Dược lắc đầu, nàng không dám nói tình huống hiện tại cho Vương Nam. Vương Nam vội đứng lên, túm Liễu Dược Dược ra khỏi quán rượu. Cậu hiện tại chỉ muốn gặp Lí Trọng.

– “Vương Nam, cậu bình tĩnh một chút. Trước tiên cất hành lý đã rồi nói tiếp”.

– “Cứ để trên xe thôi, đến bệnh viện trước đã”. Vương Nam còn không quản nhiều như vậy.

Trên đường, Vương Nam chạy xe rất nhanh. Nhưng ông trời thật giống như muốn dẫn vật cậu, giao thông vẫn ùn tắc như cũ. Cậu có muốn chạy nhanh cũng không được. Đoạn đường ngắn ngủi như vậy, nhưng Vương Nam cảm thấy còn xa hơn quãng đường mình lái xe từ phương Nam về. Rốt cuộc cũng đến bệnh viện, Vương Nam thế nhưng lại không vội vã xuống xe.

– “Đi a”. Liễu Dược Dược giục.

– “Hiện tại Lí Trọng biết rõ bệnh tình của mình sao?”. Vương Nam sợ mình đột nhiên xuất hiện thế này sẽ làm anh nghi ngờ.

– “Hắn là đã biết. Đi nào”. Liễu Dược Dược cũng không muốn nói gì thêm.

Vương Nam thấp thỏm bất an theo sau Liễu Dược Dược, cậu thật muốn gặp Lí Trọng, người mình đã ngày nhớ đêm mong suốt năm năm ròng rã. Lí Trọng, anh vẫn tốt chứ?!

Vừa vào phòng bệnh, Vương Nam gặp mẹ Lí Trọng đầu tiên, sau đó còn một vài người cậu không quen.

– “Dì Hoàng, Lí Trọng hiện tại sao rồi?”. Vương Nam lo lắng hỏi.

– “Khụ”. Bà dường như không ngờ cậu sẽ đến, vừa nhìn thấy Vương Nam, nước mắt đã chảy xuống.

Lại nhìn Lí Trọng trên giường bệnh, Vương Nam liền nảy sinh ảo giác! Tình huống hiện tại còn tệ hơn tưởng tượng của cậu rất nhiều, hiện tại Lí Trọng đã rơi vào hôn mê sâu. Cậu có chút không tin người đang nằm đó là Lí Trọng. Như thế nào đó có thể là Lí Trọng a? Trên giường bệnh, anh gầy đến nỗi da bọc xương, không giống với một Lí Trọng hào sảng, vóc người cao lớn cậu từng quen. Trên người anh hiện đang cắm đầy ống kim, trên mặt còn chụp thêm mặt nạ ô-xy. Chẳng qua trên lồng ngực vẫn còn mặt dây chuyền phật Quan Âm, nhắc nhở Vương Nam rằng đó là Lí Trọng. Đó là Lí Trọng! Vương Nam cũng gấp đến độ nước mắt liền rơi.

– “Dì, mọi chuyện sao lại thành thế này?”.

Mẹ Lí Trọng không nói gì, chỉ thấp giọng khóc.

– “Mẹ, người đừng khóc nữa. Cậu là...”. Cô gái bên cạnh liền lên tiếng.

– “Tôi là Vương Nam, bạn của Lí Trọng”. Vương Nam lau nước mắt, cố không để mình thất thố.

– “Tôi là Lí Hồng, chị của Lí Trọng. Cảm ơn cậu đã tới thăm. Mau ngồi đi”. Lí Hồng bắt chuyện để Vương Nam trấn tĩnh lại.

– “Lí Trọng a Lí Trọng, em là Vương Nam, em tới thăm anh đây”. Vương Nam nhẹ giọng hô hoán nhưng người nằm trên giường vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Nước mắt Vương Nam lại rơi xuống. Mẹ Lí Trọng cũng khóc lớn hơn. Nước mắt Lí Hồng cũng không ngừng rơi. Trước đó không lâu, vào dịp Tết âm lịch nàng có về nước thăm nhà một lần. Khi đó, Lí Trọng vẫn còn rất khỏe. Không ngờ chỉ qua vài tháng, em trai mình lại mắc bệnh ung thư gan.

Có người đi qua vỗ vỗ vai Vương Nam, cậu ngẩng đầu, là Quách Lôi. Lúc vừa vào trong phòng có rất nhiều người, cậu không phát hiện ra. Vành mắt Quách Lôi cũng hồng hồng, nhưng anh không nói gì. Vương Nam thực sự chịu không được, liền xoay người đi ra hành lang, lẳng lặng nấc từng tiếng. Lí Trọng! Lí Trọng! Không cho anh làm đao binh! Anh nghìn vạn lần không thể đao ngũ a! Vương Nam điên cuồng gào thét trong lòng. Cậu hi vọng ông trời sẽ cho Lí Trọng một kỳ tích, để anh có thể sống sót.

Không biết từ khi nào Lí Hồng đã đi ra, lẳng lặng đứng bên cạnh cậu. Có lẽ hiện tại nàng đã chậm chậm tiếp nhận bệnh tình của em trai, nên bình tĩnh hơn Vương Nam nhiều.

– “Vương Nam, đừng quá thương tâm, tôi nghĩ Lí Trọng cũng sẽ vui vẻ”.

Vương Nam cố dần lòng.

– “Chị, hiện tại lẽ nào không còn cách sao? Không phải y học đã có thể ghép gan sao?”. Dù đem gan mình cho Lí Trọng, Vương Nam cũng nguyện ý.

– “Đã muộn rồi, tế bào ung thư đã di căn”. Lí Hồng lắc đầu.

– “Vậy phải làm sao bây giờ. Không còn cách nào khác sao?”.

– “Không biết, hiện tại gan đã bắt đầu ngừng hoạt động. Bác sĩ nói...”. Lí Hồng không nói được nữa.

Wương Nam vừa nghe, ruột gan đã muốn đứt đoạn. Ông trời quả thật không công bằng! Tại sao? Tại sao lại muốn nghiêm phạt Lí Trọng? Đã vậy còn nghiêm phạt người khỏe mạnh?

– “Cô là người nhà Lí Trọng phải không?”. Bác sĩ vấp gáp từ phòng bệnh chạy ra.

– “Uhm, Lí Trọng thế nào rồi?”.

– “Cô trước tiên khuyên mẹ nên bình tĩnh lại, tôi sợ bà sẽ không chịu nổi. Còn nữa, gia đình nên chuẩn bị hậu sự đi”. Bác sĩ nghiêm túc nói, nhìn không ra một tia đau buồn nào. Có lẽ tình cảnh này bọn họ đã gặp rất nhiều nên tâm cũng bắt đầu vô cảm.

Lí Hồng thất thần, thiếu chút nữa đã ngã ngồi trên mặt đất. Vương Nam vội vàng đỡ lấy nàng, nàng liền khóc to. Đây dường như là loại cảm giác tứ cố vô thân, không còn chút hi vọng. Vương Nam cũng muốn khóc nhưng không dám.

– “Chị, chị đưa di về nhà trước đi. Việc ở đây đã có em rồi”.

Lí Hồng dù sao cũng là người học cao hiểu rộng. Nàng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, cùng Vương Nam quay về phòng bệnh.

– “Mẹ, người về nhà nghỉ ngơi đi. Lí Trọng không có việc gì đâu, ngày mai hãy lại đến”. Lí Hồng dè dặt bị thương an ủi mẹ.

– “Đúng vậy, di, người về trước đi, nơi này còn có bọn con. Liễu Được Được, cậu cũng về nghỉ đi”. Vương Nam tiếp lời.

Lúc đầu, bà sống chết không về. Sau lại nghe mọi người khuyên bảo, Liễu Được Được và Quách Lôi liền đưa bà về,

Trong phòng bệnh, bác sĩ và y tá không ngừng ra ra vào vào.

Wương Nam gắt gao nắm tay anh, hiện tại dù đôi tay này đã gầy như que củi, nhưng Vương Nam vẫn nắm rất chặt. Cậu muốn nói cho Lí Trọng biết mình đã trở về, mình đã trở về bên cạnh anh!

Có một lúc, Lí Trọng dường như mở mắt, anh tựa hồ cảm giác Vương Nam đang ở bên cạnh. Anh muốn đem toàn bộ sức lực mở mắt nhìn xem có phải Vương Nam đã trở về thật không.

Trời chậm chậm sáng. Lí Trọng đi.

Lí Hồng khóc đến tê tâm liệt phế. Nàng không thể tin, nàng không muốn tin, em trai mình thế nhưng cứ ra đi như vậy!

Wương Nam không khóc. Cậu phải giúp Lí Trọng vệ sinh thân thể, cậu muốn anh ra đi thật tinh tươm. Vương Nam mang đến một chậu nước, cẩn thận tỉ mỉ dùng tay thử nhiệt độ. Cậu sợ nước nóng quá hoặc lạnh quá, Lí Trọng sẽ không thích. Thậm chí đến bây giờ, Vương Nam cũng không tin được, Lí Trọng đã ra đi mãi mãi. Cậu cảm giác anh chỉ ngủ một giấc dài mà thôi. Thân thể này cậu đã từng khát khao được ôm lấy biết bao lần! Cậu tỉ mỉ chà lau. Đây là việc cuối cùng Vương Nam có thể làm cho Lí Trọng. Cậu không dám khóc, bởi có người từng nói, đừng khóc bên cạnh người đã mất, như vậy họ sẽ không an lòng mà ra đi. Vương Nam muốn Lí Trọng lên đường bình an, cậu không thể khóc. Cậu chậm rãi mặc quần áo vào cho anh. Người đàn ông ngốc nghếch này vẫn là thích trang phục Hugo Boss như cũ. Cậu mặc vào cho anh từng kiện lại từng kiện, làm sao thân thể anh lại nhẹ như vậy?!

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, trời cũng đã sáng. Vương Nam biết Lí Trọng đã đến một thế giới tươi sáng mới. Còn thế giới của cậu, đã bắt đầu tắt sáng rồi.

86. Chương 86

Có người nói những ai ra đi chóng vánh đều là người tốt. Vậy thì chắc chắn Lí Trọng là người tốt nhất. Tuy việc Lí Trọng ra đi khiến ai cũng cảm thấy sinh mệnh vô thường, nhưng đó là quy luật chung của cuộc sống. Tựa như Thánh Kinh từng nói Cát bụi rồi sẽ về với cát bụi.

Ngày Lí Trọng đi, bầu trời vẫn xanh như vậy, ánh nắng vẫn ấm như thế. Không khí còn mang theo tia mát mẻ của mùa thu. Tại gốc Bạch Dương cao to bên đường, nắng chiếu lên tán lá, vẫy nhưng tia vui vẻ xuống mặt đường. Trên đường có người cau có vượt qua đám đông, cũng có người vui cười hưởng thụ khí trời ấm áp. Thế giới vẫn như cũ, nó sẽ không dừng lại vì bất kì ai, cũng không vì sự ra đi của ai mà thay đổi.

Thế giới này vốn là như vậy. Có ai biết một người trẻ tuổi ưu tú như vậy đã vội vã kết thúc hành trình của mình? Lại có ai biết đã từng có hai nam nhân yêu nhau đến vạn kiếp bất phục? Mỗi ngày có biết bao nhiêu việc xảy ra, ngoại trừ những vấn đề liên quan đến mình, còn lại không ai quan tâm đến niềm đau của kẻ khác.

Mấy hôm nay Vương Nam tựa như xác không hồn. Cậu máy móc lo liệu hậu sự cho Lí Trọng. Không kịp bi thương, không kịp rơi lệ. Mỗi ngày đều tê dại, hồi hải an bài hết thấy. Khi Lí Trọng thực sự hóa thành một làn khói tan giữa ngày xanh, Vương Nam mới không ức chế được mà khóc thành tiếng. Sau này cậu sẽ không bao giờ gặp lại Lí Trọng nữa. Sau này Lí Trọng sẽ triệt để biến mất trong thế giới của cậu. Vương Nam điên cuồng lao về trước, cậu muốn ôm Lí Trọng, không cho anh như thế mà rời đi. Quách Lôi gắt gao ngăn Vương Nam, không cho cậu làm chuyện điên rồ.

– “Anh! Em thật có lỗi với anh”. Vương Nam dùng toàn lực hô một tiếng. Trước mắt tối sầm, ngất đi.

Lúc Vương Nam tỉnh lại, cậu đã ở trong xe. Liễu Dực Dực ngồi ngay bên cạnh.

– “Đây là đâu?”. Vương Nam nhất thời không phân biệt được, suy yếu hỏi.

– “Quách Lôi lái xe đưa cậu vào viện”.

– “Lí Trọng đâu? Lí Trọng đâu?”. Vương Nam chợt nhớ ra hôm nay hỏa táng Lí Trọng.

– “Vương Nam, cậu nghỉ ngơi chút đi. mấy hôm nay cậu cũng mệt mỏi lắm rồi”. Quách Lôi khuyên nhủ.

– “Quay xe về đi. Tôi van cầu mọi người, quay về. Tôi muốn tiễn Lí Trọng một chặng đường”. Vương Nam ô ô khóc.

– “Vương Nam, nghe lời đi. Cậu như vậy, dì Hoàng cũng đã hôn mê. Đừng nháo nữa”. Liễu Dực Dực rơi lệ.

Vương Nam không nói nữa, chỉ im lặng khóc. Một lát sau, cậu lại lên tiếng: “Quay về quán rượu đi, tôi không sao”.

– “Cậu chắc không? Được, vậy tôi đưa cậu về quán rượu trước”. Quách Lôi lái xe quay về quán rượu.

Vương Nam nằm trong quán rượu hai ngày, Liễu Dực Dực sợ cậu nghĩ quẩn trong lòng, liền gọi chồng ban đêm qua ngủ cùng Vương Nam. Căn bản, cậu không cảm giác được bên cạnh có người. Đến bây giờ cậu cũng không phản ứng gì, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Lí Trọng đã đi rồi sao?!

Qua ngày thứ ba, Vương Nam nói với Liễu Dực Dực: “Hai người về đi, tôi không làm chuyện ngu ngốc đâu. Mẹ tôi, cha mẹ Lí Trọng còn cần tôi chăm sóc. Về đi”.

– “Vậy cậu cũng đừng nghĩ nhiều. Buổi tối chúng tôi lại đến”. Liễu Dực Dực và chồng rời đi. Vương Nam nằm trên giường hồi lâu, lại nghĩ không biết cha mẹ Lí Trọng hiện giờ thế nào? Cậu rời giường, suy yếu xuống lầu, đến thăm cha mẹ Lí Trọng.

Vừa đến nhà Lí Trọng, không khí đã tản ra một cỗ ưu sầu. Mẹ Lí Trọng nằm trên giường, ba Lí Trọng đã được đưa đến nhà người thân, sợ ông không chịu nổi đả kích, nên đến giờ vẫn chưa ai dám nói sự thật. Lí Hồng thấy Vương Nam đến, liền dẫn cậu đến phòng của mẹ.

– “Dì Hoàng, người đừng đau buồn quá”. Vương Nam nhìn bộ dáng mẹ Lí Trọng, trong lòng lại ề ề. Chẳng qua hiện tại cậu có gắng áp chế nỗi bi thương trong lòng, tận lực an ủi nàng.

Mẹ Lí Trọng lắc đầu, hiện tại bà đã khóc đến không còn nước mắt. Người đầu bạc tiễn kẻ tóc xanh, nỗi đau há có thể hồi phục sau vài ngày?! Mẹ Lí Trọng kéo tay Vương Nam thật lâu như không nói gì.

– “Dì, người nhất định phải kiên cường. Lí Trọng ở trên trời chắc chắn cũng không muốn nhìn thấy dì thương tâm như vậy. Người yên tâm, sau này còn là con trai người”. Vương Nam nắm chặt tay bà, hi vọng có thể đem sức lực của mình truyền cho đối phương.

– “Vương Nam, dì không sao. Con có thể về thăm Lí Trọng, dì thay nó cảm ơn con. Quá khứ cũng là do mấy lão già chúng ta không tốt, nếu không Lí Trọng cũng không đi đến ngày hôm nay...”. Mẹ Lí Trọng không nói được nữa, nàng nhắm mắt, lắc đầu.

– “Dì, người đừng nói vậy, là con không tốt. Con thật có lỗi với Lí Trọng, cũng có lỗi với dì và chú..”.

– “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi chút đi, con tiếp Vương Nam”. Lí Hồng nhìn mẹ bắt đầu sắp khóc, vội vã cắt ngang câu chuyện. ô cùng Vương Nam lại đi ra phòng khách. Hai người ngồi đối diện, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Cuối cùng Lí Hồng mở lời:

– “Vương Nam, mấy ngày nay vội vã quá nên chưa kịp hỏi, khi nào cậu đi?”.

– “Qua vài ngày nữa đi”. Vương Nam vốn định qua tuần thất của Lí Trọng mới đi.

Lí Hồng trầm mặc một chút, lại nói tiếp: “Hiện tại cậu ở với mẹ sao?”.

– “Ừm”. Vài ngày trước mẹ gọi điện cho Vương Nam, cũng đã biết tin tức. Hiện tại nàng cũng đang rất sốc.

– “Lần này trở về sao không mang theo bạn gái? Cậu kết hôn rồi sao?”.

– “Không phải”.

– “Cũng không có bạn gái?”.

– “Không có”. Vương Nam thành thật trả lời.

– “Sao lại không tìm bạn gái?”.

Vương Nam không nói gì. Cậu không thể trả lời.

– “Khụ...”. Lí Hồng thở dài một hơi.

– “Vương Nam, chuyện của cậu và Lí Trọng, lúc tôi về Tết, Lí Trọng đã nói hết”. Lí Hồng rút cuộc cũng đi vào trọng tâm.

Vương Nam cảm thấy có chút lúng túng không biết phải nói gì.

– “Đứa em trai này của tôi, tôi chưa bao giờ biết nói lại ngốc nghếch như vậy. Từ nhỏ cha mẹ rất cưng chiều nó, tôi cũng nhường nhịn nó. Tôi vốn nghĩ nó không bao giờ hiểu được cho đi là thế nào. Không ngờ, nó lại cố chấp với tình cảm như vậy, cuối cùng cũng có người khiến nó phải cho đi tất cả”. Lí Hồng không nhìn Vương Nam, nhân thần hự vô nhìn bức tường.

– “Chuyện của hai người, mấy năm trước tôi hoàn toàn không biết gì cả, mẹ cũng không nói gì với tôi. Sau khi nó chia tay Từ Đan Lôi, tôi còn tưởng nó rất lãng nhãng. Nhưng không ngờ, nó lại yêu một nam nhân”. Lí Hồng thở dài.

– “Tết năm nay trở về, tôi liền phát hiện nó không như trước. Tuy rằng vẫn vui vẻ hồ hởi, nhưng vẫn cảm giác nó không vui. Với lại bên cạnh cũng không có cô gái nào, tôi cảm thấy có chút kì quái. Theo lẽ thường, tuổi của nó đã sớm kết hôn. Tôi dò hỏi mẹ, mẹ không nói gì, chỉ thở dài. Tôi liền cảm thấy dường như có chuyện, ban đầu tôi còn nghĩ nó có vấn đề về sinh lí”. Lí Hồng cười khổ, nói tiếp: “Đêm trước ngày tôi về lại Canada, tôi hỏi Lí Trọng. Không ngờ nó đem chuyện hai người kể hết ra. Lúc đó tôi thực sự chấn kinh. Mấy năm nay ở nước ngoài, kỳ thực tôi cũng không xa lạ với đồng tính luyến ái. Nhưng Lí Trọng sao lại yêu một nam nhân? Đó là người thế nào? Vì người đó, em trai mình lại cố chấp nhiều năm như vậy? Lúc đó tôi liền nghĩ, nam nhân kia đến tốt cùng là loại người nào? Có thể khiến Lí Trọng trở nên thế này? Nó kể kĩ càng với tôi vì sao hai người quan nhau, rồi vật lộn thế nào, rồi chia tay thế nào. Thực sự, lúc đó tôi vẫn không hiểu, nhất là nhìn thấy bệnh tình của cha, tôi càng không thể tha thứ cho hai người”.

- “Chị...”. Vương Nam vừa định giải thích, Lí Hồng liền khoát tay.
- “Vương Nam, trước tiên cậu đừng nói gì, hãy nghe tôi nói cho xong đã. Nhưng có một chuyện khiến tôi thay đổi cách nhìn. Lần này tôi trở về, Lí Trọng có đưa cho tôi một thứ. Xin lỗi, tôi đã xem qua. Sau này, tôi bị tình cảm cố chấp của Lí Trọng làm cho cảm động. Nhất là nhìn thấy cậu bi thống vài ngày nay. Tôi cuối cùng cũng hiểu hai người yêu nhau thật lòng. Lí Trọng và cậu có thể yêu nhau kiếp này, cũng đã là mãn nguyện rồi”. Lí Hồng thở dài một hơi. “Khụ, nếu như tôi sớm hiểu, có thể cùng hai đứa thuyết phục mọi người, hai người cũng sẽ không phải trốn tránh. Tôi nghĩ Lí Trọng cũng không phải mắc bệnh này. Mỗi khi nghĩ như vậy, tôi liền khó chịu, lại cũng cảm thấy thật có lỗi với em trai...”
- “Thôi không nói nữa, người đã không còn, có hối hận cũng vô dụng. Vương Nam, cậu chờ một chút”. Lí Hồng lau nước mắt, đi về phía phòng Lí Trọng lấy ra một chiếc hộp.
- “Trong thời gian nằm viện, Lí Trọng nhờ tôi giữ gìn. Nó nói nếu nó khỏe hơn, liền trả lại cho nó. Nếu nó không còn thì giao cho cậu. Nhưng nếu cậu kết hôn hoặc có bạn gái, thì hãy tiêu hủy đi. Hiện tại, cái này giao cho cậu”.

Lí Hồng đưa cho Vương Nam một cuộn băng DVD.

Lúc này Vương Nam mới hiểu, vì sao khi mới bắt đầu, Lí Hồng đã hỏi mình kết hôn chưa? Mà Lí Trọng đến tột cùng đã quay gì trong băng DVD?

Vương Nam không đoán được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-den-trong-mua-gio>